Fra fjerbold til badminton

Danmarks Badminton Forbund gennem 75 år

1930–2005

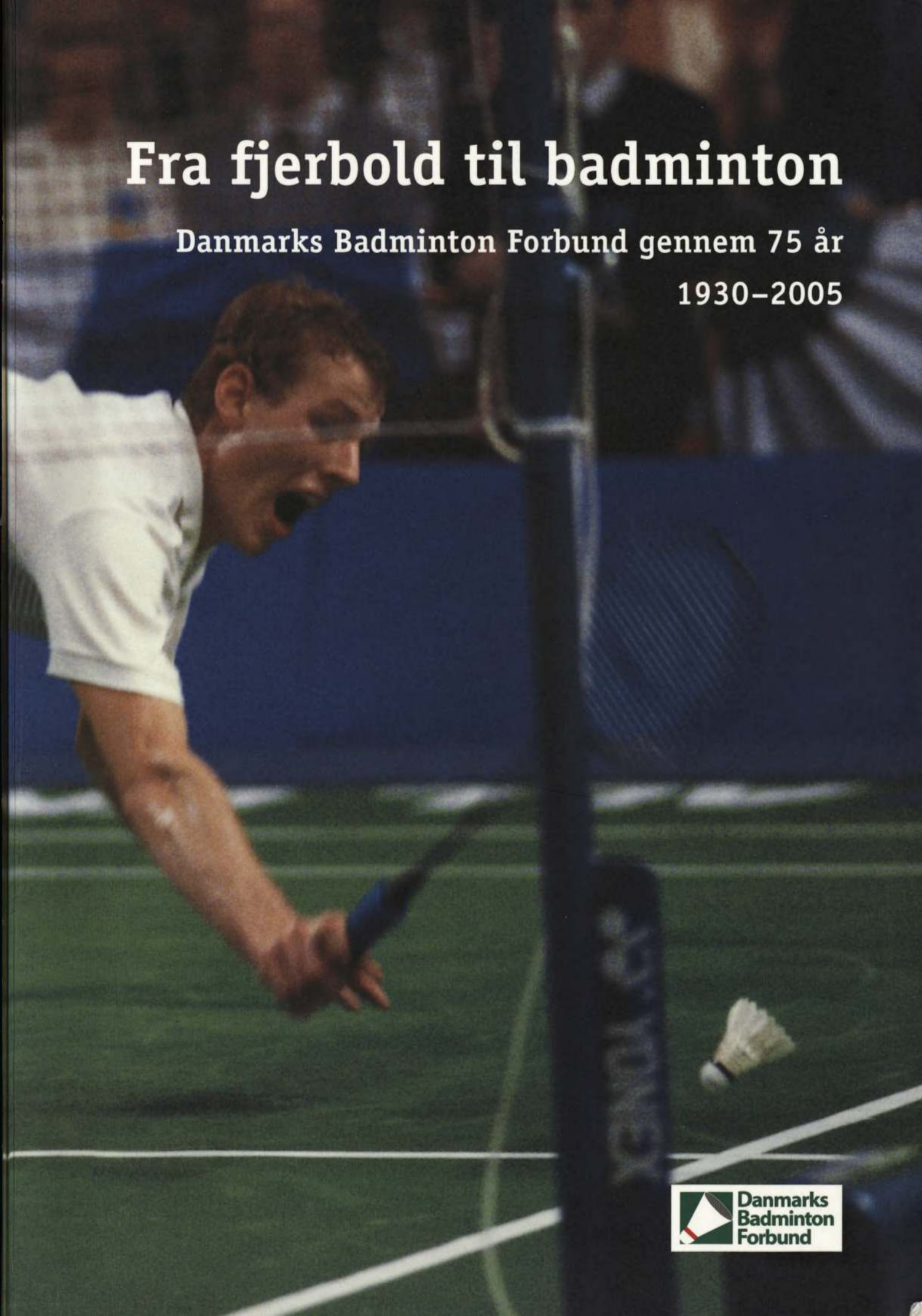

Danmarks Badminton Forbund

Fra fjerbold til badminton

Danmarks Badminton Forbund gennem 75 år
1930–2005

75

Danmarks Badminton Forbund

Fra fjerbold til badminton
– Danmarks Badminton Forbund gennem 75 år
Jubilæumsskrift Danmarks Badminton Forbund 1930–2005

Det ville ikke have været muligt at udgive dette jubilæumsskrift, uden hjælp fra en utrolig stor skare af Danmarks Badminton Forbunds mange specialister. Vi takker alle, der har bidraget, og håber at de er glade for det endelige resultat.

Styregruppen har bestået af:
Lisbeth von Barnekow, Torsten Berg, Tonny Holst-Christensen, Bo Kjærgaard, Ole Mertz og H.C. Møller.

Bidrag er endvidere ydet af:
Lars Jørgen Andersen, Tom Bacher, Poul Boyer, Poul Erling Christensen, Preben Dabelsteen, Jens Dall-Hansen, Birgit Eriksen, Jens Eriksen, Søren Espersen, Olaf Fangel, Niels Fischer, Peter Gleie, Jesper Helledie, Bjørn Holst-Christensen, Jon Holst-Christensen, Ole Jacobsen, Peter Jensen, Torben Freij Jensen, Henning Just, Helene Kirkegaard, Stig Kirkegaard, Lene Køppen, Poul-Erik Høyer, Poul Kold, Franz Krag, Peter Kristiansen, John Larsen, Kenneth Larsen, Peter Locht, Carsten Morild, Jørgen Mortensen, Nettie Nielsen, Poul-Erik Nielsen, Poul Jørgen Nielsen, Søren Nielsen, Gitte Paulsen, Hans Henrik Svendsen, Steen D. Sørensen, Preben Søborg, Flemming Terkildsen, Jens Thøgersen, Rene Toft og Bent Vedsø.

En hel del andre har hjulpet med oplysninger og gennem interviews.

Redaktører: Lisbeth Barnekow, Tonny Holst-Christensen og Niels Rasmussen
Billedmateriale: Preben Søborg
Statistisk materiale: Danmarks Badminton Forbund
Udgiver: Danmarks Badminton Forbund, Idrættens Hus, Brøndby
ISBN: 87-990229-0-7
Oplag: 2000 stk.
1. oplag 2005

Grafisk tilrettelæggelse: FB Communication
Tryk: Frederiksberg Bogtrykkeri A/S

Mangfoldiggørelse af indholdet af denne bog eller dele deraf, såvel tekst som illustrationer, er i henhold til gældende dansk lov om ophavsret ikke tilladt uden forudgående skriftlig accept fra Danmarks Badminton Forbund.

Vi ønsker Danmarks Badminton Forbund til lykke med de 75 år
og glæder os over at vi kan støtte udgivelsen af denne bog.

FREDERIKSBERG BOGTRYKKERI A/S

Indholdsfortegnelse

Forord · ***side 5***

Vuggen stod i Skovshoved
Dansk badminton blev skabt i Skovshoved i 1925 · ***side 11***

Forbundet blev hurtigt stiftet
Fem år efter at den første klub var stiftet fulgte forbundet efter · ***side 18***

Kredsene et stærkt fundament
Mange af opgaverne i badmintonforbundet er lagt ud til kredsene · ***side 22***

Fra altfavnende til specialisering
Spilleudvalgets opgaver blev delt ud til mange underudvalg · ***side 27***

Ungdommen slog hurtigt til
Få år efter forbundets dannelse slog teenagerne igennem · ***side 32***

En kold tid med fremgang
2. verdenskrig bød på mange praktiske
problemer men også stor tilgang af medlemmer · ***side 36***

Vikingerne erobrede England
Med stor succes begyndte danske
spillere allerede i 30'erne at tage til All England · ***side 39***

VM-debut med tre gange guld
Danmark var bedste nation, da der i 1977 for første gang blev spillet VM · ***side 49***

Den evige treer
Holdturneringen ved VM har aldrig
budt på den store danske succes · ***side 59***

Altid medaljer ved OL
Badminton kom på det olympiske
program i 1992 og Danmark har klaret sig godt · ***side 60***

Træg dansk start på EM
Danmark var længe om at tage de europæiske mesterskaber seriøst · ***side 64***

Danske EBU-præsidenter · ***side 67***

Danske præsidenter i IBF · ***side 69***

Åben turnering med forhindringer
Det holdt hårdt at holde liv i de åbne danske mesterskaber · ***side 70***

En forrykt idé blev til en succes
Mastersturneringen i Cirkusbygningen var et vildt eksperiment · ***side 73***

Titlerne kom i stimer
De individuelle mesterskaber har været præget af overraskende få spillere · ***side 75***

Spillerprofiler gennem de sidste 25 år · ***side 81***

København sad på det hele
Holdturneringen blev i mange år præget af pionerklubberne · ***side 85***

Formand i 49 år plus det løse
Ole Mertz fra Skovshoved en af giganterne på lederplan · ***side 91***

Tæt på så mange gange
Danmark har ofte været lige ved at vinde Thomas Cup-turneringen · ***side 95***

Kvinderne kom i anden række
Det holdt hårdt at komme i gang med Uber Cup-turneringen · ***side 100***

(Indholdsfortegnelse fortsættes på næste side)

Fundamentet er stort og stærkt
Dansk badminton er ikke bare elite · ***side 103***

Lederen
Richard Heilbo fra Amager BC var et unikum · ***side 106***

Klubbernes hjælp til selvhjælp · ***side 107***

Fra klædeskab til kontorlandskab
Organisatorisk er DBF gået fra den ene yderlighed til den anden · ***side 108***

Fra Lunøe til Lollike
Badmintonbladet har haft mange entusiastiske redaktører · ***side 116***

Ungdommen tog til Frederikshavn
I midten af 1960'erne kom sommerlejrene for alvor på banen · ***side 119***

Landstræneren længe undervejs
Der gik 45 år før dansk badminton fik sin første landstræner · ***side 122***

De tekniske finesser gennem tiderne
Badmintonspillet har udviklet sig voldsomt gennem årene · ***side 126***

Spil badminton efter reglerne
Dommerne skal se til at alt foregår som det skal · ***side 130***

Spillets erhvervsskade
Mange spillere har været ramt af en sprængt akillessene · ***side 132***

Fra ingenting til en af verdens bedste
Uddannelsen af trænere kom sent i gang men holder nu en høj kvalitet · ***side 134***

Svært at få fortjensttegnet · ***side 140***

Fremtiden er sikret
DBFs direktør Thomas Lund tror på en gylden fremtid · ***side 141***

Formændene · ***side 144***

Statistik · ***side 147***
Æres- fortjensttegn m.m. · side 147
Spillere med mindst 25 landskampe · side 150
Medlemstal, klubber, kredse og distrikter · side 151
Landskampe · side 152
Seniorer · side 153–170
DM individuelt og hold · side 153
All England · side 160
NM · side 162
EM · side 164
VM · side 165
Sudirman Cup · side 166
Grand Prix og OL · side 167
DBFs Internationale · side 168
Ungdom · side 171–185
DM · side 171
NM · side 184
EM og VM · side 185
Old Boys og Veteraner · side 186–197
DM · side 186
Veteran All England · side 194
EM, VM og World Masters Games · side 195
Thomas Cup, Uber Cup · side 198

Badminton sporten i det 21. århundrede

Af **Hans Henrik Fløe,** *formand for Danmarks Badminton Forbund*

Ved Danmarks Badminton Forbunds 75 års jubilæum 15. januar 2005 er det, som det fremgår af denne bog, med en masse gode ting i bagagen, og selvom mange ved starten troede, at badminton ville blive en døgnflue, så har tiden vist noget andet.

Marketingundersøgelser viser, at flere end 600.000 danskere inden for det seneste år har været aktive inden for badmintonsporten, hvilket gør badmintonsporten til en af sværvægterne i dansk idræt.

Desværre er kun ca. 20 procent af disse medlemmer af Danmarks Badminton forbund, men med over 120.000 medlemmer er DBF i 2004 den 4. største idrætsgren inden for Danmarks Idræts-Forbund.

Fundamentet for DBF og dermed også for eliten er klublederne i de mere end 500 klubber, som er medlem af DBF, og uden deres ihærdige arbejde for badminton ville sporten ikke have den høje profil i befolkningens bevidsthed, som det er tilfældet.

Badmintonsporten har gennem alle årene været baseret på den danske foreningskultur og dermed et stort arbejde udført af frivillige ledere, og selvom flere og flere ansættes til løsning af administrative og instruktionsmæssige opgaver, vil badmintonsporten også i fremtiden være afhængig af og baseret på det frivillige element.

Den største opgave badmintonsporten – og idrætten i øvrigt – står overfor, er den, der kan kaldes "kulturkampen". Den skal sikre, at den danske foreningsmodel og kultur fortsat består i tidssvarende form i det moderne samfund.

Det er vigtigt at sikre, at Elitelovens muligheder for kommunal støtte til eliten ikke af kommunerne udnyttes på bekostning af støtten til bredden, men at den i øvrigt gode mulighed udnyttes ved en udvidelse af støtten til idrætten.

Danmarks Badminton Forbund står godt rustet til „kulturkampen", men vi er hele tiden under pres, og den ændringsproces DBF har været igennem siden starten af 90'erne må fortsættes, så DBF er i stand til at matche samfundsudviklingen og tiltrække unge ledere. En opgave som det er lykkedes at klare siden 60'erne.

Ansættelsen af breddekonsulenter til at støtte klub- og kredsledere, professionaliseringen af elitearbejdet, overførsel af ansvaret for driftsopgaver til DBFs direktør er alle initiativer, som har bragt DBF et langt skridt fremad.

Klubber, distrikter, kredse og forbund var måske lidt sene til at ændre kursen i forhold til folks ændrede fritidsvaner, men nu er den sat, så vi kan navigere i strømningerne i samfundet, og badminton har potentialet til også at klare sig flot i det 21. århundrede, når vi tager hul på de næste 25 år.

Jeg er sikker på, at dansk badminton også langt ud i fremtiden vil producere verdensstjerner, og selvom konkurrencen er hård vil Danmark også ved 100 års jubilæet være blandt verdens 3–4 bedste nationer.

Badmintons store betydning for dansk idræt

Af **Kai Holm,** *formand for Danmarks Idræts-Forbund*

Da badminton-sporten så småt blev udbredt i Danmark i 1920'erne, var der ikke mange, der havde fantasi til at forestille sig, at badminton ville udvikle sig til at blive både en national folkesport, som tiltrækker udøvere i alle aldre og på alle niveauer, og en publikumssport, hvor nationen spændt følger de bedste danske badmintonspillere, når de kæmper om internationale medaljer og ofte med succes. Således mente kritiske røster i 1930'erne, at badmintonspillet hverken ville blive særligt attraktivt for publikum og ej heller et spil for masserne, men højest et hyggeligt motionsspil for de „ladies og gentlemen", som var blevet for gamle til svømning, fodbold og atletik.

Skeptikerne skulle tage grueligt fejl. Allerede i mellemkrigstiden oplevede dansk badminton en eksplosionsagtig tilgang uden lige i dansk idrætshistorie, og historikere går så vidt som til at sige, at badminton holdt liv i idrætten og idrætsforeningerne på landet i en række svære mellemkrigsår, hvor den ellers dominerende gymnastiktradition havde svært ved at tiltrække unge.

Badminton er i dag – og har igennem mange år været – en national folkesport på linie med fodbold, håndbold og gymnastik. Trods nogle år i halvfemserne, hvor badminton lige som tennis havde svært ved at fastholde de mange medlemmer, som var kommet til i årtierne forud, står badmintonsporten i dag med et sundt fundament og nogle perspektivrige udfordringer: På elitesiden har vi at gøre med måske dansk idræts flagskib, som i de seneste år har markeret Danmark stærkere end nogensinde i et stadig skrappere internationalt selskab. Udfordringen her vil være at fastholde denne meget stærke position ved et struktureret talentudviklingsarbejde, som badmintonforbundet allerede er godt i gang med.

På breddesiden står Danmarks Badminton Forbund og forbundets mange medlemsklubber over for en række spændende udfordringer på f.eks. børne- og ungdomssiden, ældreområdet, og inden for træner- og lederuddannelser. Danmarks Idræts-Forbund oplever i sit daglige samarbejde med badmintonforbundet på breddeområdet et stort engagement, iderigdom og kompetence, som lover godt for fremtiden.

I det hele taget har vi i DIF kun lovord til overs for det konstruktive med- og modspil, vi i vores daglige arbejde har med Danmarks Badminton Forbund. Forbundet er en engageret deltager i samarbejdet om at udvikle dansk idræt som helhed, og også på det internationale område oplever DIF, at DBF er en kompetent og engageret aktør, som i ofte svært vand søger at udbrede dansk idræts grundlæggende værdier og få indflydelse på udviklingen af den internationale badmintonsport.

For DIF står Danmarks Badminton Forbund som et moderne, omstillingsparat forbund, som både arbejder med de lange linier i udviklingen af dansk badminton og den daglige medlemsservice. Jeg er derfor sikker på, at de første 75 succesrige år i forbundets historie ikke vil blive de sidste!

Et stort til lykke til Danmarks Badminton Forbund og badmintonsporten som sådan med jubilæet.

Et progressivt forbund fylder år...

Af **Preben Kragelund,** *direktør for TEAM DANMARK*

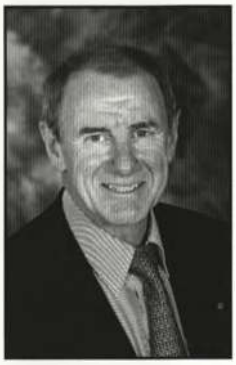

Danmarks Badminton Forbunds spillere havde allerede ved TEAM DANMARK's oprettelse i 1985 et meget højt internationalt niveau. Derfor blev DBF da også et af de første forbund, som TEAM DANMARK etablerede et godt og stærkt elitesamarbejde med. Målet var at styrke og udbygge Danmarks position i international badminton.

Den økonomiske støtte blev de første par år givet som individuel støtte, men meget tidligt blev samarbejdet udvidet med etableringen af hoved- og regionalcentre. Måske lidt for mange i starten. Antallet blev senere reduceret og koncentreret i de miljøer, der kendes i dag.

Så kom badminton på det olympiske program, og i 1988 etableredes et OL-projekt frem mod OL '92 i Barcelona. Man kan sige, at centerstrukturen og OL 92-projektet var starten til den strukturerede arbejdsform, som DBF og TEAM DANMARK siden har arbejdet efter. Der har dog ikke siden været kørt projekter specielt rettet mod de Olympiske Lege, men den daglige træning på DBF- og TEAM DANMARK-centrene har rod i den udvikling, som startede tilbage i 1988 med opbygningen af et særdeles struktureret og professionelt set-up for den danske elite.

Den økonomiske støtte er vokset i takt med DBF's udbygning af en velfungerende elite- og talentudviklingsmodel. TEAM DANMARK's økonomiske støtte til DBF er øget fra 0,5 mio. kr. i 1985 til 6,9 mio. kr. i 2003. Ud over den direkte økonomiske støtte stiller TEAM DANMARK et helt ekspertapparat til rådighed for spillerne bestående af læge, massør, idrætspsykolog, kostvejleder og fysioterapeut. Rammerne for den daglige træning er med de sidste justeringer tæt på at indfri målet om at skabe verdensklasse.

I TEAM DANMARK har vi med tilfredshed noteret os, at DBF samtidig med udbygningen af elitestrukturen og det sportslige set-up har udviklet en professionel driftsorganisation til at varetage elitestrukturen og det daglige samarbejde med TEAM DANMARK.

Historisk set konstaterer vi altså, at DBF har formået at geare sig til de udfordringer som altid ligger i udviklingen inden for topsport. Der vil også i fremtiden blive stillet store krav for at fastholde positionen som fast leverandør af medaljer ved VM, EM og OL. Det tror vi, dansk badminton kan leve op til.

Fra barn til verdensstjerne – vil være fremtidens udfordring, hvis Danmark ikke skal blive hægtet af det internationale elitetog. Danmarks Badminton Forbund og TEAM DANMARK skal sammen være ansvarlig for en resultatmæssig og social god udvikling.

TEAM DANMARK ønsker tillykke med jubilæet og ser frem til at samarbejde med DBF om de evige udfordringer.

In love with Danish Badminton

Af **Craig Reedie,** *tidligere præsident IBF*

It is a certain sign of approaching old-age when you are invited to write about the 75th Anniversary of anything – but this invitation allows me to look back over many of these years and recall the players and officials who have made Danish badminton respected all over the world. As President of the IBF in 1983 I had the pleasure of working with DBF and celebrating outstanding World Championships in Copenhagen – the event which did more than any other to promote our Olympic inclusion.

The first Danish IBF President I met was N.P. Kristensen. However, it was the players in the post-war era who made such an impression as they appeared in Glasgow in the series of World Invitation Tournaments in Kelvin Hall. My early memories are of Kirsten Thorndahl and Tonny Ahm, of Erland Kops, Jørgen Hammergaard-Hansen and, of course, of Finn Kobberø the multi-talented badminton genius of his day

As a student at Glasgow University I played against Per Walsøe, the new imported star of Edinburgh University, not too long before he was to reach successive All England Mixed Doubles Finals.

It was around this time that it became clear that the Scottish selectors and Craig Reedie were not in agreement and I began an administrative career which allowed me to become close friends with generations of the top world players. Danish players feature very highly in that list of friends; the delightful Pernille Mølgaard-Hansen, the hugely talented Svend Pri (sadly to die much too young), Flemming Delfs and the immaculate Lene Køppen, probably the most "professional" player I ever knew – and just at the start of the true international expansion of the game.

In many ways, Danish players set this off with their successes in the first World Championships in Malmo in 1977. A progressive IBF changed the old regulations and introduced prize money, admittedly at levels which did not strain the promoters of tournaments and which maintained good relations between National Associations and players. The final meeting was held in Copenhagen – in the new Idrættens Hus at Brøndby.

My own IBF career began in 1970 when I joined Kurt Møller and, in particular, Ole Mertz on the Council. Poul-Erik Nielsen joined Council in 1974 and we worked together for many years until the end of his Presidency in 1986. In 1979 there arrived another young Dane, Tom Bacher. Together we spent the next 12 years developing the events, the sponsorship, the television deals and the expansion of the game which was a feature of these years. With Torsten Berg, Tom Bacher brought to the IBF an unusual combination of experience, common sense and a fierce loyalty to the game and its players. The IBF is a poorer organisation without him.

In 1983 I think I said that "I have known and loved Danish Badminton for over 20 years". These words are just as true today – only the period is longer. Enjoy your anniversary.

DBF developed so well

Af **Heather Nielsen,** *mangeårigt medlem af IBF*

The Danish Badminton Association has now reached its 75th birthday – many congratulations on this achievement and on being one of today's top Badminton nations.

You came from small beginnings when Major John McCallum from Belfast led his All-Irish "Strollers" group on a tour of Copenhagen in October 1928 to promote the game of Badminton. It didn't take long for you to form your own Association and on 5th July 1934 you were one of the founding members of the International Badminton Federation.

You have developed so well that your have had numerous world champions and today your players are amongst the world leaders.

The ties between England and Denmark have always been strong and never more so than they are today.

May the Danmarks Badminton Forbund (DBF) continue with its growth to reach its centenary in 2030.

Vuggen stod i Skovshoved

Den ene dag var det fjerbold i haven. Den næste var det badminton i en hal.

Egentlig begyndte det hele en dag i sensommeren 1925 på Krøyersvej i Skovshoved. I den hal som Skovshoved Idrætsforening havde købt af Statens Gymnastikinstitut inde på Nørre Alle i 1922. Hallen blev revet ned og flyttet til Skovshoved, hvor den blev taget i brug i 1924. Hallen var købt for 7.000 kr., men inden den stod færdig på Krøyersvej var hele projektet med at flytte og genopføre den løbet op i 19.000 kr. Et svimlende beløb dengang og et stort beløb for en klub, der havde en formue på 1.700 kr.

Som oftest blev der dyrket gymnastik i hallen, der dog også blev brugt til tennis i klubben, der ligeledes havde fodbold og hockey på sit program. Desværre var hallen ikke så stor, så reelt blev der spillet tennis efter lidt hjemmestrikkede regler på en bane, hvor nettet ikke havde den lovlige højde. Så kunne man finde et andet spil, der ikke krævede så meget plads, ville lykken være gjort.

Og som i mange andre tilfælde her i livet skete der pludselig noget, der fik sat gang i begivenhederne. Det fortalte Skovshoveds daværende hovedformand Magne Kjems om i Badminton Revy i 1974.

„En dag fik jeg besøg af HIKs formand, direktør Lerche fra sportsmagasinet F.I.B. Han så det lave tennisnet og spurgte forbavset, om man kunne spille tennis på den bane. Jeg indrømmede, at det gik ikke så godt, men at man prøvede, og jeg forklarede samtidig, at jeg vidste, at der i England og Amerika blev spillet et tennislignende spil, som vist kunne dyrkes i salen. Vi havde læst om det i engelske aviser, men han huskede heller ikke navnet og regnede i øvrigt ikke med, at det fandtes i Danmark, da F.I.B. aldrig havde haft sådanne ketsjere til reparation".

„Et par dage senere ringede direktør Lerche og fortalte, at det eftersøgte spil hed badminton, og at han netop havde fået et par ketsjere indleveret til reparation. De tilhørte den velkendte tennisspiller, direktør Nexø-Larsen, der havde dyrket spillet i sin have om sommeren. Vi satte os i forbindelse med Nexø-Larsen, der lovede at komme til SIF og demonstrere spillet. Desuden ville han medbringe stolper, net, ketsjere, bolde og tre herrer, der havde spillet sammen med ham om sommeren".

Det var i denne hal badminton for første gang blev præsenteret som indendørs sport i Danmark.

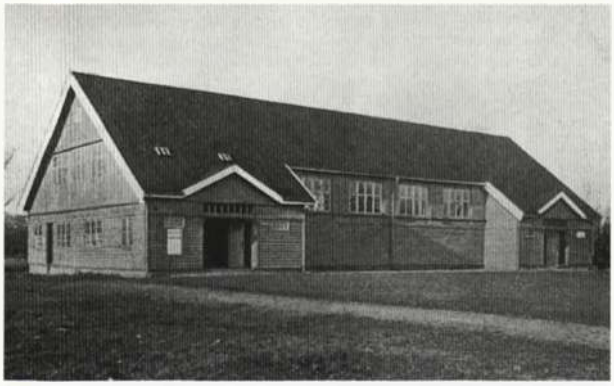

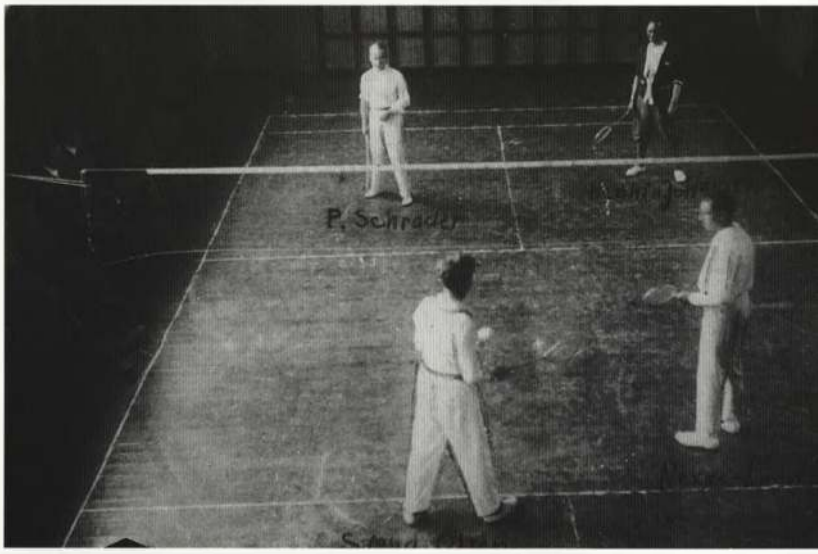

Disse fire herrer demonstrerede spillet, som de tidligere kun havde dyrket hjemme i haven. Der var seks tilskuere til opvisningen.

Og så kom den store dag. I Skovshoved var der gjort meget for at reklamere for fremstødet. Men i første omgang blev det en fuser af rang. Der var ikke ret mange fremmødte til eftermiddagens arrangement, hvor Nexø-Larsen spillede med Poul Olsen mod Poul Schrader fra SIFs tennisafdeling og Hecht Johansen. Faktisk var der kun seks tilskuere.

Umiddelbart kastede begivenheden dog en smule af sig. For blandt tilskuerne var brødrene Hans og Aksel Hansen, og da Nexø-Larsen og co. meddelte, at de ikke kunne komme

Irerne fra The Strollers kom forbi og fik vist danskerne hvordan badminton virkelig skulle spilles.

igen om aftenen, så sprang brødrene Hansen til sammen med kammeraterne Frode Larsen og M.K. Thormin. De havde alle spillet tennis og havde fattet en del af, hvad de havde set om eftermiddagen. Men sjældent har sportsverdenen vist set så uerfarne instruktører.

Alligevel var aftenens arrangement en succes. 26 ud af de 50 tilskuere meldte sig. Badminton på klubplan var kommet til Danmark. Fabrikschef Poul Schrader blev den første formand og Hans og Aksel Hansen kom i bestyrelsen sammen med Sejlidt Raaschou, da badmintonafdelingen blev stiftet 10. september. Alle medlemmer af de forskellige afdelinger i Skovshoved kunne for et ekstra kontingent på 3 kr. pr. måned tegne sig for en times double om ugen. Udstyret fik man i første omgang lov til at låne af Nexø-Larsen indtil hovedbestyrelsen selv fik anskaffet stolper, net, ketsjere og bolde.

I starten kunne sportsforhandlerne ikke levere de rigtige materialer, så der blev spillet med de ketsjere, som også blev brugt udendørs. Havde man ikke selv en ketsjer kunne man tage en af dem, der sad oppe i ribberne til fri afbenyttelse.

Hvor lidt man kendte til spillet fremgik af en avisartikel fra 1925. Her blev spillet omtalt som en blanding af fodbold og tennis.

At det hele havde et skær af mærkværdighed over sig fremgik af en artikel i lokalavisen Villabyerne i 1926. Her kunne man læse, at der ville blive spillet en badmintonturnering med radiodemonstration.

Efter tre badmintonkampe ville der blive foretaget præmieuddeling for den nu afslutte-de tennisturnering. Aftenen ville slutte med radiodemonstration med mere for medlemmerne. Meget var nyt i 1926.

Skovshoved var altså blandt pionererne, når det gjaldt om at få badminton til kontinentet, men det første europæiske land uden for Storbritannien, der indførte badminton, var Frankrig, hvor den første klub blev stiftet i 1898. I 1907 blev der ifølge Dansk Badminton Forbunds årsberetning fra 1937 stiftet en klub i Dieppe. Denne klub blev meldt ind i det engelske forbund. I 1907 afholdt man også den første internationale turnering, og her tog englænderne sig af alle titlerne.

Pudsigt nok var spillet allerede i 1915 kommet til Norge, da en englænder tog ophold i Ålesund, men det førte nu ikke noget nævneværdigt med sig.

Med det ringe kendskab til spillet kunne det ikke undre, at de få danske spillere havde deres helt egen måde at spille badminton på. Der blev banket løs til fjerboldene i en køre. Det blev nærmest betragtet som direkte ufint at droppe boldene lige over nettet.

Der var 97 anmeldte til KBKs turnering med start 2. juledag i 1938. Heriblandt var der 44 par i mixeddoublen.

Da der på et tidspunkt skulle være en sportsudstilling i Industriforeningens lokaler, spurgte man fra Skovshoveds side om lov til at deltage. Det faldt ikke umiddelbart i god jord, men da Dansk Idræts-Forbunds formand general Castenschiold havde været forbi Skovshoved og set spillet demonstreret, kom tilladelsen.

På et tidspunkt satte den nye formand, fabrikschef Carl Clausen en annonce i det velkendte engelske badmintonblad „The Badminton Gazette", og på den måde kom han i forbindelse med den irske major J.D.M. McCallum, som for egen regning sammen med det udvalgte hold The Strollers kom til Danmark og demonstrerede, hvordan badminton skulle spilles.

De danske spillere fik læsterlige kløø, men om ikke andet så lærte de i hvert fald, at droppet var et ganske fortrinligt slag.

McCallum skrev om sit besøg i Danmark: „Et Strollers-hold rejste til Danmark med ankomst 24. oktober 1928. Holdet omfattede mrs. Horsley, mrs. Dickle, G.A. Stewart, O.L. Goldsmith, N. V. Goldsmith og major J.D.M. McCallum. Ved ankomsten til Esbjerg havde vi vrøvl med toldmyndighederne under vort forsøg på at forklare dem, hvad fjerbolde var, og hvad de brugtes til. Til sidst måtte vi have vore ketsjere frem, og fjerboldene susede fra den ene ende af toldlokalet til den anden med det resultat, at tolderne snart prøvede at slå med – og danskerne viste således tidligt deres anlæg og store interesse for det nye spil. Skønt vor ankomst fandt sted så tidligt som kl. 7 om morgenen, blev vi dog modtaget på Københavns Hovedbanegård af de danske ledere, som stod for besøget. Mellem disse kan jeg nævne Knud Jørgensen og frue, Clausen med sin datter Bodil (senere Strømann), Magne Kjems, Moritz Rasmussen, Aksel og Hans Hansen og flere andre, som alle var ivrige efter at byde deres gæster velkommen, og hvor velkomne vi var, følte vi under hele vores ophold og under hvert besøg lige frem til 1938. Den venlighed, gæstfrihed og det gode kammeratskab, vi mødte overalt, må ses og opleves for at man tror det muligt.

Efter at have spillet hver aften spillede vi turens stormatch i en af de bedste haller, jeg personlig nogensinde har spillet i, nemlig Idrætshuset. Der var mange tilskuere, og efter at Kjems med nogle få ord havde forklaret spillets principper, spillede vi en udmærket match. Lad mig nævne navnene på de danske spillere: Ruth Frederiksen, Bodil Clausen, H. Schrader, S. Raaschou, Brahe Christensen, Aksel og Hans Hansen.

Harndrup-holdet i storhedstiden. I bagerste række lærer Thorvald Pedersen, der blev FBK's første formand i 1935. Theodor Rasmussen, radioforhandler Svend Rasmussen, frisør Ebbe Nielsen og cementfabrikant Alfred Rasmussen. I forreste række fru Katrine Madsen, malermester Peder Hansen, Elisabeth Rasmussen (gift med Alfred R.) og Sofie Rasmussen (gift med Theodor R., hvis datter Edith Rasmussen senere blev blandt landets bedste).

Efter dette første besøg gentoges turen gennem mange år med lige så stor succes. Ved hvert besøg i Danmark fandt vi nye spillere, ny begejstring og dertil dejlige, nye haller. Hvor misundelig gjorde ikke disse herlige haller vore spillere. De var en fryd at se på og en endnu større fryd at spille i".

Brødrene Aksel og Hans Hansen var her og der og alle vegne og gjorde meget for at spillet ikke bare skulle blive en københavnsk foreteelse, som man så ofte havde oplevet det med andre sportsgrene, der havde svært ved at få fodfæste uden for hovedstaden.

For egen regning rejste brødrene rundt i Danmark og gjorde propaganda for spillet, og de fik sig undervejs nogle herlige oplevelser, som Hans Hansen bl.a. fik det i den lille by Harndrup på Fyn.

„Fra de mange ture til provinsen husker jeg opholdet i Harndrup. I starten troede vi, at hele byen var en stor familie. Alle hed nemlig Rasmussen. Banen var tegnet op i forsam-

lingshuset, og en kakkelovn af ret anseelig format befandt sig et stykke inde på banen. Det skabte naturligvis mange morsomme episoder. I dag kunne man slet ikke finde sig i den slags forhold, men for os var det i orden blot vi kunne kapre nye tilhængere. I de fleste tilfælde spillede vi i hotelsale med flag, guirlander og store lysekroner eller i gymnastiksale, hvor nedhængende tove og andre gymnastikredskaber generede spillet.

Spillet kunne dog allerede i 1928 for alvor være kommet til Odense under mere organiserede former.

Den senere kendte instruktør Stig Munch Andersen vendte nemlig hjem til Fyn fra udlandet, og da han hørte om badmintonspillet, fik han fremskaffet nogle ketsjere og nogle bolde, og sammen med en lille flok nysgerrige begyndte han at spille i fægteklubbens lokaler, der dog mildt sagt ikke lige havde plads til en badmintonbane efter de foreskrevne mål.

Det gik dog ikke så godt med at hverve tilhængere af spillet, så det blev besluttet, at der skulle gøres noget. Der gik bud til brødrene Aksel og Hans Hansen i Skovshoved. Brødrene Hansen kom til Odense og deltog i et stævne i Industripalæets sal. Det blev en stor succes. Ingeniør N. Svanberg og Stig Munch Andersen fik de følgende år samlet op mod et halvt hundrede spillere. Spillestederne blev gymnastiksalene på Katedralskolen og Giersings Realskole.

Når der nu ikke var så meget plads inde i salen i forsamlingshuset, så blev det klaret ved at lade kridtstregerne fortsætte op på bagvæggen.

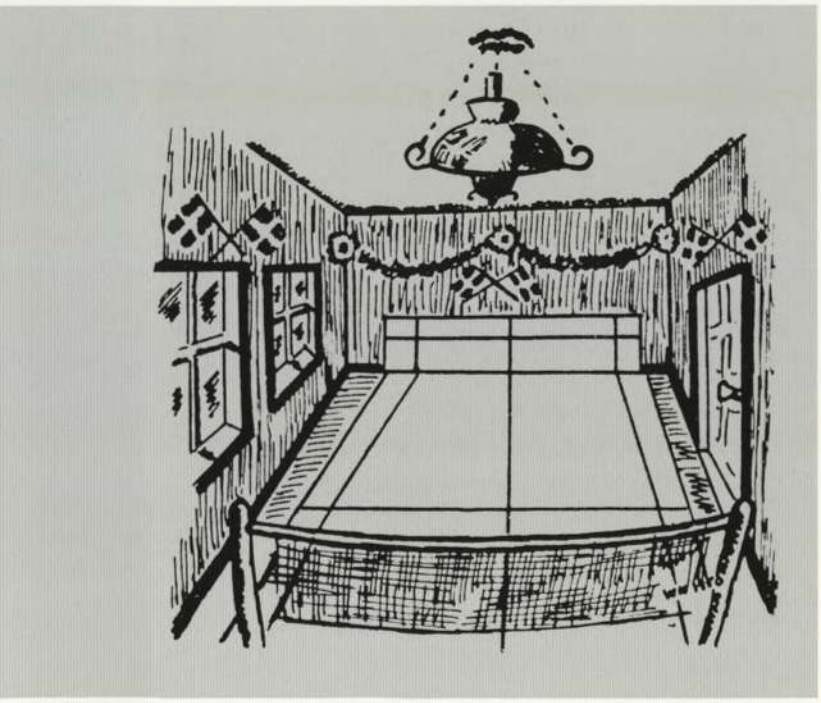

Badmintonsporten blev hurtigt populær i Danmark. Tobakshandler Will. Petersen i Hammerichsgade døbte en af sine cigarer „Badminton" som en hyldest til sporten.

Man skulle dog helt hen til 1935, før der blev skabt en klub i den fynske hovedstad. Nogle af byens førende murermestre og tømmerhandlere byggede hallen i Godthåbsgade. Klubben kom godt fra start og under 2. verdenskrig væltede det ind med medlemmer.

Hans Hansen rejste land og rige rundt og havde mange pudsige oplevelser:

„Fra Falster husker jeg, som var det i går, vor optræden i Nr. Alslevs lille forsamlingshus. Man havde ikke kunnet finde et sted, der var stort nok, men spilles skulle der. Arrangørerne havde derfor i nødens stund malet det sidste stykke af banen op ad den ene bagvæg".

Men selv hjemme i badmintonhøjborgen Skovshoved var forholdene primitive. Der var kun få ketsjere til rådighed, og da boldene kostede 2,00 kr. pr. stk. allerede i 1925 blev der spillet med dem til den sidste fjer.

Det havde givet genlyd, at The Strollers havde været på besøg og havde demonstreret, hvordan badminton skulle spilles. Spillet vandt flere og flere tilhængere, og der kom flere internationale besøg fra bl.a. Wales og England.

Det kunne godt være at reglerne havde været lidt særprægede, da Hans Hansen var i Nr. Alslev, men det var nu ikke meget bedre, da The Strollers var i Idrætshuset første gang.

„Og da nettet var spændt ud, så det nåede McCallums hage, var alt i orden, og spillet kunne begynde".

Så spillede man til 21, og i finalekampene blev der spillet bedst a fem sæt.

Skovshoved var i et pænt stykke tid alene på scenen, men efter nogle år dukkede Københavns Badminton Klub (KBK) op og få år efter meldte Gentofte sig på scenen.

1. november 1928 var fødselsdagen for to klubber i København, og de fik en meget for-

skellig skæbne. Firmaklubben Neye fik Holger Kriegsbaum som formand i sine første 20 år, men sportsligt var der ikke tale om det store sus, og da 25 års dagen skulle markeres skete det ved en lille beskeden reception i Ryparkbanernes restauration. Efter nogle år med sløje medlemstal valgte man at skifte navn til Argo. På det tidspunkt havde klubben otte mandlige og fem kvindelige medlemmer. Da Neye blev stiftet, var det ikke just den store økonomiske belastning for medlemmerne at deltage. Det månedlige kontingent var på to kroner, og så fik man både bolde og ketsjere stillet til rådighed af firmaet.

Til gengæld fik Københavns Badminton Klub en helt anderledes dominerende position, så klubben en overgang ikke alene var Europas største rent medlemsmæssigt, men helt afgjort også den sportsligt bedste. En registrering af medlemmerne 1. april 1935 viste, at J. Neyes Badmintonklub havde 24 medlemmer, mens KBK havde 978 medlemmer.

En fornem kollektion af spillets pionerer: Kaj Andersen fra KBK sammen med skovserne Svend Strømann, Ruth Dalsgaard og Aksel Hansen.

Det var Moritz Rasmussen, som tog initiativet til stiftelsen af KBK. Han var inspektør i Idrætsparken, der havde lagt lokaler til i Idrætshuset, da The Strollers spillede.

„Umiddelbart efter den dansk-engelske badmintonkamp i onsdags meldte der sig en del damer og herrer, som ønskede at spille badminton i Idrætshuset, og da der dagligt indløber nye forespørgsler, har undertegnede

Hans Hansen fra Skovshoved blev kendt som badmintonprofessoren, når han rejste land og rige rundt for at demonstrere spillet, som han selv lærte i Skovshoveds gamle sal, hvor han her er fotograferet.

besluttet at indbyde alle interesserede til et møde i Idrætshusets biblioteksal i morgen aften kl. 8 for ved denne lejlighed at søge dannet en københavnsk badmintonklub. Ikke blot det store tennisinteresserede publikum, som ikke har råd eller lejlighed til at dyrke denne sport om vinteren, men også de mange, der interesserer sig for bordtennis, venter vi at kunne hverve som medlemmer," stod der i brevet, der havde Carl Clausen fra Skovshoved Idrætsforening samt Alf Rasmussen som underskrivere sammen med Moritz Rasmussen.

3. november kunne B.T. så fortælle om det stiftende møde: „I forgaars Aftes samledes en

I 1932 blev der indført seedninger i All England-turneringen. Men navnene blev af arrangørerne holdt tilbage for ikke at genere de useedede spillere.

Badmintonsporten havde ikke lige let ved at vinde fodfæste alle steder i 1930'erne. Men der var masser af god vilje. Et sted i Jylland spillede man „botmington" på livet løs og et andet sted havde man den opfattelse, at der ikke måtte slås nedad. Det skulle være som når man servede. Så DBF havde stor glæde af at sende en konsulent land og rige rundt for at forklare reglerne.

Del interesserede i Idrætshusets Biblioteksal og dannede den foreslaaede københavnske Badminton-Klub. Den nye Klubs Bestyrelse blev Inspektør Moritz Rasmussen (Formand), Frk. Skouenborg, Hr. Herman Jensen, Speditør Mathiesen, og Grosserer Møllgaard, og allerede nu er der ca. 40 Medlemmer, hvilket tyder på stor Interesse. Vi kan i denne Sammenhæng fortælle, at Efterspørgslen efter Badminton-Rekvisitter i vor største Sportsforretning 'Foreningen til Indkøb af Boldspilrekvisitter' har været saa stor, at man har været nødt til telefonisk at skaffe nye Forsyninger fra England.

Aarskontingentet i den nye klub er 6 Kroner. Foreløbig raader den over Banen i Idrætshuset, som koster 4 Kroner i Timen med varmt Bad eller 2 Kroner for en halv Time, men en af Dagene aabnes Banen i Husarkasernen, hvor Banelejen kun bliver 1 Kr. 60 Øre i Timen, men uden Bad og mindre komfortabelt Omklædningsværelse".

Blandt de første medlemmer i KBK var Kaj Andersen, der meget passende arbejdede i Idrætsparken, så der i hvert fald ikke var langt til træning. I 1929 blev han dansk mester i stangspring for Sparta, og i sæsonerne 1930/31 og 1932/33 blev han dansk mester i herresingle i badminton. Han fortsatte i mange år i KBK og sluttede som både instruktør og træner i klubben.

Den første tid i KBK var ikke altid nem. "Der har været Tider, hvor de entusiastiske Spillere har klædt sig om i Hundekulde i Kastellet, eller mellem prustende og sparkende Heste paa Husarkasernen og har maattet skændes med uforstaaende Funktionærer i Idrætshuset" kunne man læse i KBKs Maanedsnyt i anledning af 10 års jubilæet.

I 1980 blev Frederiksberg BKs formand Inge Zangenberg den første kvindelige dommer i Danmark.

10. februar 1931 kom Gentofte Badminton Klub med i den lille danske badmintonfamilie. Og det kunne ikke undre, at naboerne fra Skovshoved havde nogle spillere og ketsjere med i den forbindelse, idet de deltog med både aktive og udstyr, da spillet blev præsenteret.

I Tjørnegaardskolens festsal demonstrerede fabrikschef Carl Clausen med frue og dr. Lindholm med frue mixeddoublespillet, mens der blev spillet en herredouble med Sven Strømann og Sejlidt Raaschou på den ene side af nettet og brødrene Aksel og Hans Hansen på den anden side.

Hallen i Stubbekøbing så voldsomt imponerende ud, når man kørte ind i byen, men det viste sig, at den kun indeholdt en bane.

Straks meldte 30–40 sig ind i klubben, der i begyndelsen holdt til i skolens gymnastiksal og derfor fandt man det meget praktisk at vælge lærer L. Bager til bestyrelsen.

De mange medlemmer betød, at der var for lidt plads på skolen, så næste skridt var at rykke til høloftet, som var beliggende over hestestaldene i den nordvestligste af Sportsrideklubbens ridehaller på Maltegårdsvej, som stadig eksisterer. Her indrettede man tre baner. Kort efter stod Junckershallen (den senere CBK Hallen), tegnet af arkitekt Arne Jacobsen færdig. Da ejeren ingeniør Johannes Broberg iværksatte byggeriet, var det tænkt som en privat tennishal for hans

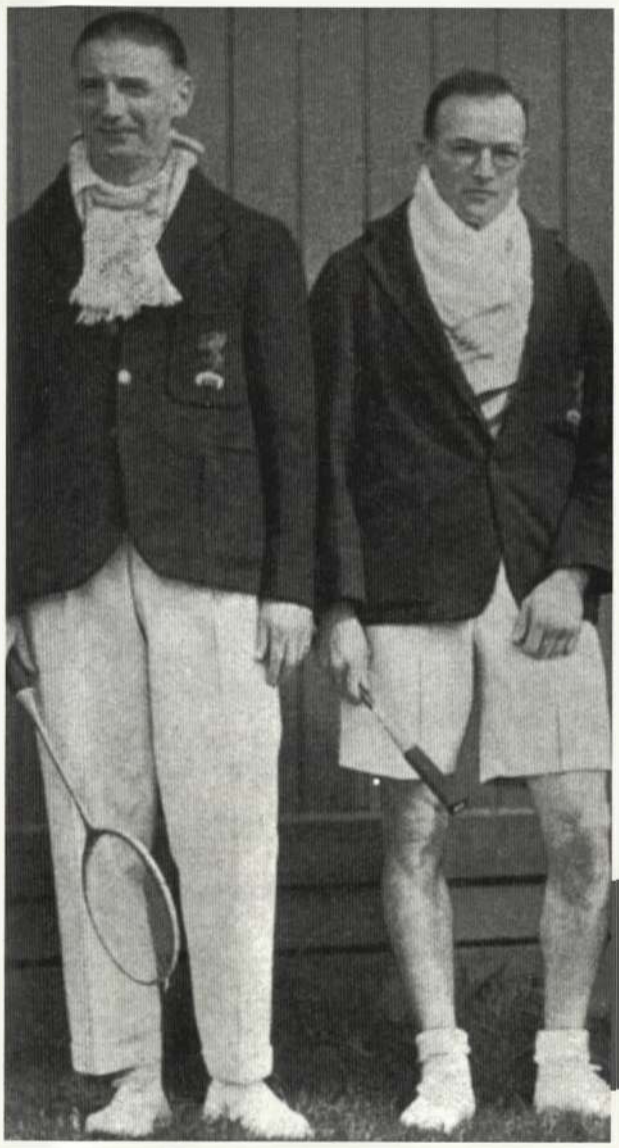

Disse walisiske spillere var på besøg i Danmark og var standmæssigt påklædt efter tidens mode, der gerne talte om lange bukser, blazer og tørklæde.

venner, men den var stor nok til, at der kunne spilles badminton på fem baner, så GBK lejede sig ind. I 1935–36 lod GBK opføre et anlæg ved Gentofte Stadion så de flyttede til egen hal. Nogle medlemmer ønskede at forblive på Maltegårdsvej, så Charlottenlund Badminton Klub opstod og overtog lejemålet af hallen. Gentoftes hal var på det tidspunkt den største i Europa med sine 1.300 kvadratmeter.

I den sydlige del af Danmark kom Stubbekøbing hurtigt med på landkortet rent badmintonmæssigt. Dr. Lindholm fra Skovshoved vendte tilbage til sin barndomsby og demonstrerede sammen med kaptajn Mackeprang spillet, som i første omgang blev godt modtaget af motionisterne. Da der var kommet lidt mere styr på tingene tog folkene fra Stubbekøbing rundt på Lolland og Falster og forsøgte at få gang i tingene i Nr. Aslev, Maribo, Nykøbing og Nysted og en af klubbens spillere, Chr. W. Petersen, tog spillet med sig til Holbæk. Samme Chr. W. Petersen blev senere landets førende instruktør. Badminton kom til Stubbekøbing i 1927, og i 1929 blev klubben stiftet. Stubbekøbing vedtog i 1935 at der skulle bygges en hal. Dog kun med en bane til klubbens 80 medlemmer. To baner ville koste 17.000 kr., og det var for dyrt, men da byggeriet stod færdigt havde hallen med den ene bane kostet ca. 16.500 kr.

Under 2. verdenskrig var det et par vintre så koldt, at bestyrelsen i KBK dispenserede fra reglen om, at spilledragten skulle være hvid. Det blev tilladt at spille i islandsk sweater og bælgvanter. Men da var temperaturen også en enkelt gang nede på minus otte grader.

Da Morten Frost i 1985 vandt Grand Prix-finalen i Kuala Lumpur med en finalesejr på 15–4, 15–4 over Liem Swie King fra Indonesien kunne han sætte 110.000 kr. ind på sin konto.

I Jylland var der gang i badmintonspillet allerede fra 1928. Det foregik i Vejle. Her havde lærer Steen Nielsen været i England og set spillet, og da han kom hjem fik han sendt fire ketsjere fra England sammen med nogle bolde, og badmintonspillet greb hurtigt om sig. Det blev til tre klubber, og de eksisterede frem til 1935. Det var især skolefolk, der tog spillet til sig. I 1935 blev Vejle Tennis- og Badminton Klub stiftet, og en hal med fire doublebaner og en enkelt singlebane stod hurtigt færdig. Klubben havde på det tidspunkt 85 medlemmer og var suverænt landsdelens største. For der var totalt 241 jyder, som var registreret som badmintonspillere, og de var fordelt på syv klubber med Palgaards Badminton Klub som den mindste med 11 medlemmer. Ved næste års repræsentantskabsmøde kunne jyderne være stolte over at være nået op på 1.000 medlemmer fordelt på 16 klubber.

Forbundet blev hurtigt stiftet

Mindre end to år efter at Moritz Rasmussen havde taget initiativet til stiftelsen af KBK, var han også dybt involveret i at badmintonspillerne fik et forbund. Eller i første omgang en union.

Dansk Badminton Union blev stiftet 15. januar 1930.

Som der står i „Haandbog og Beretning" fra 1937 i forbindelse med en omtale af Moritz Rasmussen: „Da Spillet i Løbet af ganske kort Tid bredte sig over hele Landet indsaa Hr. Moritz Rasmussen, at skulde Spillet faa den Udvikling som det fortjente, burde det lægges ind i faste Rammer som andre Sportsgrene, og tog derfor i 1930 Initiativet til Starten af Dansk Badminton Forbund, som blev startet 15. Januar 1930, i hvilket han fungerede som formand til 1933, hvor han efter eget Ønske trak sig tilbage. Dansk Badminton Forbund takkede ham senere for hans store Indsats for Dansk Badminton ved at tildele ham Forbundets Æresemblem".

Allerede i december 1929 havde der været holdt et forberedende møde med henblik på at danne en badminton-union. Det var repræsentanter for KBK, Skovshoved, Helsingør Badminton Klub, Neyes Badminton Klub og Roskilde Badminton Klub, som mødtes for bl.a. at finde frem til nogle love. Forslaget blev sendt ud til en snes klubber.

Antallet af klubber var oppe på seks, da unionen så blev dannet 15. januar 1930 ved et møde på kontoret i Idrætshuset.

Landsretssagfører Paul Schrader fra Skovshoved, snedkermester Hans Hansen fra Skovshoved, inspektør Moritz Rasmussen fra KBK, forretningsfører W. Lohmann fra KBK, dekoratør Holger Kriegsbaum fra Neye, dekoratør Jarlstrøm fra Roskilde, sagfører Warrer fra Helsinge Idrætsforening og revisor Smerup fra Stubbekøbing var folkene, der stiftede Dansk Badminton Union.

Moritz Rasmussen blev altså formand og fik Paul Schrader, Holger Kriegsbaum, Chr. Smerup og Jarlstrøm med i bestyrelsen. Moritz Rasmussen, Paul Schrader og Holger Kriegsbaum udgjorde forretningsudvalget, og det blev på generalforsamlingen besluttet, at man skulle søge om optagelse i Dansk Idrætsforbund (DIF).

Til den åbne danske turnering i København i 1937 forelå der forhåndstilmeldelse fra 24 engelske samt svenske og hollandske spillere.

Udsigten til at blive forvekslet med Dansk Boldspil-Union betød, at Dansk Badminton Union efter få måneder tog navneforandring til Dansk Badminton Forbund (DBF), og 29. april 1930 blev Dansk Badminton Forbund medlem af Dansk Idræts-Forbund efter at en stor del af DIFs bestyrelse havde været inviteret til at overvære en kamp mellem KBK og Skovshoved.

Efter et halvt år havde DBF sit første arrangement. Det var en klubmatch i Idrætshuset, hvor spillere fra Skovshoved, KBK, Neye, Roskilde og boldklubben Standard deltog. Og allerede dengang var der sponsorer med i billedet. Sportsmagasinet FIB leverede nemlig 90 bolde gratis til stævnet. Vinder af damesingle blev frøken Nielsen fra KBK. Damedoublen vandtes af frøken Sørensen og frøken Frandsen fra Neye, Kjeld Sandvad fra Skovshoved vandt herresingle, mens sejren i herredoublen gik til E. Hansen og Jacobsen fra Skovshoved. Endelig blev mixeddoublen vundet af fru Grandt og Kriegsbaum fra Neye.

På det første årsmøde, der fandt sted 8. februar 1931, kunne man konstatere, at forbundet havde 12 klubber som medlemmer, og at disse 12 klubber tilsammen talte 723 medlemmer. Af de 12 klubber var syv tilstede på årsmødet. Det var KBK, Skovshoved, Neye, Citroen, Standard, Roskilde og Holten (en fir-

Når der var kongres i det internationale badmintonforbund IBF i slutningen af 1930'erne var Danmark repræsenteret af hollænderen A.C.J. van Vossen og englænderen H. W. Speaight. Van Vossen boede dog i Danmark i mange år inden han vendte hjem til sit fødeland og Speaight blev benyttet fordi han var tæt på IBF til hverdag.

BADMINTON-VALSEN

Tekst: Harry Grønkjær.

(Eneret: Valby Annonce Bureau,)

Musik Harry Grønkjær.
Bearb. af Henry Andersen.

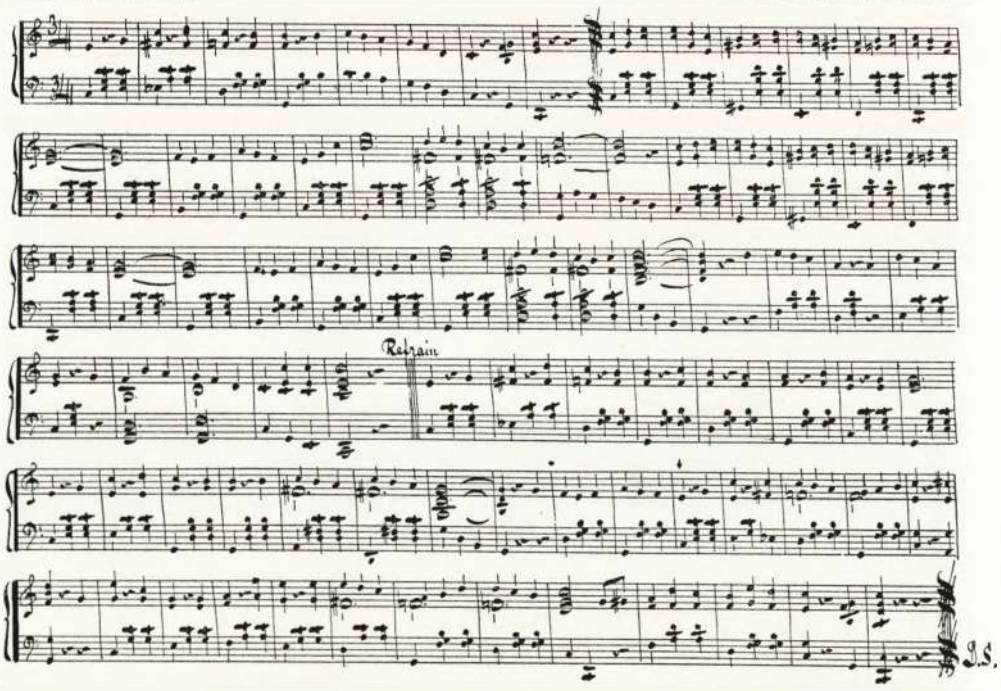

KENDER du Fryden, at svinge en Ketcher
og flugte en lynhurtig Smash;
kender du dette, at glemme alt andet,
blot for at vinde en Match;
kender du dette, med Spænding at vente
en Serve, og kunne ta' mod,
og er du naaet saa vidt, du kan smile,
selv, naar som Taber du stod.
Saa syng denne Sang,
som lyder hver Gang,
den fjerklædte Bold gaar fra Mand til Mand:

Se, under Hallernes dristige Buer
der flokkes den hvidklædte Hær;
Gamle og Unge gaar Side om Side,
Sportsaand og Lyssyn dem bær'.
Thi hvor de Gamle sig føler som Unge,
og glemmer al Hverdagens Graa,
drømmer de Unge om Ære og Sejr,
og træner, for Maalet at naa.
Og for hvert Point
bli'r Sangens Refrain
sunget af Taber og Vinder i Flæng:

Refrain:
Badminton,
gi'r god Facon,
gi'r godt Humør,
gi'r frisk Kulør!
Badminton,
vor fælles Lyst,
vi mødtes til mangen en Dyst.
Men kæmped' vi iltert, og slog vi haardt,
vi glemte dog aldrig, at alt var Sport.
Og tabte vi,
da skabte vi
med Smilet et Værn, der jog Ærgrelsen bort!

Midt i 1930'erne blev der udskrevet en konkurrence om en sang til badmintonsportens pris. Oplægget gik på, at det skulle være en march, men det blev denne vals, der sejrede. Det skulle være en vals mente man, fordi badminton er sådan en elegant flydende sport.

maklub fra modefirmaet Carl Holten, der havde Carl Clausen fra Skovshoved som fabrikschef).

Moritz Rasmussen kunne i sin beretning fortælle, at der blev arbejdet på at få bygget en badmintonhal. Den skulle ligge ved siden af Idrætsparken, der hvor Østerbro Skøjtehal nu ligger. Hallen skulle også bruges som omklædningslokale for hockeyspillerne, og der skulle være seks badmintonbaner lige som der skulle være kontorlokaler, restauration og en skydebane på 50 meter.

Projektet havde bare den fejl, at det kostede ca. 200.000 kr., og de penge var det ikke muligt at skaffe, så det gik i sig selv igen.

Haller var ikke det store nummer i København midt i 1930'erne, men så kunne man jo klare sig på andre måder.

Badmintonbane i Københavns Centrum

I Snaregade, hvor „Den Musik-Dramatiske Skole" har sine Lokaler, er Salen blevet inderettet til Badminton. Den smukke Sal har en Loftshøjde af ca. 6 m, Belysningen er god, og Omklædningsrum og Bad tip top.

Da Salen er beliggende midt i Byens Hjerte, vil Ideen med Udlejningen sikkert blive modtaget med Glæde af mange Badminton Entusiaster.

Til det første danske mesterskab 26. marts 1931 var der tilmeldt 25 spillere i herresingle, der blev vundet af Kaj Andersen fra KBK, mens „veteranerne" fra Skovshoved sikrede sig de øvrige fire titler. I damesingle var der syv tilmeldte, i damedouble fem par, i herredouble 15 par, mens der var 10 par i mixeddouble.

På Frederiksberg dukkede Frederiksberg Badminton Klub (FBK) op og fik snart sin egen hal på Rolighedsvej. Et dristigt foretagende al den stund, at der var en kassebeholdning på 13 kr. og 42 øre, da man gik i gang med byggeriet til 40.000 kr., og det beløb blev endda forøget til 60.000 kr., da det stod klart at omklædningsforholdene i det første projekt var utilstrækkelige. Frederiksberg blev klubben, som gennem mange, mange år gjorde sig gældende med sin doubleturnering, mens Valby tog sig af singlerne. Det var DBFs senere formand Leo Hendrichsen som sammen med bl.a. sin søn Poul stod for initiativet med at stifte FBK, der i mange år blev anset som en af de fire gamle sammen med Skovshoved, KBK og Gentofte. Hallen på Rolighedsvej blev flittigt brugt. Banerne var besat fra 7–23 alle ugens dage. Kun 2×3 timers rengøring i ugens løb kunne stoppe aktiviteterne.

Det var ikke alene på klubplan, at der var gang i tingene. Det blev også besluttet, at der skulle ske noget på internationalt plan, så DBF forsøgte at få engelske spillere til landet. DBF havde meldt sig ind i det engelske badmintonforbund for at være tæt på spillets pionerer, men det hjalp ikke.

Så blev blikket i stedet vendt mod Holland, og i 1932 blev det til en landskamp i Nordwijk under noget usædvanlige konditioner. Det ville koste DBF 500 kr., at sende et hold af sted. Det var for dyrt, men ideens bagmand, hollænderen A.C.J. van Vossen, der boede i Danmark, fik anonymt skænket 100 kr. og han tilbød at betale af egen lomme, hvis han selv kunne blive den fjerde spiller på landsholdet, der talte Skovshovedspillerne søstrene Ruth og Gerda Frederiksen og Hans Hansen. Turen skulle næsten sensationelt være foregået med fly, men på grund af tåge blev det på udturen til en togtur. Danmark vandt 4–1. Kun herredoublen med Hansen og den småskadede 50-årige van Vossen gav hollandsk sejr.

Kampen var næppe den store propaganda, for badminton havde trange kår i Holland, og da danske spillere 20 år senere tog til Holland for at hjælpe med at få gang i sporten var der såmænd flere af de hollandske spillere fra landskampen i 1932, som stadig var topspillere.

Mens A.C.J. van Vossen ikke var det store lys som spiller, fik han en meget lang karriere som leder, og i 1933 blev han formand for det nyoprettede spilleudvalg. Senere kom han med i ledelsen af det internationale badmintonforbund IBF, da det blev oprettet i 1934.

I 1933 havde Danmark spillet sin anden landskamp. England kom på besøg og vandt let med 5–0 i Idrætshuset i overværelse af 1.183 tilskuere. Kun Ruth Frederiksen kunne yde englænderne kvalificeret modstand med henholdsvis otte og fire point. Dagen efter fik et dansk hold tæv med 6–0 i en kamp i Skovshoved.

I 1933 trak Moritz Rasmussen sig tilbage som formand på grund af manglende tid. Han foreslog at Knud Jørgensen fra Gentofte skulle afløse ham, men efter et kampvalg blev Carl Clausen fra Skovshoved valgt med stemmerne 18–14. Bestyrelsen blev samtidig udvidet fra fem til syv medlemmer. Carl Clausen holdt kun kort tid på formandsposten. Han blev afløst af Leo Hendrichsen fra Frederiksberg, og det gav stabilitet. Hendrichsen sad på posten frem til 1946.

På det landsholdsmæssige plan var aktiviteten behersket. I årbogen fra 1940 kan man læse, at Danmark i sine 10 landskampe i perioden 1932–1939 har benyttet 19 spillere og at modstanderne har været Holland, Wales, England og Sverige.

I begyndelsen af 1930'erne var danske spillere på ture til Sverige for at hjælpe med at få gang i spillet, og det endte i 1938 med en landskamp, som gav en sejr på 7–0 i Malmö, mens en returmatch i februar 1939 i Nykøbing F. endte med en dansk sejr på 6–1.

På andre fronter var der en god aktivitet. Bestyrelsen havde arbejdet med at få decentraliseret administrationen via en inddeling i kredse, og allerede i juli 1934 stiftedes i København den første kreds. Senere på året fulgte Sjælland, Jylland og Lolland-Falster efter og i januar 1935 kom Fyn til, mens Bornholm fik sin egen kreds i 1939.

Med hensyn til spillesteder var der mange problemer. Kun få klubber havde egne haller, så det var den evige historie om at spille i gymnastiksale, aulaer, forsamlingshuse og teatersale. At spille badminton søndag formiddag i en krosal, der aftenen og natten forinden havde været benyttet til bal, var ikke morsomt, fordi der ofte var så glat som på en skøjtebane. Men det gik med offervilje og ihærdighed.

I sin beretning på årsmødet i 1937 fortalte Frode Thomsen fra Sjællandskredsen, at der var registreret 27 klubber, som tilsammen havde 1.571 medlemmer. Der var fem haller, som tilsammen rådede over 20 baner. Der var spillet 187 kampe i de forskellige turneringer, som kredsen havde arrangeret. Frode Thomsen mente, at en opdeling i en øst- og en vestkreds ville betyde færre udgifter og dermed gøre det attraktivt at melde sig ind i kredsen.

På Lolland havde Nakskov måttet opgive at spille badminton, fordi der ikke var et egnet lokale.

I forbindelse med de danske mesterskaber i 1956 kunne man i badmintonbladet læse om Erland Kops, at han havde visse problemer: „Mangler evnen til at bygge spillet op til sin fordel, spillet udvikler sig under hans ketsjer nærmest ganske tilfældigt". Senere gik det ham jo ganske godt med bl.a. syv All England-titler i herresingle.

I Jylland var Vejle hurtigt kommet efter det, mens det kneb mere med at få andre byer gjort interesseret. I 1935 var der totalt 10 klubber i Jylland, men i 1937 var man nået op på 19 klubber med 1.572 medlemmer. Flere steder spillede man i den lokale tennisklubs hal. Lektor A.C. Laursen fra Vejle og Jyllandskredsen mente i 1937, at der snart ville komme en hal i Aalborg. Der tog han unægtelig fejl. Der skulle gå rigtig mange år, før ålborgenserne fik ordentlige forhold. Klubben var spredt ud på mange skoler.

Kredsene et stærkt fundament

Mens strukturen i DBFs centrale ledelse har undergået løbende ændringer gennem de sidste årtier, så har kredsopbygningen stort set været uændret.

De autonome kredse og distrikter har været et stærkt fundament i DBF. Medens man på forbundsplan satsede stærkt på eliten, så arbejdede man i kredsene på de opgaver, man hver især syntes var relevante.

Det var ikke nødvendigvis de samme, men alle havde omfattende holdturneringer, faste generalforsamlinger, og mangfoldigheden og forskelligheden blomstrede til gavn for hele badmintonsporten. Alle meldte om stigende medlemstal, og ikke mindst den massive instruktøruddannelse, der for mange afsluttedes med de legendariske Nyborg-kurser, bidrog til en eksplosiv udvikling af sporten. Ventelister blev et velkendt, positivt problem i mange klubber.

To problematikker gav anledning til mange drøftelser og diskussioner i 1980'erne. Det drejede sig om forholdet til Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI) samt om kontingentet til forbundet.

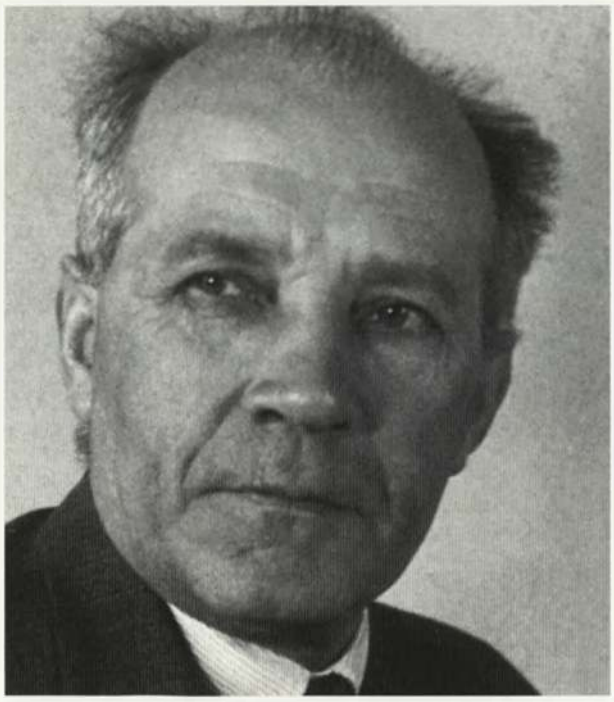

Lektor A. C. Laursen fra Vejle var med til at sætte fart i udbredelsen af badminton i Jylland og fungerede som leder i mange år.

Adskillige kredse havde opnået et fornuftigt samarbejdsforhold til DGI – ja, for Sønderjysk BD var det simpelthen en livsbetingelse, at man fik vedtaget en egentlig samarbejdsaftale, og noget tilsvarende havde man på Lolland-Falster, hvor man helt enkelt direkte opfordrede klubberne til at melde sig ind i begge organisationer for at opnå de fordele, der var forbundet hermed.

Medlemskontingentet til DBF var også et emne, man så forskelligt på i de enkelte kredse. Jo længere man kom vestpå, des stærkere modstand var der mod et forhøjet medlemskontingent, der af mange blev betragtet som en direkte beskatning, der kunne medføre egentlig udmeldelse af forbundet, hvis det steg for voldsomt. Derfor blev det forholdsvis lille forbundskontingent bibeholdt i denne periode.

De næste 10 år var præget af stagnation og medlemstilbagegang. Det blev sværere og sværere at skaffe kvalificerede ledere til de mange nye opgaver og udvalg, der blev dannet, og i takt med, at mange ældre ledere trak sig tilbage, meldte problemet sig med at finde yngre afløsere, der var villige til at bruge megen tid på lederarbejdet, ligesom der var stagnation med hensyn til instruktøruddannelsen.

Mange kræfter blev lagt i at forny såvel forbund som kredse, men heldigvis var der folk med visioner og fremsyn, der kunne udstikke nogle retningslinier.

Forbundet blev opdelt i en smal politisk ledelse, der vedtog de overordnede mål og handleplaner, med en professionel administration med en direktør i spidsen til at føre beslutningerne ud i livet.

En af nyskabelserne var Bredde- & Udviklingsafdelingen, der med økonomisk støtte fra DIF gennemførte, at der blev ansat et antal breddekonsulenter såvel centralt som decentralt, hvilket har haft kolossal betydning for arbejdet i alle områder.

Det har været en hård nød at knække, idet det krævede øgede midler fra kredse og distrikter, men det er lykkedes, og forbundskontingentet har nok fundet et fornuftigt leje.

Det oprindelige DBF er nu opstået som en anden fugl Fønix, og man har indført en ny

struktur, hvor VI/DE-følelsen er afløst af: Vi er sammen i Danmarks Badminton Forbund.

Jyderne er efter mange lederstridigheder gennem tiderne blevet enige om en ny jysk struktur, hvor den gamle kreds og distrikterne er nedlagt og afløst af DBF Nordjylland, DBF Midtjylland og DBF Sønderjylland.

Kredsenes udvikling:

Her følger en kort beskrivelse af arbejdet og udviklingen i de enkelte kredse med vægt på de sidste 25 år:

Københavns Badminton Kreds (KBKr.)
Stiftet 16. juli 1934 med 12 klubber.
Første formand: Knud Jørgensen GBK, 1934–36.
Spilleudvalg: A.C.J. van Vossen, var med fra start.
Ole Frydensberg formand 1978–1990 var den længstsiddende.
Der var 10 formænd de første 50 år.

KBKr. havde sin storhedstid i starten af badmintons indførelse i Danmark. Her blev de første klubber grundlagt, og københavnske klubber vandt alt, hvad de rørte ved.

I dag er situationen en anden.

Mens opførelsen af haller accellererede i provinsen og skabte grobund for nye klubber, var mulighederne stort set udtømte i København, hvor man i de seneste 25 år konstant har haft et klubantal på mellem 50 og 60 med et medlemstal i 80'erne på omkring 20.000. Det tal dykkede i det følgende tiår, da dansk badminton generelt blev ramt af tilbagegang, så tallet blev reduceret til ca. 13.000, som stort set har været uændret siden.

Kredsens ledelse har også været præget af stabilitet. Efter mere end 10 års formandskab sluttede Ole Frydensberg i 1990 til fordel for Jørgen Jørgensen, der efter en periode på otte år blev efterfulgt af Palle Birck, der i 2002 afløstes af Bjørn Holst-Christensen.

Oprettelsen af Team Danmark centrene betød vækst i de områder, hvor de blev lagt, og oprettelsen af elitecentret i Brøndby har – i øvrigt som det tilsvarende center i Århus – betydet, at de bedste spillere er flyttet tæt på de steder, hvor de får deres træning, hvilket har styrket de københavnske klubber.

I mange år blev større turneringer som DM, landskampe og Danish Open altid placeret i det københavnske område, men stadig bedre forhold i provinsen har flyttet mange af disse uden for KBKr.'s domæne.

Personer med tilknytning til kredsen der har markeret sig stærkt i DBF-regi er Knud Lunøe, FBK, Richard Heilbo, ABC, Ole Mertz, SIF og Bjørn Holst-Christensen, ABC.

Lolland-Falsters Badmintonkreds (LFBKr.)
Stiftet 18. september 1934 med 6 klubber.
Første formand: Chr. Quade Faber 1934–42.
Andre formænd: E. Skaarup 1942–66.
P. Lausen 1966–70. Bendt Vedsø 1970–95 var den længstsiddende.
Kun 4 formænd i 50 år.

LFBKr. har med omkring 35 klubber stort set kunnet registrere det samme antal klubber siden 1980. Men som tilfældet har været i hele landet, har man måtte se et dalende medlemstal i øjnene. Det er i øjeblikket på ca. 5000 aktive.

Jørn Skaarup fra Nykøbing Falster flyttede til København og fik en flot karriere i Frederiksberg og KBK med danske og internationale mesterskaber og sluttede sin karriere med at være formand for DBF.

Formandsposten blev fra 1970 varetaget af Bent Vedsø, som fejrede sit 25 års formandsjubilæum ved at overdrage jobbet til Henning Kamper, der otte år senere trak sig tilbage til fordel for den nuværende kredsformand, Jesper Bille. Bendt Vedsø har yderligere gennem mange år markeret sig i DBF.

De mest markante medlemmer af kredsbestyrelsen har været H. Hermansen og Poul Jørgen Nielsen. Sidstnævnte var i en årrække indtil 2002 formand for DBFs seniorudvalg, mens H. Hermansen, der kom i kredsbestyrelsen i 1943, blev en legende i badmintonsporten på Sydhavsøerne. Da han fyldte 80 år i 1988, havde han bestridt kassererposten i 42 år i træk. Han døde i 1991 så at sige „med ketsjer i hånd", da han fik hjertestop efter en gang morgentennis.

Kredsens største aktiv er en omfattende holdturnering, og for at gøre sig gældende turneringsmæssigt har man i den sidste halve snes år haft samarbejde mellem en række naboklubber, hvilket har betydet, at den tidligere dominans af enkelte klubber – fortrinsvis NBK og Stubbekøbing – er blevet brudt af disse alliancer.

I Malmøs åbne mesterskaber i 1960'erne, kunne man få præmier „næsten for at stille op" og man kunne vælge mellem flere gevinster, afhængig af placeringen.

Kredsen har haft gavn af, at man i de seneste år har haft et samarbejde med sjællandskredsen. Det har haft en gavnlig indflydelse på spillerstyrken, men man må nok erkende, at mange af de talenter, der udklækkes, hurtigt fortrækker til større klubber nordpå, hvilket har været et problem i mange år.

Sjællands Badminton Kreds (SBKr.)
Stiftet 23. september 1934 med 7 klubber.
Første formand: Frode Thomsen 1934–37.
Andre formænd: Arne Bruun 1956–76 var den længstsiddende. Ib Nørgaard 1976–83.
Der var 6 formænd i de første 50 år.

SBKr. bestod ved stiftelsen i 1934 af 376 aktive medlemmer fordelt i syv klubber. I 2004 er disse tal blevet til ca. 40.000 og ca. 140. Dertil kommer, at man har kunnet mønstre en kavalkade af ledere, og kredsen er en væsentlig magtfaktor i DBF. Årsagerne hertil kan være mange, men en væsentlig grund er, at kredsen altid har forstået at uddelegere opgaverne, så funktionerne ikke tyngede ganske få personer.

Ib Nørgaard blev på formandsposten afløst af Kjeld Frederiksen i 1983, hvorefter Stig Kirkegaard tog over i tre sæsoner frem til 1992. Peter Gleie kom til et enkelt år, og Peter Jensen tog over for i 1997 at blive afløst af den nuværende formand, Klavs Andreassen. Torsten Berg fra Hillerød fungerede et par år som næstformand, inden han fra 1990 koncentrerede sig om det internationale arbejde i IBF (The International Badminton Federation) og EBU (The European Badminton Union).

Herudover skal kun nævnes to navne, fordi de gennem mere end et kvart århundrede har været det faste omdrejningspunkt i det sjællandske kredsarbejde: Ægteparret Birgit og Bjarne Eriksen. De har ikke blot ydet en formidabel administrativ indsats, men har tillige i bogstaveligste forstand et indgående kendskab til alle spillesteder såvel her i landet som en lang række haller over hele kloden som liniedommere.

Sjællandske spillere har hjembragt både olympiske medaljer og verdensmesterskaber. Poul-Erik Høyers „sønderrivende" guldmedalje ved OL i Atlanta og Steen Fladbergs sejrsdans med Jesper Helledie ved VM i København i 1983 er øjeblikke, der står mejslet i erindringen. Men Sjælland har leveret yderligere to verdensmestre, nemlig Peter Rasmussen i herresingle (1997) og Lars Paaske i herredouble sammen med Jonas Rasmussen (2003).

Og mange nye talenter er på vej ...

Jyllands Badminton Kreds (JBKr.)
Stiftet 7. oktober 1934 med 4 klubber.
Første Formand: A.C. Lauersen 1934–44.
Andre formænd: Knud Gloggengieser 1944–51, Jørgen Brix Steby 1977–84.
Der var 10 formænd i de første 50 år.

JBKr blev i 1941 opdelt i distrikter: Nordjysk, Nordvestjysk, Østjysk, og Sydjysk.

I 1944 kom Sønderjysk distrikt til og Nordvestjysk blev ændret til Vestjysk.

I 1976 opløstes Sydjysk distrikt og blev delt mellem distrikterne Øst- og Vestjysk.

Første spilleudvalg blev oprettet i 1967 v/ Carl Chr. Overgaard og første ungdomsudvalg i 1974 v/ Rene Toft.

I 1977 blev Jørgen Brix Steby fra Ålborg formand for JBKr, der fungerede som en paraplyorganisation for de jyske distrikter.

Steen Bojsen fra Struer overtog formandsstolen i 1984 og efter 5 år overgik posten til Rene Toft fra Over Jerstal, der i 1994 trådte tilbage til fordel for Jens Dall-Hansen fra Vejle. Men en stor del af rygraden i JBKr, var ægteparret Hanne Gram og Knud B. Nielsen, der i mange år styrede både aktiviteter og økonomi for kredsen.

JBKr. blev nedlagt i 2002 og 3 kredse oprettedes i Jylland: **DBF Nordjylland, DBF Midtjylland og DBF Sønderjylland.**

DBF Nordjylland består p.t. af 95 klubber med knap 16.000 medlemmer og har set i forhold til medlemstallet DBFs største holdturnering, som i alle årene siden 1980 har været styret af Jørgen Møller Jørgensen, der er sekretær i Nordjylland på 44. år.

Aktiviteterne i kredsen er mangfoldige fra internationale ungdomsturneringer til Danish Open, som NBD har afholdt fire gange. Et særkende for NBD er instruktionslejrene hver sommer i Frederikshavn, som startede i 1966 på Bjørn Danielsens initiativ og under hans ledelse. Disse lejre er kendt over store dele af den badmintonspillende verden, og man har været oppe på deltagelse af spillere og instruktører fra 21 lande.

Også her var Brix Steby formand – indtil 1984, da Jens Ove Ernstsen tog over og efter 10 år afløstes af Bjørn Danielsen. Den nuværende formand er Vagn Sandersen, der kom til i 1999.

DBF-Midtjylland er resultatet af en fusion i 2002 mellem distrikterne i Østjylland og Vestjylland – vel nok de to jyske distrikter, der lignede hinanden mindst. Op gennem 80'erne var ØBD med Højbjerg som lokomotiv begunstiget af stadig fremgang kulminerende med 20.000 medlemmer i 80 klubber, mens man i VBD oplevede lederkriser, der både udmøntede sig i mangel på kandidater til formandsposten såvel i distriktet som i udvalgene, og som besværliggjorde administrationen af den 225 km lange tarm langs Jyllands vestkyst fra Ribe til Hanstholm. Blandt andet fratrådte distriktets formand Steen Bojsen i 1984 i protest, og så sent som i 1998 forlod Kurt Skræddergaard samme post i utide.

Det bekom derfor vestjyderne vel at blive sluttet sammen med dem østpå, hvor især folk som Philip Lassen, Kristian Eriksen og Henrik Anderson har vist vejen fremad. De blev ved sammenslutningen suppleret med Henning Lund, der i den turbulente periode var en særdeles kompetent kasserer i VBD. Formandsposten i ØBD har foruden Kristian Eriksen været besat af Søren Chr. Jensen og Ditte Iversen. Nuværende formand i DBF Midtjylland er Jens Dall-Hansen fra Vejle.

Sønderjyllands Badminton Kreds er nu **DBF Sønderjylland (SøBD)**, og er utvivlsomt det distrikt, der har haft DBFs konkurrent, De Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI), tættest inde på livet. DGI var en overgang kontingentbetalende medlem af SøBD, men en kontingentforhøjelse i 1975 fik DGI til at melde sig ud. Dog har man den dag i dag et tæt samarbejde specielt om holdturneringerne.

De mange idrætshaller, der blev opført i 60'erne og 70'erne betød en kraftig medlemsstigning, og man nåede i 1974 op på 36 klubber og godt 3000 medlemmer. Men efter kontingentforhøjelsen faldt tallene til 13 og 932. Imidlertid har et godt og solidt arbejde gennem årene ført til en markant fremgang, så SøBD i dag kan registrere flere end 5000 medlemmer i 35 klubber.

I 1934 begyndte de fire store københavnske klubber, Skovshoved, KBK, Gentofte og Frederiksberg, at spille om CLOC-pokalen. Skovshoved vandt samtlige gange turneringen blev gennemført og nåede at vinde to pokaler til ejendom. CLOC-pokalen blev afløst af den københavnske holdturnering i 1941.

Ved distriktsinddelingen i 1975 blev Alfred Døring, Nordals, formand. 15 år senere kom Helmuth Misch, Sønderborg, til for en to-årig periode, og siden 1992 har Karl Chr. Thomsen, Nordals, stået ved roret.

Fyns Badminton Kreds (FBKr.)
Stiftet 31. januar 1935 med 6 klubber.
Første formand: Th. Pedersen 1935–36.
Længst siddende formand var Poul West Simonsen, Assens 1950–1964.
Andre formænd: Erik Jørgensen, Kerteminde 1964–74. Frede Kruse-Christiansen (senere formand i forbundet) 1974–78. Jørgen Tümler, Søndersø 1978–84.
12 formænd inden 1980.

FBKr. har vel ikke leveret så mange internationale topspillere som f. eks. sjællandskredsen. Til gengæld har fynboerne vist styrke på ledersiden. Ja, det gik så vidt, at man en overgang i DBF talte om „Den fynske mafia" med navne som John Hansen, Lars Jørgen Andersen, Peter Hindse, Poul Erik Pedersen, Flemming Terkildsen og – ikke at forglemme – Frede Kruse-Christiansen. Det er et særkende for kredsen, at den sjældent har haft problemer med at finde de nødvendige ledere til de rette poster, og i det seneste kvarte århundrede har FBK kun haft fire formænd. Efter 14 år på topposten afløstes Jørgen Tümler i 1984 af Jens Stilling, der i 1987 trådte af til fordel for Flemming Terkildsen, der i 2002 blev efterfulgt af den nuværende formand, Martin Andersen.

Kredsens mange tiltag kommer primært bredden og ungdommen til gode. Man holder bl.a. sommerlejre i Glamsbjerg for omkring 300 unge, holdturnering med ca. 250 hold og talrige aktiviteter for motionister. Det var fynboen Børge Petersen, der klassificerede ungdomsspillerne, hvilket førte til turneringer specielt i de laveste rækker med masser af deltagere.

Fyns Badminton Kreds har to gange været arrangør af Danish Open, i 1988 og i 1995, begge gange i Odense og begge gange med overvældende succes.

DBF Bornholm
(tidligere Bornholms Badminton Kreds)
Stiftet 14. marts 1939 med 5 klubber.
Første formand: Axel Mauritsen 1939–42.
Andre formænd: Kaj Haagensen, Rønne, sad i 2 perioder, 1942–50 og 1961–72. Mogens Rotvit 1977–1988.
8 formænd inden 1980.

BBKr. er benjamin blandt DBFs kredse. Medlemstallet i de ca. 15 klubber toppede i 1987 med 3345 aktive, og skønt tallet i dag er dalet til ca. 2200, er det bemærkelsesværdigt, at det procentvis er det højeste i landet. Fem pct. af øens befolkning spiller badminton.

Odenseaneren Poul Christensen var divisionsspiller i fodbold, tennis, håndbold og badminton og blandt landets bedste i alle discipliner.

Ruben Grønvall blev i 1976 efter en femårig periode som formand afløst af Mogens Rotvit, der blev på posten i 11 år, hvorefter Birger Hjorth Hansen tog over for en to-årig periode. Fra 1989 til 1997 hed formanden Poul Erik Johansen, og hans efterfølger blev Flemming Pettersson, som har formået at stoppe den nedgang i medlemstallet, som begyndte først i 90'erne. Den nuværende formand er Majken Hjort Rasmussen.

Som tilfældet er i de andre kredse, er flagskibet holdturneringen, hvor rekorden er 69 hold med ca. 1500 spillere.

Team Danmark centret, der blev oprettet i 1991, har haft stor betydning for udviklingen, og selv om styrkeforholdet mellem klubberne har været mere svingende, end man er vant til, har Allinge-Sandvig, Rønne, Poulsker og Knudsker været at finde i toppen de fleste år, og klubberne har på skift jævnligt været at finde enten i danmarksserien eller i 3. division.

Fra altfavnende til specialisering

Da forbundet blev oprettet i 1930, måtte man naturligvis også have et udvalg der tog sig af de bedste seniorspillere og arrangerede danske mesterskaber for disse.

Det første spilleudvalg blev nedsat i 1933 med A.C.J. van Vossen som formand. Det var ikke valgt, men blev nedsat af bestyrelsen.

Udvalget som i dag hedder Senioreliteudvalget har til dato haft 13 formænd: 1933–1941 A.C.J. van Vossen, 1941–1946 Hans Hansen, 1946–1957 Richard Heilbo, 1957–1959 Laurits Hansen, 1959–1967 Richard Heilbo, 1967–1969 Ole Mertz, 1969–1971 Richard Heilbo, 1971–1984 Erik Jørgensen, 1984–1988 Jørgen Brix Steby, 1988–1992 Poul Boyer, 1992–1994 Olaf Fangel, 1994–2002 Rene Toft, 2002– John Hansen.

Strukturen i spilleudvalget ændrede sig ikke meget op gennem de første 35 år. Spilleudvalget var et udvalg, som helt bogstaveligt levede op til sit navn. For det tog sig simpelthen af alt, hvad der havde med spillet at gøre, mens bestyrelsen i forbundet passede de administrative, økonomiske og repræsentative opgaver.

Hollænderen A.C.J. van Vossen ydede en fabelagtig stor indsats som leder, da dansk badminton trådte sine barnesko. Han nåede endda at spille en landskamp mod Holland, idet han nærmest købte sig til en plads på holdet. Da han var flyttet hjem til Holland blev han valgt til præsident for IBF.

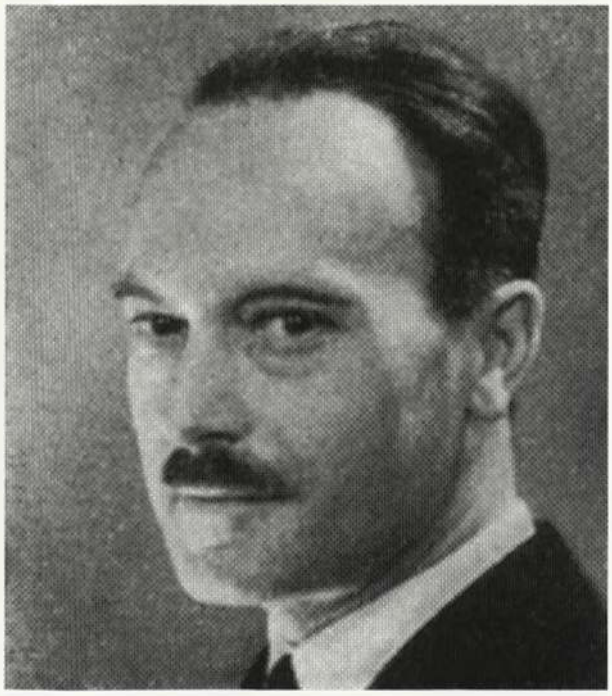

Det var faktisk først i 1971, der skete noget nyt. Som Poul Boyer siger: „Det er lidt underligt at tænke sig, at det kun er 34 år siden, ungdommen fik sit eget udvalg."

„Det var lidt af en tilfældighed, at jeg blev ungdomsspilleudvalgets første formand. Jeg sad i spilludvalget, og på repræsentantskabsmødet i 1971 stillede jeg et forslag om at oprette et ungdomsspilleudvalg med tre medlemmer, hvor formanden stadig skulle sidde med i spilleudvalget. Og så blev forslagsstilleren hængt op på tjansen", fortæller Leif Johansen, som efter to år på formandsposten rokerede videre i systemet og gik ind i det i 1972 nydannede uddannelsesudvalg.

Flere andre underudvalg så dagens lys i 70'erne. DBFs flagskib holdturneringen var fra starten kun en 1.division, men man udvidede med både en 2. division og en 3. division. Og da tankerne om at indføre Danmarksserier blev modnet var holdturneringsdelen blevet så omfattende, at den „blev siet fra" og fik sit eget udvalg.

70'erne var også tiden, hvor man begyndte at tale om, at spillerne skulle kunne tjene penge på at spille badminton, og der var mange overvejelser om, hvordan man kunne få disse „halvprofessionelle" ind på holdene sammen med de rene amatører. Et udvalg for tilpasning af amatørregler med deltagelse af såvel ledere som spillere blev nedsat i 1975. Det førte til at man i 1979 indførte begrebet „licensspillere", så man i en årrække måtte afvikle danmarksmesterskaber for såvel amatører som „professionelle".

En sådan professionalisering fik også indflydelse på seniorspilleudvalget. Med støtte fra Team Danmark blev landstrænere efterhånden fast inventar i DBF og blev medlem af udvalget med stor indflydelse på, hvilke spillere der skulle udtages, først med en stemme i udvalget, senere med to stemmer. Men det var stadig spilleudvalget, der udtog spillerne til repræsentative opgaver.

Det stoppede, da man i 1992 tog fat på en

Erik Jørgensen, murermesteren fra Vordingborg, stod i over et dusin år i spidsen for spilleudvalget. Det var i den periode, hvor dansk badminton fejrede nogle af sine største triumfer med bl.a. tre guldmedaljer ved VM i Malmö 1977. Erik Jørgensen blev hædret med DIFs ærestegn, da han stoppede i DBF.

vidtgående omlægning af strukturen i forbundet. Herefter var det landstræneren, der udtog spillerne til de repræsentative opgaver. Og nu var udtagelserne lagt i hænderne på sportschef og landstræner. Senioreliteudvalgets opgaver blev udelukkende planlæggende.

Med 70 år på bagen har der naturligvis været mange personer, der har været med til at præge udviklingen i seniorspilleudvalget. Tre af dem, som har siddet længst i udvalget, er Bent Vedsø fra Nykøbing F., Peter Sørensen fra Triton og „allestedsnærværende" John Hansen fra OBK. Bent Vedsø kom i spilleudvalget i 1962 og sad frem til 1978, hvor han blev afløst af Peter Sørensen. Peter var med i 12 år – nok den mest spændende periode i seniorspilleudvalget.

Men også en række af vore absolutte topspillere støder man på, når man kigger listen igennem. Knud Aage Nielsen, Lisbeth von Barnekow, Henning Borch, Tom Bacher, Kirsten Larsen og Jens Peter Nierhoff har alle taget en tørn.

Tom Bacher sad som et markant medlem i syv år fra 1973 til 1980, indtil han blev valgt ind i IBF. Hans afløser i spilleudvalget blev Erland Kops, hvis entre Poul Boyer husker således: „Svend Pri havde været landstræner i en periode, men det job var ikke lige ham, så han smed tøjlerne. Erland Kops blev tilbudt jobbet, men så gik der politik i det, og Erland nåede aldrig at komme til at fungere. I stedet tilbød man ham at blive medlem af seniorspilleudvalget, og det tog han imod. Og Erland blev en af dem, der virkelig kom til at præge spilleudvalget med sin store referenceramme, som man i høj grad har draget nytte af de mange gange, hvor han har været holdleder for Thomas/Uber Cup holdene. Og det er ikke få.

Desuden rejste Erland ud til åbne turneringer og mesterskaber, så også her har spillerne kunnet trække på hans store erfaring og rutine. Erland sad hele 12 år i spilleudvalget, så han har virkelig givet noget tilbage for alle de oplevelser, han havde som spiller".

Ungdomsspilleudvalget (USU) nu Ungdomseliteudvalget (UEU) har haft følgende formænd gennem tiderne: 1971–73: Leif Johansen, Køge. 1973–74: Lilli Hansen, Holte. 1974–76: Lars Engelbrechtsen, Herning. 1976–80: René Toft, Over Jerstal. 1980–88: Poul Rasmussen, Stenlille. 1988–93: Aage Nielsen, Tune. 1993–96: Per Treldal, Odense. 1996–: Søren Espersen, Jersie.

„Lige fra starten var der travlhed i USU. Der blev arrangeret landskampe mod Norge og Sverige, og ynglingelandsholdet deltog i den internationale turnering, der i dag kendes som seks nationers og tæller Europas stærkeste lande. Og så udvidede vi i øvrigt også

I DBFs øverste ledelse (bestyrelse og forretningsudvalg) har der været tale om en konstant bølgebevægelse mellem en snæver topledelse og et meget bredt ledelsesforum. Strukturudvalg er jævnligt nedsat til at finde udveje for at rationalisere arbejdsgangen ved at indskrænke antallet af beslutningstagere til det mindst mulige. Og hver gang en sådan ændring så er sat i værk, har man i de efterfølgende år set den snævre ledelse vokse og vokse igen som følge af ønsker om repræsentation fra mange instanser, geografiske såvel som opgavebestemte. Efter en tid har så et nyt strukturudvalg atter forårsaget en kraftig beskæring, etc. etc.

Fynboen John Hansen har brugt tusindvis af timer på at få turneringer til at fungere, og han har ofte været holdleder på ture til Østen.

DM for ungdom, som kun blev afviklet i singlerækkerne for juniorer og puslinge, mens ynglingene som de eneste havde fuldt program med DM i fem kategorier", erindrer den første USU-formand.

Udvalget indførte træningssamlinger for de bedste spillere i ynglinge- og juniorrækken. Og der udarbejdedes en rangliste for alle aldersgrupper, som offentliggjordes i „Badminton" to gange om året.

I 1975 afvikledes europamesterskaberne for ungdom for første gang i Danmark. Og Danmark vandt holdmesterskabet.

Poul Rasmussen knyttede i 1981 den tidligere seniorlandstræner Jørgen Mortensen til USU som landstræner for ynglingene, og det blev et makkerskab, som fortsatte i godt og vel 10 år med store sportslige resultater.

I 1986 oplevede USU det helt ekstraordinære, at repræsentantskabet forkastede Poul Rasmussens beretning – men alligevel genvalgte det samme forum senere på dagen Rasmussen som formand. Det skete da kredsenes kandidat, Peter Hindse fra Nr. Broby, afviste at stille op i et kampvalg til posten.

Tre personer skiller sig ud i forbindelse med lang og tro tjeneste i USU: Per Treldal, Henning B. Clausen og Henning Just. Per Treldal, der regerede med de ældste årgange gennem 17 år, „cyklede som menig rundt" mellem USU og seniorudvalget, idet ynglingegruppen i '89 gik over i seniorregi, men på repræsentantskabsmødet i 1993 valgtes han som formand for USU.

Henning B. Clausen, som har siddet i udvalget næsten halvdelen af dets eksistens har bl.a. følgende kommentar til sin afgang: „Jeg synes det var et stort tilbageskridt, da man i 1992 droppede folkevalgte udvalgsmedlemmer. Der er en nærliggende fare for „indavl" og uheldigt „kammerateri", når formanden skal udpege medlemmerne. Jeg kan erindre flere tilfælde, hvor der blev valgt folk ind i USU, selv om bestyrelsen eller udvalget havde peget på andre kandidater. Og det var folk som skabte dynamik i USU – netop fordi de måske ikke altid var enige med de opfattelser der herskede „på bjerget". Og som udvalgsmedlem syntes jeg altså, at det var rart at sidde på et mandat fra en folkevalgt forsamling".

Henning Just, som virkede i 20 år i USU med U14/U15 som hovedområde, var den eneste, der „overlevede" strukturændringen i 1992.

Et væsentligt arbejde for Ungdomsudvalget var at få et såkaldt ungdomsklassifikationssystem op at stå sammen med Danske Gymnastik- og Idrætsforeninger (DGI), et samarbejde, der faktisk gik lettere, end man på forhånd kunne have frygtet. DGIs forhandlere havde nemlig alle mere eller mindre rødder i DBF. Man må konstatere, at det har været den eneste samarbejdsrelation til dato. Vinderen eller vinderne har været de tusinder af børn og unge, der weekend efter weekend tager ud for at spille turneringer i de to organisationer.

Strukturændringen i 1992 medførte mange ændringer, på ungdomssiden bl.a. oprettelsen af Dansk Badminton Forbunds Ungdomsudvalg – i daglig tale DBF-UU, der skulle tage sig af bredden.

Udvalget gled naturligt ind i Udviklingssektionen nu (Bredde og Udviklingsafdelingen). Formænd i denne sektion har været følgende: 1992–97 Bjørn Holst-Christensen, Amager BC, 1997–2001 Søren Chr. Jensen, Spentrup, og 2001– Mikael Rasmussen, Amager BC.

Formanden Bjørn Holst-Christensen opfordrede Ole Jacobsen, som havde erfaringer fra ungdomsarbejde i såvel DBF som DIF til at påtage sig formandsposten. Banen var kridtet op til nytænkning, kreativitet og større fokusering på kredse og klubber. Alene gør én mand

Ole Jacobsen, Tonny Holst-Christensen og Poul Erling Christensen

jo ikke et udvalg. Ole Jacobsen fortæller: „Luppen måtte frem for at spotte et par gode medspillere. Tonny Holst-Christensen var oplagt, fordi hun allerede havde den nødvendige baggrund og forståelse for et godt breddearbejdes betydning – vel vidende, at det senere kan udvikle sig til elite, når de rette muligheder er tilstede. En anden vigtig medspiller blev Poul Erling Christensen, som havde beskæftiget sig med målsætning og struktur i klubarbejdet. Det skulle vise sig at være et lucky punch for DBFs ungdomsarbejde. Han overtog formandsstolen i 1995 og blev siddende til 2003, hvor han blev afløst af Bent Pedersen, Haderslev".

Med Poul Erling som formand kom der virkelig gang i alle de idéer Ole Jacobsen havde udkastet. I 1995 blev udvalgets politikkatalog udsendt til brug i klubber, kredse og distrikter. Det var et katalog, der beskrev de aktiviteter forbundet var forpligtet til at iværksætte for at få del i DIFs breddestøtte. Aktiviteter som f.eks. Badmintonskoler, der er blevet meget efterspurgt, Diplomturneringer for de lavest rangerede ungdomsspillere, samt DMU (danmarksmesterskaber for breddespillere) kom i gang.

I 2005 afholder Grindsted det næste DMU i alle aldersklasser og alle rækker. Der forventes 1000 spillere fra hele landet og et stort antal haller står klar til at modtage spillerne.

Ret hurtigt blev de første tiltag for kredsene sat i gang. Starten var ikke let. Kredse og klubber kørte jo i forvejen et godt og sundt breddearbejde. Hvad skulle DBF „blande" sig i det for? De første par år var en kamp for at bryde igennem lydmuren i kredsene og derigennem komme ud til klubberne. Bjørn Holst-Christensen kæmpede i bestyrelsen for at åbne dørene. Det var en hård dyst, der først sidst i 90'erne skulle vise sig at have været værd at kæmpe. Bjørns tro på sagen var fundamentet i opbygningen af det, der senere udviklede sig til bl.a. breddekonsulentordningen.

Denne ordning var iværksat af DIF, som efter at have været i politisk fokus, valgte at tilbyde specialforbundene breddekonsulenter via en fordelagtig økonomisk ordning. Det var jo specialforbundene, der var tættest på medlemmerne.

Ved de første drøftelser i forbundet var jyderne meget interesserede i at deltage i ordningen, mens de øvrige kredse var mere tilbageholdende – nogle var endda temmelig skeptiske. Der blev dog fundet en løsning, idet skeptikerne viste storsind og foreslog, at jyderne jo kunne starte med at afprøve ordningen.

Det gav nogle ledelsesmæssige overvejelser: Breddekonsulenten skulle formelt være

Spilleudvalget i DBF har gennem årene haft mange navne: Spilleudvalg 1933–1977, Seniorspilleudvalg 1977–82, Seniorudtagelseskomité 1982–88, Seniorspilleudvalg 1988–92, nu siden 1992 – Senioreliteudvalg.

ansat af DIF, skulle være udvalgt af DBF og skulle samarbejde med en jysk kreds med fire meget selvstændige distrikter. Bureaukratiet fornægtede sig ikke. Der blev nedsat et ansættelsesudvalg med DBFs formand og jyske repræsentanter, og senere nedsattes en jysk styregruppe, der skulle virke som ledelse for den nyansatte breddekonsulent. Blandt et stort og bredt ansøgerfelt blev Ole Jacobsen valgt til jobbet.

Erfaringerne med breddekonsulenten var gode, og i 1998 blev ordningen udvidet, således at hele landet kunne nyde godt af den. Det blev besluttet at ansætte en fuldtidskonsulent på forbundet og to halvtidskonsulenter.

Kommunikationen foregik dog ofte direkte fra hovedforbundet til klubberne – og dermed blev kredsene ikke inddraget. I forbindelse med Rambøll-undersøgelsen af forbundet, der blandt andet viste et „knæk" mellem hovedforbundet og kredsene, opstod ønsket fra begge parter om at få styrket det interne samarbejde.

„Indsatsområdet med at tilknytte breddekonsulenter til den enkelte kreds medførte en kraftig debat i nogle af kredsene, da de skulle bidrage til finansieringen af ordningen," beretter Jens Dall Hansen. „Alle tilsluttede sig dog ordningen, som gled lettere ned, idet DIF gav tilsagn om ekstra økonomisk støtte de to første år". Staben blev derfor i 2002 udvidet til at bestå af en fuldtidskonsulent og otte halvtidskonsulenter. Der var nu følgende ansatte: Anne Marie Lyduch (central breddekonsulent på fuldtid), Tanja Berg, Johnny Askevig, Gitte Paulsen (DBF-Nordjylland), Kirsten Leth (DBF-Midtjylland), Ole Jacobsen (DBF-Sønderjylland og delvis DBF-Midtjylland), Karsten Jensen, (FBK), Preben Nørgaard (SBK) og Pernille Lind Borelli (KBK).

Mens kredsenes repræsentanter altid har været „fødte" medlemmer af forbundets ledelse, bestyrelse eller som nu hovedbestyrelse, så har vægten i ledelsen ændret sig gennem årene. Op til strukturændringen i 1992 bestod bestyrelsen udover de 5 kredses repræsentanter af de repræsentantskabsvalgte: Formand, næstformand og kasserer – i en periode dog med to næstformænd – samt formændene for de faste udvalg.

Stemmevægten lå således hos de repræsentantskabsvalgte bestyrelsesmedlemmer. I en periode op til strukturændringen i 1992 sad også de 4 jyske distriktsformænd med omkring bestyrelsesbordet, dog uden stemmeret. Ved strukturændringen ændredes fordelingen i ledelsen markant, idet hovedbestyrelsen nu bestod af formand, næstformand, økonomiansvarlig og sektionslederne for henholdsvis bredde- og udviklingssektionen, arrangementsektionen og elitesektionen, samt repræsentanter fra de fem kredse og de fire jyske distrikter, dog således at Sjællandskredsen havde 3 repræsentanter for at afspejle antallet af medlemmer i de enkelte kredse/distrikter.

Hermed havde hovedbestyrelsen en sammensætning som svarede til sammensætningen på det årlige repræsentantskabsmøde, hvor de faste udvalg var repræsenteret gennem sektionslederne.

Senere er funktionen sektionsleder for arrangementer sløjfet, og „navnene på" de tidligere sektionsformænd ændret til en politisk ansvarlig for henholdsvis elite og bredde.

Ved nedlæggelse af de jyske distrikter og dannelse af 4 jyske kredse blev den sjællandske repræsentation reduceret til 1 person, således at hovedbestyrelsen i jubilæumsåret består af formand, næstformand, økonomiansvarlig, politisk ansvarlige for henholdsvis elite og bredde samt 1 repræsentant fra hver af de 8 kredse som eksisterer i dag.

Samtidig med ændringen reduceredes bestyrelsens indflydelse til i det væsentlige – udover økonomi – at være ansvarlige for reglementer. Også repræsentantskabsmødets indflydelse er igennem årene mindsket væsentligt. Udover ikke mere at have indflydelse på evt. ændringer i reglementer vælger det ej heller de enkelte medlemmer til de faste udvalg, bortset fra holdturneringsudvalget.

Ungdommen slog hurtigt til

De tekniske kvaliteter var ikke lige i højsædet hos badmintonsportens pionerer i Danmark. Man vidste dårligt, hvad man havde gang i, da man startede med spillet i 1925, og der skulle naturligvis gå en del år, før man kom efter spillets finesser. Det hjalp med nogle besøg af udenlandske hold. Og hele den udviklingsproces, man skulle igennem, betød også, at der gik nogen tid, før man fik bygget nogle ungdomsspillere op.

Men allerede midt i 1930'erne begyndte der at ske ting og sager. Teknik kombineret med ungdommens bevægelighed betød, at spillere som Tage Madsen fra Skovshoved, Erik Kirchhoff fra Gentofte og Jesper Bie fra KBK placerede sig blandt de bedste i landet, selv om de kun var teenagere, og fra Vejle kom spillere som Conny Jepsen og Jørgen Hansen.

Dansk badminton har haft verdensstjerner som Lene Køppen og Camilla Martin. Måske har vi her deres afløser?

At bygge ungdomsturneringer op tog sin tid. Bredden var ikke den allerstørste, og der var væsentlige geografiske hensyn, der skulle tages. I de dage var det nærmest en odysse at rejse så langt, at man skulle med færgen over Storebælt, og det var en økonomisk belastning.

I 1933 blev det dog til et DM i herresingle for ungdomsspillere op til 18 år, og næste år fulgte damesingle efter.

Det meste af eliten var jo samlet i København, så det var kun ret og rimeligt, at finalekampene blev spillet i København. Fra provinsen kom kredsmestrene, som i begyndelsen selv skulle betale rejseudgifterne. Det medførte, at der ikke altid var fuld deltagelse. Senere blev DBF lidt mere large og refunderede rejseudgifterne. Spillemæssigt var det hele overstået i løbet af en dag.

I seniorrækkerne var Ruth Frederiksen (gift Dalsgaard) helt suveræn i de første år, men hun oplevede trods alt i 1936 at blive besejret af teenageren Tonny Olsen fra Gentofte i CLOC-turneringen. Det var første gang, at Ruth Frederiksen tabte til en dansk spiller.

I 1973 nåede man op på den stadig gældende rekord af ikke færre end 30 bestyrelsesmedlemmer! Så måtte et nyt strukturudvalg i gang med rationaliserings-opgaven, og i 1975 var udrensningen så fremskreden, at kun 11 mand skulle løfte opgaven. Hurtigt steg tallet dog til en 15–16 stykker, og der har det holdt sig nogenlunde siden.

I 1942 kom juniorrækkerne til ved DM med en aldersgrænse på 16 år, og i 1961 blev der indført DM i singlerækkerne for puslinge.

Fra 1967 blev der også spillet om DM i doublerækkerne hos både ynglinge og juniorer, og seks år senere fulgte puslingene med i de

rækker. I 1975 kom også minipuslingene med ved DM.

Undervejs har der været forskellige regler for at kvalificere sig til DM-slutrunden, men det er foreløbig endt med at spillere med status som Eliterækkespillere eller Mesterrækkespillere er kvalificerede til at stille op. I sæsonen 1996–97 gik man over til at indføre kategorierne U19, U17, U15 og U13.

En af styrkerne ved dansk badminton og forklaringen på, at det gennem så mange år er lykkedes at placere sig i den absolutte verdenselite – og som oftest som den totalt dominerende i Europa – er det ungdomsarbejde, der er blevet gjort og gøres i klubber og kredse. Det hele baseres ikke mindst på, at man forsøger at komme langt ud i systemets kroge for at finde de talenter, som skabes i klubberne.

Undervejs i DBFs historie har der været forskellige opfattelser af, hvornår man skulle tage fat i de unge spillere og begynde at samle dem til fællestræninger. For de spillere, som er med i U13-gruppen foregår træningen i klubberne, men de observeres, når de deltager i de åbne turneringer.

Næste trin er U15-spillerne, og her er der 15–20 spillere, som følges af en gruppe ungdomstrænere i et såkaldt talentteam. Det er ikke nødvendigvis de mest vindende spillere, som samles i den gruppe. Spillernes potentiale ses an. Det kunne jo være, at de blev til noget stort senere hen. En spiller som Morten Frost gjorde sig ikke overvældende meget bemærket i sine tidligste år. Først som U18-spiller begyndte han at opnå de store resultater.

Skruen strammes hele tiden, når DBF skal vurdere hvilke spillere, det er værd at investere tid og penge i, og når de kommer op i U17-kategorien satses der kun på spillere, som har demonstreret de kvaliteter, der skal til for at blive topspiller på seniorniveau.

En vigtig del af filosofien med at finde talenterne og udvikle dem er at kombinere sporten med en solid uddannelse. Derfor arrangeres træningslejrene i skolernes sommerferie, så spillerne ikke behøver at forsømme deres skole.

Historier fra spillets barndom i Danmark fortæller om spillere, der næsten gættede sig til det meste, når det gjaldt træningsmetoder. Nu om dage er det lagt langt mere systematisk til rette. Spillerne får ikke alene teknisk og taktisk træning. Der rådgives om kost, og der gøres meget ud af den mentale træning. Alle spillere skal føre træningsdagbog, når de kommer op i ungdomsgruppen hos de 17-årige. For at gøre udvælgelseskriterierne mere objektive er man også begyndt at lade alle elitespillere deltage i en turnering, hvor de indsamlede point kan kvalificere til en plads blandt de 36 spillere, der satses på. I sæsonens løb spilles der en lang række turneringer. Målsætningen fra DBFs side er at spillerne får mulighed for at spille 5–8 turneringer i løbet af en sæson.

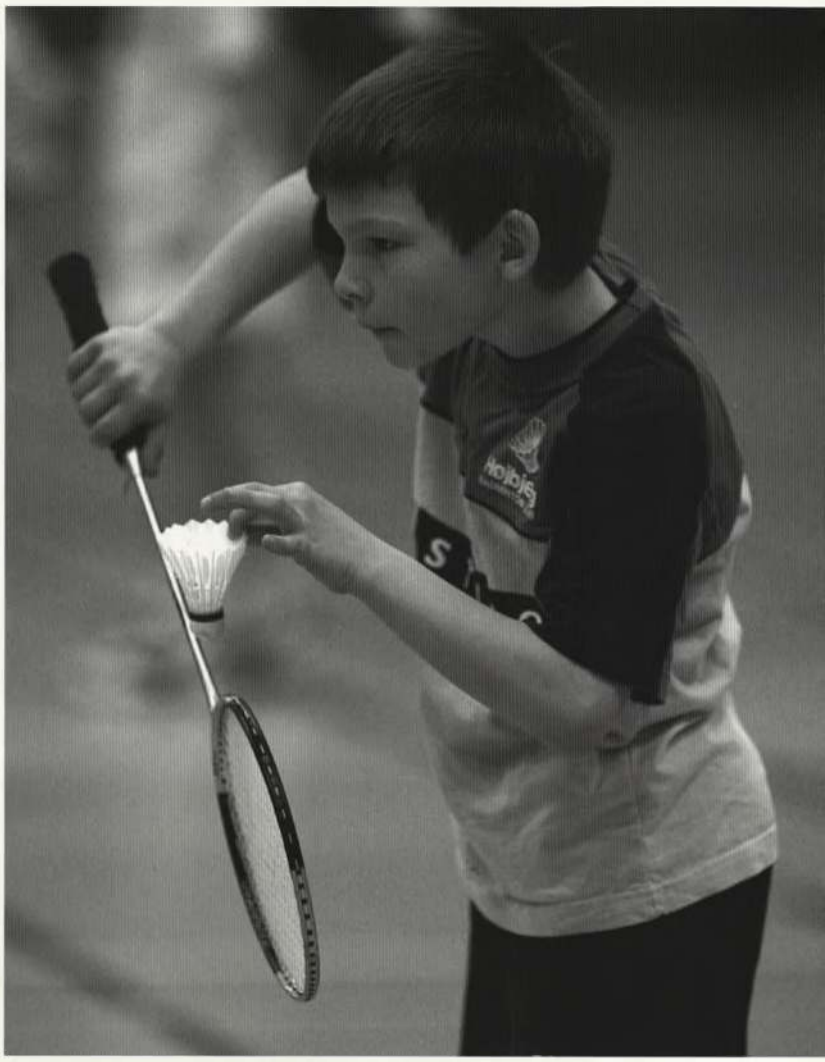

Dyb koncentration og så afsted med en kort serv, der kan varieres med en svipserv.

Alle kredse under DBF har en holdturnering, og for at gøre den så sportsligt korrekt som muligt tillader man nu, at klubber kan indgå et samarbejde og stille med fælles hold. Men det er noget, der skal søges om i hvert tilfælde.

I sæsonens løb spilledes der Grand Prix-turneringer, og siden 1984 var Danish Junior Cup blevet afviklet i efterårsferierne. KBKr. opfandt turneringen, og fik efter nogle år et samarbejde med SBKr., men SBKr. har nu i nogle år været ene om at køre turneringen. I starten var turneringen for internationale hold kun for U19 og U17 spillere, men i 1988 kom også U15 med.

Hvidovre, Ballerup og Gentofte afholder efterfølgende individuelle åbne turneringer for de samme aldersgrupper, i samarbejde med SBKr. omkring invitationer og programmer.

Disse turneringer har været med til at give DBF et godt omdømme i mange europæiske badmintonforbund.

I 1992 blev der for første gang spillet om VM for ungdomsspillere. Det foregik i Jakarta i Indonesien. Spillere som Christina Bostofte (1985), Charlotte Madsen/Jon Holst-Christensen (1985), Thomas Stuer-Lauridsen (1988) Camilla Martin (1989) og Rikke Olsen/Janek Roos (1991) havde tidligere været uofficielle mestre. Og Rikke Olsen nåede at blive både uofficiel og officiel mester, for hun vandt også i 1992 sammen med Jim Laugesen. I 1996 blev VM afholdt i Danmark. Silkeborg var vært for et særdeles flot arrangement. I 1994 vandt Peder Nissen/Peter Gade guld i herredouble.

Mens Danmark i mange år næsten havde monopol på at vinde alt hvad der rørte sig i mesterskabsturneringer, så er det unægtelig gået noget ned ad bakke, når det gælder EM, hvor 1997 var det sidste store jubelår. Andre nationer har fået de nødvendige trænerkapaciteter og skabt gode træningsmiljøer, så de af og til har overhalet de danske spillere.

Igennem en årrække har DBF samarbejdet med Kina og udvekslet spillere i de ældste ungdomsårgange.

På det nordiske plan har afstanden mellem Danmark og de øvrige lande været så stor, at det hele efterhånden mistede sin sportslige værdi og bare blev et udvidet dansk mesterskab. Derfor gik man i 2001 i stedet over til at holde en fælles træningslejr med deltagelse af fire spillere og en træner fra hver nation.

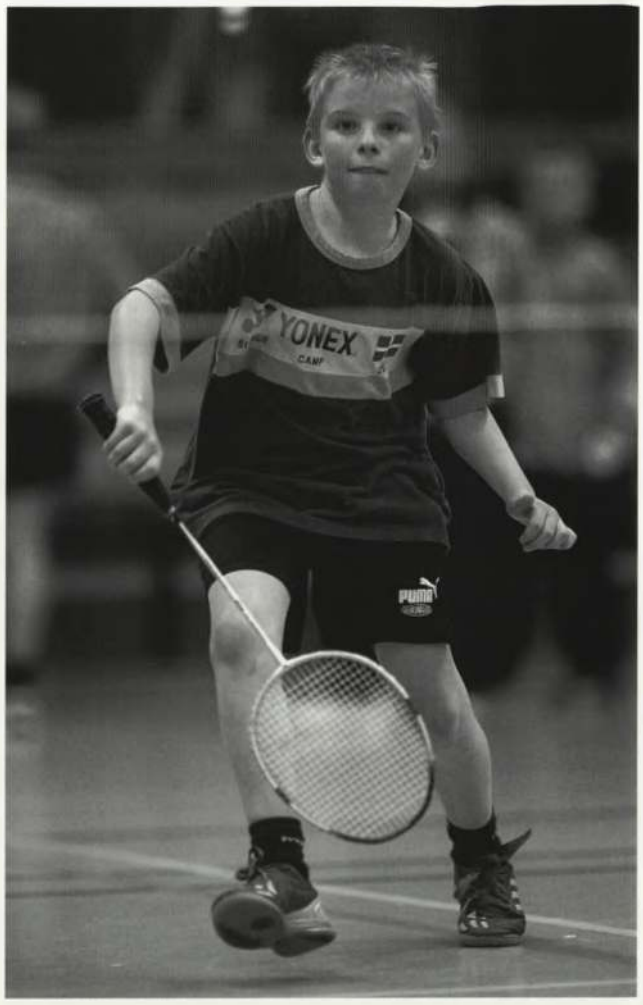

De danske badmintonbørn følges med stor interesse af ledere og trænere for at se om der skulle være talenter, det er værd at satse ekstraordinært på.

At det ikke står helt galt til med dansk ungdomsbadminton har U17-årgangene bevist. 25 år i træk vandt de den seks nationers turnering, der spilles sidste weekend i april og betragtes som et uofficielt europamesterskab i den aldersklasse.

Men dansk ungdomsbadminton er langt fra kun elite. Der er tale om at dele spillerne i adskillige klasser, og der er turneringer for spillere på C-niveau. Og ikke mindst arrangeres der hvert år et væld af sommerlejre og badmintonskoler, hvor de unge kan få sig en bunke oplevelser. Det er ikke alene badmintonspillet, der dyrkes. Der skal også være plads til det sociale element med mange andre ting end badminton på programmet.

Mange „kendte" har gjort tjeneste i Arrangementsudvalget gennem kortere eller længere tid bl.a: Peter Jensen, Lars Kure, John Hansen, Palle Pilegaard, H.C. Møller, Poul Rosengaard og Frede Kruse-Christiansen. Den sidste formand var Finn Juhl Nielsen fra Middelfart.

Badmintonmærket

Der var ikke mange penge at rutte med i Dansk Badminton Forbund i de første år, så det gjaldt om at samle sammen, hvor man kunne. I 1937 blev der sendt et „badmintonmærke" på gaden. Det skulle sælges i alle landets klubber for 10 øre pr. styk.

I begyndelsen gik det rigtigt pænt med at afsætte mærkerne, så adskillige spillere kunne komme til København for at stille op i den åbne turnering, og det var også meningen, at der skulle være penge til at sende spillere af sted til udenlandske turneringer.

Traktement

Som det fremgår af denne regning var prisniveauet i Danmark noget anderledes end det er i DBFs 75. år. Spillere fra Skovshoved var på besøg i Skælskør for at spille nogle opvisningskampe, og de blev beværtet på fyrstelig vis.

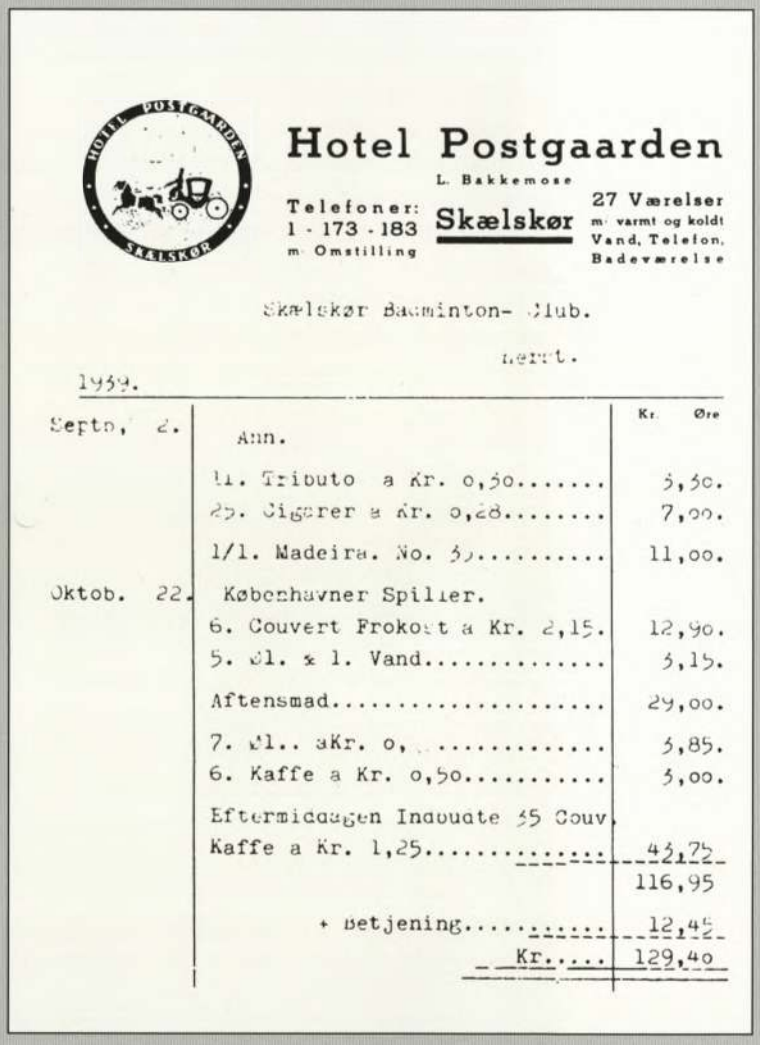

Hotel Postgaarden

L. Bakkemose

Telefoner: 1 - 173 - 183 m. Omstilling

Skælskør

27 Værelser m. varmt og koldt Vand, Telefon, Badeværelse

Skælskør Badminton- Club.

nemt.

1939.

			Kr. Øre
Septb.	2.	Ann.	
		11. Tributo a Kr. 0,50.....	5,50.
		25. Cigarer a Kr. 0,28.....	7,00.
		1/1. Madeira. No. 3.....	11,00.
Oktob.	22.	København Spillier.	
		6. Couvert Frokost a Kr. 2,15.	12,90.
		5. Øl. & 1. Vand.....	3,15.
		Aftensmad.....	29,00.
		7. Øl.. aKr. 0,.....	3,85.
		6. Kaffe a Kr. 0,50.....	3,00.
		Eftermiddagen Indbudte 35 Couv. Kaffe a Kr. 1,25.....	43,75
			116,95
		+ Betjening.....	12,45
		Kr.....	129,40

En kold tid med fremgang

2. verdenskrig blev en blandet affære for Dansk Badminton Forbund. Antallet af klubber og medlemmer steg nærmest lodret på kurven, men der var mange praktiske forhindringer at overvinde. Årsmødet i 1940 blev udsat, og det samme skete i 1945. Af gode grunde måtte det internationale samarbejde begrænses til nogle dyster mod Sverige. I 1942 vandt Danmark med 6–1 i København, og returopgøret i Malmö året efter endte med dansk sejr på 7–0.

DBFs formand Leo Hendrichsen var i alt andet end godt humør, da han i julenummeret af Idrætsbladet i 1945 fortalte om sit forbunds trængsler under rubrikken „Badminton – en forfulgt idræt". På det tidspunkt var mange haller blevet inddraget af myndighederne til at huse tyske flygtninge og som lagerplads. Holdningen hos badmintonfolket var klart, at man følte sig som en forfulgt idrætsgren. Andre sportsgrene blev ikke ramt på samme måde.

Leo Hendrichsen sagde til Idrætsbladet: „Det er en alvorlig kalamitet med beslaglæggelse af de mange badmintonhaller. Vi har protesteret til ingen nytte, man vil slet ikke tale med os, når man hører hvad det drejer sig om, og nu må vi håbe at Dansk Idrætsforbunds protest må blive hørt på rette sted.

Om dansk badmintonsport i besættelsestiden har forbundet i november 1945 sendt en rapport til The International Badminton Federation i London om de vanskeligheder vi trods alt har overvundet i de lange onde år.

En af de første gange Dansk Badminton Forbund lagde en landskamp i provinsen var i 1966, da man mødte Sverige i Lillerød. 400 så på, og det blev betegnet som en enorm publikumsinteresse. Men i 1971 var der hele 700 tilskuere, da Vesttyskland var modstanderen i Nordborg på Als. DBFs formand Erling Dige nærmest skamroste sønderjyderne for deres arrangement.

Ejendommeligt er det, at badmintonspillet landet over netop er gået mod skyerne med stormskridt. I 1941 havde forbundet 199 klubber med 13.595 medlemmer, i 1942 steg tallene til 268 og 19.010, i 1943 til 329 og 22.991, i 1944 til 351 og 28.848, og i foråret 1945 var tallene 457 og 36.428. Men ikke nok med det. Efter en opgørelse pr. 15. oktober i år er tallet på klubber oppe på 510 og medlemstallet i forbundet er steget til ca. 39.000. Jeg vil håbe, at de myndigheder, der tager vore haller, vil lære disse tal at kende. Der må kunne skaffes andre lokaler til de tyske flygtninge, deres mælkejunger og tæpper end lige akkurat vore badmintonhaller. Først tyskerne, så Kjærbøl (minister), det er næsten for meget på en gang!

– Hvad går rapporten til England ellers ud på?, spurgte Idrætsbladets journalist.

– Den omhandler alle de genvordigheder, vi har haft at slås med: mørklægningen, forbudet mod varme i hallerne – der er jo spillet badminton i hallerne i de kolde vintre 1941–42 i mange graders frost – med koldt bad bagefter. Lysrestriktionerne, som bevirkede, at spillet måtte foregå i halvmørke, og så de mange perioder med spærretid, som fuldstændig slog aftenspillet i stykker og skabte en meget prekær situation for klubberne. Det var næsten umuligt at fordele banerne, så også aftenspillerne kunne komme en smule med i betragtning. Momentvis har det været vanskeligt at skaffe ordentlige bolde, men det gik dog nogenlunde. Situationen i dag med hensyn til bolde er meget værre end under besættelsen. Nu kan vi overhovedet slet ikke få de fornødne fjer importeret – det er skruptosset det hele. Endvidere er der omtalt i rapporten de store problemer med at skaffe beklædning og ikke mindst gummisko. Det blev jo ligefrem god tone under krigen at spille med alle tæerne ragende ud i fri luft! I rapporten hedder det videre, at trods alle vanskeligheder er det lykkedes at gennemføre de årlige danmarksmesterskaber, og at der to gange, i 1942 og 1943, er spillet landskampe mod Sverige. Desværre måtte disse matcher gennemføres uden at det var muligt at give Federationen nogen som helst underretning.

Det var forholdsvis begrænset hvor mange turneringer, der blev spillet under krigen, hvor hallerne i en del af sæsonen var isnende kolde, men dette hold fra KBK nåede dog at spille sig frem til københavnsmesterskabet for juniorer i 1942.

Så omtaler vi vores instruktørarbejde og personskifterne i forbundets ledelse, så nu har de noget at studere i London. Til slut udtaler vi håbet om genoptagelse af samarbejdet med engelsk badminton, sagde Leo Hendrichsen, der sluttede af med at fortælle om sine ønsker for det kommende år.

Da Tonny Holst-Christensen i 1962 vandt damedoublen i All England sammen med amerikaneren Judy Hashman havde den danske spiller selv betalt for sin tur til London.

– Jeg ønsker først og fremmest at de haller, der er beslaglagt, bliver frigivet. Dernæst at der må blive bevilget byggematerialer til opførelse af andre haller – trangen er meget stor over hele landet – så ikke alene vore topspillere, men også de mange tusind motionsspillere atter kan få lejlighed til at dyrke deres idræt og derigennem hente ny styrke og sundhed. Man må ikke undervurdere hverken badminton eller idræt i al almindelighed. Det har jeg en fornemmelse af, at de folk, der har med flygtningeproblemet at gøre, er tilbøjelige til. Man spørger ikke, man tager blot. Og det er forkert", sluttede Leo Hendrichsen interviewet.

Landskampen mod Sverige i Idrætshuset foregik for et udsolgt hus med kronprinseparret i spidsen. Eneste kritikpunkt mod arrangementet var, at der ikke var arrangeret bal bagefter. Men DBFs ledelse undskyldte sig med, at svenskerne skulle skynde sig til færgen, så der kun var en halv time til overs til fest. Fra Dansk Idræts-Forbund modtog DBF i 1942 et beløb på 3.773 kr. og en del af de penge blev benyttet til at betale for at provinsspillerne kunne komme til DM. Der blev også brugt penge på at sende de bedste københavnske spillere til turneringer i Århus, Vejle, Nykøbing F. og Odense.

I den periode benyttede DBF sig af et organ, der blev kaldt „Officielle Meddelelser", som man egentlig var indstillet på at droppe, fordi det havde for ringe effekt og var for dyrt efter bestyrelsens mening, men man valgte at fortsætte med det et stykke tid.

På grund af de store transportproblemer under krigen vedtog man i 1941 i Jylland at opdele kredsen i fire distrikter. På Fyn blev alle turneringer spillet i hallen i Odense, og det

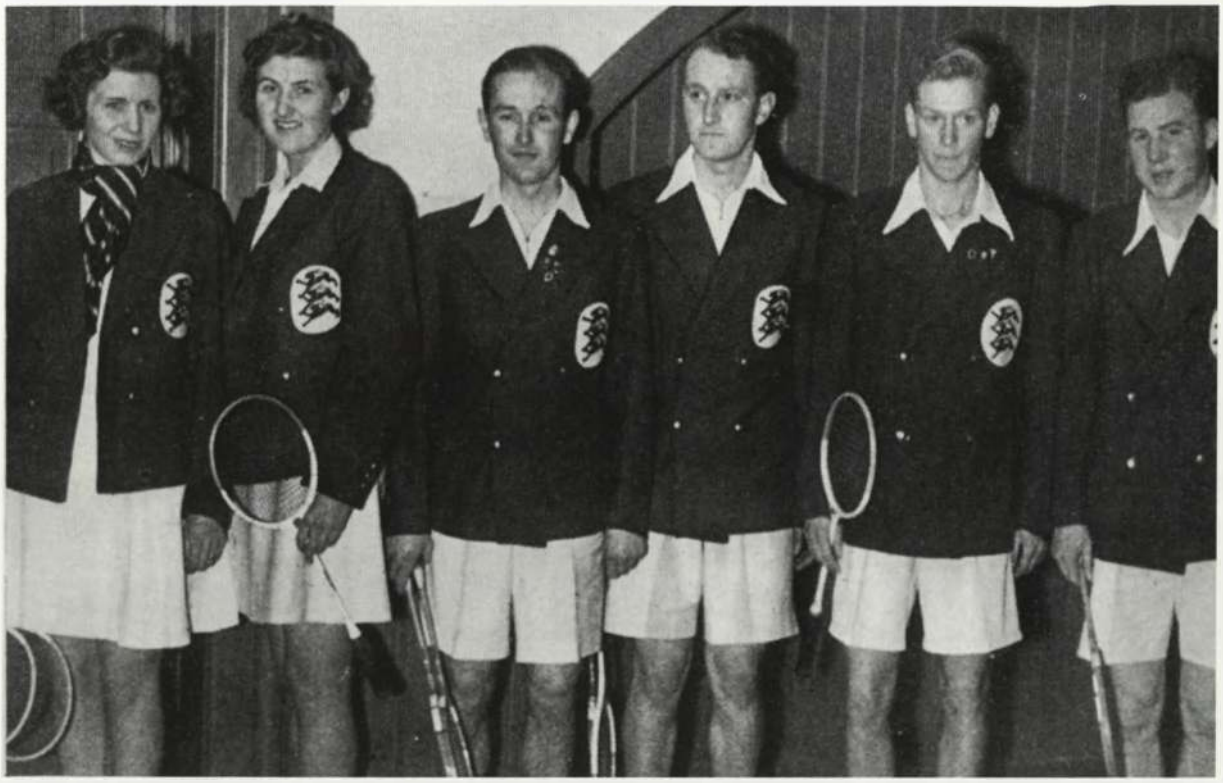

Det danske landshold mod Sverige i 1942: Ruth Dalsgård, Jytte Thaysen, Tage Madsen, Jan Schmidt, Jesper Bie og Børge Frederiksen.

havde om ikke andet den fordel at spillere fra klubber uden en hal kunne lære at spille under de korrekte betingelser i stedet for at skulle kæmpe med bomme og tove i gymnastiksale. Generelt arbejdede man meget med at lave turneringer for spillere fra klubber, som ikke rådede over en hal, fordi spillet var så markant anderledes i forhold til det, der blev udøvet i deciderede haller med højt til loftet.

Københavnskredsen glædede sig i 1941 over at handelsministeriet havde givet tilladelse til, at der i begrænset omfang kunne bruges varmt vand, når der skulle bades i hallerne. Det kolde vand havde vist skræmt mange væk fra badmintonsporten.

Der havde altså været mange trængsler under krigen, men generelt var Danmark sluppet billigere end mange andre nationer, og det slog for alvor igennem, da det internationale samarbejde så småt kom i gang igen.

England kom på besøg i 1948 og fik klø med 6-1 af et hold, der bestod af Jørn Skaarup og Børge Frederiksen i singlerne, Jørn Skaarup/Preben Dabelsteen og Tage Madsen/Børge Frederiksen i doublerne samt Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl i damedouble og Tage Madsen/Kirsten Thorndahl og Preben Dabelsteen/Tonny Ahm i mixeddoublerne.

Året forinden havde Tonny Ahm, Poul Holm og Tage Madsen været på en tur til Indien, hvor de havde vundet en kamp i Bombay med 2–1.

Et forsikringsselskab tilbød i 1937, at man kunne forsikre sin ketsjer. Det ville koste 3 kr. om året.

Internationalt betød det også meget, at man endelig i 1949 kom i gang med at spille Thomas Cup, der ellers skulle være gået i gang 10 år før, men som blev offer for udbruddet af 2. verdenskrig.

Vikingerne erobrede England

Hvornår man begyndte at spille badminton, kan de lærde strides om til dommedag. På billeder fra 1400-tallet ses folk i aktion med en fjerbold og noget, der minder om et bat, og senere er der en del andre lignede spil. Men der findes også dokumentation for badmintonlignende spil i bl.a. Grækenland, Indien, Kina og Japan for over 2.000 år siden. Den franske adel spillede i 1600-tallet et spil, der blev kaldt „Jeu de volant", der mest af alt gik ud på at holde bolden flyvende hele tiden. I 1830 formåede man at slå bolden til hinanden 2.117 gange. Det foregik i Badminton House hos hertug Beaufort. Et sted, der ellers mest er kendt for hesteopvisninger og konkurrencer. Men omkring 1840–1850 nærmede man sig i udpræget grad det spil, der i dag kendes som badminton.

Der blev spillet på en bane, som havde form som et timeglas. Den gik indad ved nettet. Sandsynligvis fordi der skulle være så meget plads i en sal eller en hal at man kunne åbne en dør eller have plads til en kakkelovn. Først i 1901 fik banerne deres nuværende udformning.

Officerer på besøg i Badminton House tog givet spillet med til Indien. Fra 1867 findes der billeder af badmintonspillere i Poona. Løjtnant Selby blev manden, som udformede reglerne.

Det engelske badmintonforbund, Badminton Association, blev stiftet 12. september 1893 af 14 klubber, og stille og roligt kom klubberne til. Irland og Skotland dannede deres egne forbund, men var tilknyttet det engelske forbund. Frem til 1934 var Badminton Association lig med verdensforbundet. I 1934 blev The International Badminton Federation dannet med bl.a. Danmark i kredsen.

Verdens første turnering blev spillet i 1898 med Guildford Badminton Club som arrangør, og 4. april 1899 blev der spillet en turnering over en dag hos „The London Scott Rifles", Buckingham Gate. Der blev spillet i doublerækkerne på en bane, der var tegnet op med kridt. Turneringen blev kaldt „The Badminton Association Tournament" – det der senere blev kendt som All England. Året efter kom singlerækkerne til. Der blev spillet til 15 i alle rækker. I 1902 rykkede man til Crystal Palace og brugte seks baner i tre dage. Nu skiftede turneringen navn, fordi man gerne ville vise, at der var tale om en stor landsdækkende begivenhed. „The All England Championships" var født. I 1903 flyttede man til The London Rifle's Brigade Headquarters i Bunhill Row. Der havde været for meget vind i Crystal Palace.

Det nye spillested var plaget af sne på taget og tyk tåge, så det af og til var svært at se hvad der foregik i gasbrændernes skær.

1910 bød på en ny flytning. Nu var spillestedet Horticultural Hall, Vincent Square i Westminster. Der blev spillet på baner dækket af kanvas. Det gav af og til nogle flækkede baner, når spillerne flyttede sig hurtigt. Der blev kun spillet i dagslys.

Man spillede i alle rækker på forskellige niveauer, så der også var handicaprækker for knap så dygtige spillere. Tilskuertallet lå i 1930'erne omkring 700.

I 1931 kom den første internationale deltagelse fra en nation uden for Storbritannien. Canadieren Jack Purcell deltog.

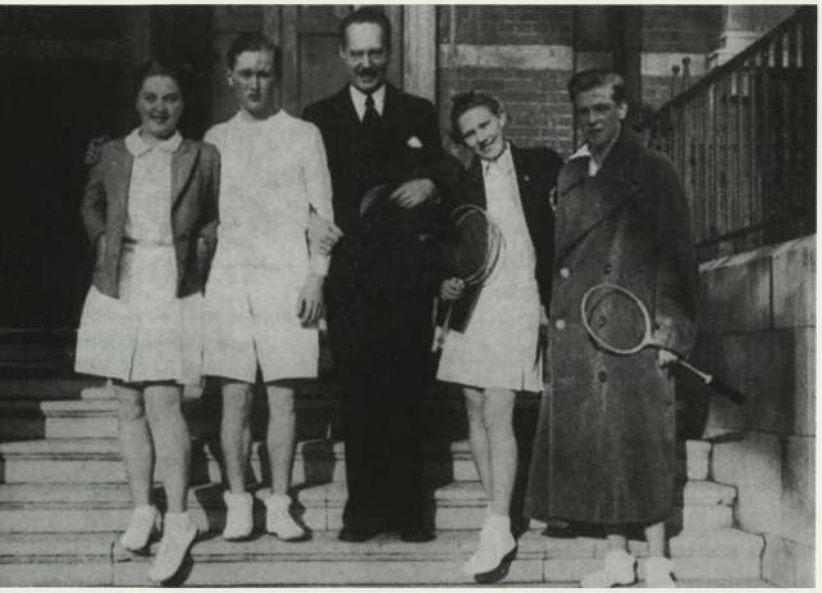

Frk. Lindholm og Tage Madsen fra Skovshoved, A.C.J. van Vossen, Tonny Olsen fra Gentofte og Jesper Bie fra KBK var blandt de første danske spillere, som gjorde en rigtig god figur ved All Englandmesterskaberne.

Men så kom danskerne. Som vikingerne havde hærget de britiske øer, dukkede de danske badmintonspillere op fra 1935. Dog på en noget mere fredfyldt måde.

„Som de første danskere blev Ruth Frederiksen og jeg i 1935 inviteret til All England, og under vort ophold, hvor Ruth blev slået ud i anden og jeg i første runde, havde vi den ære at blive inviteret til frokost af selveste Sir George Thomas, der tog initiativet til Thomas Cup", fortalte Aksel Hansen fra Skovshoved senere i skovsernes jubilæumsskrift.

Fra 1938 begyndte den danske invasion for alvor. 13 danskere vovede sig over Nordsøens bølger og frem til London. Og det blev ikke så lidt af et gennembrud for den 17-årige gymnasiast Jesper Bie fra KBK. Han nåede helt frem til finalen, hvor han mødte englændernes ubestridte førstemand R.C.F. Nichols, der blev belønnet med to guineas for sin sejr, der også indbragte ham trofæet til ejendom efter fire sejre.

„For mig var den største overraskelse sejren over danmarksmesteren Tage Madsen, der nok, forståeligt, undervurderede mig til det var for sent. Det eneste jeg husker fra kampen var, at han i sidste sæt konsekvent smashede ned i min baghånd, så jeg var forberedt hver gang", fortalte Jesper Bie til KBKs 50 års jubilæumsskrift.

Det var den eneste gang Jesper Bie kom til England som badmintonspiller. Skolen skulle passes, og så kom 2. verdenskrig.

I 1939 skrev teenageren Tage Madsen fra Skovshoved historie, da han blev den første dansker, som vandt herresingle i All England. Tage Madsen slog Nichols i finalen.

Og helt godt blev det set med danske øjne, da Ruth Frederiksen (senere Dalsgaard) og Tonny Olsen (senere Ahm) vandt damedoublen. Det var første gang overhovedet, at denne række blev vundet af et par, der ikke var englændere.

I perioden 1940–46 blev der på grund af krigen ikke spillet All England. Men i 1947 var man klar igen.

Danmark vandt samtlige fem rækker lørdag 8. marts i Harrangay Arena, der nu var spillestedet. Spillere fra otte nationer stillede op. Ni danske spillere havde taget turen til England med det gode skib Parkeston, men de løb altså med det hele i en turnering plaget af sne i ventilationsanlægget og af at banerne lå oven på den is, der skulle benyttes til et is-show ugen efter. På førstedagen blev der kun spillet på tre ud af syv baner. De andre var for glatte.

De specielle provinsmesterskaber i badminton lå stille fra begyndelsen af 2. verdenskrig og frem til 1966.

Herresingle gik til den tidligere vejlenser Conny Jepsen, der allerede som teenager i

1938 var blevet dansk mester, da han havde besejret Jesper Bie. I semifinalen havde Conny Jepsen besejret All Englandmesteren Tage Madsen. Conny Jepsen var under krigen sammen med K.B.'s landsholdsmålmand i fodbold, Ejgil Nielsen, flygtet til Sverige, hvor han havde taget fast ophold. Senere stillede han op for Sverige. Conny Jepsens og Ejgil Nielsens første flugtforsøg i en toerkajak endte så uheldigt, at de røg fire måneder i fængsel. Kajakken trak så meget til den ene side, at de to flygtninge efter fire timers sejlads bare havde sejlet i ring og igen var i Danmark, hvor de blev taget til fange.

Conny Jepsen mødte i finalen inderen Prakash Nath.

Pudsigt nok havde Conny Jepsen i den periode næsten lagt badmintonspillet på hylden. Han koncentrerede sig om at spille tennis i Stockholmklubben AIK, hvor han var på førsteholdet. Til Idrætsbladet fortalte han, at han ikke kunne drømme om at søge svensk statsborgerskab, så han var altså dansker, selv om han i flere årbøger står registreret som svensker.

Marie Ussing vandt den rene danske finale i damesingle ved at slå Kirsten Thorndahl. Herredoublen gik til Tage Madsen og Poul Holm, som besejrede Preben Dabelsteen og Jørn Skaarup. De to sidstnævnte var af sted på billetter betalt af en indsamling i Nykøbing F., hvor de kom fra. Mixeddoublen gik til Tonny Ahm og Poul Holm, som slog Tage Madsen og Kirsten Thorndahl. Endelig gik damedoublen til Kirsten Thorndahl og Tonny Ahm.

1948 blev det helt store danske jubelår. DBF havde ofret 12.000 kr. på at sende 12 spillere til London, og det gav bonus. Den 21-årige Kirsten Thorndahl fra Amager Badminton Club blev tredobbelt mester. I singlen slog hun Tonny Ahm, der måtte give op undervejs. De to vandt sammen damedoublen, og i mixed vandt Kirsten Thorndahl sammen med Jørn Skaarup, som også vandt herresinglen, da han slog Poul Holm. Endelig gik herredoublen til Preben Dabelsteen, der i denne turnering var sat sammen med Børge Frederiksen.

I 1949 blev det hele noget mere menneskeligt. Kun Aase Schiøtt Jacobsen kunne smykke sig med titlen som All Englandmester. USA vandt både herresingle (Dave Freeman) og mixeddoublen (ægteparret Stephens).

Men i 1950 var Danmark tilbage på sporet med singlesejr til Tonny Ahm og gevinst i herredoublen til Preben Dabelsteen og Jørn Skaarup, mens Kirsten Thorndahl og Tonny Ahm vandt damedoublen og Poul Holm og Tonny Ahm vandt mixed.

1951 blev også et godt år for Tonny Ahm med sejre i de to doblerækker, mens Aase Schiøtt Jacobsen igen vandt singlen. 1952 gav singlesejr til Tonny Ahm og doublesejr til Tonny Ahm og Aase Schiøtt Jacobsen samt en førsteplads i mixed med Poul Holm.

1953 blev en triumf for Marie Ussing, der gentog succesen fra 1947. Det var sidste gang Danmark vandt damesingle, indtil Lene Køppen kom øverst på sejrsskamlen i 1979, og så blev 1954 året uden titler. Da de danske spillere kom hjem blev de modtaget af en mindre delegation, som i dagens anledning havde iført sig det mørke tøj som skulle de til begravelse.

Marie Ussing og Kirsten Thorndahl mødtes i en ren dansk finale i 1947, og det endte med en sejr til Marie Ussing. To gange vandt hun i All England, men det lykkedes hende aldrig at komme på landsholdet.

KBK'erne Finn Kobberø og Erland Kops mødtes i en ren danske finale i herresingle i 1958. Det blev den første af Kops' syv titler i herresingle. Kobberø markerede sig senere sammen med Jørgen Hammergaard stærkt i doublen.

Men i 1955 var der atter dansk succes. Det gudbenådede talent Finn Kobberø gik til tops i doublen sammen med klubkammeraten Jørgen Hammergaard Hansen fra KBK. Finn Kobberø var som skabt til at spille badminton. Hvad andre måtte kæmpe for at lære kom helt naturligt til ham, og han samlede et hav af titler til sig i doblerækkerne efter også tidligt at have været godt kørende i singlerækkerne. Finn Kobberø nåede at vinde herredoublen i All England syv gange. Seks gange med Jørgen Hammergaard Hansen og en gang med Poul-Erik Nielsen, og han havde lige så mange sejre i mixeddoublen, hvor han tre gange vandt med Kirsten Thorndahl og fire gange med Ulla Strand, der også vandt to gange sammen med Svend Pri, lige som hun sammen med sin storesøster Karin Jørgensen vandt damedoublen to gange. Desuden blev det til en sejr med hollandskfødte Imre Rietveld Nielsen.

I herresingle havde Malaya via Wong Peng Soon og Eddy Choong sat sig tungt på titlerne fra 1951 til 1957. Men i 1958 kom Erland Kops fra KBK ind på scenen. Og der blev han i mange, mange år. Syv gange nåede han at vinde All England. Den rekord blev senere overgået af indoneseren Rudy Hartono, som vandt otte gange.

– Og den rekord bliver næppe nogensinde slået. Dertil har udviklingen i international badminton for meget fart på, siger Erland Kops.

Hans karriere begyndte ved en tilfældighed. – Jeg boede på hjørnet af Randersgade og Skt. Jacobsgade oppe på en 4. sal, hvor man kunne se ned til KBKs hal, der lå midt i Randersgade. Det var først, da en skolekammerat lokkede mig med ind i hallen, at jeg fik interesse for spillet. Den første dag slog jeg i strømpesokker en dreng, der havde gået til badminton i halvandet år, så jeg havde måske lidt flair for spillet. Mine forældre var nærmest fuldkommen ligeglade med sport, så det var i hvert fald ikke fra dem, jeg havde arvet interessen. Min far arbejdede for Britgoods, der egentlig mest havde med dæk at gøre, men de havde også lidt ketsjere, så han fandt en kasseret ketsjer af mærket Steelfighter og fik den flikket sammen med noget kobbertråd og isolerbånd, og det var så det. På den tid var det mærker som Slazenger, Dunlop og Grays, der var de dominerende, men det var først, da jeg havde haft mit første store resultat som 14-15-årig, at jeg fik en aftale med Dunlop på anbefaling af Preben Dabelsteen, der jo var i KBK, siger Erland Kops, der indtil 1957 faktisk hed Erland Olsen, men så skiftede navn, fordi hans daværende forlovede godt ville hedde noget andet end et sen-navn. Så Erland Olsen tog sin mors pigenavn – men forlovelsen førte aldrig til et ægteskab.

– Vi drenge levede og åndede nede i KBK. Vi trænede på livet løs – uden at have trænere. Vi måtte snuse os til en bunke ting, og nu mange år efter kan jeg godt se, at vi trænede fuldkommen forkert, men vi vidste jo ikke bedre. Når vi ikke kunne komme til inde på banerne, sad vi og reparerede bolde ved at skifte de enkelte fjer ud. Blev man så ikke hentet hjem ved 17-tiden kunne man blive i hallen og måske sælge en bold eller to til de voksne, der kom for at spille. Spillere som Erik Friis og Jørn Skaarup var gode at studere. Rigtig godt var det, hvis nogen lige stod og manglede en fjerdemand til en double. Så

I 1987 tegnede DBF et treårigt sponsorat med Sparekassen SDS, som de tre følgende år skulle betale 1,3 millioner kroner per år.

fik man tilbud om at være med, og så sagde man ja, hvis de ville købe ens bold.

Finn Kobberø var supertalentet i KBK, så ham blev der kræset om, mens de øvrige spillere gik lidt mere for lud og koldt vand, men helt umulige var de nu ikke. Og når Finn Kobberø ikke var i vejen, vandt Erland Olsen ungdomsmesterskaberne.

Og få dage efter at være fyldt 16 år vandt Erland Olsen sin første turnering. Det var Brønshøjs B-række, hvor han slog Palle Pilegaard fra Smash.

– Den næste turnering gav også en sejr. Det var KBKs juleturnering, der blev spillet 2. juledag. På den tid var der ikke så meget underholdning med radio, tv og film, så der var trængsel i KBK lige efter jul.

Med to sejre rykkede Erland Olsen op blandt de bedste. Og så var det ikke helt så nemt. I den periode lærte Erland Olsen, at hvis han ikke kunne klare sig rent teknisk, så kunne han i hvert fald få modstanderne til at flytte sig så meget rundt på banen, at de blev trætte.

I 1955 var han med til All England uden nævneværdig succes. Det samme gentog sig i 1956, men i 1957 nåede han finalen mod den lille Eddy Choong fra Malaya, der dog vandt i to sæt. Det år var man rykket ud til Empire Pool, der i 1948 havde været svømmestadion ved OL. Siden var „badekarret" blev tømt, og der var lagt gulv i den store hal, hvor vinden kunne være ganske voldsom på de yderste baner og duerne af og til baskede rundt oppe under taget.

– Dengang var der den ordning, at Danmark som en slags goodwill fik programmet tilsendt før turneringen, så da jeg i 1958 ude i lufthavnen hørte, at jeg skulle møde Eddy Choong i kvartfinalen blev jeg så ophidset, at jeg slet ikke ville af sted. Vi havde jo spillet finalen året før. Men DBFs formand N.P. Kristensen fik mig overtalt, så jeg tog med, og jeg vandt over Eddy i kvartfinalen.

Eddy Choong vandt 1. sæt med 15–1. Men Kops kom stærkt tilbage og vandt de to næste sæt med 15–2, 15–8. Mange, mange timers fysisk træning var blevet belønnet, og den engelske presse kaldte sejren for „den største overraskelse i efterkrigstiden". Kops slog svenskeren Bernt Dahlberg i semifinalen og skulle så i en ren dansk finale møde Finn Kobberø, der havde vundet de tre første interne opgør i Danmark. Kops vandt 1. sæt med 15–10, røg

Erland Kops og Mr. Badminton, englænderen Herbert Scheele, hygger sig ved sejrsfesten efter All England-turneringen.

på Kobberøs mange finter i 2. sæt, som Kobberø vandt 15–8, men pausen gjorde Kops godt. All Englandtitlen blev sikret med 15–8.

Som 21-årig var Erland Kops verdens bedste spiller i herresingle.

Så turen gik hen til telefonen, og da der var etableret forbindelse hjem til mor, kunne han fortælle, at han var blevet verdensmester.

Det kunne han også en time senere, da han havde vundet herredoublen sammen med Poul-Erik Nielsen over Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard Hansen, som ellers blev betragtet som verdens bedste konstellation på det tidspunkt.

I 1959 kom Erland Kops ikke til at forsvare sin titel. Gennem sit arbejde hos ØK var han blevet udstationeret i Thailand, og der var ikke penge til at betale for hans rejse til London, selv om englænderne gerne ville betale for asiater, der kom fra samme område.

Efter diverse problemer med ØK kom Erland Kops tilbage til Danmark, og så var der jo ikke så langt til London. I 1960, 1961, 1962 og 1963 vandt han All England, mens Knud

Inge Birgit Anker Hansen og Poul-Erik Nielsen modtager deres præmie af præsidenten for All England-turneringen, brigadier Bruce Hay, efter at have vundet rækken.

Aage Nielsen vandt i 1964 i en ren dansk finale mod Henning Borch, før Kops vendte tilbage og vandt i 1965 og 1967. Derefter vandt indoneseren Rudy Hartono de næste syv år i træk, før han i 1976 hentede sin ottende sejr og gik forbi Erland Kops.

All England blev betragtet som de uofficielle verdensmesterskaber. Her satte verdens bedste spillere hinanden stævne. Men sammenlignet med nutiden var forholdene meget primitive.

– Når vi skulle til England, kunne det godt foregå med tog og så færge fra Esbjerg. Det kom lidt an på, om der var mange eller få penge i kassen hos DBF. Det med tog og færge var ikke lige mig, men det måtte man jo finde sig i. I London boede vi på Hotel Regent Palace ved Picadilly Circus. Det var ikke just mondænt, for det var med bad og toilet på gangen, men det lå centralt, siger Erland Kops.

Da han havde vundet All England, skulle han som mester i herresingle holde tale på spillernes vegne ved aftenens banket på natklubben Criterion, der lå skråt over for spillernes hotel på Picadilly Circus.

– For at være på den sikre side forsynede Ole Mertz fra Skovshoved mig med en tale på engelsk. Ole var jo engelsklærer, så den så særdeles fornuftig ud. Senere kom DBF-formand N.P. Kristensen også med en lille nedskrevet tale, men det endte nu med at jeg holdt min egen.

Så gik turen hjem til hotellet. Af og til via springvandet på Picadilly Circus. Og der blev festet igennem på hotellet. 15 mand på et værelse hørte til aftenens og nattens uvæsen, og hoteldetektiverne måtte rundt for at dæmpe gæsterne lidt ned.

– I de dage var der jo ikke penge i badminton. Man kunne få rejse og ophold betalt og så lidt lommepenge, men der var ikke noget der hed tabt arbejdsfortjeneste, så der skulle også en god portion opbakning til hjemme hos familien. Men det var helt afgjort rejserne, der drev mig. I de dage var det højst usædvanligt at komme til udlandet. På et tidspunkt var min lillebror Torben nummer fem på den hjemlige rangliste og bortset fra en gang, hvor jeg tog ham med på en tur til Canada, så nåede han vel ikke længere ud i verden som badmintonspiller end en tur til Malmö, siger Erland Kops.

Fysisk træning og en fantastisk sejrsvilje var hans varemærker, men helt ueffen med ketsjeren var han jo trods alt ikke, så da han under en fællestræning i hallen på Pile Allé på Frederiksberg i København i 1958 op til Thomas Cup-turneringen i Østen af den gamle instruktør Christian W. Pedersen blev kaldt til side og fik besked på, at han skulle rette det meste af sit spil, så måtte Erland Kops gå hovedrystende bort. Han var jo trods alt uofficiel verdensmester. Fællestræningen endte med at spillerne selv styrede det hele.

Marie Ussing fra Skovshoved nåede aldrig at blive dansk mester. Til gengæld vandt hun All Englandtitlen to gange.

Da karrieren var overstået, involverede Erland Kops sig bl.a. i ledergerningen, og her fulgte han i en god del år de bedste danske spillere rundt i verden.

– Vi fik mange gode spillere. Efter min mening havde Jens Peter Nierhoff det allerstørste potentiale, men han manglede lige den sidste evne til at kvæle sig selv, siger Erland Kops.

Erland Kops' arvtager som landets førende singlespiller blev Svend Pri fra ABC. Pris uheld var, at han var samtidig med Rudy Hartono, så det kneb noget så gevaldigt med at vinde All England for Pri, der vandt mange danske mesterskaber og åbne turneringer. Otte gange blev han singlemester i Danmark.

– Svend kunne være meget vanskelig at spille imod, fordi han havde gjort det til sit varemærke at slå urent til boldene med vilje. På den måde fik han boldene til at krølle sammen, så de var meget svære at returnere, fortæller Erland Kops.

Svend Pris sejr over Hartono i 1975 blev fulgt med stor interesse hjemme ved de danske tv-skærme, fordi man vidste, at det betød så meget for ham med den sejr, lige som det altid var en bedrift at besejre Rudy Hartono. Det var der ikke mange, som fik lov til i indoneserens lange karriere.

Pudsigt nok havde Rudy Hartono givet Svend Pri et „æg" da de to mødtes i Danmark op til All England.

I herredouble vandt Erland Kops og Henning Borch pokalen til ejendom efter tre sejre i træk fra 1967–69, og i 1970 skabte Tom Bacher og Poul Petersen fra ØBK den helt store sensation, da de strøg helt til tops uden at være seedede. I finalen formåede de endda at uddele et æg til modstanderne Eddy og Powell, der blev besejret 15–11, 15–0.

I herresingle gik der kun to år efter Svend Pris triumf, før en dansker igen kom øverst på sejrsskamlen. I 1977 vandt Flemming Delfs i tre sæt 15–17, 15–11, 15–8 over indoneseren Liem Swie King, der i sin semifinale havde slået Pri. Lene Køppen nåede også finalen men tabte til japaneren Hiroe Yuki, som vandt i tre sæt.

Lene Køppen formåede at følge sin sejr i 1979 op med endnu en triumf i 1980, da hun besejrede den store indoneser Verawaty efter i semifinalen helt at have fejet Kirsten Larsen ud af banen med de grusomme cifre 11–0, 11–0. Lene Køppen havde den opfattelse, at man skulle kæmpe for sagen, så der var aldrig gaver til modstanderne. I 1981 var Lene Køppen igen i finalen, men mod koreaneren Sun Ai Hwang,

Svend Pri havde i mange år indoneseren Rudy Hartono som sin onde ånd, men efter mange forsøg lykkedes det endelig at vinde All England i 1975 ganske kort tid efter at Pri havde været til grin mod Hartono i en kamp i Danmark.

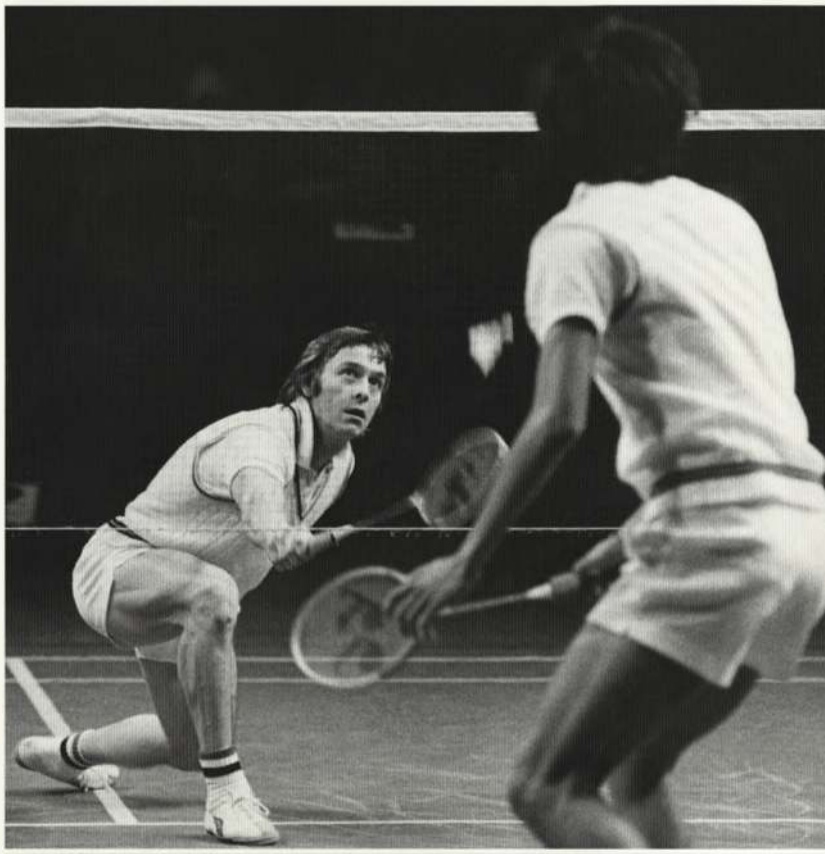

Som doublespillere gjorde Ulla Strand og Svend Pri det fremragende med mange mesterskaber til følge.

Lene Køppen vandt damesinglen i både 1979 og 1980, og der var højt humør, da hun efter turneringens afslutning holdt tale. I 1980 vandt hun 11.000 kr.

der havde et håndled på kuglelejer, var dansker-en chanceløs og fik kun to og et point.

Ved All England i 1980 blev der for første gang spillet om pengepræmier, og det år kunne Lene Køppen rejse hjem med 11.000 kr. for en førsteplads i singlen og en semifinale-plads i mixeddoublen.

Det var også det år, hvor den malysisiske familie Sidek præsenterede verden for den serv, der blev opkaldt efter dem. Den bestod i at slå på fjerene i stedet for på korkproppen i bunden af fjerbolden. Den var uhyggelig svær at modtage, og det gik bl.a. ud over Jørgen Mortensen og Jan Hammergaard Hansen i en doublekamp. De fik et „æg" mod Sidek-brødrene Razif og Jalani.

Den internationale badmintonverden blev større og større i 1980'erne. Især betød det meget, at den kinesiske folkerepublik med sine mange millioner spillere kom på banen, men det gjorde det heller ikke nemmere for modstanderne, at Sydkorea også meldte sig.

I All England var Morten Frost ene om for alvor at markere sig med sejre. Hans første sejr kom i 1982, da han besejrede kineseren Luan Jin i tre sæt. Året efter var det kineserens tur til at vinde finalen mod Frost, og i 1984 hentede Frost sin anden All Englandtitel, da han i en forrygende finale mod Liem Swie King vandt i tre sæt, der sluttede med at Frost som en anden fodboldmålmand kastede sig efter bolden fra King. Bolden var ude, nogle fotografer fik et fantastisk godt billede, og Frost var mester.

I 1985 var Frost atter i finalen. Opgøret mod den kinesiske venstrehåndsspiller Zhao Jianhua blev en af de mindeværdige finaler, som endte med kinesisk sejr på 18–15 i 3. sæt.

I herredoublen nåede Mark Christiansen og Michael Kjeldsen frem til finalen, men de måtte som næsten alle andre de følgende år se sig besejret af koreanerne Moon Soo Kim og Joo Bong Park, der dog måtte ud i tre sæt for at slå danskerne.

I 1986 var Frost igen i finalen. Denne gang var modstanderen Misbun Sidek fra Malaysia. Frost vandt let i to sæt. Sydkorea tog sig af de fire andre rækker.

1987 blev igen et jubelår for Danmark med gevinst i begge singlerækkerne. Morten Frost mødte i sin finale indoneseren Icuk Sugiarto, som i 1983 havde vundet VM efter en fabelagtig finale mod sin landsmand Liem Swie King i Brøndby-Hallen. Denne gang var Sugiarto ikke i så god form på grund af en skade. Det havde Frost luret, så i 2. sæt gik taktikken ud på at cleare og cleare. Boldene røg over nettet, så publikum var ved at besvime af kedsomhed. I nogle af duellerne passerede bolden nettet over 100 gange konstaterede den del af publikum, som orkede at tælle med. Frost vandt 15–10, 15–0 og Sugiarto så ud som om han var lettet over, at det var overstået.

At deltage i DIFs danmarksmesterskaber var ikke ensbetydende med medaljer. Kun vinderne fik „hængt noget om halsen". Som toer kunne man til gengæld indhente seks håndtryk, hvis man var i tre finaler og tabte dem alle.

1980'erne var Mortens Frosts årti. Fire gange vandt han herresingle i All England, og han nåede næsten konstant frem til finalen. Mod Liem Swie King kastede han sig som en bedre fodboldmålmand efter bolden, men den blev dømt ude, og endnu en titel var i hus.

I damesingle blev det til en sejr til Kirsten Larsen. Den lange dansker mødte i slutkampen kineseren Qian Ping, som måtte give op med en skade ved stillingen 9–7 i 1. sæt. En kedelig måde at vinde på, men umiddelbart virkede det som om Kirsten Larsen ville have vundet den kamp alligevel. Kirsten Larsen havde i semifinalen besejret kineseren Li Lingwei, der på det tidspunkt blev betragtet som verdens bedste spiller.

I 1988 fortsatte Morten Frost sin deltagelse i finalen i herresingle. Denne gang var der endda tale om en ren dansk finale. Ib Frederiksen stod på den anden side af nettet, og der blev virkelig spillet til i den kamp. Ib Frederiksens defensiv var fantastisk, og han endte som sejrherre efter tre hårde sæt. Ib Frederiksen førte 9–0 i 3. sæt og kom bagud 9–12 før han vandt sættet med 18–13. Der var for alvor kommet penge i den hæderkronede turnering, og Ib Frederiksen kunne rejse hjem med 5.500 pund hvilket svarede til ca. 70.000 kr.

Frost kronede sin flotte indsats i 1980'erne med i 1989 at nå frem til endnu en finale, men kineseren Yang Yang var for skrap og vandt.

Set med danske øjne kom 1990'erne i udpræget grad til at stå i doublernes tegn garneret med tre titler i herresingle og en i damesingle.

Det var især herredoublemakkerne Thomas Lund og Jon Holst-Christensen, der fik succes. Med forskellige partnere. Jon Holst-Christensen nåede to gange at tabe en finale sammen med Grete Mogensen, før de endelig kom øverst på sejrsskamlen i 1993. Senere i

„Badminton" kunne i februar 1969 meddele, at Poul-Erik Høyer-Larsen fra Helsinge var blevet kredsdommer. 27 år senere sikrede hans søn med det samme navn sig det olympiske guld i herresingle i Atlanta.

Ib Frederiksen var velsignet med en meget stor rækkevidde, og det hjalp ham til en All Englandtitel, da han efter en fremragende finale slog Morten Frost. Den sejr gav en præmie på ca. 70.000 kr.

90'erne tabte Jon Holst-Christensen også en finale sammen med Rikke Olsen. Thomas Lund tabte to finaler sammen med henholdsvis Pernille Dupont og svenskeren Catrine Bengtsson, men han vandt sammen med Pernille Dupont i en ren dansk finale mod Jon Holst-Christensen og Grete Mogensen i 1992, og senere vandt han sammen med sin kone Marlene Thomsen over Jon Holst-Christensen og Grete Mogensen. Sammen med Michael Søgaard nåede Rikke Olsen i endnu en finale, men Kim Dong Moon og Ra Kyung Min var for stor en opgave.

På singlefronten slog Poul-Erik Høyer til i både 1995 og 1996 mod henholdsvis den dobbelte mester Heryanto Arbi fra Indonesien og Rashid Sidek fra Malaysia, og i 1999 var det

KBF Badmintonklub fra kvarteret Komponistbyen, Bavnehøj og Frederiksholm i København blev stiftet 31. marts 1937 og rykkede i februar året efter ind i lokaler, der lå oven over Enghave Bio.

Peter Gades tur til at vinde den hæderkronede turnering, da han i en finale med et ekstremt højt tempo besejrede Taufik Hidayat fra Indonesien.

I damesingle var det hele så kinesisk efter at indoneseren Susi Susanto havde stoppet karrieren, at det nærmest blev dræbende kedeligt. Den kinesiskfødte svensker LimXiao Qing og Camilla Martin ændrede dog lidt på det i 1995, da de mødtes i en finale, som svenskeren vandt, og efter seks år med rene kinesiske finaler lykkedes det endelig for Camilla Martin at vinde, da hun i 2002 besejrede kineseren Gong Ruina.

I damedoublerne var det ikke uventet kineserne og koreanerne, der styrede. Kun Helene Kirkegaard og Rikke Olsen stak næserne frem og nåede finalen i 1996, hvor de blev besejret af kineserne Ge Fei og Gu Jun, der var så suveræne på det tidspunkt, at det blev foreslået, at de stillede op i herredouble i stedet.

I herredouble nåede Jan Paulsen og Henrik Svarrer i 1992 frem til finalen mod Rudy Gunawan og Eddy Hartono, men det sluttede med en dansk andenplads. Til gengæld vandt Thomas Lund og Jon Holst-Christensen året efter, da de slog Chen og Chen fra Kina. I 3. sæt førte kineserne ellers med 8–1 ved sidebyttet, men danskerne gik fra 1–9 til 10–9 og vandt sættet 15–10. Sammen med Michael Søgaard nåede Jon Holst-Christensen finalen i 1997, men her var koreanerne Ha Tae Kwon og Kang Kyung for stærke.

I det nye årtusinde tromler kineserne, koreanerne og indoneserne stadig frem, men der har været danske lyspunkter. Veteranerne Jens Eriksen og Martin Lundgaard vandt i 2004 og Peter Gade nåede frem til en ny finale, men han tabte i tre sæt til kineseren Lin Dan.

VM-debut med tre gange guld

Det internationale badminton forbund IBF blev skabt i 1934, men det tog sin tid at få skabt den egentlige turnering om officielle verdensmesterskabstitler. Det lykkedes først i 1977 i Malmö og her brillerede Danmark ved at vinde tre af de fem rækker. Allerede i slutningen af 1960'erne var der røster fremme i Asien om, at der skulle skabes en officiel VM-turnering. All England var fin nok som den store engelske turnering, men der skulle være en turnering, der kunne flyttes fra land til land. Men det holdt hårdt at komme igennem med det forslag. Ikke mindst på grund af politiske forviklinger.

Badmintonbladet kunne i august 1974 fortælle, at nu var det vedtaget at indføre verdensmesterskaber. I første omgang hvert tredje år. Men på længere sigt skulle man nok regne med, at der ville blive spillet VM hvert år, lød spådommen i Badminton.

Sverige meldte sig som den første arrangør på IBFs årsmøde i 1975, hvor der også var livlig gang i diskussionerne om hvorvidt man skulle tage positivt mod en ansøgning fra den kinesiske folkerepublik om optagelse i IBF. Det gik især Japan og Pakistan ind for, men forslaget faldt på det kinesiske krav om at Taiwan skulle ekskluderes. Taiwan, der havde hæftet bogstaverne R.O.C. efter sit navn. De betød Republic of China, og det kunne den kinesiske folke-republik ikke leve med.

Ikke alene var Hans Hansen fra Skovshoved sammen med sin bror blandt de vigtigste pionerer, da badmintonsporten for alvor kom til Danmark i 1925, det var også ham, der opfandt tællekasserne, så det blev meget lettere at være dommer.

Det var dermed op til kineserne om de ville åbne den dør, der nu stod på klem.

I november samme år blev det bekendtgjort, at Sovjetunionen ville med i både det europæiske og det internationale forbund efter kun at have deltaget i private arrangementer.

Kort efter deltog kineserne i Asian Games i Iran på en dispensation fra IBF, der gav den fordi Taiwan ikke var udelukket fra at stille op i Teheran. De valgte bare at blive væk. Kina vandt begge holdturneringerne over Indonesien, der dog ikke havde Rudy Hartono med hos herrerne.

Indførelsen af et VM ville klart betyde en nedprioritering af All England, der jo havde en position som de uofficielle verdensmesterskaber og i bladet World Badminton slog IBFs generalsekretær Herbert Scheele fast, at „En VM-turnering hvert år vil formentlig bringe for megen uorden i eksisterende turneringer og stille for store krav til topspillernes tid".

Kontroverserne omkring Kina betød bl.a. at asiaterne i 1976 holdt sig væk fra de åbne danske mesterskaber lige som der kun var indonesisk deltagelse i All England. Fra Asien dukkede kun Taiwan op i Danmark. Og der blev arbejdet med et alternativt verdensforbund i Asien, mens man i IBF diskuterede, hvordan man skulle stille sig til en eventuel asiatisk boykot.

Men trods alle problemer blev der spillet VM for første gang i 1977. Baltiska Hallen i Malmö lagde baner til, og det blev ikke så lidt af et triumftog for dansk badminton.

Den tandlægestuderende Lene Køppen fik bevist, at man godt kunne tage en uddannelse på et højt niveau samtidig med at man dyrkede elitesport og ofte rejste verden rundt, når bare fritiden blev brugt til at læse.

Lene Køppen kom fra et sportsmiljø. Hendes far Erik Køppen havde som KB'er spillet 21 fodboldlandskampe. Lene Køppen forsøgte sig først som svømmer, men kastede sig i stedet i Valby over badmintonsporten, hvor Anne Berglund fra ØBK som ungdomsspiller ofte stod i vejen for titlerne i Danmark. Men som senior fik Lene Køppen bevist hvad hård træning og maksimal udnyttelse af et talent kunne føre til. Dog havde hun en del besvær med englænderen Gillian Gilks.

Det havde hun også i VM-finalen i Malmö i 1977, hvor de to mødtes i finalen. Lene Køppen havde i sin kvartfinale slået den stærke japaner Saori Kondo 10–12, 11–5, 11–3, og i semifinalen englænderen Margaret Lockwood med 11–3, 11–0, mens Gilks i sin semifinale gjorde det af med All Englandmesteren Hiroe Yuki.

Glade danske dage ved VM i Malmö i 1977. Den svenske konge overrrækker medaljen til Lene Køppen, der vandt damesingle. Hun jublede højt, da hun sammen med den liggende Steen Skovgaard havde vundet guld i mixeddouble, og Inge Borgstrøm og Pia Nielsen imponerede med en bronzemedalje i damedouble. Flemming Delfs vandt den rent danske finale mod Svend Pri efter egentlig at være sendt ud af turneringen.

I finalen var Gilks favorit, men Lene Køppen spillede en formidabel kamp, der gav sejr efter ombolde i begge sæt. Cifrene blev 12–9, 12–11.

Det blev også til guld i mixed doublen sammen med Steen Skovgaard. De mødte i finalen Derek Talbot og Gillian Gilks og vandt med 15–12, 18–17. Lene Køppen var den afslappede sikkerhed selv, mens den langt mere emotionelle Steen Skovgaard havde sine op- og nedture i sit spil, inden han sank om på banen af lutter bevægelse efter sejren. Da sejren var inden for rækkevidde, var det hele ved at kikse for Skovgaard, der lavede rene begynderfejl. Han kunne så glæde sig over at Lene Køppen havde styr på sine nerver. De to var blevet makkere ved et rent tilfælde, fordi Skovgaards faste makker Pernille Kaagaard måtte melde forfald til en turnering et år tidligere.

Steen Skovgaard var i kvartfinalen i herredouble slået ud sammen med Flemming Delfs, der nu alligevel nåede at komme øverst på sejrsskamlen. Det skete i herresingle, da han vandt en ren dansk finale over Svend Pri med 15–5, 15–6.

I den turnering var Flemming Delfs egentlig allerede sendt ud i mørket efter den første kamp. Han mødte englænderen Ray Stevens og efter 15–11 i 1. sæt til Stevens kom Delfs tilbage og vandt 2. sæt med 15–10. Så gik turen til omklædningsrummet og fem minutters pause. Men efter otte minutter var Delfs ikke dukket op, og den danske overdommer Ole Mertz måtte efter reglerne diskvalificere ham.

Men Ray Stevens ville ikke vinde på den måde. Det skulle afgøres på banen. Her var Delfs bedst og vandt med 15–6.

– I pausen mellem 2. og 3. sæt ville jeg skifte trøje. Det kneb med at finde omklædningsrummet nede i kælderen, så da jeg kom tilbage, havde jeg overskredet tidsfristen. Heldigvis kendte jeg Ray Stevens godt fra mange internationale ungdomsturneringer, så det var dejligt, at han havde den sportslige indstilling, siger Flemming Delfs, der havde sin gode ven og badmintonkollega Tage Nielsen med til Malmö som massør.

– I de dage blev der ikke gjort så meget for at kræse om spillerne med trænere, fysioterapeuter og lignende.

Japaneren Kinji Zeniya vandt 15–7 i 1. sæt i næste kamp og havde flere matchbolde. Men Delfs kom tilbage og vandt med 17–15, 15–12.

I semifinalen slog Delfs indoneseren Sumirat 15–1, 18–17. Finalen mod Pri blev ikke det store drama. De to kendte hinanden fra mange hundrede timers indbyrdes træning, og Pris karriere var ved at være overstået, mens Flemming Delfs jo havde 1977 som sit helt store år med både All Englandtitel og VM-guld.

– I 1977 arbejdede jeg for Dominion Sport hos Erik „Phasse" Holst Andersen. Jeg var sælger og rejste rundt og solgte en masse Yonexketsjere om eftermiddagen og om aftenen. Om formiddagen trænede Svend Pri og jeg i Kastrup-Maglebys nye hal. Svend var god at træne imod, fordi han altid gik 100 procent ind for opgaven, så han fik også mig i virkelig god træning, siger Flemming Delfs, der faktisk oprindelig kom fra KMB (Kastrup-Magleby Badmintonklub).

Den kun 17-årige Conny Jepsen fra Vejle blev i december 1939 den første danmarksmester fra en klub i provinsen. Han vandt herresinglefinalen over den jævnaldrende Jesper Bie fra KBK med 15–12, 15–13. Ugen efter tabte Conny Jepsen juniorfinalen til Aage Henriksen fra Skovshoved. Conny Jepsen fik krampe i den ene læg i 3. sæt og styrtede om på banen, men han fik lov til at fortsætte kampen, da damefinalen var spillet. Der var 500 tilskuere i Gentofte til finalekampene.

– Men så blev jeg fristet til at skifte til KBK og jeg måtte næsten hver dag tage turen med linje 32 og linje 14 til Østerbro. Det var ungdomslederen Johan Svensson, der kunne se nogle muligheder i mit spil. Og KBK var jo klubben over alle danske klubber i den periode. Der var gode folk at lære af. Jeg sad tit og studerede Erland Kops og Finn Kobberø, når de spillede.

Flemming Delfs blev ikke mindst kendt som spilleren med verdens bedste baghånd. Det slag, der for næsten alle badmintonspillere er det sværeste, mestrede han som om han havde opfundet det.

– Jeg tror det kom af at kigge på Erland Kops, for han havde faktisk også en ganske habil baghånd, forklarer Flemming Delfs.

Ud over de tre gange guld og sølvet til Svend

Pri blev det også til bronzemedaljer til Pia Nielsen og Inge Borgstrøm i damedoublen. De tabte i deres semifinale til de senere japanske guldvindere.

Hjemturen fra Malmö til København blev det store triumftog. I en chartret flyvebåd havde spillere, ledere, koner, kærester og andet godtfolk det morsomt, og der var ca. 4.000 mennesker på kajen, da båden lagde til. Det hele sluttede med en særdeles animeret fest på Furesøbad, hvor UK-chef Erik Jørgensen måtte en tur i vandet i fuld påklædning.

Mens 1977 havde været det store jubelår var der ikke så store forventninger til VM tre år senere i Indonesien. Alene af den grund at det skulle foregå i Jakartas stegende hede, hvor europæiske spillere har meget svært ved at begå sig.

Steen Fladberg (bagest) og Jesper Helledie ramte formen lige på det perfekte tidspunkt, da de på hjemmebane i 1983 sikrede sig guld i doublen ved at slå Mike Tredgett og Martin Dew i en meget nervebetomet affære.

Det blev trods alt til fire bronzemedaljer til Danmark.

Lene Køppen fik endnu en VM-medalje, da hun nåede frem til semifinalen, hvor hun tabte til indoneseren Ivana, der i finalen blev besejret af sin landsmandinde Verawaty.

Flemming Delfs og Steen Skovgaard tabte i deres semifinale i herredoublen til indoneserne Kanoto og Heryanto og i mixed doublen tabte Steen Fladberg og Pia Nielsen til Mike Tredgett og Nora Perry, mens Køppen og Skovgaard tabte til indoneserne Christian og Imelda.

I herresingle nåede Morten Frost frem til kvartfinalen, hvor han tabte til indoneseren Lius Pongoh.

Flemming Delfs røg sensationelt ud i første runde mod mexicaneren Ray Diaz Gonzalez. Flere danske journalister mente ikke, at der var grund til at tage ud i den varme hal for at se den kamp, for Delfs burde jo nærmest kunne vinde med den ene arm på ryggen.

– Men det var måske alligevel ikke så sensationelt, at jeg røg ud. Jeg havde meget svært ved at klare den forfærdelige varme i Østen. Når jeg mødte indoneseren Liem Swie King i Østen, var jeg chanceløs, mens jeg godt kunne pakke ham sammen, når vi mødtes i Europa, konstaterer Flemming Delfs.

Der faldt drøje hug til de indonesiske VM-arrangører, der ikke havde styr på ret meget uden for banerne, så der var ikke så meget at leve op til for de næste VM-arrangører i 1983.

Danmark ville gerne have været VM-arrangør i 1980 for at markere DBFs 50 års jubilæum, men da Sverige havde haft værtskabet i 1977, måtte Danmark vente til 1983 med at arrangere VM med 185 deltagere fra 32 nationer og næsten 600 frivillige hjælpere til at få det hele til at fungere. Det skete i Brøndby-Hallen, og det gav en ny VM-titel. Denne gang i herredoublen, hvor Steen Fladberg og Jesper Helledie strøg helt til tops.

Det var ikke mindst for Jesper Helledie en stor dag. To gange havde han på det tidspunkt sprængt en akillessene. Det ville have fået mange andre til at lægge ketsjeren på hylden.

De to danskere leverede store indsatser undervejs mod slutkampen. De eliminerede

koreanerne Moon Soo Kim og Byung Sik Kim med 15–10, 15–3 og indoneserne Christian Hadinata og Ertanto med 18–16, 15–11 inden de i finalen vandt 15–10, 15–10 over englænderne Mike Tredgett og Martin Dew.

På hjemmebane foran en udsolgt hal og med den halve nation som tv-vidner var de danske spillere meget nervøse, for de havde aldrig før tabt til englænderne, men det var tydeligt at ikke mindst Martin Dew var endnu hårdere mærket af nerver end de to danskere tilsammen.

Pudsigt med den danske triumf for ved All England tidligere på sæsonen var de sendt ud allerede i 1. runde af to indiske spillere.

Steen Fladberg fik en ekstra tur på podiet ved at komme i finalen sammen med Pia Nielsen, men de tabte 1–15, 11–15 til svenskeren Thomas Kihlström, der dannede par med englænderen Nora Perry.

I damesingle røg Lene Køppen ud i 2. runde, da hun tabte til koreaneren Yun Ja Kim. Lene Køppen kunne se tilbage på en karriere med 12 DM-titler i single, 8 DM-titler i damedouble, 4 i mixeddouble, 25 nordiske mesterskaber, 2 VM-guld og 2 All Englandtitler for bare lige at nævne de mest markante ting.

I herresingle var der stor tiltro til Morten Frost, men han tabte i kvartfinalen til den senere verdensmester Icuk Sugiarto fra Indonesien. Sugiarto slog i slutkampen sin landsmand Liem Swie King i en af de mest spektakulære kampe, der nogensinde er spillet i Danmark.

The Saddledome i Calgary blev spillestedet for det næste VM. Hallen, der var formet som en cowboyhat, var normalt spillestedet for det lokale ishockeyhold Calgary Flames. VM foregik i 1985, fordi det nu var vedtaget, at der skulle spilles hvert andet år, så der var en rimelig chance for et gensyn med de regerende mestre.

Det blev til en pæn portion medaljer til Danmark i Canada.

Ikke uventet nåede Morten Frost længst, da han i finalen i herresingle mødte den lille tætte kineser Han Jian. Frost havde i sin semifinale elimineret den kinesiske venstrehåndsspiller Yang Yang med 15–8, 15–5, mens Han Jian havde slået Jens Peter Nierhoff med 15–9, 17–14, så Nierhoff og Yang Yang begge fik bronze.

I finalen var Frost foran med 8–3 i 3. sæt efter at have vundet 1. sæt med 18–14 og tabt det næste med 8–15. Men trods den solide føring ved sidebyttet gik det galt for Frost, der ganske enkelt ikke fik flere point i den kamp.

Det blev også til danske medaljer i herredoublen. Her tabte Mark Christiansen og

Morten hilser på kineseren Han Jian, som han tabte til i VM-finalen i 1985 i Calgary, selv om han var foran med 8–3 i tredie sæt. Så fik Frost ikke flere point.

Michael Kjeldsen i semifinalen til de kinesiske sølvvindere Tian Bingyi og Li Yongbo i en tæt kamp med 16–18, 18–14, 3–15.

Beijing i Kina var i 1987 næste VM-arrangør, og her var det igen med Morten Frost i centrum set med danske øjne.

DBFs love om Amatør og Ordensudvalget var uændrede helt op til midten af 80'erne, hvor der blev foretaget nogle ubetydelige redaktionelle ændringer, men i 1987 vedtog årsmødet, at „udvalgets formand bør være jurist". Poul-Erik Nielsen blev valgt som formand.

Kina var så uvenlig at snuppe samtlige fem VM-titler, men Morten Frost var tæt på at tage fusen på Yang Yang i finalen i herresingle efter at have sendt Zhao Jianhua ud af turneringen i to sæt i semifinalen. Med 15–12, 15–11. Yang Yang vandt den 83 minutter lange finale med 15–2, 13–15, 15–12 efter at have ført med 10–1 i 3. sæt. I damesingle tabte Kirsten Larsen tidligt i turneringen til den kun 15-årige Susi Susanti fra Indonesien.

I herredoublen var der atter bronzemedalje til Michael Kjeldsen, der denne gang spillede sammen med Jens Peter Nierhoff. De tabte i semifinalen til guldvinderne Bingyi og Yongbo med 4–15, 4–15. Michael Kjeldsen havde ellers tidligere på sæsonen proklameret, at han nu kun ville spille single.

VM i 1989 var henlagt til Indonesiens bagende varme, og her trivedes kineserne ganske fint. De tog sig af singletitlerne og de rene doubler, mens Joo-Bong Park og Chung Myung-Hee fra Sydkorea vandt i mixeddoublen.

Danmark havde i de foregående VM-turneringer vundet medaljer, og den statistik blev ikke ødelagt i Jakarta. Men det skyldtes kun at det lykkedes at vinde bronze i den nyindstiftede holdturnering Sudirman Cup – opkaldt efter indonesisk badmintons far. Den danske triumf blev sikret efter 3–2 over Sverige og 0–5 mod både Kina og Sydkorea.

Den største danske sejr forekom at være, at man fik overdraget værtskabet for VM 1991, og det skulle atter foregå i Brøndby-Hallen, hvor spillere fra 35 nationer troppede op.

Der var 161 tilmeldte i herresingle og 98 par i mixeddouble og med kampene i holdturneringen var der udsigt til 834 kampe.

Det blev til to gange sølv og to gange bronze til VM-værterne. Thomas Lund nåede i mixeddouble finalen sammen med Pernille Dupont og var lige så langt fremme i herredouble sammen med Jon Holst-Christensen, der i mixeddouble fik bronze sammen med Grete Mogensen.

Netop disse fire spillere, havde man store forventninger til på baggrund af deres resultater i All England. Useedede Grete Mogensen og Jon Holst-Christensen var kommet frem i rampelyset ved som eneste danskere at nå finalen. Forinden havde Jon og Grete bl.a. besejret de bundseedede Pernille Dupont og Thomas Lund med 18–14, 15–2. I herredouble havde Jon sammen med Jens P. Nierhoff tabt til verdensmestrene Li Yongbo og Tian Bingyi fra Kina efter en glimrende fight.

Og nu havde man besluttet at forsøge med en ny konstellation i herredouble i form af Thomas Lund og Jon Holst-Christensen.

Det var derfor med velbegrundet optimisme, man gættede på at kunne opnå gode resultater i herre- og mixeddouble ved VM på hjemmebane i Brøndbyhallen.

Thomas Lund og Jon Holst-Christensens vej til finalen i herredouble blev en realitet via en særdeles uventet sejr i semifinalen. Det gav genlyd i en fyldt Brøndbyhal, da de besejrede de dobbelte verdensmestrene Yongbo og Bingy med 15–10, 15–9. Finalen blev dog ikke uventet vundet af Park Joo Bong / Kim Moon Soo Korea med 15–4, 15–6.

I mixeddoublerne var danskerne involveret i gysere. Efter Grete Mogensen og Jon Holst-Christensens knebne sejr i kvartfinalen over Gillian Gowers og Jan Paulsen med 15–8, 5–15, 18–17, var realiteten efter en times kamp i semifinalen dog et nederlag til koreanerne Park Joo Bong og Chung Myung på 15–17, 16–17, men bronzen var hjemme.

Thomas Lund og Pernille Dupont havde besejret Shing og Kang fra Korea med 15–7, 15–17, 15–7 i deres semifinale og spillede en meget spændende finale mod Park og Chung. Sidstnævnte vandt 15–5, 15–17, 15–9, så danskerne måtte tage til takke med en sølvmedalje

De manglende resultater i singlerækkerne gav berettiget megen omtale af doublerækkerne i medierne idet medaljerne var et velfortjent resultat af en flerårig planlægning.

Ved samme lejlighed fortalte Jon og Thomas i øvrigt, at de havde gjort brug af en idrætspsykolog, OL-roeren Ole Bloch, hvilket ikke tidligere havde været prøvet.

Ifølge dagspressen blev Jon den danske helt efter meget fine præstationer sammen med sine makkere. Thomas' og Jons finaleplads i double udlagde DBFs formand Jørgen Brix Steby som noget af det bedste, der var sket for dansk badminton de sidste mange år, så der blev ikke sparet på roserne.

Den fjerde medalje kom via bronzemedaljerne i Sudirman Cuppen. Morten Frost røg ud i 1. runde mod russeren Andrej Antropov.

I 1993 blev VM spillet i National Indoor Arena i Birmingham, og de danske traditioner med medaljer fortsatte. Faktisk var indsatsen den bedste siden VM i Malmö i 1977. Det blev til en enkelt plads øverst på podiet, da Thomas Lund i et samarbejde med svenskeren Catrine Bengtsson sikrede sig titlen i mixeddouble, da de besejrede Jon Holst-Christensen og Grete Mogensen. Thomas Stuer-Lauridsen nåede frem til semifinalen, hvor han mødte sin banemand i indoneseren Hermawan Susanto. I damedoublen stod Lotte Olsen og Lisbet Stuer-Lauridsen for en af VMs helt store sensationer, da de spillede sig i semifinalen ved at besejre kineserne Fen og Fen. Og Anne Mette Bille og Marlene Thomsen var lige ved at gøre dem kunststykket efter og nå frem blandt de sidste fire.

De danske triumfer fortsatte med uformindsket styrke, da VM i 1995 var rykket til Lausanne i Schweiz. Thomas Lund dannede denne gang par med Marlene Thomsen og i en ren dansk finale vandt de over Jens Eriksen og Helene Kirkegaard i to sæt. Det var bemærkelsesværdigt, fordi overraskelsen Jens Eriksen og Helene Kirkegaard næsten ikke havde spillet sammen før VM.

I herresingle var Thomas Stuer-Lauridsen tilsyneladende på vej mod en plads i VM-finalen mod indoneseren Arbi, da han i sin semifinale mod koreaneren Park Sung Woo vrikkede om på sin ene fod og måtte bæres ud af hallen og derfra transporteres videre til hospitalet. Stuer var imponerende godt spillende og kunne sandsynligvis godt have sikret sig VM-titlen. Stuer havde haft en sæson fyldt med skader, så det var ikke så lidt af en præstation, at han alligevel nåede så langt i Schweiz.

I herredouble understregede Thomas Lund og Jon Holst-Christensen endnu en gang, at de hørte til i den absolutte verdenselite gennem det meste af 90'erne. De tabte dog i finalen til indoneserne Rexy Mainaky og Ricky Subagja i to sæt.

Thomas Stuer-Lauridsen spillede en stor turnering ved VM i Lausanne i Schweiz, men i semifinalen vrikkede han om på den ene fod, så det i stedet for VM-guld blev til bronze og en lang pause.

Det første lederkursus for kvinder blev arrangeret i Sjællandskredsen af Birgit Eriksen i 1990 under navnet: Kvinder-Kan-Vil-Tør.

VM i Glasgow 1997 huskes af den samlede badmintonverden for den dramatiske finale i herresingle med Peter Rasmussen og kineseren Sun Jun som aktører.

Sun Jun havde mødt Poul-Erik Høyer i sin semifinale og måtte ud i tre knaldhårde sæt før pladsen i finalen var hjemme. Peter Rasmussen var godt nok også ude i en lang semifinale mod Heryanto fra Indonesien, men han var ikke helt så hårdt mærket før slutkampen.

Peter Rasmussen tabte 1. sæt 16–17, vandt 2. sæt 18–13 og så tog dramatikken for alvor over. I 3. sæt var Sun Jun som en groggy

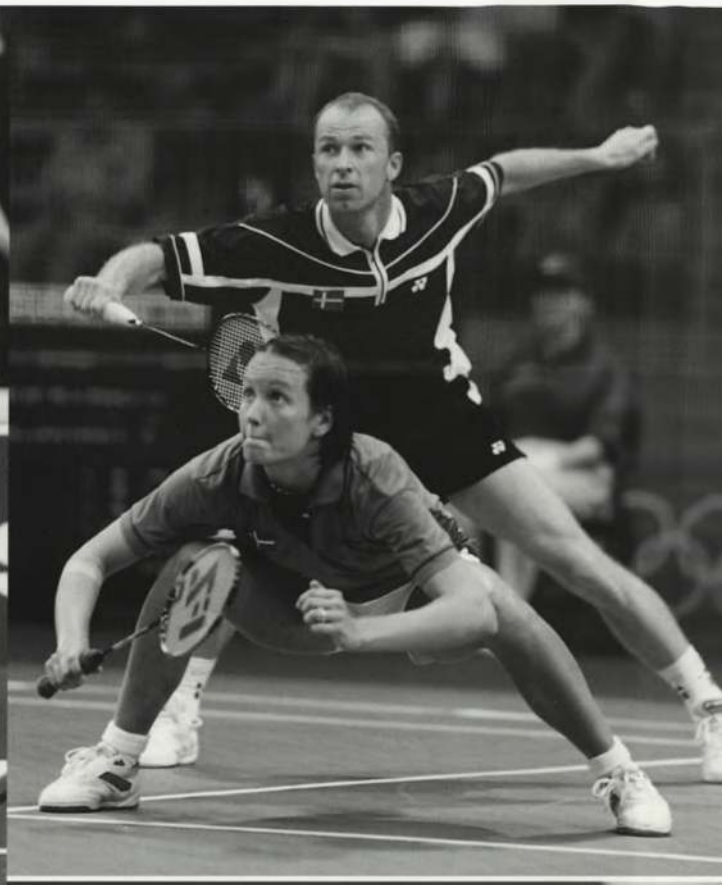

Michael Søgaard og Rikke Olsen har i slutningen af 1990'erne været blandt verdens absolut bedste konstellationer, og det har kastet flere VM-medaljer af sig. Peter Rasmussen vandt guld i Glasgow efter en dramatisk finale mod den totalt udmattede kineser Sun Jun, og Camilla Martin vandt på hjemmebane i Brøndby-Hallen, mens Peter Gade i Sevilla 2001 måtte nøjes med sølv efter en finale mod indoneseren Hendrawan.

bokser. Gang på gang fik han krampe og måtte gå i knæ. Efter to timer og tre minutter havde Peter Rasmussen sikret sig VM-guldet, mens Høyer altså fik bronze.

I mixeddoublen fik Jens Eriksen og Marlene Thomsen sølv efter en finale mod Liu Yong og Ge Fei fra Kina, mens Michael Søgaard og Rikke Olsen fik bronze.

I 1999 var Danmark igen vært for verdensmesterskabet, og det foregik vanen tro i Brøndby-Hallen.

Det blev Camilla Martin, der sørgede for at skaffe guld til Danmark. I en dramatisk finale mod kineseren Dai Yun havde Camilla Martin haft en del chancer for at afgøre det til sin fordel i 3. sæt, hvor hun undervejs førte meget stort. Men det endte med at kineseren kom op på 10–10. Camilla Martin sagde til dommeren, at hun ville spille „lige ud" til 11, men servedommeren, der styrede det elektroniske tælleapparat var ikke opmærksom på det, og viste, at der skulle spilles til 12. Så der var lidt blandede reaktioner, da Camilla Martin sikrede sig det vitale point.

– Det var en satsning, men jeg følte, at det var det eneste rigtige at gøre på det tidspunkt, for jeg ville aldrig have været i stand til at vinde to point, sagde Camilla Martin.

I samme række var der også en stor præstation af Mette Sørensen, der nåede frem til en semifinale mod Dai Yun og vandt bronze.

I mixeddoublen spillede Michael Søgaard og Rikke Olsen sig frem til en semifinale og dermed også bronzemedaljer. Den helt store overraskelse var bronzemedaljen i damedoublen til Majken Vange og Ann Jørgensen. I herresingle blev det til bronzemedaljer til Poul-Erik Høyer og Peter Gade, der tabte til henholdsvis den senere mester Sun Hun og Fung Permadi fra Taiwan.

VM i 2001 var henlagt til den spanske by Sevilla, der med sin bagende, stikkende varme var en afveksling i forhold til Østens fugtige varme.

I herresingle var det tæt på guld til Peter Gade, der frem til finalen mod indoneseren Hendrawan havde spillet helt forrygende, men i slutkampen var den lille indoneser bedst i det netspil, der kom til at afgøre kampen.

I mixeddoublen blev det til to danske bronzemedaljer til henholdsvis Jens Eriksen/Mette Schjoldager og Michael Søgaard/Rikke Olsen. Det var dermed tredje gang i træk, at Søgaard og Olsen var lige ved at nå i finalen.

Thomas Lund og Marlene Thomsen strøg helt til tops i Lausanne i 1995 og vandt en ren dansk finale mod Jens Eriksen og Helene Kirkegaard, der dårligt nok havde spillet sammen før VM.

VM i 2003 foregik i National Indoor Arena i Birmingham, og her blev den danske medaljehøst særdeles beskeden. Noget overraskende blev det til guld til Jonas Rasmussen og Lars Paaske, der fandt storspillet frem på det helt rigtige tidspunkt og i en forrygende finale besejrede indoneserne Sigit Budjarto og Chandra Wijaya med 15–7, 13–15, 15–13.

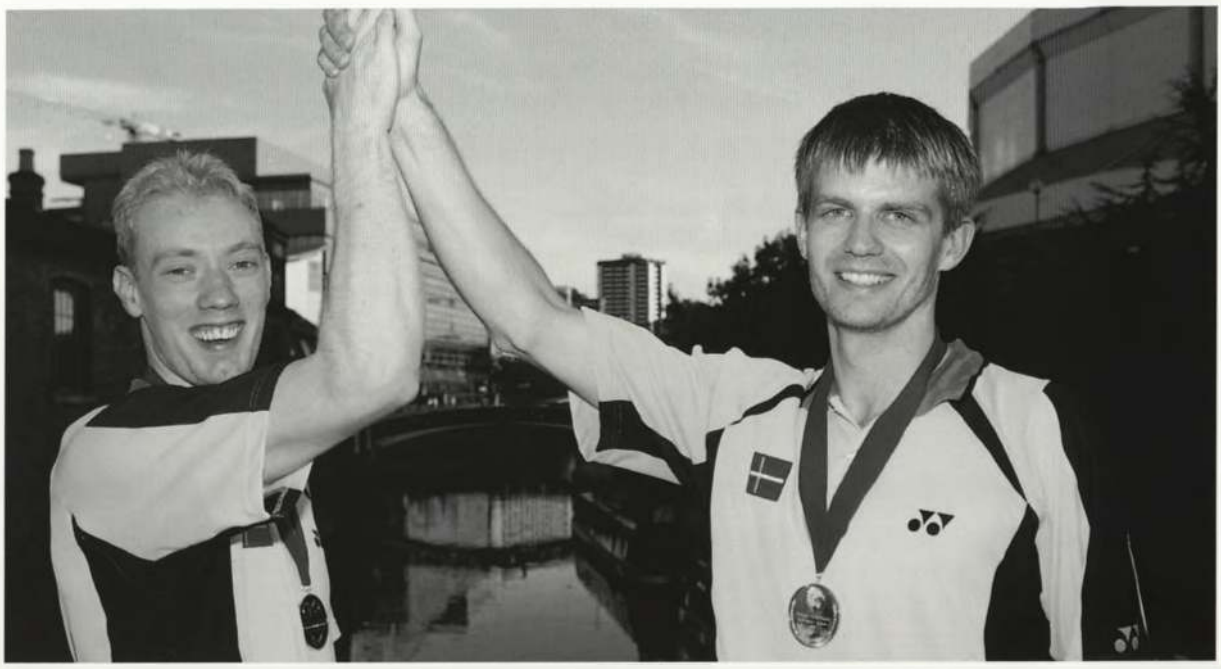

Jonas Rasmussen og Lars Paaske stod for en virkelig stor positiv overraskelse, da de ved VM i 2003 i Birmingham sikrede sig førstepladsen. Forventningerne var ikke så store, men det danske par gik frisk til opgaven.

– Før VM lå Lars og jeg omkring nr. 5 i verden og ganske få troede på at vi havde en chance til VM. Derfor var det helt uden forventninger, udover at vi ville spille efter at vinde en medalje, vi tog til England. Fra start af havde vi fået en svær lodtrækning i og med at vi allerede havde Michael Søgaard og Jim Laugesen i 2. runde. Kampen var Michaels sidste, og vi vidste hvor meget han gerne ville vinde for at slutte af med maner, så derfor var vi utroligt glade for, at vi vandt i tre sæt, siger Jonas Rasmussen.

Amatør- og Ordensudvalget var i slutningen af 80'erne og begyndelsen af 90'erne „plaget af" en lang række sager omkring DBFs holdturnering. Derfor vedtog repræsentantskabet i 1994 en række ændringer i og præciseringer af reglerne om A- og O-udvalget, således at udvalgets kompetence omkring holdturneringen blev udtrykkeligt fastlagt. Fremover kunne sager om f. eks. styrkeforhold i holdopstillinger og selve afviklingen af en holdkamp ikke indbringes for udvalget. – Disse ændringer blev fulgt op med en række tilpasninger i vedtægterne for DBFs holdturnering.

– Det var ligesom om at det gav os en sæk af selvtillid, for vi spillede utrolig godt i både kvartfinalen og semifinalen hvor vi slog henholdsvis thailændere og kinesere, vi aldrig havde slået før.

– Pludselig at have titlen som verdensmester skrevet bag vores navne var en helt fantastisk fornemmelse, men også lidt uforståelig. Vi var jo bare taget derover med den indstilling, at vi måtte se hvordan det gik, og nu stod vi pludselig og var blevet verdensmestre. Det går nok aldrig helt op for os hvor stort det er, men efterhånden som tiden går sætter jeg mere og mere pris på det. Det var en livslang drøm der gik i opfyldelse den dag i august og vi var kun 27 og 25 år, Lars og jeg.

Jonas Rasmussen blev dobbelt medaljevinder ved sammen med Rikke Olsen at sikre sig bronze i mixeddoublen.

Rikke Olsen fik endnu en bronzemedalje med Ann Lou Jørgensen i damedouble.

Den evige treer

Den seneste blomst i IBFs buket af verdensmesterskaber hedder Sudirman Cup (med tryk på anden stavelse). Om man så vil kalde den en rose eller en tidsel, afhænger af personlig vurdering – eller måske snarere af geografisk tilhørsforhold.

Initiativet til turneringen udgik fra Indonesien, og da IBF godkendte turneringen i 1988, udsatte det indonesiske forbund en evigt vandrende pokal til minde om grundlæggeren af det nationale forbund, Dick Sudirman. Det er selvfølgelig meget smart at få hele verden til at mindes egne koryfæer, men mærkeligt nok har det ikke skabt præcedens. Hvad med om DBF skruede en turnering sammen og kaldte den Fløe Cup?

I modsætning til Thomas og Uber Cup er der ingen kvalifikation til Sudirman Cup. Alle lande, der opfylder IBFs betingelser, kan stille op. Deltagerne er inddelt i en 1. division på seks nationer og så mange divisioner a hver otte nationer, som der nu er brug for. 1. divisions deltagere deles op i to grupper på tre. Vinderen af den ene gruppe spiller semifinale mod nr. to i den anden gruppe, og vinderne af de to semifinaler mødes i kampen om guld og sølv. Taberne får begge bronzemedaljer, mens treerne i grupperne mødes om at undgå sidstepladsen, der betyder nedrykning til 2. division, hvorfra nr. 1 rykker op.

I England, der ikke havde nær den samme halkapacitet som danskerne, spilledes officielle kampe f.eks. Uber Cup ofte i det lokale rådhus, hvilket indebar, at der ikke var mulighed for badefaciliteter. Borgmesterens „forstue" var omklædningsrum og inden den obligatoriske banket, stank værelset af diverse „mum"-sprays. En enkelt spiller fandt dog den „finte" at skaffe sig adgang til rådssalen, hvor der altid stod en drikkekaraffel med vand, som man lige kunne skylle sig i. På grund af vandmanglen holdt hun tæt med sit fund.

Erik Thomsen fra Frederiksberg Badminton Klub havde det specielle i sin stil, at han servede med ketsjeren i højre hånd, hvorefter han lynhurtigt skiftede ketsjeren over i venstre hånd og spillede videre. Erik Thomsen nåede at komme på landsholdet i 1939 i en kamp mod Wales, inden han vendte hjem til Falster og blev lærer i Rødby. Han kom oprindelig fra Stubbekøbing.

I lighed med de andre holdturneringer domineres Sudirman Cup totalt af asiaterne. Blandt de danske spillere, der har været med, spores en afslappet holdning, og Danmark har nærmest patent på de delte tredjepladser. En undtagelse blev gjort i 1999 på hjemmebanen i København, da holdet nåede finalen, som blev vundet af Kina.

Sudirman Cup har hidtil været hægtet på de individuelle mesterskaber, men i 2002 fik turneringen „selvstændig" status og spilledes i Holland i 2003.

Altid medaljer ved OL

Allerede i 1972 ved de olympiske lege i München blev der spillet badminton. Men her var disciplinen kun med som demonstrationssport, og succesen var mildt sagt til at overskue. Der var kun få deltagere, og der var ikke ret mange tilskuere til kampene. Fra dansk side deltog Svend Pri i single og i mixeddouble, hvor han spillede sammen med Ulla Strand.

Poul-Erik Høyer blev verdensberømt i Danmark da han af lutter glæde efter sin sejr i semifinalen flåede sin trøje i stykker.

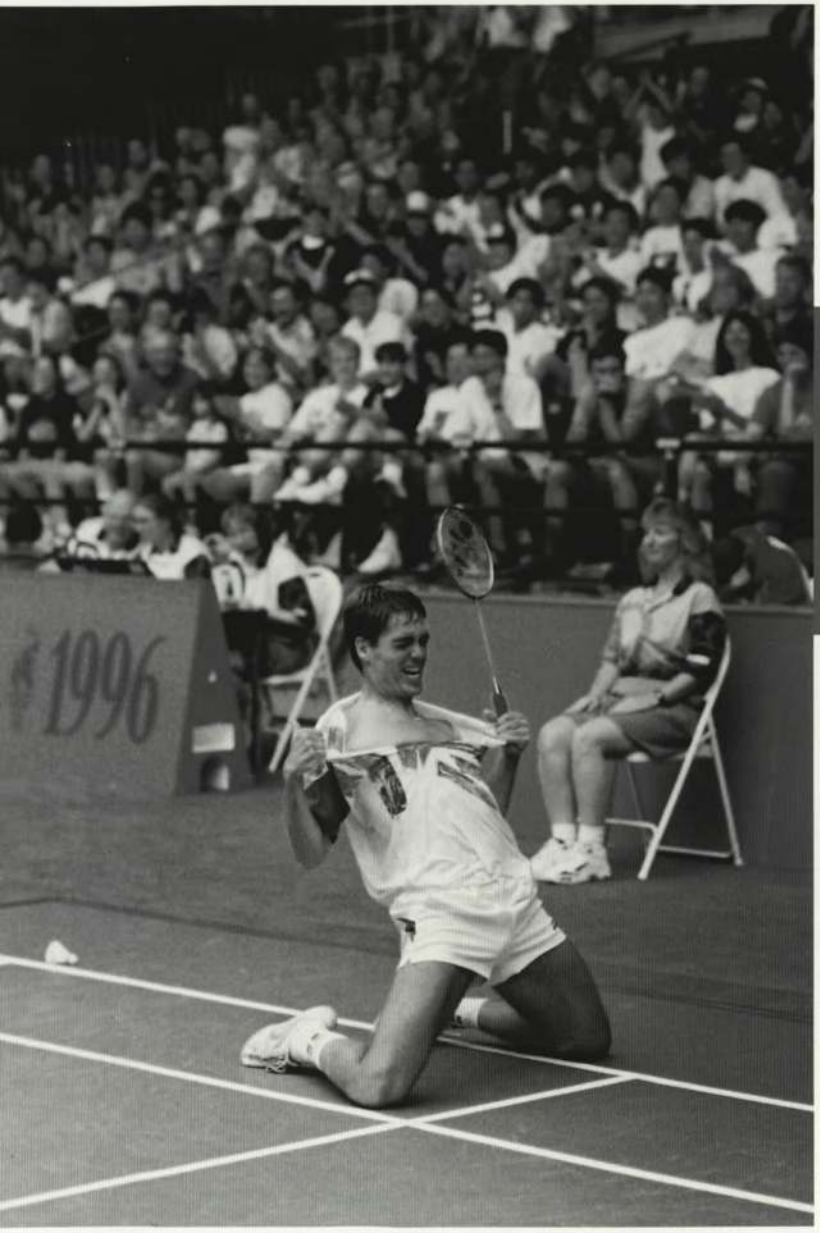

Svend Pri mødte indoneseren Rudy Hartono i finalen og tabte 6–15, 1–15, mens de to danskere i mixeddoublen tabte 6–15, 16–18 til englænderne Derek Talbot og Gillian Gilks.

Svend Pri var ikke just begejstret for at have været til OL. Han talte om at det bare havde været et møde med en lang række egoistiske idrætsfolk, der kun havde medaljejagt på hjernen.

Men den opfattelse havde man altså ikke i IBF, der siden 1965 ikke mindst via englænderen Herbert Scheele havde kæmpet for at komme ind i den olympiske familie.

Problemet var bare, at man ikke kunne fortælle om et verdensomspændende forbund. Den kinesiske folkerepublik stod udenfor i protest mod at Formosa – senere kendt som Taiwan – var medlem med det navnemæssig vedhæng Republic of China og i Kina anså man blot Formosa for at være en kinesisk provins.

Ved DM i 1960 i Odense ville DBF hædre den fynske leder Knud „Gas" Jacobsen med sit hæderstegn for hans mangeårige indsats, men han afviste at tage imod udmærkelsen, som han ikke fandt sig værdig til at modtage. Det var han vist den eneste, som syntes.

Derfor dannede man i slutningen af februar 1978 organisationen World Badminton Federation med 13 asiatiske og seks afrikanske forbund, der også gik til kamp mod at England, Wales, Skotland og Nordirland blev behandlet som selvstændige forbund i stedet for som et fælles britisk. Desuden var man utilfreds med, at Sydafrika med sit apartheidregime kunne være medlem af IBF.

Problemet med det nye forbund var at der ikke var ret mange gode badmintonnationer med, så kineserne kunne ikke få kvalificeret modstand.

Der var masser af sabelraslen og boykot af diverse turneringer, men efter lange og seje forhandlinger nåede man i maj 1981 på et

IBF præsident Poul-Erik Nielsen (hvid jakke) modtog ved VM i 1985 i Calgary det olympiske flag som tegn på, at badminton nu var en officiel olympisk disciplin.

møde i Tokyo frem til at alle var i samme forbund. Taiwan strøg sit „Republic of China" og Sydafrika lovede at holde sig væk fra Thomas og Uber Cup.

Næste skridt var så at tage kontakt til den internationale olympiske komite (IOC) og efter andre lange forhandlinger kunne IOC i 1985 meddele, at man enstemmigt havde vedtaget at optage badminton på det olympiske program fra 1992. Dog ikke med mixeddouble på programmet. For det havde man heller ikke i tennis og bordtennis, og man ville undgå volumensyge.

Thomas Stuer-Lauridsen blev den første danske medaljetager i badminton, da han spillede sig frem til semifinalen i Barcelona. Her tabte han til den senere mester Alan Budi Kusuma fra Indonesien. Kusumas kæreste Susi Susanti vandt damesingle, og det var ikke så lidt af en triumf for Indonesien, der aldrig havde vundet olympiske medaljer før.

I 1996 nåede Poul-Erik Høyer øverst på sejrsskamlen. Det skete efter en forrygende finale mod kineseren Dong Jiong, Høyer vandt 15–12, 15–10 og måtte trøste den hulkende Dong.

Som så ofte før kneb det med den europæiske deltagelse i slutkampene. Høyer var oppe mod tre indonesere, to koreanere, en kineser og en spiller fra Malaysia da der kun var otte tilbage, og Camilla Martin var sammen med tre kinesere, to koreanere og to indonesere.

I damedouble nåede Helene Kirkegaard og Rikke Olsen frem til semifinalen, men så tabte de til to kinesiske par og sluttede som nummer fire.

OL i Sydney blev den helt store kinesiske jubelmarch med fire ud af fem mulige guldmedaljer. Camilla Martin nåede frem til fina-

Amager BCs ungdomsturnering „Mads P.-turneringen" var opkaldt efter Arent „Mads" Petersen, der som 22-årig døde i tysk koncentrationslejr nytårsaften 1944 af en lungebetændelse, som han havde pådraget sig under hårdt arbejde. Han var ellers under krigen flygtet til Sverige, men han valgte at vende hjem for at kæmpe videre og blev taget af tyskerne.

len mod den lille kineser Gong Zhichao, der trods sin lidenhed var i stand til at dække hele banen på fortræffelig vis, så Camilla Martin måtte nøjes med sølvmedaljen.

I herresingle nåede Peter Gade til semifinalen, hvor han tabte til kineseren Ji Xinpeng. I kampen om bronzen blev Gade besejret af kineseren Xia Xuanze.

I mixeddouble havde Michael Søgaard og Rikke Olsen matchbold mod de senere kinesiske guldvindere i semifinalen, og situationen gentog sig i bronzekampen.

OL i Athen bød atter på danske medaljer. Denne gang gik de til veteranen Jens Eriksen og Mette Schjoldager, som i en ren dansk bronzekamp vandt over Jonas Rasmussen og Rikke Olsen.

Mette Schjoldager og Jens Eriksen sikrede dansk badminton en bronze-medalje ved OL i Athen i 2004.

DBFs årbog blev i en periode skrevet af legendariske Inge Harder. Da hun på et tidspunkt ikke kunne udføre det arbejde, måtte bogen fremstilles på et trykkeri. Det gav et chok i forbundet, da der kom en regning på ca. 60.000 kr.

DANSK BADMINTON FORBUND

Member of
The International Badminton Federation

A. C. J. van Vossen
Vice President

Copenhagen K., 9. Januar 1939.
Kvæsthusgade 3

Herr Conny Jepsen,

VEJLE.

Landskampen Danmark/Sverige.

Herved har vi den Ære at meddele Dem, at De er blevet valgt til at repræsentere Danmark i Landskampen mod Sverige, der finder Sted Søndag den 12. Februar i Nykøbing F.

De kommer til at spille 1. Herresingle og 2. Herredouble, hvor De kommer til at spille sammen med Herr Tage Madsen.

Mødested er Havnegade 49 (v. Malmøbaaden) Kl. 9.45, Søndag Morgen i København.

Turen til og fra Nykøbing foregaar per Rutebil, og Madpakke maa medbringes, idet Frokosten skal indtages i Bilen, saaledes at Spilerne kan være parate til Kampen, der begynder Kl.13.30, umiddelbart efter Ankomsten til Nykøbing.

Kaptajn for Landsholdet er Herr Ingeniør Sv. Strömann, Kratvænget 21, Charlottenlund.

Angaaende Deres Landsholdstrøje anmoder vi Dem om at lade en dygtig Skræder tage de nødvendige Maal, som derefter sendes til Herr Grosserer Leo Hendrichsen, Nørrebrogade 73, København, N.

Med Højagtelse og sportslig Hilsen

f. DANSK BADMINTON FORBUNDS SPILLEUDVALG

A. C. J. van Vossen

Formand

Tingene foregik forholdsvis afslappet i spillets barndom, selv når man skulle spille landskamp.

Træg dansk start på EM

Søndag den 24. september 1967 mødtes 14 herrer fra 10 europæiske forbund på Park Hotel i Frankfurt, indbudt af formanden for det vesttyske forbund, Hubert Brohl. DBFs formand Kurt Møller var blandt de 14 herrer. Inden frokost havde de stiftet European Badminton Union (EBU). Første formand blev den schweiziske leder Hans Peter Kunz, der i 1962 havde introduceret Coupe des Nations – siden kendt som Helvetia Cup.

Formålet var først og fremmest at indføre et individuelt europamesterskab, og det blev besluttet at afholde det første EM i Bochum i april 1968. Brohl og svenskeren Stellan Mohlin blev vicepræsidenter og sammen med Kunz udgjorde de den første bestyrelse. Allerede efter et års tid måtte Kunz trække sig tilbage på grund af sygdom, og Brohl fungerede så som præsident indtil det ordinære årsmøde i 1969, hvor Stellan Mohlin blev valgt.

Stellan Mohlin blev en dynamisk leder for EBU. Hans motto var „the maximum of badminton for the minimum of administration", og det har EBU søgt at holde sig efterretteligt lige siden. Det har på godt og ondt betydet, at EBUs fokus altid har været på den interne udvikling af spillet og ikke på at blive en politisk platform for Europa i det internationale forbund IBF.

Allerede i 1969 indførtes EM for ungdom, som blev spillet første gang i Voorburg i Holland. Her vandt et par lovende danske spillere singlerne: Flemming Delfs og Anne Berglund.

I 1972 blev et holdmesterskab for seniorer føjet til det individuelle EM.

Danmark stod som arrangør af årets EM for juniorer, og vi var så ubeskedne at vinde holdmesterskabet! – Holdet der vandt ses her: Forrest holdlederen Lars Engelbrechtsen, dernæst, fra venstre: Birgitte V. Hansen, Herlev, Morten Frost, Nyk. Sjæll., Ken H. Nielsen, SIF, Lise Lotte Gøtsche, Herning, næste række: Jytte Larsen, Højbjerg, Bjørn Madsen, Brøndbyerne, Bo Elvers, SIF, Steen Fladberg, Køge, samt og ikke mindst: sidste række fra højre: Pia Nielsen, Køge (ivrigt pegende på den uheldige fotograf, der trådte bagud i en dommer) og Inge Borgstrøm, Ringsted, der morer sig kongeligt!

Ved EM i 1990 vandt Jon Holst-Christensen og Grete Mogensen mixeddoublefinalen over Jan Erik Antonsen og Maria Bengtson fra Sverige, selv om Jon forstuvede den ene fod ved a 6 i andet sæt og spillede resten af kampen på et ben.

I 1975, hvor DBF var vært i Gladsaxe, blev der for første gang spillet om et holdmesterskab for ungdom, og værterne lagde ubeskedent beslag på den titel. Pia Nielsen vandt damesingle, og Herningspillerne Lilli Pedersen og Lise-Lotte Gøttsche damedouble, mens hjemmeholdets Morten Frost måtte se titlen i herresingle gå til Sveriges Bruno Wackfeldt.

I de første år lagde DBF ikke meget vægt på EM for seniorer. Et mesterskab, som blev spillet efter All England – den traditionelle kulmi-

nation og afslutning på sæsonen for danske topspillere, hvis det da ikke lige var Thomas Cup år – kunne man da ikke tage alvorligt. Resultaterne blev også derefter. Mesterskaberne gik til England, Vesttyskland og Sverige, og først i 1976 vandt Danmark holdmesterskabet for første gang. Herefter har Danmark domineret holdmesterskabet og singlerækkerne. Men først langt op i 1980'erne stillede man med det bedste hold hver gang – og så demonstrerede man, at Danmark er Europas førende badmintonnation.

I 1982, da Morten Frost var tvunget ud på sidelinjen, fordi der var nedlagt fogedforbud mod at han spillede på grund af en strid om et ketsjersponsorat, kunne man opleve, at Jens Peter Nierhoff så slog til og sikrede sig titlen, hvilket blev fejret med en tur under bruseren, mens han sang: „Jeg er ikke som de andre, jeg er noget for mig selv".

De danske ungdomsspillere var dog med i front fra første færd og har domineret i mange år. Langt de fleste danske elite ungdomsspillere har medaljesæt fra EM i skuffen, og mange nåede deres karrieres højdepunkt i de år. I de seneste år har Danmark dog måttet vige pladsen for Tyskland, når det gælder ungdommen. Holdmesterskabet er gået til Tyskland og Peter Gades guld i 1995 er den seneste sejr i singlerækkerne. End ikke ved det vellykkede EM for ungdom i Esbjerg i 2003 lykkedes det at bryde den tyske sejrsrække. Det blev atter sølv til danskerne og et enkelt mesterskab i herredouble til Mikkel Delbo Larsen og Martin Bille Larsen.

En af Stellan Mohlins opfindelser var den energiske, lille hollænder A. Emile ter Metz, som blev EBUs sekretær og kasserer i 1974 og beholdt begge poster til 1986. Det var længe efter, at Stellan Mohlin havde måttet sige farvel til EBU, fordi han i 1976 blev præsident for IBF. Emile ter Metz udvidede bl.a. EBUs program med indførelsen af en Europa Cup, som man kendte den fra fodboldens verden. De nationale mestre dyster om en pokal udsat af hollænderen Herman Valken.

Emile ter Metz fik også gang i samarbejdet med de østeuropæiske nationer via nogle økonomiske udligningsordninger.

Dommeruddannelsen på europæisk plan blev sat i system. Og her var DBF med. Først Tom Bacher, senere også Paul H. Frimodt, John Larsen og i de senere år Preben Nøies har ydet deres til at højne dommerstandarden i Europa.

Jens Peter Nierhoff nåede at vinde det europæiske mesterskab både som ynglingespiller og som senior.

Da England i 1977 blev repræsenteret af Stan Mitchell gik EBU i gang med udvikling af spillet, særligt ved at støtte udbredelsen af spillet over hele kontinentet og ved at hjælpe de nye og mindre erfarne medlemslande med at højne deres spillestandard. Dette arbejde tog især fart efter 1980. EBU Summer School blev startet i 1981 med den nyvalgte Torsten Berg og Martin Andersen som initiativtagere og ledere. EBU Summer School blev med inspiration fra Nyborgkurserne en tænketank og en katalysator for udviklingen idet mange trænere vendte tilbage til deres hjemlande med nye ideer og tanker fostret af samarbejdet med kolleger fra nogle af de førende

Ketsjerfabrikken Lück og sønner i Herning sendte i 1954 ca. 75 procent af sin produktion ud af landet. Det drejede sig om 75 ketsjere hver dag. De blev især sendt til Indonesien, Malaysia og Sydafrika. Strengene blev sat i, når ketsjerne nåede frem. Det var ofte et problem at producere ketsjerne, fordi varmen var så høj i de importerende lande, og i gamle dage, hvor man lavede ketsjerne af træ, gav det problemer med limningen. Ketsjerne til Østen skulle være meget farvestrålende. Den bedste ketsjer kostede i 1937 40 kr., men så havde den også et bøjeligt håndtag.

Pernille Nedergaard havde et stort potentiale, men fik ikke så mange titler. På europæisk plan gik det dog ganske fint for den elegante venstrehåndsspiller.

nationer. Hundredvis af unge spillere fik et tilsvarende løft. Med Martin Andersen som vært har EBU Summer School været afholdt i Danmark i 1984 og 1988 i Vester Vedsted og i 1995, 2001, 2002 og 2003 i Ollerup.

EBUs Development Committee samlede i 1980'erne mange medlemmer, der har sat deres præg på badminton i Europa til i dag. Gisela Hoffmann, Tyskland, Audrey Kinkead, Irland, Jadwiga Slawska-Szalewicz, Polen, Horst Kullnigg, Østrig, Pusant Kassabian, Bulgarien og svenskeren Jan. O. Åhrberg m.fl. Komiteen blev først ledet af Stan Mitchell og fra 1984, da Mitchell blev præsident, af Torsten Berg. Blandt komiteens initiativer var årlige trænerseminarer på højt plan, ungdomsmesterskaberne Finlandia Cup (et holdmesterskab for de næstbedste landes unge) og Polonia Cup, holdmesterskabet for de under 17-årige, som DBF og et par af de andre af de bedre forbund dog ikke endnu har fået øje på.

EBU Circuit fra 1986 er utvivlsomt det vigtigste, som udsprang fra Development Committee. Gennem omhyggeligt arbejde med standarden af turneringerne i den årlige Circuit og gennem placeringen af denne i verdensranglistesammenhæng og med beskedne pengepræmier er det lykkedes at skabe et forum for udvikling af elitespillere fra alle EBUs medlemslande. Erfaringerne fra deltagelse i EBU Circuit har i høj grad bidraget til, at der nu atter spilles og trænes seriøs fulltime badminton i 35–40 af EBUs nu 48 medlemsforbund.

Stan Mitchell blev også på præsidentposten afløst af Torsten Berg. De første år i 1990'erne var præget af den uro og den optimisme, der fulgte efter Sovjetunionens opløsning. Medlemstallet voksede og turneringsdeltagelsen ligeledes, således at EM måtte omlægges til det spillesystem, der kendes i dag. Helvetia Cup og Finlandia Cup er blevet B-europamesterskaber for hold. Blandt Torsten Bergs andre initiativer var introduktionen af EM for veteraner, der blev spillet første gang i Hillerød i 1995 – og siden er blevet en stadig større succes, altid med danske medaljevindere.

I 1996 fik EBU sin første lønnede generalsekretær. Gisela Hoffmann, der fra 1986 havde overtaget sekretærposten blev nu ansat, og et full-time fritidsjob blev til en rigtig ansættelse. Det var utvivlsomt til stor gavn for badmintonsporten i Europa. Gisela Hoffmanns indsats for EBU i de 17 år fra 1986 til 2003, hvor hun trak sig tilbage fra generalsekretærposten, kan næppe overvurderes.

Spillemæssigt har Danmark som anført været dominerende ved EM i de seneste mange år. En helt særlig triumf var EM for seniorer i Herning i 1996, hvor Danmark vandt holdturneringen og alle fem rækker med Poul-Erik Høyer, Camilla Martin, Thomas Lund/Jon Holst-Christensen, Lisbeth Stuer-Lauridsen/Marlene Thomsen og Michael Søgaard/Rikke Olsen som vinderne. Hele EM-

arrangementet var en stor dansk succes og ikke mindst blandt publikum var der en helt formidabel stemning, der gjorde EM til en meget positiv oplevelse. EM i Herning må være en meget seriøs kandidat som det bedste EM, der er afholdt.

Sidst i 1990'erne gik udviklingen langsommere. I IBF var EBU kommet i modvind, måske en naturlig reaktion efter mange års europæisk administrativ dominans. Det kostede kræfter. Audrey Kinkead, som i 1992 havde afløst Torsten Berg på den vigtige post som ansvarlig for udviklingsarbejdet ydede en stor indsats, men hun blev syg og døde kort efter at hun var trådt tilbage i 2000. Først da Jadwiga Slawska i 2002 trådte til, kom dette arbejde atter godt i gang.

På andre områder var der imidlertid gang i arbejdet. Det lykkedes i 2002 at få truffet beslutning om etablering af et officielt kontor for EBU, og dette blev – takket være et godt tilbud fra husværterne, Danmarks Idrætsforbund – placeret i Idrættens Hus i Brøndby. Ved kontorets åbning primo 2003 afløste Brian Agerbak Gisela Hoffmann som generalsekretær. Med hans ansættelse tegner det til, at EBU kan se en lys fremtid i møde på den administrative front. I august 2003 tiltrådte Günther Huber, der tidligere har været bl.a. tysk og canadisk landstræner, som omrejsende træner for EBU og en yderligere udvidelse af staben er på bedding.

Midt i 1930'erne var der gang i halbyggeriet i København. Det var ikke mindst til gavn for badmintonsporten, der i sæsonen 1936–1937 nærmest eksploderede rent medlemsmæssigt. I de 15 haller med tilsammen 64 baner var der livlig aktivitet. I 1936 var der 14 klubber med 3.498 medlemmer. 1. januar 1937 var der 6.782 medlemmer i 24 klubber. Og det lå i luften, at fremgangen ville fortsætte lige så markant.

Danske EBU-præsidenter

Torsten Berg (1992-2004)

Torsten startede som spiller i Hillerød og var i mange år en sikker mand på Hillerøds divisionshold.

Tidligt blev Torsten interesseret i ledergerningen og uddannede sig som træner.

Det var dog det administrative felt, der havde hans store interesse, og han blev inddraget i mange af DBFs aktiviteter.

I 1976 blev han DBFs sekretær og denne post han havde til 1985, da opgaven overgik til en full time generalsekretær. I forlængelse af sit arbejde for DBF blev han inddraget også i det internationale arbejde. I 1980 blev han formand for EBUs Development Committee, og i 1984 blev han indvalgt i EBUs bestyrelse. Hans indsats i EBU førte til en position som Vice President i 1989, og i 1992 blev han som første dansker valgt til EBUs Præsidenpost.

Som repræsentant for Europa blev Torsten i 1985 valgt ind i IBFs Council hvor han stadig sidder.

Torsten Berg stod i spidsen for europæisk badminton i et dusin år.

Han har arbejdet i mange af udvalgene og har været formand for bl.a. Development Committee og Administration Committee.

På grund af sin store ekspertise i alle spillets facetter har Torsten været referee i alle større mesterskaber, bl.a. Europamesterskaberne, Verdensmesterskaberne og Thomas og Uber Cup finalerne samt ved OL i Sydney 2000.

Yderligere var Torsten badmintonsportens teknisk ansvarlige ved OL i Barcelona 1992 samt Atlanta 1996 og referee i 2004 i Athen.

Tom Bacher 2004-

Tom Bacher var allerede i gang med sin ledergerning, da hans spillemæssige karriere toppede med sejren i All England mesterskabernes herredouble 1970. Skønt useedede vandt Tom og Poul Petersen sensationelt og uddelte endda „æg" i finalen, sjældent set på det niveau!

Toms ledergerning startede i 1960'erne i ØBK. Det fortsatte via KBKr. til forbundets spilleudvalg og udtagelseskomite. Her blev han højt værdsat, bl.a. som holdleder i kraft af sin alsidige badminton baggrund. Tom er topuddannet som DBF-instruktør og træner og har også dømt på højeste plan – blandt andet i de tre Thomas Cup-finalerunder 1967, 1970 og 1973, hvor han deltog på det danske landshold.

Hovedgerningen lagde Tom i det internationale forbund (IBF), hvor han er den danske leder, der har siddet længst. Tom blev indvalgt i IBF 1979 og kom hurtigt til at sidde med væsentlige opgaver. Den reform af Thomas og Uber Cup, som i 1982 bragte IBF ud af årtiers økonomiske dødvande, blev til i Tom og Jette Bachers baghave. En lille arbejdsgruppe med Arthur Jones og Roger Johansson omlagde her spillesystemet fra kostbare enkeltmatcher, som de kendes fra tennis, til noget nær det system, vi kender i dag. Masser af tilskuere til finalestævnerne i Østen og tilsvarende TV-indtægter blev rygraden i IBF's økonomi i en lang årrække, ind til OL i 1992.

Tom Bacher var fra 1982 – 1992 formand for Open Badminton Committee. I disse vanskelige år forestod Tom indførelsen af pengepræmier til spillerne - kaldet Open Badminton. Det var dengang meget kontroversielt. Under Toms omhyggelige ledelse blev IBF's Grand Prix – hjørnestenen i Open Badminton – en

Tom Bacher indledte sin lederkarriere allerede på et tidspunkt, da han stadig var blandt verdens bedste doublespillere.

stor succes. Det gjaldt såvel for spillerne, der efterhånden vandt betydelige pengepræmier, som for arrangørerne og for IBF.

Som vicepræsident fra 1986 og som Deputy Chairman of Council i flere perioder – arbejdede Tom med IBF's overordnede ledelse og økonomi.

Tom Bacher er blevet kaldt den bedste præsident, som IBF ikke fik. Tæt på kom han. I foråret 2003 ledede han på præsidentens vegne det ekstraordinære årsmøde, hvor scoringssystemet blev ført tilbage til de traditionelle 15 points – også i dame-double og mixed.

Toms ihærdighed, oprigtighed og sparsommelighed på IBFs vegne vandt ham velfortjent ros, men vakte også modstand. Efter 24 år, heraf 17 som vicepræsident, blev Tom Bacher ikke genvalgt i 2003.

Ved nytårstid 2004 modtog Tom Bacher en opfordring fra et stort flertal af bestyrelsen i den europæiske badminton union (EBU) til at stille op som kandidat til posten som præsident for EBU. Trods en vis modstand med rod i de kredse, der stod bag hans afsked med IBF, blev Tom med stort flertal valgt på EBU's generalforsamling i april 2004. Dette valg vil utvivlsomt sætte nyt liv i EBU, særlig da Tom hovedsagelig vil koncentrere sig om de indre linier og om markedsføring af EBU.

Danske præsidenter i IBF

Danmark var med, da ni nationer 5. juli 1934 blev enige om at stifte det internationale forbund, IBF.

I årene op til det stiftende møde havde der i Irland, Skotland og Wales været utilfredshed med den måde, som det engelske badmintonforbund administrerede tingene på, og så gik man i aktion med Sir George Thomas i spidsen for at få vristet herredømmet fra englænderne, som havde styret det meste indtil da.

Canada, Danmark, Frankrig, Irland, Holland, Skotland, Wales, New Zealand og England var de ni nationer,der stiftede IBF, og at der ikke var så dårlig kontakt til det engelske forbund sås af den kendsgerning, at IBF modtog 200£ fra det engelske forbund.

I årenes løb har to danskere været præsident, men man kan med lidt god vilje tale om en tredje dansker i den forbindelse. Sir George Thomas var præsident de første 21 år. Derefter fulgte så ireren Plunkett Dillon, inden hollænderen A.C.J. van Vossen, som havde været en af pionererne i dansk badminton siden 30'erne, kom til. Han var kendt som „udenrigsminister" i DBF og lagde et enormt stykke arbejde i udbredelsen af sporten. I 1955 var han vendt tilbage til Holland, men forbindelsen til dansk badminton var stadig markant hos van Vossen, som aldrig blev den store mester til at tale dansk trods de mange år i landet. van Vossen var med i IBF fra første dag og kun krigen holdt ham væk fra møderne i England. van Vossen var præsident fra 1959 til 1961.

Den første officielle danske formand for IBF var N.P. Kristensen, som i 1946 var blevet medlem af IBFs council. I 1950 blev han vicepræsident og i 1963 rykkede han ind på posten som præsident. En post som han var indehaver af i to år, indtil han pludselig døde i 1965.

Efter de første syv nordiske mesterskaber havde Danmark vundet 33 ud af de 35 titler. Kun i herredouble i 1962 (Bertil Glans/Göran Wahlquist) og i damesingle 1967 (Eva Twedberg) havde Sverige blandet sig.

Næste danske præsident var Poul-Erik Nielsen, som bestred den post 1984–86 på et tidspunkt, da badminton endelig kom på det olympiske program. Poul-Erik Nielsen var medlem af IBF fra 1974 og i perioden 1979–84 var han vicepræsident.

Poul-Erik Nielsen havde en flot karriere som doublespiller med et væld af nationale og internationale titler. Han fortsatte med at spille langt op i årene og vandt mange veteranmesterskaber. Som uddannet jurist ydede han en stor indsats for at klare mange problemer i IBF.

Andre markante ledere i IBF har været Kurt Møller, som var councilmedlem fra 1962 til 1966 og vicepræsident fra 1966 til 1969.

Ole Mertz blev medlem af council i 1969 og havde den post, indtil han i perioden 1976–1979 rykkede op i hierarkiet og blev vicepræsident.

Desuden har også Tom Bacher og Torsten Berg ydet en væsentlig indsats i IBF i lighed med det arbejde, de har lagt og lægger i den internationale europæiske badmintonunion EBU.

Poul-Erik Nielsen var præsident for det internationale forbund midt i 1980'erne, da udviklingen nærmest skete med eksplosiv fart. Her hylder han den tidligere amerikanske topspiller Judy Hashman, som var med til at sikre USA flere triumfer i Uber Cup'en.

Åben turnering med forhindringer

Viljen til at være med, der hvor det skete, var der fra begyndelsen hos pionererne i dansk badminton. De første landskampe blev spillet tre år efter stiftelsen af forbundet, og da nogle spillere havde været lidt omkring i Europa og deltaget i åbne mesterskaber, fandt man ud af, at sådan en turnering måtte man også have i Danmark.

Så i 1936 gik det løs med „Internationale mesterskaber for Danmark" i Idrætshuset i København.

Det var nu lidt svært at få øje på det internationale islæt, når man så på listen over vindere. Alle fem rækker blev vundet af danske spillere.

Japaneren Ippei Kojima var en publikumsfavorit i K.B.-Hallen, når han kom for at spille de åbne danske mesterskaber, og der var højt humør, selv om han havde tabt til indoneseren Rudy Hartono.

Det blev straks lidt mere internationalt i 1937, da M.W. Field vandt herresingle, TH. Boyle /K. Woods herredouble og T.H. Boyle /O. Wilson mixeddouble, mens Tonny Olsen (Ahm) tog sig af damesingle og Ruth Dalsgaard/D. Graham vandt damedouble. Der var i alt deltagelse af 22 udenlandske spillere.

Da Tage Madsen i 1939 havde vundet All Englandtitlen følte det engelske badmintonforbund sig nødsaget til at sende et hold til København for at få sportslig hævn. Samtidig kom der en del andre britiske spillere, men Tage Madsen vandt igen. Tage Madsen vandt i England, Wales og Danmark og stillede ikke op i de to øvrige turneringer i Europa.

Formanden Leo Hendrichsen mente i sin årsberetning i 1939, at den succes ville blive svær at overgå i fremtiden. Og han pointerede i sin beretning, at det internationale samarbejde var vejen frem.

Men det blev næsten totalt stoppet de næste seks år på grund af 2. verdenskrig. Det blev kun til sparsomme kampe mod Sverige.

I 1946 var man imidlertid klar til at gå i gang igen, men det var så som så med det internationale islæt i begyndelsen. Krigen havde mærket mange af de konkurrerende nationer, der lige skulle til hægterne igen.

Vinderlisterne viser mange danske navne, men der dukker pludselig en del spillere fra Malaya op. Flere af dem boede i England for at uddanne sig, og det betød at bl.a. de to små brødre Eddie og David Choong kom til landet og satte deres præg på turneringerne. Lige som de gjorde det i All England i begyndelsen af 1950'erne.

De åbne danske internationale mesterskaber blev ikke afholdt i 1954, og 1955 var det sidste

Svend Pri fra Amager Badminton Club hed egentlig Andersen, men da hans bror som soldat for at undgå forveksling med alle de andre, der også hed Andersen, valgte at tage sit spejdernavn Pri, så valgte lillebror Svend at gå med på spøgen.

gang, der blev spillet i 1950'erne. Alle rækkerne blev vundet af danskere.

Efter en pause på en halv snes år var man klar til en ny omgang i 1965. En lidt underlig turnering idet den bestod af en landskamp mellem Danmark og et kombineret hold fra Japan og Malaysia. Østenholdet vandt med 8–1 foran skrigende tomme bænkerader i Idrætshuset på Østerbro. Og DBF slog fast, at der ikke foreløbig skulle spilles internationale turneringer i Danmark. Den økonomiske lussing havde været for voldsom.

Men som en statsminister sagde i den periode, så har man lov til at have et standpunkt til man tager et nyt, så allerede i 1966 var man klar igen i Idrætshusets dunkle lys efter indledende kampe i Gentofte og KBK. Der var 11 udenlandske spillere. Fire fra Malaysia, en fra Sydafrika, en fra England fire fra Sverige og hollænderen Imre Rietveld, der et par år senere blev dansk gift. Umiddelbart ikke et imponerende fremmøde af udlændinge, men i damesingle var det udelukkende udlændinge, der var seedede. En af de danske damer husker tydeligt, at „det var uretfærdigt": „Så vi triumferede nok lidt overfor ledelsen, da det allerede efter kvartfinalerne stod klart, at titlen ville gå til en af os!"

Danskerne løb overraskende med fire af fem titler, hvilket ikke er sket siden. Nye navne var kommet til efter den lange turneringspause, men Finn Kobberø, som vandt mixeddoublen med Ulla Strand, var genganger. Ulla blev dobbeltmester ved at vinde damedoublen med Karin Jørgensen og singlerne gik til Svend Andersen og Lisbeth Barnekow.

I '67 flyttedes finaleturneringen, som blev overværet af 1.300 tilskuere, til K.B.-Hallen. Eneste danske sejrherrer var Svend Andersen og Ulla Strand i mixeddouble. Ikke mindst de japanske damer førte sig stærkt frem i turneringen, der nu talte 26 udlændinge fra syv nationer. Ud over Japan var også Indien og Norge kommet til.

1968 kom der for alvor tilskuere til kampene. På initiativ fra Tom Bacher blev pladserne for enderne solgt billigt til ungdomsmedlemmer. De måtte kun af med tre kroner for at komme ind, og pludselig var der 2.000 tilskuere i K.B.-Hallen.

Nu var der også deltagere fra USA, Canada, Mexico, Thailand og Pakistan.

Erland Kops samt mixedparret Per Walsøe og Pernille Mølgaard Hansen, som to år senere vandt All England, hentede sejre hjem til Danmark.

Anne Berglund fra Østerbro Badminton Klub blev af mange – med rette – betragtet som det helt store håb, da hun dukkede op som ungdomsspiller i slutningen af 1960'erne. Da hun vandt juniorrækken i København i 1968 delte hun syv „æg" ud i sine fem kampe på vej mod titlen. I finalen slog hun Lene Køppen fra Valby BC med 11–3, 11–0.

K.B.-Hallen dannede også rammerne om semifinalerne i 1969. Håbet var at den unge indoneser Rudy Hartono skulle komme forbi, men han dukkede ikke op. Alligevel lykkedes det at få stablet en rimelig turnering på benene. Det overraskende indslag var at japaneren Kojima vandt herredoublen sammen med Bjarne Andersen fra ØBK.

I 1970 var der lagt op til en endnu større og bedre turnering. Men i Østen havde man travlt med at prioritere Thomas Cup-turneringen. Flere nationer svarede ikke engang på invitationerne, og de fleste andre meldte fra.

I 1971 dukkede Rudy Hartono endelig op, og efter hans sejr det år skiftedes han og Svend Pri til at vinde turneringen en del år, indtil Flemming Delfs i sit jubelår 1977 for første gang steg til tops hvilket gentog sig i 1979.

Hos damerne understregede Lene Køppen gang på gang sin suveræne stilling ikke alene i dansk, men også i international badminton med fem sejre i 1970'erne og begyndelsen af 1980'erne.

Hos herrerne tilhørte Danish Open, som turneringen blev omdøbt i 1981, fuldkommen Morten Frost, der vandt syv år i rap og totalt nåede op på otte sejre. Det var ikke alene i All England, at han havde sine gyldne tider.

I slutningen af 1990'erne fik Camilla Martin et par gange besejret en skov af kinesere på vej mod sine mange titler. Og det var netop i samme turnering hun i efteråret 2004 tog endelig afsked med det danske publikum, da turneringen afvikledes på hendes „hjemmebane" Århus.

Med kinesernes og sydkoreanernes indtog på den internationale scene blev vindernes navne mere og mere fremmedartede, men der har dog været gode danske stimer. Poul-Erik Høyer vandt tre gange i træk, og i herredoublen var der i begyndelsen af 1990'erne en lang række danske triumfer. Ikke mindst Thomas Lund og Jon Holst-Christensen gjorde det godt med tre sejre og Jon Holst-Christensen kom også øverst på sejrsskamlen sammen med Michael Søgaard efter at Thomas Stavngaard og Jim Laugesen sensationelt havde vundet i 1997.

Mixeddoublen har jo traditionelt været en dansk paradegren, og det er i overvældende grad slået igennem i Danish Open. Fra 60'erne og til midten af 70'erne kan yderligere nævnes vinderpar som Henning Borch/Imre Rietveld Nielsen, Klaus Kaagaard/Ulla Strand samt Elo Hansen/Ulla Strand. Verdensmestrene fra 1977, Lene Køppen og Steen Skovgaard, var gode midt 1970'erne.

Fra begyndelsen af 1990'erne var det Thomas Lund, der med Pernille Dupont, senere med Catrine Bengtsson og sin kone Marlene Thomsen, styrede det hele. Men også Michael Søgaard/Rikke Olsen, Jens Eriksen/Marlene Thomsen samt Jon Holst-Christensen /Ann Jørgensen blandede sig op til årtusindskiftet.

I 1978 blev arrangementsudvalget dannet med Torsten Berg som formand. Han blev afløst på den post i 1981 af Søren Nielsen (billede). Udvalget havde mange opgaver og skulle ud over Danish Open også tage sig af DIFs danske mesterskaber og de mange ungdomsmesterskaber. I begyndelsen af 1980'erne begyndte DBF for alvor at placere sine arrangementer rundt omkring i landet, hvor folkene fra arrangementsudvalget fik stor hjælp af de lokale klubfolk. I forbindelse med VM i 1999 blev Brian Moesgaard fra kontoret ansat af DBF for at lette arbejdet for de frivillige ledere. Først i 1997 blev Søren Nielsen afløst på formandsposten af Finn Juhl Nielsen fra Middelfart.

En forrykt idé blev til en succes

Blot tanken om at arrangere en stor badmintonturnering med masser af udlændinge på et så forrykt tidspunkt som mellem jul og nytår lyder som ren galimatias, men det var der ikke desto mindre en håndfuld glade optimister i DBFs ledelse, der fandt på i 1983, og på trods af svære odds imod var det de gode mennesker, der vandt og dermed grundlagde en af de største succeser i Danmarks Badminton Forbunds historie: Copenhagen Masters.

Lad os bare se det i øjnene. Masters er en underlig størrelse blandt nutidens turneringer. Den er en af de meget få invitationsturneringer, der er tilbage i verden. Hele turneringen finder sted på en enkelt bane, der tilmed – mens den blev spillet i Cirkusbygningen i Københavns centrum – havde besvær med at holde international standard. Man skulle i hvert fald være forsynet med et venligt øjemål, når det gjaldt afstanden mellem banen og banderne, og det har da heller ikke i turneringens historie været et ukendt fænomen, at enkelte spillere har haft ret så spektakulære møder med banderne i kampens hede.

Man kan heller ikke tjene point til nogen som helst rangliste, men de bedste af dem, der bliver inviteret – og det vil sige verdenseliten – møder troligt op for at få en pæn portion penge med hjem, hvis de klarer sig godt. Men heller ikke den spiller, der eventuelt måtte tabe alle sine kampe, går tomhændet hjem.

Med andre ord: startpenge, som nogen nok vil erindre var et frygteligt fy-ord i dansk idræt, før professionalismen blev almindelig anerkendt i sportens verden.

Selv om der ikke spilles om point til ranglisten, er der andre grunde til, at det sjældent volder meget besvær at få verdensnavnene til at stille op i København mellem jul og nytår. Copenhagen Masters vurderes nemlig højt blandt spillerne, så man ligefrem kan tale om, at der er prestige forbundet med at blive inviteret. Og så hygger både spillere og publikum sig. Der findes næppe en mere publikumsvenlig bane i verden, og turneringen er ikke større end, at man hele tiden har kontrol med, hvad der er sket, hvad der sker, og hvad der vil ske.

Men hvem har så æren af, at man kan skrive så rosenrødt om Copenhagen Masters? Nu er det jo beskedne mennesker i DBF, og ingen ønsker at stille sig op på piedestalen, i hvert fald ikke alene. Men det kan konstateres, at i 1993, da det første arrangement så dagens lys, var Hans Henrik Fløe formand for forbundet, Morten Frost sportschef, Frede Kruse-Christiansen formand for arrangementssektionen, Søren Nielsen formand for arrangementsudvalget og John Hansen turneringsleder.

Da Svend Andersen fra ABC skiftede navn til Svend Pri, blev det nemmere for mange at holde styr på bogstaverne. Det var værre, at indoneseren Njoo Kiem Bie samtidig fandt ud af, at han nu ville hedde Koesbianto Setdadhaarmatmadja.

Uden at forklejne mange andre menneskers indsats var Copenhagen Masters næppe blevet til noget uden de fem menneskers initiativ.

Motivet til at sætte noget i gang skal man længere tilbage i historien for at finde. Flagskibet Danish Open havde fast spillested i København, men med stadigt nedadgående tilskuertal, og da man nåede katastrofeåret i 1985 med kun få håndfulde mennesker på tilskuerpladserne til slutkampene, besluttede DBF at forsøge sig i provinsen, hvor Aalborg startede med at få en kæmpe succes ud af Danish Open. Den succes gentog sig de følgende år i en lang række provinsbyer med det resultat, at københavnerne gjorde vrøvl over, at de blev „udsultet". Det blev de nok også, om end de selv havde været ude om det, og om end de ud over kvalifikationskampene til Thomas og Uber Cup i hvert fald en gang om året havde lejlighed til at se international kvalitet.

DBF havde nemlig i samarbejde med svenskerne stået for at par turneringer, som man kunne kalde forløbere for Copenhagen Masters. Det var Scandinavian Masters/Cup og Scandinavian Open. Den førstnævnte holdt i tre år i begyndelsen af 80'erne. Den anden

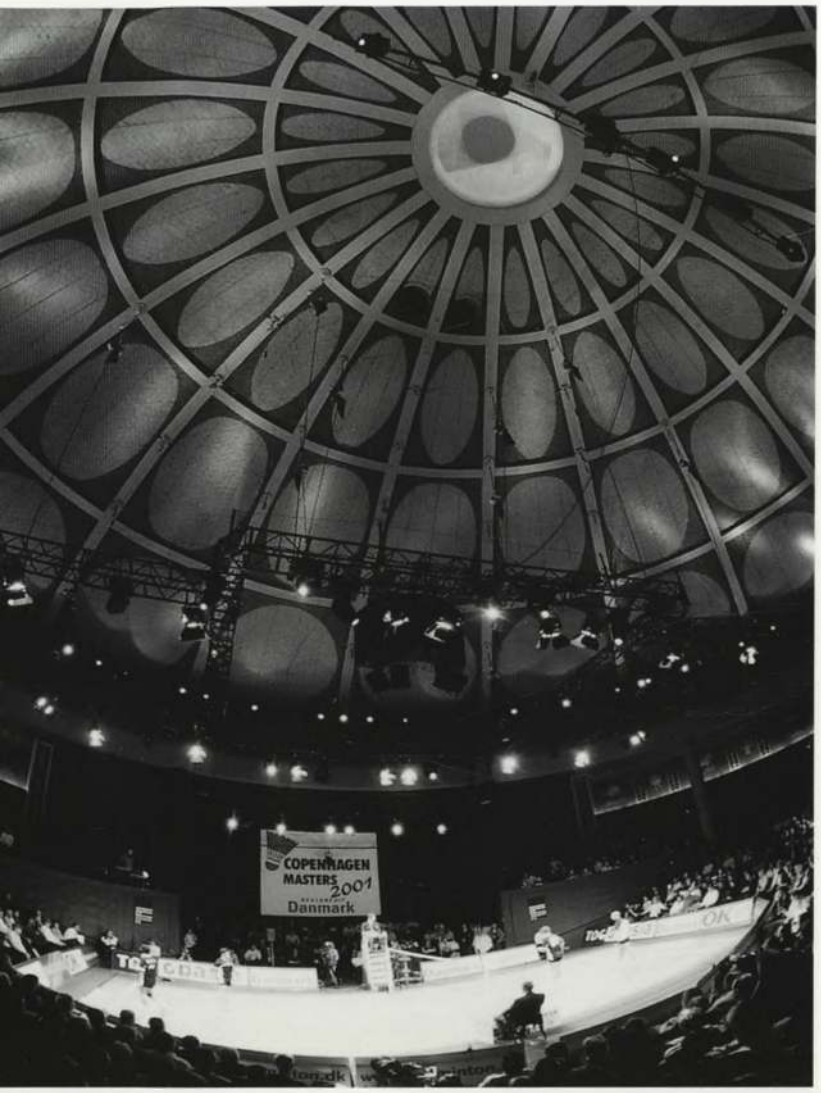

Cirkusbygningen i København med den specielle opbygning af banen i den gamle manege gav en helt unik atmosfære.

så dagens lys i København i 1986 og døde året efter i Malmö, hvor man kun behøvede en hånds fingre for at tælle tilskuerne.

Skeptikerne anså som nævnt ideen om en turnering mellem jul og nytår for at være forrykt, og bedre blev det ikke af at vælge så utraditionelt et sted som Cirkusbygningen til at danne ramme om arrangementet. Men takket være TV2, der manglede stof til den næsten sportsløse jule-nytårs-uge, og en positiv indstilling fra Team Danmark kom der efterhånden kød og blod på skelettet, og efter seks års dvale kunne man igen tilbyde københavnerne et arrangement ud over det sædvanlige.

Frede Kruse husker, at man i valget af tidspunkt skævede til ishockey, som året forinden havde haft stor succes med en turnering i årets sidste uge, og med hensyn til spillestedet havde man gode erfaringer fra den første Scandinavian Masters. Det var i 1981, at man første gang spillede fjerbold i den berømte bygning. Det skulle ikke blive sidste gang. Det blev det først i 2003. Et svensk konsortium købte Cirkusbygningen og lavede den om til en restaurant med plads til underholdning. Ergo måtte man finde et nyt spillested, og det blev til en mindre flyttetur på ganske få kilometer. Fra 2004 spiller man i Falconer Centret på Frederiksberg. Dog med mixeddouble i stedet for damesingle.

Blandt initiativtagerne til turneringen skal også nævnes den tidligere verdensmester fra 1983 i herredouble, Steen Fladberg, der som medarbejder i Team Danmark via ihærdigt arbejde blandt sponsorer og annoncører har været med til at skaffe et økonomisk grundlag, som TV2 kunne acceptere.

Det var også strengt nødvendigt, for endnu en hurdle skulle overvindes, før turneringen kunne skydes i gang. DBFs hovedbestyrelse skulle give grønt lys for Copenhagen Masters, og de ville gerne se et budget, der mindst viste balance eller gerne gav overskud. Og sjældent har man i inderkredsen hørt så mange spørgsmål om billetsalget. Alle involverede var spændte, og lettelsen (triumfen) lyste ud af alle ansigter, da man på finaledagen konstaterede det særsyn i dansk badminton, at publikum stod i kø langt ned ad gaden og fyldte hallen til bristepunktet.

Succesen var hjemme, og det har den faktisk været hvert år lige siden.

Gennem årene har de danske spillere taget godt for sig af præmierne. I 2003 var det første gang, at der ikke var mindst en dansk spiller som vinder af en række. Til gengæld var der danskere i finalen i alle tre kategorier, som der blev spillet i: singlerne og herredouble.

Den største medaljesluger gennem årene har Camilla Martin været med seks finalesejre fra 1993 til 2001. Peter Gade står noteret for fire sejre i træk fra 1999 til 2002. Jon Holst-Christensen/Thomas Lund har vundet herredouble tre gange, mens Poul-Erik Høyer, Thomas Stuer-Lauridsen, Henrik Svarrer/Michael Søgaard og Jens Eriksen/Jesper Larsen alle har vundet en gang.

Titlerne kom i stimer

Historien om de danske seniormesterskabers placering er i overvældende grad også historien om enkeltpersoner og konstellationer, som har domineret i lange perioder.

Og det er også historien om, at pionererne fra Skovshoved ikke overraskende næsten sad totalt på alt i spillets første år.

Badmintonforbundet havde ikke mange måneder på bagen, da man for første gang spillede om de fem titler, og det blev ikke uventet til guld til Skovshoved i fire af rækkerne. Kun i herresinglen var KBK'eren Kaj Andersen med til at sætte lidt ekstra kulør på tingene med sin sejr i sæsonen 1930-31.

Der var 18 deltagere i herresingle ved det første mesterskab, mens der 25 år senere var 29. I damesingle var der seks spillere til at kæmpe om titlen, mens der i herredouble var 14 par. Damedoublen havde fire par og mixeddoublen havde 10 deltagende par.

Allerede i sæsonen 1931–32 styrede skovserne totalt. Samtlige fem mesterskaber gik til det lille fiskerleje nord for København, som skovserne sagde, når de beskedent talte om sig selv.

Og historien gentog sig i sæsonen 1933–34. Skovshoved styrede.

Da de første 20 sæsoner var overstået, talte statistikken sit tydelige sprog. Af de 100 titler var 56½ endt i Skovshoved. Og det stod lige så lysende klart, at singlespillerne Tage Madsen og Ruth Dalsgaard (født Frederiksen) havde været voldsomt dominerende.

I herresingle havde Tage Madsen vundet syv gange, og han havde krydret de mesterskaber med otte i herredoublen og seks i mixeddoublen.

I damesingle havde Ruth Dalsgaard vundet syv sejre i hver af de tre kategorier, som hun kunne stille op i.

Om Ruth Dalsgaard hed i det Skovshoveds jubilæumsskrift i anledning af de første 25 år i 1950: „Ruth Dalsgaard er SIFs mest berømte spiller på spindesiden gennem årene. Det er en fornøjelse at se hende på banen, altid elegant og meget kvindelig i sit spil, hun er den af Danmarks spillere, der først blev af højeste internationale klasse. Hun har været med fra de første år, der blev spillet badminton herhjemme, og hun er i kraft af sin rige erfaring og fine tekniske kunnen den dag i dag en fast støtte på vores førstehold".

Ruth Dalsgaard vandt ganske enkelt de første syv gange, der blev spillet om DM, og da hun steg ned fra tronen kom der en endnu mere suveræn spiller.

En norsk badmintonspiller blev så begejstret hver gang han havde taget mindst et sæt fra en dansk spiller, at han fejrede det med at spise det glas, han drak af. På et tidspunkt fik det norske forbund nok af den optræden og gav spilleren karantæne.

Tonny Olsen (gift Ahm) vandt nemlig sit første mesterskab i sæsonen 1937–38, og hun blev mester for sidste gang i sæsonen 1956–57. I alt blev det til 12 titler i single for-

Søstrene Ruth og Gerda Frederiksen huserede voldsomt i spillets første år, og Ruth vandt damesingle de første syv år, mens Gerda triumferede i doublerne.

delt over de mange år. Tonny Ahm overlevede en matchbold i sin semifinale mod Hanne Roest fra Odense på vej mod titlen i 1957.

I finalen mødte Tonny Ahm sin klubkammerat Aase Schiøtt Jacobsen fra Gentofte, og det var ikke just to årsunger, som mødtes i slutkampen.

Da Knud Aage Nielsen fra Nykøbing F. i 1959 vandt DM, vandt han lodtrækningen før kampen og så valgte han de blå bolde – de langsomme – og undgik at spille med de røde – og hurtige – som modstanderen Finn Kobberø gerne ville have benyttet.

Aase Schiøtt Jacobsen vandt 1. sæt 11–6, men det var næsten en del af Tonny Ahms spil at lægge lidt blødt ud, og hun vandt 2. sæt med 11–6.

I 3. sæt førte Tonny Ahm 10–8, men Aase Schiøtt Jacobsen nåede op efter at have overlevet fire matchbolde, men det endte med en sejr på 12–11 til Tonny Ahm, som dermed i en alder af 40 år sikrede sig sit 25. danske mesterskab til publikums stående bifald.

Tage Madsens arvtager som den førende singlespiller kunne måske være blevet klubkammeraten Conny Jepsen, der som 17-årig vandt sit første mesterskab som Vejlespiller før han skiftede til København. Men under krigen flygtede Conny Jepsen til Sverige og blev der.

Under krigen vekslede spillets karakter. Det var svært at skaffe fjerbolde, og boldene blev af og til lavet af hønsefjer. Nogle af boldene var rene raketter, og når der blev smashet, var det helt umuligt at returnere boldene.

Deltagermæssigt var det ekstra svært for provinsens folk i den periode. Alene det at få råd til at stille op ved DM var en belastning, og DBFs ledelse besluttede i 1942 at stille 1.200 kr. til rådighed for at få provinsfolk til hovedstaden.

I mange, mange år gik næsten alle titler til folk fra københavnske klubber, men ud over Conny Jepsen var der dog den undtagelse, at Jørn Skaarup fra Nykøbing Falster i 1947 sikrede sig titlen i single. Det gjorde han også året efter som repræsentant for Frederiksberg og endnu to år senere som KBKer.

En anden spiller med mange sejre i begyndelsen af 1950'erne var Poul Holm fra Gentofte. En underholdende type, der både

Poul Holm fra Gentofte var publikumsfavorit fordi han krydrede sit glimrende spil med skægge detaljer og muntre bemærkninger. Han forlod dansk badminton og blev professionel i Canada.

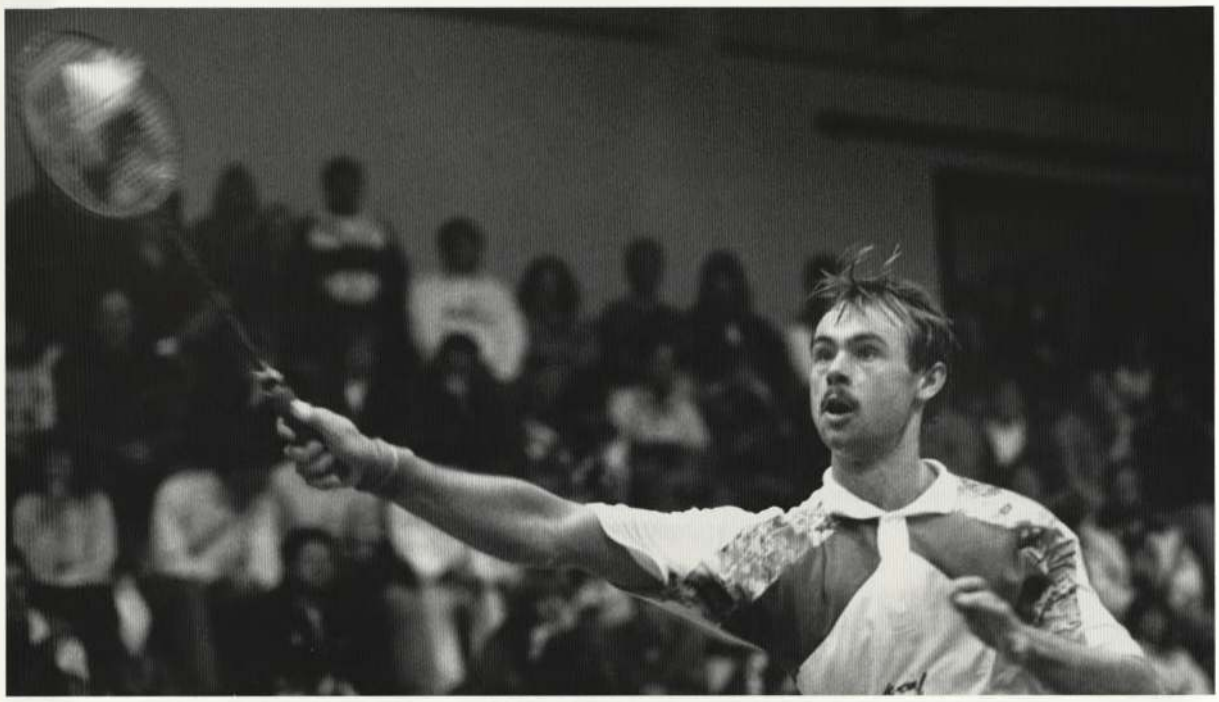

Boldtalentet Torben Carlsen fra Triton i Aalborg formåede at blive dansk mester i en periode, hvor Morten Frost ellers var totalt dominerende.

spillemæssigt og verbalt kunne sætte sit præg på kampene.

Poul Holm emigrerede på et tidspunkt til Canada, hvor han spillede som professionel i en tid, hvor penge ellers ikke var et aktuelt emne.

København var i mange år skuepladsen for finalerne i de danske mesterskaber. Der var turneringsformer undervejs, hvor man fandt repræsentanter fra de forskellige kredse til slutkampene, der så som oftest endte med sejre til de københavnske spillere. Det var nu heller ikke nemt for provinsens folk, der ofte måtte finde sig i elendige lokaliteter, der slet ikke var befordrende for udviklingen af teknikken.

Men i 1951 blev finalerne flyttet til Odense som en påskønnelse af fynboernes gode tilrettelæggelse af tidligere turneringer.

Midt i 1950'erne dukkede Finn Kobberø op i KBK. Hans evner med ketsjeren var noget helt specielt, og det var lige før at modstanderne gav fortabt på forhånd, når de vidste, at de skulle møde ham. Men det blev trods alt kun til fire mesterskaber fra midten af 1950'erne. Palle Granlund fra Amager og Knud Aage Nielsen fra Nykøbing F. fik presset sig ind på førstepladsen. Den syvdobbelte All Englandmester Erland Kops havde faktisk sværere ved at vinde den danske titel end det uofficielle verdensmesterskab. Kops fik „kun" fem danske mesterskaber i single.

Næste mandlige spiller, der prægede rækken i en længere årrække var Svend Pri fra Amager BC. Pri nåede at vinde DM otte gange i løbet 10 år. Kun Erland Kops, KBK, og Jørgen Mortensen, ABC, fik brudt suiten af sejre.

Dansk badmintons evne til at producere herresinglespillere af høj kvalitet fornægtede sig ikke i 1970'erne, og Flemming Delfs, KBK, vandt i både 1976 og 1977, før han blev vippet af tronen af den unge Morten Frost fra Nykøbing Sjælland. Frost havde nærmest lært sig selv at spille badminton og mente, da han blev interviewet til Badminton Revy om sit mesterskab, at trænere undertiden kunne gøre mere skade end gavn ved at tude spillerne fulde af gode råd. Men han havde da selv lært nogle fiduser af Steen Skovgaard siden skiftet til Gentofte.

– Men det har givet også gavnet mig, at jeg har trænet så meget mod Svend Pri og Flemming Delfs. Jeg har fået mange kløe, men jeg har lært meget, og det kan andre forhåbentlig også gøre af mig, når jeg kommer op i årene, sagde Morten Frost.

Indtil det tidspunkt spillede man – som man havde gjort det lige fra starten – om DIF-mesterskabet, men med indførelsen af licensspillere i slutningen af 1970'erne røg man ind i et

dilemma, som blev løst ved at man fortsatte med at spille om DIF-mesterskabet, mens DBF-mesterskaber også gav plads til licensspillerne.

Det betød, at DIF-mesterskabet var noget billigere til salg i en årrække, mens der mere var det rette skær over DBF-titlen.

Ikke uventet var det Morten Frost, der fortsatte sin sejrsrække, når de bedste mødtes, og han sikrede sig fem DM-titler, inden man fandt ud af at det godt kunne lade sig gøre at spille under DIFs vinger som licensspiller. Og det betød, at Morten Frost fik endnu to gange guld til sin meriterende samling.

I 1950 undrede John Nygaard fra ABC sig som skribent i badmintonbladet over, at spillerne skulle betale for at komme ind til finalerne i de danske mesterskaber, når de dog selv havde deltaget undervejs og betalt gebyr for at stille op.

År ud og år ind har debatten gået på, om det ville være muligt at holde det høje niveau i herresingle, og det har da også af og til set noget mørkt ud, men så er der atter dukket store talenter op. I Morten Frosts storhedstid var navne som Torben Carlsen, Jens Peter Nierhoff, Michael Kjeldsen, Ib Frederiksen, Nils Skeby og Poul-Erik Høyer med til at præge ikke alene dansk badminton men så sandelig også verdenseliten.

Morten Frost blev afløst af Thomas Stuer-Lauridsen som den førende spiller i begyndelsen af 1990'erne. Stuer vandt tre gange, inden Poul-Erik Høyer efter mange års tilløb fik sit stort anlagte spil til at hænge sammen, især fordi antallet af uprovokerede fejl blev sat gevaldigt ned.

Fra midten af 1990'erne fik Poul-Erik Høyer også følgeskab af Peter Rasmussen og især af Peter Gade, og der var adskillige gode spillere i periferien til at presse dem.

Da Tonny Ahm var færdig med at dominere i damesingle kom mange andre til fadet. Men kun få havde mere end et mesterskab at vise frem. Tonny Holst-Christensen fra ABC, Hanne Jensen fra KBK, Ulla Strand fra KBK, Imre Rietveld Nielsen for Skovshoved det ene år og for Nykøbing F. det næste samt Lisbeth von Barnekow, Charlottenlund vandt alle to gange, inden Lene Køppen kom til. Valbyspilleren, som undervejs skiftede til Gentofte, vandt DIF-mesterskabet otte gange, inden hun blev tvunget væk fra den række. Så fortsatte hun med fire DBF-mesterskaber. Lene Køppen var nådesløs i sit spil. Der var ikke plads til foræringer, og modstanderne blev drevet rundt på banen i et morderisk tempo. Hvis de ville have point, så måtte de slås for dem.

I slutningen af Lene Køppens karriere dukkede lange Kirsten Larsen op, og hun formåede at vinde både DIF og DBF-mesterskab. Det blev til fire DIF-titler og tre DBF-mesterskaber.

Havde Lene Køppen været enerådende så blev det endnu mere udtalt fra 1990 med en ny spiller. Camilla Martin fra Højbjerg kom så og sejrede, som man aldrig havde set det før.

Kirsten Larsen sikrede sig adskillige danske mesterskaber både som amatør og som licensspiller på et tidspunkt da hun blev udråbt som Lene Køppens afløser.

Efter seks mesterskaber for Højbjerg fortsatte hun til Gentofte og til en lige så lang række af mesterskaber. I den periode var det mest spændende, hvem der skulle i finalen mod Camilla Martin for at få bank.

I doblerækkerne har der også været perioder med meget dominerende par.

Fra midten af 1930'erne og en halv snes år frem var Tage Madsen og Carl Frøhlke fra Skovshoved de styrende i herredoublen. Senere kom Jørn Skaarup og Preben Dabelsteen fra Nykøbing F. til, og Poul Holm og Ole Jensen fra Gentofte vandt tre gange i træk, inden man nåede hen til den periode, hvor Finn Kobberø mest spillede double. I herredoublen hentede han syv titler sammen med Jørgen Hammergaard Hansen og to gange havde han Bent Albertsen som makker.

Da Erland Kops' singlekarriere var for nedadgående, havde han kronede dage som doublespiller, og han nåede at vinde et DM sammen med den senere landstræner Carsten Morild fra Triton og to gange sammen med Henning Borch fra ABC.

Svend Pri kunne det hele i en periode, og han nåede op på fire placeringer øverst på sejrsskamlen. To gange sammen med Per Walsøe fra Gentofte og to gange sammen med Poul Petersen.

1980'erne havde ikke det helt dominerende par. Jens Peter Nierhoff vandt to gange sammen med Jesper Helledie og en gang med henholdsvis Michael Kjeldsen og Jon Holst-Christensen i DIF-rækken, mens han vandt med henholdsvis Steen Skovgaard og Morten Frost i DBF-regi.

Da Lonny Funch fra Skovshoved sprængte en akillessene i en badmintonkamp kom hun på Gentofte Amtssygehus, hvor hun mødte lægen Erik Bostofte. Det kom der et ægteskab og datteren Christina ud af.

Til gengæld stod 1990'erne totalt i Jon Holst-Christensens og Thomas Lunds tegn.

De vandt fem gange sammen, og tre gange vandt Jon Holst-Christensen sammen med Michael Søgaard, der senere sikrede sig et par titler sammen med Jim Laugesen.

Dorte Kjær fra Greve og Nettie Nielsen fra Hvidovre sikrede sig adskillige danske mesterskaber i 80'erne.

Damedoublen blev i sin spæde start præget af søstrene Gerda og Ruth Frederiksen fra Skovshoved. De vandt seks gange. Så blev det Tonny Ahms tur til at sikre sig en række titler med skiftende makkere. Fra begyndelsen af 1940'erne og næsten en snes år frem var Agnete Friis også blandt de markante med mange mesterskaber.

Fra begyndelsen af 1960'erne var det søstrene Rasmussen fra KBK, som bestemte. Karin (senere Jørgensen) og Ulla (senere Strand) sad næsten på det hele i en halv snes år. Ulla Strand nåede også at blive mester sammen med Lene Køppen og Pernille Kaagaard, mens Karin Jørgensen vandt en gang med Lisbeth Barnekow.

Lene Køppen vandt DM sammen med Inge Borgstrøm fra Ringsted, med Lonny Bostofte fra Skovshoved og klubkammeraterne Susanne Berg og Anne Skovgaard fra Gentofte.

I perioden med både DIF og DBF-mesterskaber var det især Nettie Nielsen fra Hvidovre og Dorte Kjær fra Greve Strand, som sikrede sig mesterskaberne.

Jon Holst-Christensen var op gennem 90'erne en af de helt store profiler i doblerækkerne, hvor han hentede mange titler på nationalt og internationalt plan.

I 1990'erne havde Lisbet Stuer-Lauridsen sine store dage med fire titler sammen med henholdsvis Grete Mogensen, Lotte Olsen og Marlene Thomsen (to gange).

Da Inger Kjærgaard fra Århus i 1953 nåede frem til damesinglefinalen ved DM i Idrætshuset i København var det første gang en jysk spiller var kommet så langt i den række. Hun tabte til Aase Schiøtt Jacobsen, men vandt et par år senere, da hun stillede op for Odense.

Mixeddoublen havde i sine første år konstant spillere fra Skovshoved i førerpositionen. Poul Vagn Nielsen og Tonny Ahm fik skrabet et mesterskab til sig i 1936, mens resten af titlerne frem til 1946 gik til spillere fra Skovshoved.

Den sejrsrække blev delvis brudt, da Tage Madsen dannede par med Kirsten Thorndahl fra ABC.

Finn Kobberøs styrke som doublespiller blev i mixedrækken demonstreret af sammenspillet med Lis Hagen Olsen fra KBK (to titler), Kirsten Thorndahl (to titler), Ulla Strand (tre titler), Inge Birgit Anker Hansen (en titel) og Anne Flindt (en titel).

Svend Pri vandt fire gange sammen med Ulla Strand, mens Per Walsøe og Pernille Kaagard vandt to gange.

Fra midten af 1970'erne og en halv snes år frem havde Steen Skovgaard sin storhedstid. Han vandt mixeddoublen sammen med Pernille Kaagaard (2), Lene Køppen (3) og sin kone Anne (1) i DIF-rækken, mens han også vandt tre DBF-titler sammen med fruen.

Steen Fladberg overtog Skovgaards rolle og vandt sammen med Pia Nielsen og Gitte Paulsen, inden 1990'erne bød på mange sejre til enten Thomas Lund eller Jon Holst-Christensen med Pernille Dupont, Grete Mogensen, Marlene Thomsen og Rikke Olsen.

Efter et par sejre til Thomas Stavngaard og Ann Jørgensen fra Lillerød kom Michael Søgaard og Rikke Olsen til med en lille håndfuld mesterskaber omkring årtusindskiftet inden Jens Eriksen og Mette Schjoldager satte sig på tronen.

Spillerprofiler gennem de sidste 25 år

Singledamer

Lene Køppen: Hendes spil var præget af stor præcision, og hun var som ingen anden i stand til at fokusere på og koncentrere sig om den enkelte kamp. Nogle gange kunne hendes kampe næsten sammenlignes med den rene kannibalisme: Havde Lene „fat i" sin modstander, så blev der ikke vist nogen skånsel. Som eksempel skal nævnes Lenes All-England semifinale mod Kirsten Larsen i 1980: To gange 11–0.

Kirsten Larsen: Spillestilen var meget aggressiv, og hun forsømte aldrig at angribe, når der var den mindste åbning i modstanderens spil. Desuden forstod Kirsten at lægge spillet til rette, så hun kunne drage fordel af sin gode rækkevidde.

Camilla Martin: Den senere verdensmester var kun 15 år på mesterskabernes afviklingstidspunkt, men hun fik dispensation fra reglen om at man skulle være fyldt 16 år senest på mesterskabernes første dag, som reglerne var dengang. Turneringsledelsen mente, at hun for det første nok ikke kunne vinde mesterskabet, og for det andet at der her var tale om et så stort talent, at alle måtte være interesseret i at se hende i aktion mod vores bedste.

Det nytter jo ikke noget, at eksperterne mener, en spiller er for ung til at vinde et mesterskab, hvis den unge spiller ikke er klar over dette.

Nu blev turneringsledelsen reddet af gonggongen, men det med talentet fornægtede sig sandelig ikke.

I perioden 1980–2004 var det svært „at komme til fadet" i damesingle for 2'erne. **Lisbeth Stuer-Lauridsen, Charlotte Hattens og Pernille Nedergaard** har dog markeret sig stærkt i denne position. I sidste halvdel af 1990'erne var **Mette Sørensen** på trods af Camillas store skygge i stand til at skabe nogle gode resultater. Hendes bedste resultat var bronzemedaljen ved VM i Brøndby 1999 – og nu er der blevet plads til **Tine Rasmussen**.

Doubledamer

Pia Nielsen: Gennemsolid doublespillerønskemakker for såvel damer som herrer.

Dorte Kjær: Dominerende damedoublespiller gennem 80'erne. En god tekniker og fighter for Vorherre.

Nettie Nielsen: Beherskede såvel dame- som mixeddouble. Kendt for sin gode teknik og sin aldrig-give-op-indstilling.

Pernille Dupont: En spiller med et godt overblik og en god rækkevidde. Måtte desværre stoppe tidligt p.g.a. skader.

Grete Mogensen: Træningsivrig og arbejdsom spiller, som altid gav sig 100%. Primære resultater i mixeddouble.

Lisbet Stuer-Lauridsen: Badmintoneksperter spåede hende en fremtid som singlespiller, idet hun var i besiddelse af et stort slagrepertoire og en god slagkraft, men det blev i damedouble, hun slog til.

Allerede i starten af 1980'erne opstod der på nordisk plan kvindegrupper, der arbejdede på ligestilling og bedre muligheder for kvindelige spillere ledere og trænere. Dansk Idræts-Forbund (DIF) nedsatte i 1983 en arbejdsgruppe „Kvinder og Idræt", hvor Dansk Badminton Forbund blev repræsenteret af Tonny Holst-Chrisensen.

Marlene Thomsen: Hendes forcer var et utroligt godt blik for spillet ved nettet, hendes store rækkevidde og så den kendsgerning, at hun er venstrehåndet, og at hun sammen med sine doublemakkere var i stand til at lægge spillet til rette, så der blev spillet op til den „dødbringende" venstrehånd.

Helene Kirkegaard: En spiller som i kraft af sin gode fysik og sin store slagkraft først og fremmest har haft sine gode resultater i dame-

double, men som internationalt fik sit bedste resultat i mixeddouble.

Rikke Olsen: Fra midten af 90'erne til jubilæumssæsonen har Rikke været den klart dominerende danske doublespillere. Rikke har forstået fortløbende at udvikle sit spil op gennem karrieren, og gennem sin store alsidighed er hun en spiller, som kan spille overalt på banen, hvilket især er kommet til udtryk i mixed double.

Der har været en ganske fortræffelig bredde på spindesiden i det seneste årti, således har følgende spillere: **Ann Jørgensen, Mette Schjoldager, Jane Bramsen og Ann-Lou Jørgensen** også hentet adskillige mesterskaber hjem i kufferten.

Først i 1978 blev den første kvinde indvalgt i DBFs bestyrelse. Navn Lisbeth Barnekow.

Singleherrer

Flemming Delfs: Mange tror, at Flemming var den første, der beherskede den høje baghånd, måske fordi han, som den elegante spiller han var, fik det til at se så legende let ud – men det passer altså ikke.

Morten Frost: Det skulle hurtigt vise sig, at vi her havde med en spiller at gøre, som havde endog meget lang holdbarhed på såvel nationalt som internationalt plan.

En af Mortens helt store forcer var at spille op til modstanderens absolut bedste slag og så efterfølgende sørge for at parere dem. På denne facon har Morten gjort mange modstandere møre ikke blot fysisk, men så sandelig også psykisk.

Fire spillere måtte i hele deres karriere affinde sig med at stå i skyggen af „Kong Frost": DM og Europamesteren sæson 1981–82 **Jens Peter Nierhoff, Torben Carlsen** som vandt DM i 1985 og Danish Open i 1987–88 samt **Ib Frederiksen**, hvis største triumf var All England mesterskabet i 1988, hvor finalesejren som en ekstra cadeau var over Morten, som på det tidspunkt havde patent på titlerne.

Poul-Erik Høyer Larsen: Poul-Erik kom hurtigt på diverse tavler som vinder. Men hans spillestil var meget offensiv – vel nok også for offensiv- og virkede noget chancebetonet. Først relativt sent i karrieren fik Poul-Erik sit spil mixed op, således at alle hans angrebsslag – og der var rigtig mange – blev bygget ind i en lidt mere afventende og opbyggende stil, hvor tålmodighed var kodeordet, indtil åbningen for at sætte et offensivt slag ind var til stede.

Thomas Stuer-Lauridsen: Sejrene blev opnået gennem en rigtig solid fighterindsats, som kendetegnede ham i hele hans karriere. En ualmindelig god all–round spiller, som altid havde fighterhjertet med på banen. Som man kunne forvente af fighteren, kæmpede han sig også tilbage efter det sorte uheld, hvor han blev alvorligt skadet under VM i Schweiz.

Peter Rasmussen: Peter fik meget tidlig i sin karriere kineseren Lian som specialtræner, og man må nok konstatere, at den kinesiske prægning af Peters spil er til at få øje på: Et godt og kraftfuldt benarbejde, masser af hopsmashes, en del maskeringer i spillet og stærk på nettet.

Da 22-årige Peter vandt VM i '97 var han simpelthen så glad og overstadig, at han under sejrsceremonien totalt glemte at få sin sponsorkasket af, medens Dannebrog gik til tops til tonerne af den danske nationalsang.

Peter Gade: En spiller med et usædvanligt godt benarbejde og en højt udviklet teknik, som har gjort ham i stand til at spille på mange forskellige måder – dog altid med det offensive i højsædet.

Peter meldte ret hurtigt ud, at han ville være den bedste og det vel at mærke i verden.

Kenneth Jonassen: Jonassens spil kan være både defensivt og offensivt. Spillet bliver omhyggeligt bygget op, til der opstår en angrebschancer.

Anders Boesen: Med sit gode grund- og netspil samt nogle hurtige angrebsslag kombineret med en aldrig svigtende fighterindstilling, er han farlig for enhver modstander. For Anders er en kamp aldrig færdig, før den sidste bold er spillet.

Herningenseren Kenneth Jonassen er i besiddelse af et enorm stort fighterhjerte og det har bidraget til at skaffe ham mange flotte sejre.

Niels Chr. Kaldau og Kasper Ødum kunne være et bud på spillere, vi hører mere til.

Doubleherrer

Steen Skovgaard: Var en af Danmarks absolut bedste doublespecialister op gennem 70'erne med verdensmesterskabet i mixeddouble 1977 sammen med Lene Køppen som det absolutte højdepunkt.

Steen Fladberg og Jesper Helledie: Doubleparret der var det ideelle miks: Flad, der var her og der og alle vegne, og elegantieren Helledie med den fine teknik, det kølige overblik og den store – næsten flegmatiske – ro grænsende til ligegyldighed.

Om Jesper siges i øvrigt: Ud over sin sublime teknik og nærmest stoiske ro havde Jesper den for doublespillet så afgørende evne til ikke blot at kunne se, hvor der var plads på banen til at placere sine slag, men også hvor, der ville blive plads.

„Randspillere" var der mange af i 80'erne bl.a. **Jens Peter Nierhoff, Michael Kjeldsen, Mark Christiansen, Henrik Svarrer, Jan Paulsen og Jesper Knudsen.**

Thomas Lund og Jon Holst-Christensen: Set i bagklogskabens klare lys kan man her nogle år efter, at parret er stoppet, nemt sige: De var hver for sig som spillertyper lige netop så forskellige, at de sammen ville blive et stjernepar.

Thomas var som spiller præget af en stor indre ro og med et fantastisk godt overblik. Hans server og servereturneringer var af højeste karat, hvorfor spillet kunne bygges op om disse.

Jons store force var, at han havde et kolossalt fighterhjerte – han var her og der og alle vegne på banen. Hans store fysik, hans store springkraft og hans gode smash gjorde, at han var den ideelle baggrundsspiller, som dog også havde sine kvaliteter fremme på banen.

Michael Søgaard: Hans spil var præget af stor hurtighed, behændighed, et helt utroligt benarbejde og masser af boldtalent og -følelse. Disse fire ting gav ham masser af muligheder for at rykke frem til nettet og på den måde tage chancer, som overraskede modstanderne.

Michaels attituder på banen kunne nogen gange virke, som om spillet overhovedet ikke havde hans interesse, men når først duellerne var i gang, så var han dér med hurtighed, eksplosivitet og fantastisk hurtig ketsjerføring.

Jens Eriksen: Meget aggressiv spiller med masser af angrebsslag. Især hårde og stejle smash giver mange vinderbolde. Specielt i herredouble kan han godt lide at tage nogle chancer ved at rykke til nettet, når modstanderne mindst venter det. Som netspiller er han meget svær at få boldene forbi, fordi han dækker nettet utroligt godt med sin store rækkevidde.

Martin Lundgaard: I starten af sin karriere var Martin egentlig tiltænkt en rolle som singlespiller. Men pr. 1. november 2001 – lancerede landstræner Steen Pedersen nogle helt nye doublekonstellationer, hvor de eksisterende par blev brudt op på kryds og tværs. For nogle eksperter stod landstræneren til indlæggelse på en klinik, men resultater giver jo altid en person ret, og det fik Steen Pedersen. Martin og Jens Eriksen viste sig ved de danske mesterskaber i 2002 som det stærkeste par.

Lars Paaske: Lars' spil er præget af hans gode blik for spillet, den gode boldføling og den hurtige ketsjerføring, som giver ham mulighed for at tage teten på den forreste del af banen og vel at mærke holde angrebet til duellen er slut.

Jonas Rasmussen: Ud over det, der er kendetegnende for Lars Paaske, kan der til Jonas Rasmussen tilføjes, at han om muligt er endnu hurtigere med ketsjeren end sin makker, og fremme på den forreste del af banen kan han på sine gode dage matche alle de bedste på verdensplan.

Følgende spillere har også markeret sig som herredoubleprofiler omkring århundredeskiftet: **Thomas Stavngaard, Jim Laugesen og Jesper Larsen**.

København sad på det hele

Efterhånden som badmintonsporten vandt større og større udbredelse i Danmark var det meget naturligt at tænke på, at man skulle have en landsdækkende turnering for hold. Indtil da havde man spillet turneringer på lokalt plan i kredsene. Og der blev spillet et hav af kampe i de opgør. På den måde fik man en bunke spillere involveret, men det var nok ikke så interessant at kigge på. Og det var i hvert fald ikke noget man kunne lokke pressen til at beskæftige sig særlig meget med.

Ophavsmanden til „Danmarks-Holdturneringen" var den århusianske grosserer Knud Gloggengieser, som i det allerførste nummer af „Badminton" i september 1949 redegjorde for den filosofi, som lå bag turneringen.

Gloggengieser havde allerede før krigen tænkt seriøst på at skabe en landsdækkende holdturnering, men det var først i 1945, at han for alvor fik fart i arbejdet. Han udarbejdede nogle forslag, der ikke alle blev lige godt modtaget. Men efter fire-fem forsøg faldt brikkerne på plads. Det var ikke mindst Richard Heilbo fra Amager Badminton Club, der fik slebet Gloggengiesers ideer til, så de blev spiselige for alle.

Strukturen indebar, at der skulle være otte hold i Mesterrækken. De fire skulle komme fra København, mens Jylland, Fyn, Sjælland og Lolland-Falster hver fik en repræsentant. At hovedstaden blev så kraftigt repræsenteret var der ingen, som havde noget imod. Det var jo i København, at langt de bedste spillere fandtes, og flere af de gode københavnske hold havde i årenes løb fået tilgang af gode spillere fra provinsen.

Så det blev KBK, Gentofte, ABC og Skovshoved, der blev de fire københavnske hold, mens Odense, Århus, Sorø og Nykøbing Falster blev de sidste fire hold fra de andre kredse.

Århusianeren Knud Gloggengieser baksede i nogle år med ideen, inden holdturneringen blev en realitet.

For al deltage med et hold i danmarksturneringen skulle man i sæsonen 1968–69 betale 25 kr. pr. hold.

Det var lige med hujen og skrigen, at Skovshoved fik tilkæmpet sig en plads. Klubben kørte efterhånden på renommeet fra pionertiden. Det var de gamle navne, der trak læsset, og det lignede et mindre mirakel, at Skovshoved i sæsonen 1948–49 lå på fjerdepladsen i den bedste københavnske række, da Dansk Badminton Forbund så besluttede at indføre Landsholdturneringen, som rækken også blev kaldt.

Der var faktisk så stor tiltro til turneringen, at der var planer om at foreslå Tipstjenesten at tage de fire holdkampe med på kuponen. Men i betragtning af at de københavnske hold i langt de fleste kampe var storfavoritter var det næppe den helt geniale ide.

9. oktober 1949 begyndte det hele. Skovshoved vandt 11–5 over Nykøbing Falster, KBK vandt på udebane med 14–2 over Århus, ABC tog til Odense og vandt 13–3 over fynboerne, og Gentofte vandt hjemme med 15–1 over Sorø. Gentofte vandt mesterskabet sikkert foran ABC.

Reglerne var altså sådan, at der blev spillet 16 kampe, så slutresultatet godt kunne blive en uafgjort kamp.

Og det var netop sagen, da KBK og Gentofte mødtes i løbet af sæsonen 1950–51 i KBKs hal i Randersgade. Det lignede en finale om mesterskabet fordi begge hold i deres sid-

ste kamp umuligt kunne tabe, og kampens store betydning havde trukket mange ud i vinterkulden og ind i hallen, der var stuvende fuld. 400 blev lukket ind, og mange måtte gå forgæves.

Så mange tilskuere skabte kondens i hallen, og spillerne nærmest skøjtede rundt på banerne. Gentoftes Poul Holm markerede banens tilstand ved at lave en piruette, hvor han drejede seks–syv gange rundt om sig selv til publikums store morskab. Inden man valgte at stoppe kampen havde KBK bragt sig foran med 6–0.

Et par dage senere genoptog man kampen, og så fik publikum spænding for alle penge-

ne. KBKs Ib Olesen førte med 14–8 i 3.sæt mod Gentoftes Bent Palling. En bold til, og KBK ville have vundet holdkampen og senere på sæsonen sikret sig mesterskabet. Men Palling fik kæmpet sig op til 14–14, og han vandt omspillet med 3–0.

Da det hele var overstået stod det klart, at Gentofte ville blive mestre på grund af en bedre sætscore i forhold til KBK.

Året efter var det lidt nemmere for Gentofte at vinde over KBK i den afgørende kamp, fordi KBKs Preben Dabelsteen havde sprængt en akillessene.

Da man gik i gang med holdturneringen for fjerde gang var reglerne ændret, så man spillede bedst a 13 kampe, så uafgjort dermed var en umulighed.

Igen lå det til en Gentoftesejr, men i den afgørende kamp tabte All Englandmestrene Tonny Ahm og Poul Holm til Inge Birgit Anker Hansen og Arne Rasmussen, der vandt med 15–12 i 3. sæt. Aftenen før kampen var Inge Birgit Anker Hansen sunket bevidstløs om i en sporvogn, men på hospitalet fandt man ud af, at hun bare var lidt overanstrengt, så hun godt kunne tåle at spille.

I sæsonen 1956–57 lykkedes det endelig at få KBK ned fra tronen. Den sag klarede holdet fra ABC, der havde fået tilgang af brødrene Poul-Erik og Knud Aage Nielsen fra Nykøbing F. Brødrene Nielsen flyttede videre til Skovshoved (nederst) og var med til at vinde DM i sæsonen 1964–65.

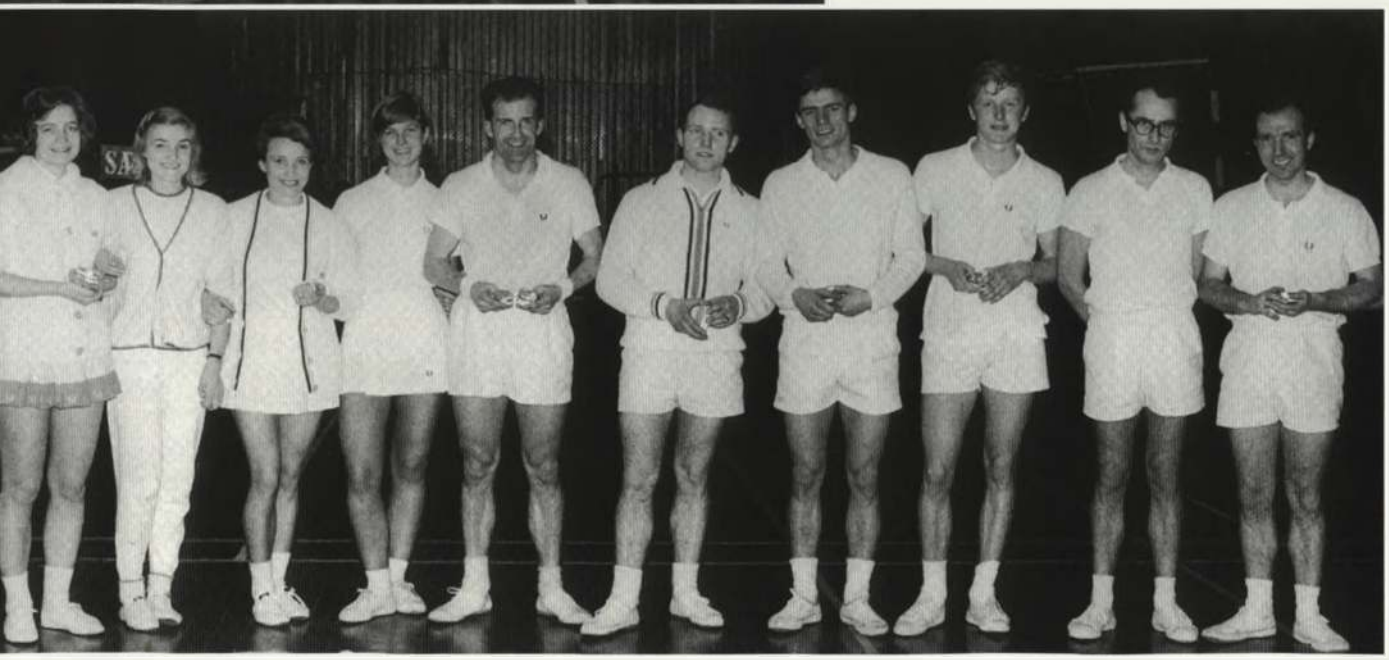

Triton fra Aalborg er en af de få provinsklubber, der har været i stand til at sikre sig det danske holdmesterskab.

Året efter slog KBK-parret igen til, da Tonny Ahm og Gert Keilstrup blev besejret, så KBK igen blev mestre.

KBK sad tungt på titlen til sæsonen 1956–57, hvor det lykkedes for ABC at vinde guld. Alt skulle afgøres i hallen i Markmansgade. KBK havde lånt sin tribune ud til amagerkanerne, der måtte hænge de røde lamper ud. Udsolgt. ABC vandt med 8–5. Holdet havde fået tilgang af så gode navne som brødrene Poul-Erik og Knud Aage Nielsen fra Nykøbing Falster, og den unge Henning Borch var også med. Året efter var KBK tilbage på tronen. Ikke mindst med 10–3 over ABC, som havde mistet Palle Granlund til Valby.

KBK vandt uafbrudt frem til sæsonen 1964–65, hvor Skovshoved var kommet så meget til hægterne efter mange års anonym tilværelse, at der nu igen var format over holdet, der bl.a. havde fået brødrene Nielsen fra ABC på holdet. Så der kom nogle år, hvor Skovshoved og KBK skiftedes til at vinde mesterskabet. Det kom lidt an på hvem, der havde hjemmebane i den sæson, hvor man blev mester.

KBK fik mest styr på tingene og sad på tronen frem til sæsonen 1974–75, der blev startskuddet til en helt forrygende periode for Gentofte, der såmænd vandt mesterskabet fem år i træk. Og ikke nok med at Gentofte vandt. Undervejs i den periode tabte holdet ikke en eneste kamp. Festen sluttede først, da Lene Køppen, Morten Frost og Anne og Steen Skovgaard som licensspillere måtte holde sig væk fra holdturneringen, som på det tidspunkt kun var for amatørspillere.

Indtil da havde Gentofte (8), KBK (18), Skovshoved (3) og ABC (1) delt mesterskaberne mellem sig, men guldet blev i det københavnske område i sæsonen 1979–80, da Hvidovre Badminton Club sikrede sig titlen med et hold, der bl.a. bestod af Poul Petersen, Jesper Helledie, Jan Hammergaard Hansen, Lennart Hansen, Vagn Ipsen og svenskeren Villy Nilsson, mens Helle Guldborg, Jette Moberg og Marianne Christensen fik følgeskab af den kun 15-årige Anette Bernth.

– Hun ringede til mig og spurgte, om hun kunne blive medlem, og da jeg lige havde set hende an, var der ingen tvivl. Hun kunne mere end gennemsnittet, og så var hun jo altså også dansk juniormester. Faktisk formåede Anette at gå gennem sæsonen uden at tabe en kamp, siger Hvidovres UK-chef Allan Petersen.

Men i sæsonen 1980–81 blev der skrevet historie. Endelig gik holdmesterskabet til provinsen. Det var Aalborgklubben Triton, som sikrede den triumf. Det var der to forklaringer på. Dels svækkelsen af et par af de københavnske klubber på grund af licensspillerordningen, og dels at Triton ganske enkelt rådede over et eminent mandskab. Spillere som Mark

KBK fik stablet et godt hold på benene i begyndelsen af 1970erne og fik sikret sig nogle flere titler til den righoldige samling.

Christiansen, Jens Peter Nierhoff, Torben Carlsen, Mogens Neergaard og Kenneth Larsen havde følgeskab af Kirsten Søe, Lotte Nielsen, Annie Bøg Jørgensen og Kirsten Larsen. Træner var Peter Sørensen, der havde skruet op for den fysiske træning.

Triton fik fra forskellig side 13.000 kr. i belønning for mesterskabet, men det var alt for lidt til at få det hele til at hænge sammen, og det gik bl.a. ud over ungdomsspillerne, der måtte kigge i vejviseren efter at komme til mange turneringer.

Provinsen fortsatte sin sejrsgang året efter, da mesterskabet endelig kom til Århus, hvor Højbjerg tog titlen.

Nu var det spillere som Agnete Juul, Susanne Ejlersen, Jane Pedersen, Poul Nielsen, Poul Børge Pedersen og Preben Lind, der var de solide og bærende kræfter.

De to næste sæsoner vendte Gentofte tilbage som danske mestre. Kirsten Larsen og Jens Peter Nierhoff var kommet til fra Triton, og ægteparret Skovgaard havde fået deres amatørrettigheder tilbage efter en begrænset succes som licensspillere og unge spillere som Michael Kjeldsen og Charlotte Hattens gjorde også god fyldest. I den anden sæson var Mark Christiansen og Torben Carlsen kommet til Gentofte fra Triton.

De vendte året efter hjem til Triton og fik følgeskab af Ib Frederiksen fra Højbjerg og Nils Skeby fra Esbjerg. Og de forstærkninger var nok til at sikre nordjyderne endnu et dansk mesterskab.

I 2. division „truede" Skovshoveds holdleder Dennis Andersen med at hans hold ville være kraftigt forstærket efter nytår. For så fyldte Christina Bostofte 14 år og var dermed spilleberettiget til at være med hos seniorerne. Hun vandt efter behag over sin mor Lonny til træning og fik af og til også ram på Joke van Beusekom.

Ved Tritons 15 års jubilæum i 1953 kunne man konstatere, at klubben måtte lade sine godt 300 medlemmer spille ni forskellige steder – fordelt i tre kommuner. Man ventede sig meget af teenagerne Carsten Morild og Jørgen Brix Steby.

Peter Locht fra Århus har i mange år haft hånd i hanke med holdturneringen, som er blevet styret af en forholdsvis lille flok mennesker.

Ved All England stillede Christina op i double sammen med sin mor. Det havde man aldrig set før i turneringens 75-årige historie.

I 1986 var Gentofte tilbage på tronen. Der var kommet en del spillere fra Lillerød, og så var Poul-Erik Høyer kommet fra Helsinge. På spindesiden gjorde navne som Rikke V. Sørensen og Pernille Nedergaard det flot sammen med Charlotte Hattens og Hanne Adsbøl.

Holdturneringen var i den periode begyndt at lide under spillernes hektiske rejseaktivitet til udenlandske turneringer. Gang på gang blev spillerunder flyttet, så det kunne være svært at finde ud af, hvad der egentlig foregik.

I 1987 var Højbjerg tilbage som bedste hold. Gentofte havde atter mistet nogle af sine bedste spillere, der var gået over som licensspillere, og det tab var for voldsomt.

Grete Mogensen var taget fra Esbjerg til Højbjerg, der også havde fået Henrik Lyngby som træner.

Nykredit var kommet til som sponsor for holdturneringen og det betød, at guldvinderne blev belønnet med 37.500 kr. Der var ca. 950 tilskuere til kampen om guldet, da Gen-

tofte kom på besøg i sidste spillerunde. Det gav 20.000 kr. i kassen, og med tv på pletten lykkedes det pludselig at få sponsorater i sidste øjeblik.

Op til sæsonen 1988 blev det i Dansk Idræts-Forbund vedtaget at licensspillere gerne måtte spille om officielle DIF-titler. Kun Ole Mertz fra DBF stemte imod det forslag. Det betød, at de kunne være med i holdturneringen og at der ikke var grund til at spille to danmarksmesterskaber i individuelle rækker, hvor man havde opereret med et DIF-mesterskab og et DBF-mesterskab.

Pengene på bordet betød, at der pludselig kom en lang række klubskifter. Michael Kjeldsen tog fra Gentofte til Triton, der i forvejen var godt kørende, så det kunne ikke undre, at nordjyderne kunne sikre sig årets mesterskab.

Pengenes magt var stor, og det næste år vendte Poul-Erik Høyer tilbage til Gentofte efter en afstikker til barndomsklubben Helsinge. Sponsoren SDS lovede 30.000 kr. til vinderen af turneringen og hver af de otte klubber i 1. division fik 10.000 kroner, der skulle bruges til at skabe mere omtale af turneringen.

Oprykkerne fra Kastrup-Magleby hentede Max Gandrup og Thomas Lund i Herning, Lotte Olsen i Greve, Lisbet Stuer-Lauridsen og Charlotte Madsen i Lillerød og i Højbjerg dukkede den 14-årige Camilla Martin op fra ungdomsafdelingen. I Badminton blev det slået fast, at hende ville vi nok komme til at høre mere til – hvis hun kunne bevare interessen for spillet.

Når der spilles DM-finale i K.B.-Hallen sætter publikum liv på tilskuerpladserne. Kastrup-Magleby har sikret sig et væld af medaljer siden oprykningen til den bedste række. 16 ud af 17 mulige viser klassen.

Jyderne afvikler de største ungdomsturneringer med deltagelse i U19, U17, U15 og U13 samt fra A- til C rækker. Det er specielt Ikast, Grindsted, Herning, Brande og Åbenrå, der har disse gigantturneringer med op til 1000 deltagere, der spiller i ret så mange haller i området.

Greves medlemmer ville ikke ofre penge på at hente spillere fra andre klubber for at holde sig i den bedste række efter oprykningen, så før kampene gik i gang lød tippet fra Greve, at man ville rykke ud sammen med Gentofte.

Men det endte med en finalekamp i Gladsaxe Sportshal mellem Gentofte og KMB. 1.600 tilskuere så Gentofte vinde med 7–6 ikke mindst takket være en storartet indsats af Peter Knudsen.

Gentofte havde fået Poul Kold som træner og fra ungdomsafdelingen kom Thomas Stuer-Lauridsen.

Det betød, at mesterskaberne frem til 1993 blev placeret i Gentofte, mens fornyelsen på den front kom fra Lillerød, som satte sig på DM-guldet de følgende fire sæsoner.

Lillerød havde været længe undervejs. Der var lavet det lange, seje træk med at bygge en klub op fra grunden, og de bedste spillere blev i den sæson suppleret med Poul-Erik Høyer og Peter Rasmussen fra Gentofte. Desuden kom Rikke Broen fra abc i Aalborg og i forvejen var Jon Holst-Christensen fra Ringsted og Jens Eriksen fra Ballerup kommet til klubben.

DM-titlen 1993 blev hentet i en finale mod Kastrup-Magleby, der blev pulveriseret med 7–1, så det ikke var nødvendigt at spille de sidste fem kampe.

Og historien gentog sig året efter, da de to hold mødtes i K.B.-Hallen i overværelse af 1.800 tilskuere. Da Lillerød kom foran 7–1 var det hele afgjort.

1995 blev alle gode gange tre for Lillerød, som igen fik skovlen under Kastrup-Magleby. Denne gang så 2.500 tilskuere i K.B.-Hallen, at Lillerød vandt med 7–3 efter en føring på 3–1 til KMB.

Men i 1996 lå det til en sejr til KMB, da Lillerød og amagerkanerne igen mødtes i finalen i K.B.-Hallen. Uheldigvis for KMB blev Peter Gade syg op til kampen, så der måtte møbleres kraftigt om på holdet. Lillerød vandt med 7–5.

1997 blev året hvor Gentofte vendte tilbage som det bedste hold. Og efterhånden vanen tro med KMB på sølvpladsen. Fra Højbjerg havde Gentofte importeret Camilla Martin og Majken Vange, og Grete Kragekjær var kommet i aktion igen. Gentofte vandt med 7–3 efter en KMB-føring på 3–2.

Og så lykkedes det endelig for KMB i 1998 i finalen mod Gentofte.

De følgende år viste KMB sig som den dominerende klub og kun Hvidovre var i 2001 i stand til for en kort bemærkning at vriste mesterskabet fra KMB, der nu er oppe på seks gange guld.

Med nye navne som Peder Nissen, Anne Søndergaard og Pernille Harder fik KMB sat sig på den trone, som de havde kæmpet så hårdt for at komme op på.

"Fra Gedser til Skagen" kalder Søren Nielsen - formand for arrangementsudvalget i 17 år - tiden fra midt i 80'erne hvor de store turneringer blev flyttet væk fra København. "Vi besøgte bl.a. Rødby, Aalborg, Randers, Århus, Silkeborg, Esbjerg, Aabenraa, Odense, Middelfart, Rønne, Svendborg, Kerteminde, Vejle, Vejen, Nykøbing F., Helsingør, Karlslunde, Solrød og Tåstrup. Og alle steder mødte vi stor entusiasme hos de hundredevis af frivillige og afviklede mange vellykkede arrangementer."

MEN - ingen holdturnering uden styring: Lars Jørgen Andersen, mangeårig formand for HU (holdturneringsudvalget) beretter: „Udskiftning i udvalget har været næsten ukendt, da det altid har været bemandet med personer, hvis store interesse naturligvis var badminton, men hvis „kæphest" primært har været at forme en holdturnering, der levede op til alles forventninger, og som kan afvikles efter de fornemste sportslige principper.

Vedrørende selve holdturneringen kan det konstateres, at den over en bred kam er en succes, selv om den desværre aldrig for alvor er slået igennem i pressen. End ikke guldkampen, som lige fra første færd har været et tilløbsstykke med meget store tilskuertal, har rigtig mediernes interesse.

Skal der endelig dryppes malurt i bægeret omkring holdturneringen som sådan, er det ordet protest. Lad det være sagt med det samme, fænomenet optræder i alle specialforbund, men alligevel giver det anledning til undren at antallet af protester er eskaleret helt uhørt de senere år. Om det er samfundsudviklingen generelt, der er årsagen, får lov til at stå åbent, men man kan ikke undgå at få fornemmelsen af, at HU af nogle – afhængig af synsvinklen – betragtes som „Den gode Fe" eller „Fanden selv", der med love og paragraffer i hånd kan omgøre et resultat opnået på spillepladsen.

I slutningen af 80'erne barslede HU med en idé om at nedlægge sig selv og at der i stedet blev dannet en divisionsforening, som i eget regi skulle forestå afviklingen af holdturneringen.

Nogle år senere blev Divisionsforeningen en realitet, men efter kun nogle få måneder blev samarbejdet mellem HU og foreningen en del anstrengt. Oplægget som sådan fejlede ikke noget, men man fornemmede, at der i samarbejdet klubberne imellem opstod større problemer end ventet.

Divisionsforeningens overtagelse af holdturneringen blev aldrig til andet end historie og foreningen blev efter nogle få års eksistens nedlagt.

Lars Jørgen Andersen mener, at tiltaget burde have vundet gehør, men konstaterer samtidig, at klubinteresser tilsyneladende – i hvert fald den gang – var langt større end interessen for at få mulighed for at drive holdturneringen i eget regi. Måske kan ideen genopstå!"

Formand i 49 år plus det løse

I 1932 tog hr. og fru Mertz den lille Ole med i barnevognen, når de skulle over og have lidt motion ved at spille badminton i den gamle hal i Skovshoved. Og noget tyder på, at han nærmest blev vaccineret med sporten, for han nåede senere at være formand i 49 år for badmintonafdelingen i Skovshoved Idrætsforening (SIF).

– Jeg begyndte selv at spille som 7–8 årig, fortæller Ole Mertz, der ud over sin lange formandskarriere i SIF også nåede langt frem som spiller, leder i Dansk Badminton Forbund, International Badminton Federation (IBF) og Dansk Idræts-Forbund.

At dyrke sport i 1930'erne og 1940'erne var en livsstil. Det skete i en tid, hvor sportsklubberne mange steder fungerede som fritidshjem efter skoletid.

– Vi havde dårligt fået fri fra skole før vi mødtes i klubben, og så spillede vi badminton på livet løs – hvis ellers det var til at opdrive en bane. Vi skulle jo dele hallen med tennisspillerne. Så når der var plads, så var vi der, og når tennisspillerne havde haft deres time, var vi atter klar til at hoppe ind på banerne. Når det var madtid, rundede vi lige spisebordet derhjemme, og så var vi i klubben, til vi skulle hjem og sove, siger Ole Mertz.

Som badmintonspillere var hans forældre de rene motionister, og da Ole i 11–12 års alderen begyndte at vise anlæg for spillet, valgte forældrene at droppe deres egne aktiviteter. De var ikke med på den galej med at pace deres søn frem.

– Min mor kom en gang om året i klubben for at se mig spille. Det var det, slår Ole Mertz fast.

At opholde sig i Skovshoved var nu også meget andet end at spille badminton. Om sommeren blev der spillet fodbold på livet løs, og der blev konkurreret i alt, hvad der kunne konkurreres i.

Skovshoved havde jo introduceret badminton på klubplan i Danmark, og klubbens spillere havde næsten haft patent på alle titler i den første halve snes år. Men ungdomsarbejdet gjorde man ikke meget ud af. For at sige det mildt, så var det nærmest ikke-eksisterende. Så da koryfæer som Tage Madsen, Carl Frøhlke og Gerda og Ruth Frederiksen stoppede opstod der et kraterlignende stort hul, der skulle fyldes op af de unge mennesker, der havde været på vej som selvlærte spillere. Skovshoved fik et knæk af rang, da man i 1942 tabte en holdkamp til ABC med 3–22. I en god portion år var det meget dårlig tone, hvis man talte om den kamp i Skovshoved.

– Jeg havde hevet mange af mine klassekammerater med til SIF, og det lå i mig, at jeg gerne ville have tingene til at fungere, så allerede da jeg var 15 år blev jeg leder. Aksel Hansen var formand, men han overlod mere og mere til mig, så det faldt helt naturligt, at jeg overtog formandsposten i 1951 som 20-årig, siger Ole Mertz, der sad på den post frem til 2000, før han valgte at sige stop.

Ole Mertz brugte mindst lige så meget tid på at spille badminton og være leder som andre brugte på at passe deres civile hverv. Han klarede samtidig sit job som lektor i engelsk og fransk og fik udnyttet sine sproglige evner som international leder.

Jørgen Hammergaard og Ole Mertz var med Thomas Cupholdet i Malaysia, hvor det var svært at klare sig i den forrygende varme.

– Det gik pludselig op for mig, at jeg hellere ville til travløb end at se vores 1. hold spille kamp. Og udsigten til en bunke halløj omkring et 50 års jubilæum som formand tiltalte mig heller ikke. Den slags er ikke lige min kop te.

Det var ikke mindst den unge formands fortjeneste, at SIF fortsatte med at fungere som et fritidshjem, hvor der blev dyrket sport, og hvor man hyggede sig sammen med alskens form for underholdning. Der blev spillet „hjørnebold" – et spil hvor det gjaldt om at trille en tennisbold rundt om nogle askebægre via et hjørne – der var konkurrencer i at sende en badmintonbold op i en hjørnelampe. Der blev spillet bridge, og der blev quizzet. Ole Mertz havde quizbøger klar til enhver lejlighed.

I fodboldsæsonen gik turen ofte til Idrætsparken i Ole Mertz' bil, der var fyldt op med tre–fire drenge.

– Jeg var selv bidt af en gal fodboldspiller som dreng, og jeg var på de bedste hold hele vejen op til senioralderen. Men som 17-årig måtte jeg træffe et valg. Skulle det være badminton eller fodbold ved siden af skolegangen. Jeg kunne ikke overkomme det hele, og så blev det badmintonspillet, siger Ole Mertz.

Det pudsige ved al aktiviteten i SIF var at drengene senere i livet ikke havde så let ved at være sammen privat. Fællesskabet fungerede bedst i klubben på Krøyersvej.

Træningen bestod af en time om ugen, så det gjaldt bare om at holde sig til, når der pludselig var ledigt inde på en bane.

Som formand fungerede Ole Mertz på helt specielle vilkår.

– Når jeg en gang i løbet af maj gik rundt og satte sedler op på dørene forskellige steder om at der snart skulle være generalforsamling i badmintonafdelingen, så var det til almindelig moro for alle, og den dag generalforsamlingen skulle finde sted, stak jeg lige næsen inden for i det lokale hvor den skulle foregå for at se, om der var dukket nogen op. Det var der ikke, så jeg kunne bare fortsætte mit virke, siger Ole Mertz.

Der var nu heller ingen risiko for at han skulle tage af kassen, for han var underlagt afgørelserne i hovedafdelingen.

– Det hele kørte bare efter devisen om at „det ordner Mertz", og det gjorde jeg så.

Ole Mertz begyndte at få styr på instruktionsarbejdet, så det ikke var de rene tilfældigheder, når børnene mødte op i SIF. Nogle af tingene var selvopfundne, men efterhånden kom der en bedre struktur på tingene.

– Ungdomsspillerne havde ikke så mange ting at se hen til. Vi var til ABCs åbne turnering, vi var til de københavnske mesterskaber og årets højdepunkt var en tur til provinsen. Vi fik samlet så mange penge sammen, at vi som oftest kunne tage en tur til Kolding i en bus.

Ved at studere de gamle koryfæer i Skovshoved havde Ole Mertz trods alt fået lært nogle ting, så han nåede frem blandt landets bedste spillere. Uden at det kastede ret mange titler af sig.

– Der var et problem, der hed Finn Kobberø. Han var gudbenådet god, så ligegyldigt hvad jeg fandt på, ville jeg aldrig være i stand til at vinde over ham. Jeg mindes en gang jeg skulle møde ham og løb rundt og gjorde gymnastik og hvad man ellers skal for at varme op. Finn Kobberø sad på en radiator med en øl og spurgte hvad jeg dog havde gang i. Det forklarede jeg ham så, og han konstaterede –

ganske rigtigt – at det var nyttesløst. Jeg ville jo tabe under alle omstændigheder. De store turneringer for mig var når han var i den anden halvdel af lodtrækningen, så jeg først skulle møde ham i finalen, griner Ole Mertz.

Undervejs blev det til 12 landskampe i perioden 1955–65, og to gange lykkedes det at komme med til Thomas Cup-slutrunderne i Østen.

– Der blev jeg mægtig populær ude. Vi kendte jo ikke til svedbånd, og i den enorme varme var det svært at holde fast på ketsjerne, så når jeg havde været ude i en duel, gik jeg hen og skiftede ketsjer. Det syntes publikum var meget underholdende, siger Ole Mertz.

Som spiller var han efter eget udsagn af den nervøse type. Det gjorde det ikke nemmere at vinde, men da han kom i 30'erne, blev det hele mere afslappet, og i 1964 lykkedes det at blive nordisk mester i double sammen med klubkammeraten Jesper Sandvad. Det blev også til fire semifinaler i All England i herredouble. Fem gange var Ole Mertz i finalen ved de danske mesterskaber, og hver gang tabte han i to sæt.

Ledergerningen i Skovshoved krævede sit, men det tog ikke mere tid end at Ole Mertz også kom ind i DBF. Han fik sæde i spilleudvalget. Og det var lig med retten til at arrangere alt i forbundet. Det var det eneste udvalg, så der var nok at tage fat på. Det betød ikke mindst en styrkelse af instruktionsarbejdet.

Undervejs i karrieren var det lykkedes for Ole Mertz at få taget en magistergrad i engelsk. De første fem år på universitetet mindede mest af alt om en badeferie, men så tog han sig sammen og fik sin eksamen og efter to år som militærpolitibetjent fik han ansættelse på Øregård Gymnasium, hvor han fik fastansættelse i 1961 og hvor han arbejdede til han gik på pension.

Engelskkundskaberne kom ham virkelig til hjælp, da han via den daværende DBF-formand Kurt Møller kom ind i IBF. Her blev Ole Mertz hurtigt vicepræsident og kom med i diverse udvalg.

– Det var en tung mekanisme at arbejde med. Der var ingen penge i kassen, og telekommunikationen var jo slet ikke som i vore dage. Jeg blev sat til at styre afholdelsen af turneringerne, og det kørte jeg som jeg ville. Min telefonregning løb noget op i den periode, men jeg fik da en del støtte fra DBF.

Når man fik besked på, at man f.eks. skulle være referee i München, så skulle man tage det som en ære og selv finde ud af, hvordan man kom til Vesttyskland.

– Der var mange forhindringer undervejs, men jeg fik samtidig utroligt meget ud af det. Som engelsklærer var det en fornøjelse at være sammen med briterne, og jeg lærte meget om mødeteknik og forhandlinger. Det lovmæssige har også altid interesseret mig, siger Ole Mertz.

Rektor på Øregård Gymnasium var ikke den store tilhænger af Ole Mertz' arbejde i IBF og han fik gjort det klart, at fraværet skulle begrænses mest muligt.

Under Skovshoveds åbne turnering i 1979 blev Morten Frost så hidsig i finalen mod Flemming Delfs, at han kastede sin ketsjer under nettet over på Delfs' banehalvdel. Uden at det fik konsekvenser. Da Torben Nielsen ved det følgende københavnsmesterskab skulle møde Frost, valgte Torben Nielsen at gå på banen iført styrthjelm. For man kunne jo ikke vide med ham Frost ...

– Det betød, at jeg en torsdag kunne sætte mig i en flyver og tage turen til New Zealand. Der blev der holdt et møde lørdag og så satte jeg mig op i flyveren igen og var tilbage på skolen mandag morgen.

– I DBF var holdningen til det internationale arbejde, at det blandede man sig ikke i. Det var min afdeling, og jeg kunne bare gøre som jeg havde lyst til. Det betød bl.a. at jeg blev involveret i optagelsen af Kina i IBF. De måtte selvfølgelig gerne komme med, men det måtte ikke være på bekostning af Taiwan, der havde været med i mange år. Da taiwaneserne blev opmærksom på min holdning, blev jeg lovet guld og grønne skove fra deres side. Det kunne jeg selvfølgelig ikke tage imod, og det var jo heller ikke derfor, at jeg stemte for deres forbliven.

I DBF nåede Ole Mertz et enkelt år at være formand. Meget mod sin vilje.

I marts 1970 gik Leif Johansen, Lisbeth Barnekow, Ole Mertz og en flok ungdomsspillere i TV-studiet for at lave optagelser til et ungdomsprogram med fire udsendelser i sportsregi – en efterfølger af fodboldens succes: Bolden ruller, med Harald Nielsen. Det var i „de gode gamle dage" hvor produceren viste hvilken knap, man skulle trykke på, når der blev sagt klar til optagelse og hvilken man skulle anvende, når man var færdig. „Dødmandsknappen", cut, måtte kun anvendes, hvis f.eks. en projektør faldt ned – og så gik han over i kantinen.

– Men Erling Dige meddelte, at han ikke havde tid til at fortsætte, så jeg accepterede at tage et enkelt år, mens man fandt en anden kandidat, og så dukkede Jørn Skaarup heldigvis op på scenen og tog over.

I DBF havde Ole Mertz travlt med at få gang i instruktionsarbejdet, der var begyndt i Vejle.

– I første omgang var jeg med for at holde et kort foredrag, men når jeg nu alligevel havde taget turen fra Skovshoved, var det vel bedre, at jeg bidrog med lidt mere, så det udviklede sig, slår Ole Mertz fast.

På et tidspunkt satte han sig for at finde ud af, hvor meget tid han egentlig brugte på at være badmintonleder.

– Et enkelt år nåede jeg op på 1.800 timer – altså en næsten fuld arbejdsuge hver uge året rundt.

Ved siden af skulle han så lige passe sit lærerjob.

– Men heldigvis lå det for det meste „kun" på 800–900 timer om året, siger Ole Mertz.

Indsatsen for både dansk og international badminton har kastet mange anerkendelser af sig. Ole Mertz er indehaver af IBFs ærestegn, æresmedlem af Skovshoved IF, Københavns Badminton Kreds og Danmarks Badminton Forbund, og han har modtaget Gentofte Kommunes Idrætspris, Danmarks Idrætsforbund fortjensttegn og som spiller Danmarks Badminton Forbunds fortjensttegn.

– DBF fortjensttegn var noget jeg VILLE have. På et tidspunkt manglede jeg 3–4 point for at have gjort mig fortjent til det. Så turnerede jeg rundt i landet til mindre turneringer og skrabede et kvart point sammen her og et halvt point der. Det gik jo noget langsomt, men heldigvis forbarmede min klubkammerat Klaus Kaagaard sig over mig og tog mig med som makker i de åbne hollandske mesterskaber. Vi vandt, og jeg fik de sidste nødvendige point.

Ole Mertz har altså været med næsten fra vuggen begyndte at bevæge sig i Skovshoved, og han er slet ikke sikker på, at alt hvad han har foretaget sig har været lige sundt. Af den enkle grund, at man ikke altid vidste hvad man havde gang i.

– Når jeg ser hvor mange, der har fået fysiske skavanker med hofter og ryg, kan jeg godt have min tvivl om, at vi gjorde, som vi burde. Når man havde vundet en kamp, var det en tradition, at man gav sin modstander en drink. Det kunne godt være en sodavand. Den sad vi så og drak, mens vi var pjaskvåde. Det kan ikke have været sundt. Vi var også mange, mange år om at finde ud af at træne fysisk. Når man spillede badminton gik man ind på banen og begyndte at slå. Der har vi heldigvis udviklet os meget, siger Ole Mertz.

Under er besøg i Sverige fik Hans Hansen fra Skovshoved det tilnavn, der senere klæbede til ham. I en artikel i en svensk avis blev han efter sit lærerige og meget underholdende foredrag omtalt som „badmintonprofessoren".

I DBFs 75. år er han stadig aktiv på et veteranhold. Men nu skal det altså også være slut. Selv om de andre på holdet siger, at det går da meget godt.

Preben Dabelsteen, Knud Christensen, Jørn Skaarup og Mogens Felsby i bageste række og Ib Olesen, Richard Heilbo og Børge Frederiksen nåede frem til den første Thomas Cupfinale i 1948, men de undertippede malayere, var en alt for stor mundfuld. De vandt med 8–1.

Tæt på så mange gange

Mens badmintonspillets oprindelse kan diskuteres til dommedag, så der er ingen tvivl om hvem, der stod fadder, da Thomas Cup-turneringen blev skabt. Det er den turnering, som oprindelig hed „The International Badminton Championship Challenge Cup". Englænderen Sir George Alan Thomas var manden, der mente, at det ville være en god ide med en verdensomspændende turnering for herrelandshold for at komme videre med udbredelsen af spillet. I 1934 var han blevet valgt som den første formand for The International Badminton Federation, IBF, og den post bevarede han frem til 1955 – uden at miste et eneste møde.

Sir Georges liv var yderst bemærkelsesværdigt. Født i Istanbul i 1881 og død 1972 hjemme i England. I den mellemliggende tid havde han oplevet mere end de fleste blot turde drømme om. Som badmintonspiller fik han sin debut i All England i 1901, da han nåede semifinalen i herredouble takket være ringe tilmelding og en walk over. Men i 1903 vandt han mixeddoublen, og det blev til i alt otte sejre i den række, deraf de fire i træk (1914–1922, 1. verdenskrig kom i vejen). Først i 1920 vandt han herresingle, og han var 41 år, da han vandt rækken for sidste gang. I alt blev det til 21 titler i All England. Frem til 1948 var han til stede ved samtlige All Englandturneringer.

Sir George var i semifinalen i Wimbledon i tennis i 1911, han var på countyhold i hockey, han var en eminent bordtennisspiller, og han var blandt verdens bedste skakspillere.

Manden med den store kærlighed til sport tilbød at sætte en pokal på højkant, da man vedtog at indføre den turnering, som han kom til at lægge navn til. Beslutningen kom på et forretningsudvalgsmøde i IBF i forbindelse med All England i 1939, og ideen blev modtaget med kyshånd. Men så kom 2. verdenskrig i vejen.

I turneringens oprindelige udformning blev der spillet ni kampe over to dage, og lige fra starten har man spillet i geografiske zoner, hvorfra vinderne gik videre til en slutrunde.

Det tog nogle år før de fleste badmintonspillende nationer havde vundet fodfæste igen efter krigen, men i 1948 var man klar til den første lodtrækning. Der var seks europæiske lande, tre i den amerikanske zone (Indien talte med her) samt Malaya.

Danmark blev part i den allerførste zonekamp. Irland kom på besøg i København, og der blev spillet i Idrætshuset. Det begyndte med en herresingle mellem den senere formand for DBF, Jørn Skaarup, og ireren Frank Peard. Skaarup vandt serven og kom dermed til at slå det første slag i turneringen. Peard ramte ved siden af bolden, så Skaarup også kom til at slå det andet slag.

Danmark vandt 9–0 over Irland, og det blev fulgt op med de samme cifre mod Sverige og England.

I den anden del af turneringen havde USA spillet sig frem til semifinalen mod Malaya. Den kamp blev spillet i Glasgow. For fulde huse. 6.000 så på, da Malaya vandt med 6–3. I de dage var Skotland plaget af frost og tåge, så al udendørs sport blev aflyst. Aviserne havde travlt med at fortælle om badminton og fylde sportssiderne med beretninger om fjerboldenes flugt over nettet.

Derefter var der lagt op til en finale mellem Danmark og Malaya. Kampen skulle spilles i Preston i England.

Danmark havde spioneret mod malayerne og konstateret, at de vist ikke var så meget værd.

DBFs formand Hjalmar Andersen, som normalt var en meget reserveret person, kom glædestrålende før kampen og sagde til spillerne, at efter kampen måtte de godt kalde ham „Onkel Hjalmar".

Men humøret faldt drastisk. Malaya vandt 8–1. Kun fynboen Mogens Felsby hev en sejr hjem. Danskerne, der var vant til gode forhold hjemmefra, havde svært ved at spille på det glatte gulv, som malayerne befandt sig bedre på.

Pokalen havde i otte år stået i en bankboks i London. Nu blev den flyttet til Asien, hvor man spillede næste gang tre år senere.

Som regerende mester skulle Malaya vente på hvem, der skulle møde dem i finalen i den næste turnering. Danmark vandt den europæiske zone ved igen at slå Irland, Sverige og England.

Men i den første interzonekamp var Indien for stor en mundfuld. Det blev indisk sejr på

Det tog sin tid før man kom til at spille om denne pokal, som Sir George Thomas havde udsat allerede før krigen.

6–3. Det var der flere forklaringer på. De danske spilleres rejse var ikke så lidt af en oplevelse. Med fly fra Kastrup til Hamburg. I en ny maskine til Geneve. Så en mellemlanding i Athen for at tanke op inden turen gik til Cairo og en varme, som var ved at vælte spillerne omkuld. Efter et døgn i Egypten gik turen til Karachi Pakistan. Dernæst videre til Bombay og så til Calcutta før turen sluttede i Bangkok. På grund af dårligt vejr kunne man ikke fortsætte til Kuala Lumpur de første tre dage. Og kampen mod Indien nærmede sig.

Svend Pri formåede under de nordiske mesterskaber i 1969 at tabe i første runde til nordmanden Harald Nettli, som vandt med 15–7, 15–4. Nettli nåede helt frem til finalen. Her var svenskeren Kurt Johnsson dog for stor en opgave. Svensk sejr med 15–8, 15–6.

Det lykkedes at komme af sted til Singapore, og efter et kort ophold og lidt søvn drog man til Kuala Lumpur, hvor holdet landede kl. 14.00. Klokken 20.00 gik man i gang med kampen. Det måtte næsten naturnødvendigt gå galt

med de forberedelser, og inderne førte med 3–1 efter førstedagen og vandt 6–3. Malaya mødte USA i finalen og vandt med 7–2.

I turneringen 1954–55 nåede Danmark igen frem til finalen efter den traditionelle sejr i Europa og derefter gevinster over Australien (9–0) og Indien (6–3). Malaya vandt slutkampen med 8–1. Kun Finn Kobberø og Jørgen Hammergaard formåede at vinde for Danmark. Men man konstaterede med tilfredshed, at gennemsnitsalderen på det danske hold var 25 år, mens den hos Malaya var 32. Et generationsskifte var sandsynligvis på vej.

Når de danske spillere alligevel var kommet så langt hjemmefra, kunne de lige så godt stille op i diverse turneringer rundt omkring i Asien, så inden de var hjemme, havde de spillet et hav af kampe og været oppe og nede i 20 lufthavne.

Og så var Indonesien for øvrigt dukket op på badmintonscenen. De havde meldt sig ind i IBF i 1953, og de vandt turneringen i 1958. I deres første kamp i slutrunden vandt de med 6–3 over Danmark.

På det tidspunkt havde Erland Kops vundet sin første All Englandtitel, så den fik ikke for lidt, da han blev præsenteret før kampen. Erland Kops, verdensmester, forkyndte speakeren.

– Men jeg var helt rundt på gulvet fysisk efter en lang skibsrejse på fire uger fra Livorno til Penang, så da den første bold kom, ramte jeg ved siden af. Det var meget pinligt, fortæller Erland Kops, der rejste den vej, fordi han skulle videre til Thailand efter kampen for at arbejde for ØK.

Da Indonesien havde vundet over Malaya, blev der holdt en banket, hvor malayernes holdleder ønskede indoneserne til lykke med sejren, hvorefter han brugte resten af sin tale til for øjnene af alle at svine sine egne spillere til, så flere gik grædende bort.

Danskerne deltog også aktivt i finalen. I de dage brugte man spillere fra de andre nationer som linjedommere, og Børge Frederiksen var endda udnævnt til servedommer.

Atter deltog de danske spillere i diverse kampe i Asien på vejen hjem, og det endte med ca. 25.000 km i flyvemaskiner.

Varmen var hele tiden et voldsomt problem for de danske spillere, der jo ikke var vant til at løbe rundt inde i en hal, hvor der godt kunne være op mod 40 grader.

Dansk jubel i Malaysia. Jørgen Hammergaard er flyvende og på vej ind på banen for at lykønske sin landsmand, der har vundet en af de sjældne danske sejre i den sammenhæng.

Så ved næste finalerunde i Senayan-hallen i Jakarta i 1961 gik det galt efter en indledende sejr over USA på 7–2. Thailand sendte Danmark ud af turneringen med 7–2 og tabte så i finalen til indoneserne, der vandt med 6–3.

På det tidspunkt havde IBF besluttet, at mestrene kun måtte forsvare deres titel en gang på hjemmebane.

Derfor blev finalerunden i 1964 henlagt til Tokyo. Og det udviklede sig til en skandale, der virkelig ville noget.

Danmark kom med et kanonhold, der talte Erland Kops, Finn Kobberø, Jørgen Hammergaard, Poul-Erik Nielsen og Henning Borch. De satte først Malaysia til vægs med 7–2 og vandt derefter med 6–3 over Thailand. Hvorefter Indonesien ventede i finalen.

Underligt nok var der 1.000 indonesiske tilskuere til finalen. En stor del var blevet sejlet til den japanske hovedstad og supplerede nogle indonesiske studerende, der boede i landet.

– Deres opførsel var under al kritik. De sørgede for at have hvide bluser eller skjorter på for den ende af banen, som vi kiggede hen mod, mens dem i den anden ende havde mørkere tøj på, så deres egne spillere bedre kunne se boldene. Og ved sidebytte tog de henholdsvis det mørke tøj af og på. Der blev blitzet løs fra fotografiapparater for at genere

os. Til sidst blev jeg så tosset, at jeg var ved at komme op at slås med en indonesisk tilskuer. Kun fordi Jørgen Hammergaard kastede sig over mig, undgik vi det, siger Erland Kops.

Indoneserne brugte også lommespejle til at blænde de danske spillere, der endte med at tabe 4–5.

Herbert Scheele fra IBF sagde bagefter, at de danske spillere burde være udvandret. Samtidig med at han erkendte, at det måske havde været en dårlig idé, fordi der ikke var nogen til at sørge for deres sikkerhed.

Herbert Scheele var selv referee, da næste finale blev spillet i Jakarta i 1967. Og med hensyn til usportslig opførsel blev der sat rekord.

Malaysia var kommet i finalen mod Indonesien ved bl.a. at vinde 7–2 over Danmark.

I finalen førte Malaysia med 4–3 og den femte sejr var meget tæt på i en double. Så gik publikum helt amok. Danskeren Tom Bacher var dommer, og han spurgte Herbert Scheele, om han syntes det var i orden at fortsætte efter 2. sæt. Det syntes Scheele ikke, og da arrangørerne havde nægtet at tømme hallen for tilskuere og fortsætte for tomme bænkerader, så valgte Scheele at stoppe kampen. Så blev der ballade, og Scheele måtte have politieskorte ud af hallen.

IBF besluttede på et møde kort efter, at finalen skulle spilles færdig i New Zealand. Det ville indoneserne ikke, så det endte med, at Malaysia fik tilkendt sejren med 6–3.

Danmark nåede igen slutrunden i 1970, men op til finalerunden meldte Erland Kops og Svend Pri fra i protest mod ledelsen i DBF, som man fandt ikke bakkede spillerne tilstrækkeligt op. Danmark lagde for mod mestrene, der nu ikke længere var seedet direkte til finalen. Malaysia vandt med 5–4 over det danske hold, der talte Elo Hansen, Henning Borch og Klaus Kaagaard i singlerne og, Borch/Per Walsøe og Tom Bacher/Poul Petersen i doublerne.

I 1973 blev der spillet i Jakarta hos mestrene fra Indonesien. Her formåede Svend Pri at vinde over den dengang seksdobbelte All Englandvinder Rudy Hartono. Men Indonesien vandt dog med 8–1.

Dansk deltagelse i slutrunden har nærmest været betragtet som noget, der var lovfæstet. Hvad det naturligvis ikke er. Og op til slutrunden i 1976 i Bangkok havde Danmark slået

Landstræner Hans Henrik Svendsen er manden i centrum for Elo Hansen, Gert Hansen, Svend Pri, Per Walsøe, Flemming Delfs, Poul Petersen, Steen Skovgaard, Jesper Helledie og Jørgen Mortensen. Det danske hold skuffede fælt mod Malaysia, der vandt 5–4 i 1976.

England med 6–3 og skulle så møde Sverige i K.B.-Hallen. Det blev en gyser.

Stillingen før sidste kamp var 4–4, og udsigten til at Elo Hansen og Flemming Delfs skulle være i stand til at besejre All Englandmestrene Thomas Kihlström og Bengt Frömann var ikke for opløftende, men sensationen skete, og Danmark kom til slutrunden. Her blev der dog brat sat en stopper for videre deltagelse, da Danmark tabte 4–5 mod Malaysia, som så til gengæld fik slemme klø i finalen. Her vandt Indonesien med 9–0. Malaysia troede ikke rigtig på sin egen chance før kampen mod danskerne, så der var bestilt returbilletter til Kuala Lumpur, men den danske indsats var ikke noget at råbe hurra for.

Til gengæld nåede Danmark helt frem til finalen i 1979, hvor Indonesien igen var med i den altafgørende kamp. Der var kommet nye navne som Steen Fladberg, Morten Frost og Gert Helsholt med i truppen. Danmark vandt sin første kamp i Jakarta med 7–2. Det var mod Indien, som protesterede mod at den regerende verdensmester Flemming Delfs var 3. single.

Turneringen blev plaget af politisk uro omkring Kinas forhold til IBF, og der var en del afbud til turneringen.

12. udgave af Thomas Cuppen blev spillet i Europa for første gang siden 1948–49 turneringen. Danmark vandt Europazonen for 12. gang i træk, og Kina var med for første gang. England var med i slutrunden takket være rollen som vært. Danmark måtte i England stille op uden Morten Frost, der var låst af et fogedforbud, fordi han var i konflikt med det ketsjerfirma, som han havde kontrakt med.

Kina og Indonesien mødtes i finalen. Indonesien førte med 3–1 efter førstedagen, men kineserne kom uhørt stærkt igen og sikrede sig trofæet i deres første deltagelse.

I forbindelse med kampene i England blev det besluttet at ændre turneringens format. Fem kampe og alt afgjort på en dag blev produktet af det møde. Det blev også vedtaget, at der skulle spilles hvert andet år.

Siden dengang har Indonesien, Kina og Malaysia fortsat historien med at dele titlerne mellem sig. Indonesien vandt i 1984 i Kuala Lumpur, men Kina vandt i Jakarta, derefter i Kuala Lumpur og siden i Tokyo inden Malaysia havde et mellemspil i 1992 før Indonesien vandt turneringen fem gange i træk, inden Kina kom tilbage på tronen i 2004. Danmarks rolle har været forholdsvis beskeden. Vi har været med hver gang. I 1996 med en stærkt spillende Poul-Erik Høyer i spidsen blev det 0–5 i finalen mod indoneserne i Hongkong og i 2004 blev det til et nederlag på 1–3 mod kineserne i Jakarta.

Her var den store præstation, at det lykkedes at vinde med 3–2 over indoneserne i semifinalen i heksekedlen Senara Stadium.

Danmark kom bagud 0–1 ved Peter Gade og senere 1–2 ved Kenneth Jonassen, men doublerne Martin Lundgaard/Jens Eriksen og Lars Paaske/Jonas Rasmussen fik udlignet i begge tilfælde. Herefter sørgede eksverdensmesteren Peter Rasmussen for den afgørende sejr.

Da badmintonklubben i Greve blev stiftet i oktober 1937 med fem medlemmer var det i første omgang under navnet Hundige Strands selskabelige sportsklub. Så var niveauet lagt. På en ekstraordinær generalforsamling i 1938 ændres navnet til Greve Strands Badmintonklub. Da klubben holdt 40 års jubilæum var der 1.700 medlemmer. I 1975 steg medlemstallet fra 888 til 1.125. Der var 1.000 seniormedlemmer.

Det var Danmarks første sejr over Indonesien i Thomas Cuppen efter nederlag i de 11 forudgående opgør.

De danske problemer med hensyn til succes kan formentlig forklares med to ting. Kun to gange har der været spillet i Europa, hvor der ikke er så kvælende varmt som i hallerne i Asien, og så har asiaterne en tendens til at forberede sig maksimalt til turneringerne, som de betragter som noget helt enestående. Det giver prestige at vinde Thomas Cuppen. Helt så seriøst tager man ikke på tingene i Europa, hvor der prioriteres på flere opgaver i løbet af en sæson.

Kvinderne kom i anden række

Mens der ikke var nogen slinger i valsen om at indføre holdturneringen for mænd, så holdt det hårdt at få indført den turnering, som senere blev kendt som Uber Cup – opkaldt efter den engelske spiller Betty Uber, der udsatte det trofæ, som man spillede om for første gang i sæsonen 1956-57.

Allerede i 1950 havde Betty Uber foreslået IBF, at man kom i gang med en turnering for kvinderne, fordi det virkelig så ud som om der var saft og kraft i herrernes turnering Thomas Cup.

Men herrerne i IBF ville ikke være med. De kunne slet ikke få øje på en fornuftig økonomi.

Og adskillige år senere måtte Betty Uber give dem ret. Tiden var ikke moden i 1950.

Så den pokal som Betty Uber havde købt blev skænket til en golfklub.

Men i 1954 vedtog IBF at man godt ville i gang med en holdturnering for kvinderne, og i 1956 løb det hele af stabelen. Med ganske få deltagende nationer. Faktisk var der kun 11 lande med. Indien kom fra Asien, og USA deltog fra den amerikanske zone.

Danmark lagde ud med at vinde sin første kvalifikationskamp mod England med 5–2.

Den danske holdleder Eduard Christensen havde forberedt en tale, hvor han kom ind på det ventede danske nederlag, men han måtte i hast improvisere en anden tale.

Danmark skulle et par måneder senere møde Irland i en europæisk finale, og det måtte gå godt, for både Tonny Ahm og Tonny Petersen (senere Holst-Christensen) havde umiddelbart op til kampen mod England mødt irske spillere i en turnering og slået dem. Og det blev til en sejr på 6–1. Kun Aase Schiøtt Jacobsen tabte.

I finalen ventede så USA. Og det danske hold var chanceløst. USA vandt med 6-1. Kun doublen med KirstenThorndahl/Anni Hammergaard Hansen vandt over Ethel Marshall og Bea Massman med 15–4, 15–9, mens Tonny Petersen var forholdsvis tæt på i tre sæt mod Lois Alston.

Efter turneringen var der ikke meget opmuntring at hente i en kommentar i Badminton, der slog fast, at det økonomisk så meget skidt ud. Flere nationer ville nok blive væk på grund af den dårlige økonomi.

Slutrunden i 1960 blev spillet hos de forsvarende mestre fra USA, og det foregik i New Haven i Connecticut.

De danske og amerikanske spillere er samlet omkring Uber Cupturneringens stifter, mrs. Betty Uber.

Danmark havde i sin første europæiske kvalifikationskamp mødt England og vundet med 7–0 i overværelse af så få tilskuere, at det nærmede sig det pinlige. Næste opgør var ude mod Skotland, og det blev til en sejr på 5–2 efter en noget nervepræget forestilling. Så ventede Irland i den europæiske finale. I Gentofte vandt Danmark sikkert med 6–1. Atter i overværelse af ganske få tilskuere. Tonny Holst-Christensens mand Bjørn var speaker i Gentofte, men han måtte betale for at komme ind!

Og så gik turen altså til det store udland. Det var danske spillere ikke just forvænt med. I 1947 havde tre spillere været i Indien og nogle år senere havde et halvt dusin spillere været i Sydafrika. Ellers foregik det for kvindernes vedkommende i Europa.

I USA lagde Danmark ud med at vinde 6–1 over Indien. Næste modstander var New Zealand, som blev helt pulveriseret med 7–0.

I finalen vandt USA med 5–2 med et hold, der var præget af en del veteraner. Og da det stor klart, at ungdommen ikke just var på vej måtte det amerikanske overherredømme snart være et overstået kapitel.

Det havde kostet mange penge at sende de danske spillere til USA. Og det betød, at Danmark slet ikke stillede op i turneringen i 1962–63. I stedet blev det England, der nåede frem til finalen mod USA, som vandt for tredje og sidste gang.

Reglen om at de regerende mestre kun måtte forsvare titlen en gang på hjemmebane trådte i kraft op til slutrunden næste gang, og det betød, at New Zealand blev vært. Så var der endnu mindre grund for det økonomisk trængte danske forbund til at bruge penge på en lang og dyr rejse. Umiddelbart var man dog med i turneringen, men da det viste sig, at Sydafrika var modstanderen i den indledende runde og at det skulle foregå på udebane, så valgte danskerne at trække sig.

Japan var med for første gang og vandt turneringen ved at besejre USA i finalen med 5–2.

I 1968-69 var Danmark igen med. Irland blev besejret med 5–2, Sydafrika fik en på frakken med 7–0 før England vandt zonefinalen med 5–2 over et stærkt forynget dansk hold, som nu talte navne som Lisbeth von Barnekow, Anne Flindt, Jette Føge, Karin Jørgensen, Pernille Mølgaard Hansen, Imre Rietveld og Ulla Strand.

Tonny Ahm hilser på sin modstander, Margaret Varner, før finalen i 1956 i USA, hvor amerikanerne vandt med 6–1.

Næste gang gik det noget bedre. Efter 6–1 over Sverige, 7–0 over Irland, 6–1 over Vesttyskland og 5–2 over England var Danmark klar til finalerunden i Japan. Holdet, der spillede Danmark frem til slutrunden var Anne Flindt, Karin Jørgensen, Pernille Kaagaard og Ulla Strand samt debutanterne Lene Køppen og Anne Berglund. De to sidstnævnte skulle til eksamen, da det gik løs i Japan, så de blev afløst af Imre Rietveld og Annie Bøg Jørgensen.

Ved All England i 1948 spillede Poul Holm fra Gentofte en sløj turnering. Da han kom hjem viste det sig, at han faktisk led af gulsot og burde have holdt sig langt væk fra sport.

Ulla Strand, Lisbeth Barnekow, Karin Jørgensen og holdlederen Søren P. Rasmussen i bagerste række og Pernille Kaagaard, Anne Flindt og Jette Føge før en Uber Cup-kamp.

Anne Skovgaard, der tidligere som Anne Statt havde repræsenteret England, men nu var blevet gift med doublespilleren Steen Skovgaard.

Her spillede man altså ni kampe, men meget blev nu lavet om. I 1982 blev det vedtaget at slå Thomas Cup og Uber Cup sammen til en fælles turnering med kun fem kampe, der skulle afgøres i løbet af en dag.

Fra 1980 til 2004 er det lykkedes for det danske hold at kvalificere sig til slutrunden 10 ud af 12 gange, og det er blevet til en andenplads i 2000 i Kina mod værtsnationen, der kom foran 3–0, så der ikke var grund til at spille videre.

I det hele taget er de kinesiske damer kommet godt på tværs med ni titler, siden de kom ind i turneringen. Seks gange har Danmark mødt Kina, og ikke en eneste gang er det lykkedes så meget som at vinde bare en enkelt kamp.

I 90'erne afholdt kvindegruppen og Instruktørtræner-udvalget diverse seminarer for kvinder. På første kursus i 1991 var kendte kræfter som Ulrik Wilbek, Kirsten Larsen og Carsten Morild undervisere, og senere arrangeredes i samarbejde med Ungdomsudvalget i Udviklingssektionen deciderede pigesommerlejre.

Turneringen 1974–75 gav debut til Inge Borgstrøm og Lonny Bostofte. Danmark tabte europafinalen til England, og i finalen vandt Indonesien over de ellers suveræne japanere, som blev besejret 5–2.

De indonesiske vindere afgav hjemmebanefordelen i næste turnering, der igen foregik i New Zealand.

Danmark var med, men det blev til et nederlag på 1–6 mod Japan. Kun Lene Køppen sejrede. Hun slog Hiroe Yuki med 11–5, 12–10.

Imre Rietveld kom hjem i rullestol fra den turnering. Hun sprængte en akillessene for anden gang.

Japan sikrede sig titlen for sidste gang i 1981 på hjemmebane ved at vinde over Indonesien med 6–3. Danmark havde tabt den europæiske finale i Redbridge uden for London med 4–5. Blandt de danske spillere var

Sølvet i 2000 blev sikret med Camilla Martin, Mette Sørensen, Helene Kirkegaard og Rikke Olsen som de bærende kræfter.

I 2004 var det lige ved at lykkes med en ny finaleplads. I semifinalen mod Indonesien førte Danmark med 2–0 efter sejre til Camilla Martin og Tine Rasmussen, og Rikke Olsen/Ann Lou Jørgensen havde matchbold i deres kamp, men de kiksede og det samme gjorde Pernille Harder/Mette Schjoldager, som ellers også havde solide føringer undervejs.

Fundamentet er stort og stærkt

Uden elite ingen bredde, og uden bredde ingen elite. Det er en af de teser, som ofte høres i forbindelse med sport. Og i Danmarks Badminton Forbund kan man konstatere, at der er både masser af elite og masser af bredde.

Der er spillere i verdensklasse, og der er spillere langt ned i det seriesystem, der er så unikt for dansk idræt generelt.

Lige siden de første internationale triumfer i slutningen af 1930'erne ved All England har dansk badminton markeret sig i den absolutte verdenselite, men mindst lige så vigtig har udbredelsen på breddeplan været.

Allerede ved spillets etablering i begyndelsen af 1930'erne forsøgte man fra DBFs ledelse at få gjort skolerne interesseret i at integrere badminton i gymnastikundervisningen. Det holdt hårdt at få Statens Gymnastikinstitut til at medvirke til uddannelsen af instruktører, men nogle fremskridt skete der dog med den nye sport.

Og så havde badminton den fordel, at man kunne spille på et forholdsvis begrænset område.

På det tidspunkt, hvor enhver kommune med respekt for sig selv endnu ikke havde sin egen hal, var der dog som oftest et forsamlingshus, som kunne danne rammen om den nye sport, der ikke krævede det store udstyr. Skolernes gymnastiksale var også brugbare i aftentimerne selv om der hang både tove og bomme i vejen.

Det var ikke altid, at banerne havde de rigtige mål – der kunne jo stå en kakkelovn i vejen i den ene side, men det så man stort på. Vigtigst var det at få spillet.

Fra DBFs ledelse gjorde man meget for at få udbredt spillet. Så vidt pengene tillod det, blev der sendt spillere til provinsen for at propagandere, og typisk nok var man i Skovshoved langt fremme i den retning med brødrene Aksel og Hans Hansen.

Mens der hurtigt kom et acceptabelt antal haller i København og der ret tit blev bygget en hal i de lidt større provinsbyer, så kneb det af forståelige økonomiske grunde i de mindre samfund. Det medførte, at der blev stor forskel i spillernes udvikling og styrke. Der var voldsom forskel på om man havde lært at spille i en hal med højt til loftet og plads til at løbe til siden og bagud eller om man havde lært at spille i en lille sal. Det gav sig udtryk i, at der blev lavet specielle turneringer for de „ikke halejende" klubber.

Under krigen kom der for alvor gang i udbredelsen af badminton, der jo har den fordel, at man blot behøver at være to for at komme i gang med spillet. Er de to ydermere jævnbyrdige kan der komme drabelige dyster ud af det på både lavt og højt plan.

Badminton begyndte som en seniorsport, men nu er der turneringer for de helt små børn og for folk, der har rundet de 65. Her er der ingen aldersgrænser.

Et Breddeudvalg blev oprettet allerede i 1987 med Bjørn Holst-Christensen som formand. DBF har idag en Bredde- og Udviklingsafdeling. Afdelingens formål er at vedligeholde de bestående og indføre nye aktiviteter samt koordinere med kredsenes udvalg.

Afdelingen har været vidtfavnende og omfattet Veteranudvalget (som i 2001 blev flyttet til Eliteafdelingen), Ungdomsudvalget, Leder- og Instruktør-træneruddannelsen, som er omtalt andetsteds i bogen, samt Seniorudvalget.

Seniorudvalget har haft følgende formænd: 1992–94 Søren Chr. Jensen Spentrup, 1994–2004 Poul Jørgen Nielsen Stege, 2004– Poul Broberg.

Udvalget har f.eks. stået som arrangør af en landsdækkende holdturnering for motionister „Aktivitet og samvær". Her var det mindst lige så vigtigt at være frisk til lørdag aftens festligheder, som når man slår til fjerbolden.

Man kunne også støde på inspirerende foredrag, undervisning i folkedans, keglespil, dans

Lisbeth Barnekow sad i de glade 1960'ere fast i en elevator en hel nat sammen med et selskab, der bl.a. talte et brudepar. Men næste dag vandt hun alt. Lisbeth mente selv, at der havde været roligere i elevatoren end inde på spillernes værelser, hvor der tit blev holdt fest under turneringerne i de glade amatørdage.

Bjørn Holst-Christensen har levet et liv i badminton. I mange år var han spiller og leder i ABC, og senere kom han ind i kreds- og forbundsarbejde og gjorde meget for bredden og veteranerne.

og god forplejming. Mange deltog trolig gennem flere år, men arrangementet måtte ophøre af økonomiske årsager.

I forbindelse med at flere og flere ældre ønsker at holde sig i god form og opnå en bedre livskvalitet tilbød DBF nogle klubber en yde-yde kontrakt. Hver klub fik 6.000 kr. og forpligtigede sig til at oprettet en afdeling for ældrebadminton. Projektet blev en succes, og efterhånden deltog 36 klubber i ordningen, der som sidegevinst gav materiale til breddearbejdet, bl.a. de såkaldte „ældretræf", hvor seniorerne på tværs af klubberne spiller badminton, hygger sig og får kvalificeret orientering om forebyggelse og behandling af skader.

Der er også „Sådan gør I noget for jeres motionister", og i Ringsted fik man for en del år siden sat skub i udviklingen med en turnering for ægtepar. Ægteparturneringen blev afholdt 10 år i træk i Ringsted med op til 120 deltagende par. Turneringen blev spillet efter et system så alle spillede næsten lige mange kampe og således deltog både lørdag og søndag. Fest lørdag aften samt præmier til alle deltagende par var med i programmet. Farum overtog senere turneringen.

I 1974 havde Badminton Revy en artikel med hjertelægen Peter Schnohr, der gav det gode råd: „Slip aldrig ketsjeren – den er guld værd for sundheden".

Det var en bemærkning, der blev fulgt op på af en del af landets husmødre i slutningen af 1970'erne. I Jyllinge fandt man i Husmoderbadmintonklubben med Birthe Valbjørn og Birgit Ildor som initiativtagere på at kontakte Colgate Sports-Division for at få økonomisk støtte til en turnering, som meget passende fik navnet Colgate Cup. Fra deltagelse af 290 sjællandske spillere det første år greb turneringen om sig, og da københavnske klubber i 1979 kom med nåede deltagerantallet op på 490, og året efter deltog 690 spillere. I 1981 kom Fyn med, men kun fire fynske spillere mødte frem for at dyste mod de øvrige deltagere.

Bjørn Holst-Christensen med en fortid som topspiller og leder var initiativtager til mange aktiviteter på det tidlige „old boys"-område,

I de allerseneste år har en ny udvikling – parallelt med den øvrige sportsverden – gjort, at DBFs ledelse mere og mere bliver lagt i hænderne på de lønnede ansatte. Men i alle årene forinden har DBF kunnet råde over en stor og broget skare af ofte markante personligheder, som hver for sig har sat deres præg på deres epoke og lagt et imponerende stykke arbejde i forbundets trivsel og udvikling.

herunder en turnering i midten af 60'erne i Sorø. Han beretter om en turnering med flot middagsarrangement lørdag aften, inden semifinaler søndag formiddag. Da spillere og tilskuere kom til Sorøhallen, viste det sig, at man var i gang med en håndboldkamp, der skulle færdigspilles inden badminton kunne komme til. DBFs spilleudvalgsformand Richard Heilbo trakterede de fremmødte tilskuere med en morgenbitter, mens man ventede. Blandt deltagerne var så kendte navne som senere formand Jørn Skaarup og spilleudvalgsformand Erik Jørgensen. Nu om dage udsættes der vin som præmier til vindere af veteranmesterskaberne, men ved turneringen i Sorø vandt de to herrer hver en kasse øl. Hele turneringen gav et underskud for Sorø på 180 kr. og ved næste generalforsamling blev det gjort klart for arrangørerne at „klubbens penge kun skulle anvendes på klubbens medlemmer" – så det blev det sidste af den art i Sorø.

Bjørn Holst-Christensen har i overvældende grad været manden, der fik sat skub i veteranernes spil.

Som 18-årig blev han udsat for så meget kritik på et møde i Amager Badminton Club i Markmansgade, at han svor, at han aldrig ville være leder. Han havde afleveret et indlæg til klubbladet på grønt papir, og det var åbenbart for stærk kost, når andre nu kunne finde ud af at aflevere på hvidt papir. Men man har jo som bekendt et standpunkt til man tager et nyt. Så Bjørn Holst-Christensen har været leder i over 50 år samtidig med at han som spiller for Amager Badminton Club, ABC, i en del år var blandt landets allerbedste spillere. Da han endelig troede, at han nu kunne gå på pension, blev han shanghajet til at overtage posten som formand for Københavns-kredsen.

For at klubberne kan fungere, skal der være ledere, og der har han altså i udpræget grad tjent sine sporer. Det hele begyndte egentlig med en gulvklud og retten til at tørre vand op på gulvet, hvor der blev spillet i ABC.

„DBFs hold mødte nogle folk fra Royal Air Force, så det må have været lige efter 2. verdenskrig var slut. Og jeg må have gjort mit job udmærket, for jeg blev „forfremmet" til at være „tal-vender" når der blev spillet store kampe inde i Idrætshuset. På den tid var der jo skilte med tallene nede bag hver baglinje, så publikum hele tiden kunne følge med, og det blev så en del af mit arbejde", siger Bjørn Holst-Christensen, som var kommet ind i badmintonsporten via sin gudfar, der havde tilknytning til Fynskredsen.

Veteranarbejdet kom for alvor i gang i 1950'erne, da pionererne fra spillets barndom godt ville holde sig i form. Dengang gik de under navnet old boys, og allerede i 1949–50 blev der spillet københavnsmesterskaber for spillere over 40 år.

Glamsbjerg sommerlejr er et FBKr. arrangement og et eksempel på en lejr, der henvender sig til alle aldersgrupper og spillerstyrker. Blev startet i 1976 af Lars Jørgen Andersen og John Hansen med Niels Fischer som ledende instruktør/træner. Lejren startede med to lejre, men er siden udvidet til adskillige lejre i sommerferien, alt efter behov.

I 1976 spillede man de først danske mesterskaber for spillere over 40 år i Glostruphallerne, og tre år senere fik man også veteranrækken – for spillere over 48 år – med.

DBF havde ikke satset så meget på den ældste del af medlemmerne, før Bjørn Holst-Christensen kom til som formand for det nystiftede selvstændige turneringsudvalg i 1982. Deltagerantallet ved mesterskaberne var i begyndelsen ret begrænset med 30–40 deltagere, men efter man begyndte at inddele spillerne i intervaller med fem års mellemrum nåede man i 1994 op over 200 deltagere. De seneste år er 35 plus kommet til, så deltagerantallet igen er oppe på omkring 200.

Bjørn Holst-Christensen syntes ikke betegnelsen „Old boys" var den rette – specielt ikke til old boys damedouble – så udvalget foreslog, med en del modstand til følge, at ændre betegnelsen til „veteran", en mere international betegnelse. Det tog flere år inden det helt slog igennem.

I 1987 blev der nedsat et veteranudvalg, der fik Bjørn Holst-Christensen som formand samt Holger Bagger Sørensen og Peter Gleie som de øvrige medlemmer. Sidstnævnte er stadig aktiv i udvalget.

I 1988 vedtog man på internationalt plan en opdeling i aldersklasser for veteraner fra 40 plus, 45 plus osv. Kredsene havde nu også veteranerne med i deres udvalg og på bud-

Danmarks største seniorturnering er i 2004 afholdt for 24. gang i Grindsted. Sidste gang i 12 haller og med 670 spillere fra 67 klubber og med 750 til spisning og socialt samvær lørdag aften.

getterne. Man var inde i en rivende udvikling, hvor også mange klubber fulgte trop med selvstændige veteranudvalg.

I 1992 blev Bjørn Holst-Christensen formand for en nyoprettet udviklingssektion i DBF, og veteranturneringerne flyttedes som et selvstændigt udvalgt til den sektion.

Fra den spæde start for over 50 år siden på lokalt plan har veteranbadminton nu spredt sig globalt. Danmark og England har været foregangslande når det gælder veteranbadminton. I 1995 arrangerede Danmark på opfordring af EBU det første officielle europamesterskab for veteraner. Det foregik i Hillerød og blev en solid succes. Nu spilles der EM for veteraner hvert andet år. Der er begrænset deltagelse for de tilmeldte lande, så det er oftest tidligere tiders storspillere, som sendes af sted af DBF.

Veteranerne har også deltaget i World Masters Games, der i 1989 blev afviklet på dansk grund, og i 2003 var der for første gang officielle verdensmesterskaber med Sofia som spillested.

Veteranudvalget har haft følgende formænd. Indtil 1993 Bjørn Holst-Christensen, Amager BC, 1993–2001 Lars Kure, Lyngby, 2002–2003 Jørn C. Nielsen, Slagelse, 2003– Jesper Helledie, Hvidovre.

Lederen

„Skråremmen" var det kærlige tilnavn til Richard Heilbo, der i over 30 år var en markant figur i toppen af dansk badminton. Ikke blot som leder i DBF, men også som manden, der førte Amager Badminton Club frem til noget stort.

I løbet af 22 år – fordelt på tre perioder – var Richard Heilbo formand for DBFs spilleudvalg, og det var vel at mærke i de dage, hvor der kun var det samme udvalg. Alle opgaver blev klaret af spilleudvalget. Richard Heilbo kom, som hans kælenavn sagde, fra militærverdenen, og han kunne være en striks person, som man helst ikke skulle være uenig med. Men for ham talte det, at det ikke var det personlige, men badmintonsportens fremme, der skulle prioriteres højest. Richard Heilbo var nærmest et omvandrende leksikon, når det gjaldt regler inden for badmintonsporten, så mange tvivlspørgsmål blev afklaret lige på stedet.

Richard Heilbo blev indvalgt i DBFs ledelse i 1941, og han blev formand for spilleudvalget i 1946 frem til 1957. Han vendte tilbage til posten i 1959 og sad der frem til 1968, da han blev næstformand for DBF. Fra 1969 til 1972 var han igen formand for spilleudvalget. I ABC var han formand fra 1938 til 1966. Og han blev belønnet med en lang række hæderstegn – ikke blot i Danmark, men også i de øvrige nordiske lande.

Richard Heilbo ydede en enorm indsats til gavn for dansk badminton, og ABC-lederen var nærmest et omvandrende leksikon, når det gjaldt reglerne.

Klubbernes hjælp til selvhjælp

I midten af 80'erne begyndte man at tale om, at der burde laves en egentlig lederuddannelse (LEDU) i forbundet, og i 1988 blev det første LEDU nedsat. Udvalget kom til at bestå af formand Torsten Berg og udvalgsmedlemmerne Carsten Munch og Peter Jensen. Udvalgets første og største opgave var at få etableret en egentlig lederuddannelse, som skulle kunne opfylde de krav og ønsker, der var i organisationen. Bestyrelsen besluttede, at det skulle være forbundet, der var udbyder, og derfor også forbundet, der skulle uarbejde materiale til uddannelsen, mens kurserne kunne afholdes ude i kredsene eller i klubberne.

Der blev indledt et samarbejde med Torben Bundgaard fra udviklingsafdelingen i Dansk Idræts-Forbund med henblik på at udarbejde rammerne samt uddannelseshæfte(r) og etablere pilotprojekter. Udvalget besluttede, at der skulle igangsættes en uddannelse inden for det område, hvor behovet var størst, nemlig uddannelse af nye ledere, for at skaffe nyt blod til klubbernes ledelse.

Da hele uddannelsesmaterialet var færdigt, var spørgsmålet: Hvem kunne og skulle nu ud i foreningerne med projektet? Det ville være en vanskelig opgave for LEDUs udvalgsmedlemmer, og det ville være en tung opgave, hvis uddannelsesudvalgene i kredsene skulle påtage sig denne opgave samtidig med træneruddannelsen. Der var behov for gode ideer – men lige pludselig formede tanken sig: Hvorfor ikke etablere et korps af frivillige klubkonsulenter ude i kredsene? Det betød, at udvalget ændrede navn til Klubkontakt- og Lederuddannelsesudvalget (KKLU) og ny formand blev Carsten Munch (1992–95) Forsøget med klubkonsulenter gik i gang og der blev etableret kurser, hvor frivillige klubkonsulenter blev uddannet – igen med Dansk Idræts-Forbund som primus motor.

Herefter kontaktede klubkonsulenterne klubberne for at komme ud og afvikle projektet – som havde fået navnet „Bli' en ny klubleder".

Det var en succes, og produktet blev siden et fast DIF materiale, som blev kopieret i adskillige andre specialforbund, både hvad angår klubkonsulenter og undervisningsmateriale. Udvalgets arbejde var den egentlige forløber for de nu ansatte breddekonsulenter.

LEDU haft følgende formænd siden 1995: Steen Bojsen, Struer 1995–96, Peter Gleie, Albertslund 1989–2002 samt den nuværende Søren Gliese, Gentofte.

DBF SMASH 2000 er det største projekt udviklingssektionen har sat i gang. Formålet med projektet var, at forsøge at vende det faldende medlemstal inden for en periode på tre år. Grundlaget for SMASH 2000 var en regional opdeling af alle DBFs klubber, således at klubberne i det regionale regi kunne udveksle erfaringer.

Ved strukturændringen i 1992 oprettedes Arrangementsektion, Elitesektion og Udviklingssektion. I dag hedder disse Arrangementsafdelingen, Eliteafdelingen og Bredde- og udviklingsafdeling.

SMASH 2000 pakken indeholder kursustilbud, som henvender sig til ledere, trænere, frivillige m.m. Forbundet har de seneste år gennemført mange kurser med rimelig stor succes. Blandt kurser for trænere kan nævnes Inspirationskursus, Motorisk Guldalder og Hjælpetrænerkurser. For ledere er der f.eks. kurser som omhandler „Gensidig Erfaring" og „Forældrerekruttering". Endvidere har temaerne „Planlægning, ledelse og trivsel" samt „15–25-årige", som bl.a. kommer ind på, hvordan man får unge involveret i frivilligt arbejde, været på programmet.

Nogle kurser er det første år blevet afholdt i områderne og efterfølgende ude i klubberne.

Et teambuildingsprojekt var også en del af SMASH 2000. Forbundet forventede sig meget af dette tilbud til klubberne, men har desværre konstateret, at det kun er de klubber, der har været med i pilotprojektet, som har haft gavn af det. Kurset skulle ellers give nyt liv til et foreningssystem, hvor det til stadighed er Tordenskjolds soldater som påtager sig en masse opgaver til fordel for de mange.

Hensigten med SMASH 2000 er løbende at øge udbudet af kurser med nye emner til trænere og frivillige på alle niveauer fra børn til motionister samt et utal af praktiske tiltag på såvel klub-, kreds- og forbundsplan.

Fra klædeskab til kontorlandskab

DBFs sekretariat, i folkemunde kaldet „kontoret", har gennemgået en rivende udvikling igennem de 75 år, DBF har eksisteret.

Den første lønnede medarbejder DBF fik, var Inge Harder, som fra 1947 til 1965 forestod skrivearbejdet hjemme fra sit soveværelse, hvor hendes klædeskab udgjorde arkiv og opholdssted for diverse bilag.

Den 2. september 1965 flyttede DBF ind i Dansk Idræts Forbunds (DIF) bygning på Vester Voldgade 11 og blev nu en del af de mange forbund, som havde til huse rundt i København. I disse år havde „kontoret" åbent 2 gange om ugen – tirsdag og torsdag fra kl. 10–13.

Helt frem til 1969 var Inge Harder den eneste ansatte i DBF, som ved indgangen til året 1969 havde 52.391 medlemmer og dermed var DIFs 4. største specialforbund.

Samme år blev en ny og meget betydningsfuld lov vedtaget i Folketinget: Lov om ansættelse af konsulenter i de forskellige, frivillige organisationer, herunder idrætten. Og DBF ansatte Ib Larsen, en kendt personlighed i DBF, der havde næsten 30 års ledererfaring bag sig. Det blev starten på en udvikling i DBFs administration, som i dag 35 år senere består af 18 personer plus 8 trænere.

Men det er dog først i de senere år, at udviklingen er gået så stærkt. I 1973 blev det nye Idrættens Hus i Brøndby indviet og DBF flyttede fra Vester Voldgade til Vestegnen.

I 1977 døde Ib Larsen pludseligt, og DBF stod tilbage med et stort savn.

Forbundet var steget til 104.144 medlemmer – en fordobling på bare 8 år!! Og forventningerne fra klubberne om at kunne få hjælp og bistand fra DBFs administration var stærkt stigende.

Som afløser for Ib Larsen blev så Henning Borch ansat samme år. Henning var et mindst lige så kendt ansigt i badmintonkredse som Ib.

Henning Borch havde siden starten af 60'erne været én af Danmarks allerstærkeste badmintonspillere, og repræsenteret DBF i såvel Thomas Cup som landskampe. Han

Kontorleder Ib Larsen hygger sig under en juleturnering med landstræner Hans Henrik Svendsen og Inge Harder.

udgjorde sammen med Erland Kops en særdeles stærk herredouble, som i 1967, 68 og 69 vandt All England. Henning havde sin store interesse i DBFs holdturnering, og det blev især på det område, at hans store badmintonindsigt blev brugt i sekretariatet i de 20 år, som han var ansat.

I 1978 var den administrative byrde efterhånden blevet så stor, at der må ansættes yderligere 2 personer. Ebbe Petersen, spilleudvalgsformand for Sjællandskredsen, ansattes i 1978 som konsulent og måtte opgive sin formandstitel, og i 1979 fulgte Lilli Henriksen, som kendte til DBF fra sin tidligere ansættelse i Dansk Idræts Forbund.

Da de første otte Thomas Cupturneringer var spillet lå Danmark suverænt som nummer et blandt de 30 nationer, der havde deltaget. Ikke alene havde Danmark været med i finalerunden som den eneste nation, man havde også vundet langt de fleste kampe. Frankrig lå dårligst til på listen med en score på 0–45 i sine fem kampe.

Med Lillis ansættelse fik DBFs administration tilført nogle ressourcer, som var uvurderlige. Hun blev meget hurtigt sekretær for såvel UK som arrangementsudvalget, og begge disse udvalg kunne nu stole trygt på, at de opgaver, de lagde hos Lilli, blev udført perfekt og til tiden.

Nu, da „kontoret" var oppe på 4 personer, vurderede bestyrelsen, at der var behov for en kontorleder, og den funktion fik Ebbe Petersen.

Og det er ingen hemmelighed, at det ofte gav anledning til skærmydsler og gnister, når Lilli og Ebbe krydsede klinger om diverse administrative dispositioner.

Lilli var den eneste af de fire på kontoret, som havde en egentlig kontoruddannelse. Henning var uddannet finmekaniker, Ebbe var handelsmand og Inge var i det store og hele „selvlært".
DBF havde i 1982 fået sin første elev på kontoret, og da Lilli var den eneste, der var kontoruddannet, blev det hendes ansvar at forestå Anne Larsens uddannelse. Anne blev udlært i 1984 og forlod DBF i 1985.

Da DBF i 1983 påtog sig at afvikle VM, var det med en ansat stab på kun fire – plus eleven, hvilket selvfølgelig kom til at kræve meget af såvel frivillige som ansatte. Ansvaret for den store VM-organisation blev lagt i hænderne på DBFs formand, Frede Kruse-Christiansen, og kontorets medvirken havde mest karakter af at være skrivefunktion for de frivillige. Kontorets begrænsede engelskkundskaber gav anledning til mange, morsomme episoder og udtryk, som da Lilli skulle forklare, at der var en møbelmesse i København, hvilket blev oversat til „furniture mess" (møbelroderi!).

Selvom VM i 1983 blev en meget stor organisatorisk succes for DBF, stod det klart for forbundets ledelse, at man også havde brug for at få styrket DBFs sekretariat.

Derfor besluttedes det, at forbundet skulle have en generalsekretær. Og den 1.2.1984 blev Torben Freij Jensen ansat som forbundets første – og hidtil eneste – generalsekretær i et ansøgerfelt på 33.

Generalsekretæren skulle være chef for forbundets administration, og kunne agere og udtale sig på vegne af bestyrelsen samt varetage kontakten til DIF og andre myndigheder. Det var ligeledes en ambition at styrke sekretariatets administrative ansvar og dermed frigøre de frivillige ledere, så de kunne koncentrere sig om de politiske beslutninger.

Sekretariatets ansatte knyttedes nu tættere til forbundets udvalg, således at Lilli Henriksen fortrinsvis skulle betjene udtagelseskomiteen (senere seniorspilleudvalget), arrangementsudvalget, være sekretær for generalsekretæren og dermed også for FU og bestyrelsen. Henning Borch skulle primært koncentrere sig om holdturneringsudvalg, klassifikation, ungdomsspilleudvalg og uddannelsesudvalget, mens Inge Harder havde dommerudvalg, bladet „Badminton" og gav en hjælpende hånd til DBFs kasserer.

Da Inge Harder i maj '85 fyldte 70 år og besluttede at gå på pension efter 38 år i DBFs tjeneste, blev det startskuddet til, at DBFs bogholderi flyttede fra kasserer Franz Krags

hjem i Holbæk til Idrættens Hus i Brøndby. En proces som i de første år var meget tidskrævende og gav anledning til mange problemer. Det betød bl.a., at Inges efterfølger, Else Glückstadt, kun klarede jobbet et års tid, hvorefter Jytte S. Hansen ansattes som egentlig bogholder i sommeren 1986.

Men forinden var DBFs sekretariat gået ind i edb-alderen. Indtil juli 1985 var alt skrivearbejde blevet foretaget på skrivemaskiner – i de senere år dog elektriske skrivemaskiner, men i sommeren 1985 købte DBF sin første pc-maskine gennem DIF til en pris af 77.431 kr.– efter en rabat på 27%!! I dette beløb var der dog inkluderet en beskeden printer. Dette skridt ind i den elektroniske verden fik store konsekvenser for de opgaver, som sekretariatet kunne løse – men det gav dog også anledning til mange grå hår i hovedet. Ikke mindst hos Henning Borch, som bestemt ikke var født og opvokset med en pc'er. – Men hen ad vejen lykkedes det da også for Henning at komme efter det.

Til gengæld gjorde det bogholderifunktionen meget mere overskuelig og tilgængelig. Arbejdet for DBFs kasserer var lettet helt utroligt og mulighederne for bestyrelse og udvalg for at kunne følge med i budgetterne var blevet stærkt forbedret.

I løbet af 1986 foretoges en udvidelse af sekretariatet, da Jytte Hansen udelukkende skulle koncentrere sig om bogholderiet, og de mange skrivefunktioner krævede mere personale. Så i 1986–87 blev Hanne Damgård og Kirsten Valet ansat, inden Lene Clausen blev ansat i 1988. Lene fik til opgave at behandle klubbernes ansøgninger om sponsoraftaler, være sekretær for dommerudvalget, forestå postbesørgelse, kartoteker, bog- og videoudlån.

I den periode var DBF vokset til omkring 170.000 medlemmer og ved flere lejligheder foreslog generalsekretæren, at DBFs administration udvidedes med nogle konsulenter, som skulle have til opgave at bistå klubber og udvalg i det store udviklingsarbejde, som DBF med så mange medlemmer naturligt måtte tage sig af.

Det blev bl.a. foreslået allerede i marts 1987, at DBF skulle ansætte en konsulent til breddearbejdet, men det vandt ikke gehør i bestyrelsen – primært af økonomiske årsager. Nu – 17 år efter – har forbundet otte breddekonsulenter ansat. Argumentet i 1987 for en sådan udvidelse var, at forbundet i årene før havde været meget optaget af at få udviklet elitearbejdet således, at man havde en fuldtidslandstræner med en række uddannelsesmæssige og administrative funktioner, og at det nu var på tide at styrke breddearbejdet i forbundet.

Morgenmøde på kontoret i slutningen af 80'erne med Henning Borch, Sidsel Al-Jibouri, generalsekretær Torben Freij Jensen, Lilli Henriksen, Jytte Hansen og Lene Clausen.

I 1989 fik DBF under VM i Indonesien endnu en gang tildelt værtskabet for verdensmesterskaberne. Siden 1983 var der imidlertid sket det, at der udover det individuelle VM var indført et hold-VM: Sudirman Cup, hvilket kom til at betyde en enorm udvidelse af selve VM-arrangementet.

For DBFs sekretariat blev det to særdeles hektiske år inden VM blev sat i gang 30. april 1991. For at afhjælpe lidt på personalemanglen blev Sidsel Al-Jibouri ansat i perioden 1990–91.

VM 1991 blev en svendeprøve for de nu seks personer, som var ansat på sekretariatet.

44 nationer, 800 spillere, 200 journalister, 300 officials og mere end 900 frivillige badmintonfolk fra hele Danmark kom til at udgøre det største VM i badminton – nogensinde.

Sekretariatets ansatte blev knyttet til VM-organisationens forskellige underudvalg fra starten, hvilket betød, at alle ansatte fik et helt andet engagement i VM, end de havde haft i 1983.

Der var dog ingen tvivl om, at da VM var overstået 12. maj, var holdningen hos de fleste i sekretariatet: „Aldrig mere". – For nogle er det dog blevet til endnu ét – nemlig i 1999.

England blev udpeget som vært for VM i 1993 og anmodede DBF om bistand til at opbygge en tilsvarende succesrig VM-organisation som den, DBF havde haft. Det medførte, at generalsekretær Torben Freij Jensen i 1991–93 omkring 10 gange var i England for at holde møder med englænderne og alle deres frivillige – et samarbejde, som ikke før havde været afprøvet mellem arrangører af større badmintonbegivenheder. – Siden hen er det blevet praktiseret adskillige gange mellem de europæiske nationer, som har stået for VM. Også på dette punkt har DBF sat nye standarder for badmintonsporten!

I sommeren 1992 blev der igen ansat en elev på kontoret. Bjarne Tønsberg kom i lære hos Lilli Henriksen, og det blev to meget morsomme og lærerige år for både Bjarne og Lilli – og resten af personalet.

I 1992 besluttede forbundet sig for yderligere at styrke forbindelsen og samarbejdet med klubberne – men da man ikke havde penge til at ansætte konsulenter, udvikledes idéen om „frivillige klubkonsulenter". Det skulle være personer med stort kendskab til klubarbejde og med en viden om en række rådgivningsmæssige forhold, så de kunne stå til rådighed for klubberne, når de havde behov for hjælp. I efteråret 1992 fik man „uddannet" ca. 25 frivillige klubkonsulenter, som påtog sig at tage på besøg i alle landets badmintonklubber. Det blev en stor succes og i løbet af 1992–93 blev mere end 150 klubber besøgt.

Idéen om frivillige klubkonsulenter er nu blevet til et fast koncept, som Danmarks Idræts Forbund tilbyder til specialforbund, som ikke har ressourcer til at ansætte personale nok til at løse de klubmæssige relationer. Breddearbejdet har dog fortsat lidt trange, økonomiske vilkår i såvel DBF som i andre forbund.

Forbundet oprustede fortsat elitært og i 1992 blev Morten Frost ansat som sportschef med reference til Senioreliteudvalget, men med arbejdsplads på „kontoret". Opgaven var først og fremmest at skabe grundlag for en spillertrup, som på sigt kunne blive økonomisk selvbærende igennem salg af sponsoraftaler for spillerne, herunder at skabe de nødvendige aftaleforhold med spillertruppen.
1. november 1993 tiltrådte generalsekretær Torben Freij Jensen en nyoprettet stilling i Danmarks Idræts Forbund (dengang Dansk Idræts Forbund) som ansvarlig for breddearbejdet, og DBF besluttede efterfølgende at ændre stillingen som generalsekretær til en sekretariatschef.

Forbundets formand, Hans Henrik Fløe virkede i en overgangsperiode som daglig leder af sekretariatet og først i begyndelsen af 1994 blev sekretariatschefstillingen besat.

Badmintonklubben i Fredericia havde 110 medlemmer fra starten, da den blev stiftet 4. januar 1944. Klubben imponerede ikke mindst under resten af krigen ved en gang om måneden at holde fester, som havde mindst 150 deltagere. Nogle af festerne indledtes kl. 16, så man ikke kom i karambolage med mørklægningen.

Formålet var at sikre beslutningskompetencen hos hovedbestyrelsen og med forretningsudvalget som driftsledelse. En organisation med mange ansatte har en tendens til at flytte omdrejningspunktet væk fra de frivillige ledere, og det var forbundets ledelse ikke parate til på det tidspunkt.

Som sekretariatschef blev ansat Peter Kristiansen, som nok var badmintonspiller på motionsplan, men i øvrigt ikke havde forbindelser i organisationen. Han var uddannet cand. polit., og der var således tale om en oprustning på det rent administrative område. Bortset fra det edb-baserede økonomisystem fandt han sekretariatets edb-tilstand aldeles primitiv og fik accept til et større edb-indkøb, som i de kommende år skulle suppleres med softwareløsninger som grundlag for løsning af alle sekretariatets opgaver.

Blandt andet skulle journal-systemet omlægges til elektronisk registrering, men arbejdet trak ud, idet der kom mange andre opgaver til sekretariatet i de år. Blandt andet blev blad- og lotteridrift in house opgaver i 1994, hvilket krævede edb-løsninger, og senere er der fulgt op med andre store data-opgaver, blandt andet ungdomsklassifikation, sæsonplanlægning, international turneringstilmelding, holdturneringsplanlægning og resultatformidling.

Bjarne Tønsberg blev udlært i 1994 og efter få måneder som udlært forlod han forbundet.

Lilli Henriksen forlod sekretariatet kort tid efter i 1995. Hun var ikke tilfreds med udviklingen på „kontoret" og tog konsekvensen heraf. Det var et rigtigt arbejdsjern man mistede, men øvrige i sekretariatet voksede faktisk med opgaven, da „souschefen" var væk.

Lilli blev afløst af Marianne Rasch Jensen, som var uddannet korrespondent i engelsk, hvilket der som tidligere nævnt var behov for. Marianne blev primært sekretær for sportschefen, og således mistede „kontoret" faktisk arbejdskraft.

I 1996 blev ideen om en breddekonsulent ført ud i livet. Danmarks Idræts-Forbund gav støtte til sådanne ansættelser, Ole Jacobsen, som på det tidspunkt var formand for ungdomsudvalget, søgte blandt mange stillingen og fik den. Ole boede og bor stadig i Esbjerg, så forbundet fik sit første filialkontor i Vestjylland. Kontoret blev drevet fra privaten.

Oles opgave var – foruden støtte til klubberne gennem klubbesøg og videreudvikling af klubkonsulentordningen – at få gang i en holdturnering for motionister, hvilket tiden måske først er moden til nu.

Der blev i sekretariatet periodisk ansat løs arbejdskraft i form af langtidsledige og revalidender, og dette var helt nødvendigt for at løse flere store dataindtastningsopgaver. Blandt andet da en aftale med DGI om fælles ungdomsklassifikation blev indgået i 1996, hvor såvel DGI-klubber som flere tusinde spillere skulle registreres. Til at vedligeholde spillerdatabaserne og resultatregistreringen ansatte DBF og DGI i fællesskab Bente Kragh, som stadig fra sit hjem i Langå styrer dette arbejde med stor energi og sikker hånd.

På dette tidspunkt valgte forbundet også at ansatte en redaktør af „Badminton", således at hele processen før sats og tryk blev gennemført i sekretariatet. Som redaktør blev Morten Buckhøj ansat, og han havde fornøjelsen af et fulddøgnsarbejde i to år inden han startede sit eget golfblad.

Herefter blev det journalistiske arbejde igen lagt ud, og Svend Erik Jacobsen, som tidligere havde været redaktør overtog hele produktionen.

Ulla Strand fortalte lige før Uber Cup-kampen mod Sydafrika i 1969, at hun ikke ville være i stand til at stille op for Danmark de næste ni måneder. Imre Rietveld fik lige på stedet at vide, at hun skulle spille tre kampe. Politiske aktivister klippede senere nettet over, smed røgbomber og vand på banerne i protest mod det sydafrikanske regime.

Sekretariatschefen havde af flere gange præsenteret forretningsudvalget for behovet for omlægning af organisationen, idet han fandt opgaven uløselig. At have ca. 60 arbejdsgivere i form af udvalgsmedlemmer, en kæmpe opgaveportefølje og dertil et så lille personale var opslidende. Marianne Rasch Jensen holdt således kun i to år og bukkede under for egne ambitioner om at gøre tingene perfekt – uden at denne mulighed eksisterede. Marianne blev afløst af Lotte Rømer Larsen, som et giftermål og to børn rigere (to gange barselsorlov) stadig huserer på kontoret, nu som Lotte Rømer Persson. Også Lotte er uddannet korrespondent.

Morten Frost fandt også behov for ændringer i beslutningskompetencerne. Uden at have løst den stillede opgave med licensspillerne – men til gengæld så mange andre opgaver for forbundet – valgte også Morten at forlade sin stilling. Dette skete i 1997, da han blev ansat som sportschef i Malaysia.

Mens nogle således forlod kontoret, kom nye til.

Thomas Lund, som netop havde stoppet sin flotte aktive karriere og samtidigt gennemført

uddannelsen som cand. merc. i økonomisk markedsføring, overtog opgaven som sportschef.

Breddekonsulentstaben blev også udvidet, og Anne-Marie Lyduch, som var en dynamisk „klubejer" i Greve, blev ansat på fuldtid. Samtidig blev Morten Christensen, som var medlem af ITU og havde lang trænererfaring ansat på deltid, således at forbundet nu havde to decentrale konsulenter. Morten Christensen blev to år efter afløst af Tanja Berg, som var tidligere topspiller og en anerkendt træner i flere sjællandske klubber.
I mellemtiden var Henning Borch gået på pension og afløst af Brian Moesgaard, som først og fremmest var ansat som tovholder på et nyt VM til Danmark i 1999. Brian var uddannet i Glostrup Kommunes skatteforvaltning og var træneruddannet. Samtidig skete den første egentlige udvidelse af sekretariatet, idet først Kim Engelund – for en kort bemærkning – og derefter Kim Hansen blev ansat til at stå Brian Moesgaard bi, idet Moesgaard jo også overtog Borchs opgaver. Idrætsfonden Danmark gjorde Kim Hansens ansættelse mulig gennem løntilskud i forbindelse med VM.

Brian Moesgaard og Kim Hansen var begge badmintonfolk med stort „B", og uden deres kolossale arbejdsindsats var VM næppe blevet den succes, det blev. Også sportschefen og det øvrige personale var dybt engageret i dette VM. Frede Kruse-Christiansen ledede med sædvanlig resultatorienteret hånd også dette VM-arrangement, herunder sekretariatet, men ikke uden organisatoriske knuder, som let opstår, når kompetencer for en kort periode skifter ejermænd. Udadtil var dette VM dog helt uden skønhedspletter.

Behovet for en mere professionel opgaveløsning på arrangements- og sponsorområdet samt udvidelsen af sekretariatet gjorde, at ansvaret for disse opgaver blev overgivet til sekretariatet i 1999.

Thomas Lund blev ansvarlig for sponsorområdet, som sammen med arrangementsopgaverne var de områder, hvor tiden for alvor havde gjort frivillig ledelse utilstrækkelig. Kravene til overholdelse af aftaler, når store beløb blev investeret i forbundet, kunne kun løses i en administration, hvor der var mennesker at kontakte i dagtimerne, og hvor der var mulighed for at handle straks.

Og det er ikke småting produktiviteten er steget med for også at kunne klare disse nye opgaver. Eventmanualer, markedsføringsplaner og VIP-arrangementer er nye begreber fra denne periode.

Brian Moesgaard blev også ankermand på hjemmesiden som forbundet på det tidspunkt – som alle andre – måtte have, og den blev i løbet af ret kort tid velfungerende.

De gennemførte opgaveomlægninger havde ført sportschefen meget tættere på sekretariatet, og i samarbejde mellem sportschef og sekretariatschef blev begået endnu et oplæg til en organisatorisk ændring i forbundet, således at hovedbestyrelsen i højere grad kunne blive et politisk organ, medens ansvaret for driften kunne lægges hos en ansat direktør med en administration. Kompetenceforholdene ville dermed være langt mere afklarede. Driften ville fortsat være helt afhængig af en stor underskov af udvalg baseret på frivillig arbejdskraft, hvor arbejdsopgaver kunne placeres med respekt for de mennesker, der tilbyder sig og den tid de stiller til rådighed. Alt sammen med ansvar over for direktøren.

Hovedbestyrelsen tog godt imod oplægget, som blev vedtaget på repræsentantskabsmødet i 2000. Dog ikke helt som foreslået, idet det blev vedtaget, at udvalgsformænd fortsat skulle vælges på repræsentantskabsmødet, hvilket ind i mellem stadig gør kompetenceforholdene lidt uldne. I forslaget havde direktøren hele „personaleansvaret".

Sekretariatschefen pegede på sportschefen som et oplagt direktøremne og berigede på denne måde samtidig forbundet med et tidligt generationsskifte. Thomas Lund blev udnævnt til direktør og Peter Kristiansen tiltrådte en stilling som administrationschef i forbundet. Han havde nu kun én chef.

Grand Prix-turneringerne blev indført i 1983, og da de første 75 turneringer var spillet havde Morten Frost vundet 20 af dem i herresingle. Jens Peter Nierhoff havde vundet fire, mens Michael Kjeldsen og Ib Frederiksen hver havde vundet tre.

I 1951 var seks danske spillere inviteret til Sydafrika. De var af sted i næsten tre måneder, fordi turen bl.a. foregik med skib fra Southampton og retur, og den rejse varede 14 dage hver vej. De danske spillere spillede 16 matcher og vandt alle 16 med en score på 106 sejre og tre nederlag. Turen var gået i vasken et år tidligere på grund af økonomiske restriktioner indført i Sydafrika.

Flemming Wiberg, som tidligere havde bestridt jobbet som assisterende landstræner, og som i mellemtiden havde været landstræner i Frankrig kom hjem og overtog jobbet som sportschef.

Efter en temmelig uheldig „bladdød" for „Badminton" kort efter VM, blev redaktørposten igen et internt anliggende. Torben Lollike, som også er badmintonmenneske med stort „B", og som havde været informationsansvarlig under VM, blev ansat som informationschef og redaktør, og bladet kom hurtigt igen på gaden. Han påtog sig tilmed opgaven med at layoute bladet og selv foretage opsætningen. Han fik hurtigt også en ny opgave, idet forbundet på næste repræsentantskabsmøde skiftede navn til Danmarks Badminton Forbund, hvorefter såvel forbund som de kredse, som valgte at følge den navnelinie, der var en del af forslaget, skulle have nye logoer og ny designlinie.

Forbundets administration flyttede til nye lokaler i en ny bygning ved Idrættens Hus i sommeren 2002 og dermed blev der god plads til alle inkl. nye assisterende landstrænere og 1½ breddekonsulent.

Omlægningen af forbundets hjemmeside skete også den sommer. Det var en kollektiv opgave, som alle lagde meget energi i.

Direktøren fik hurtigt fostret ideen om breddekonsulenter i kredsene, hvilket blev suppleret med ansættelse af yderligere en central breddekonsulent på deltid, nemlig Johnny Askevig, som med sin badminton- og trænerbaggrund først og fremmest blev beskæftiget med uddannelsesområdet.

Med tilskud fra DIF blev ansat seks halvtids breddekonsulenter med tilhørsforhold i de store kredse.

Det er meget sjældent at sportsfolk bliver motiv på danske frimærker, men det skete i forbindelse med VM i 1983, da Lene Køppen blev motivet.

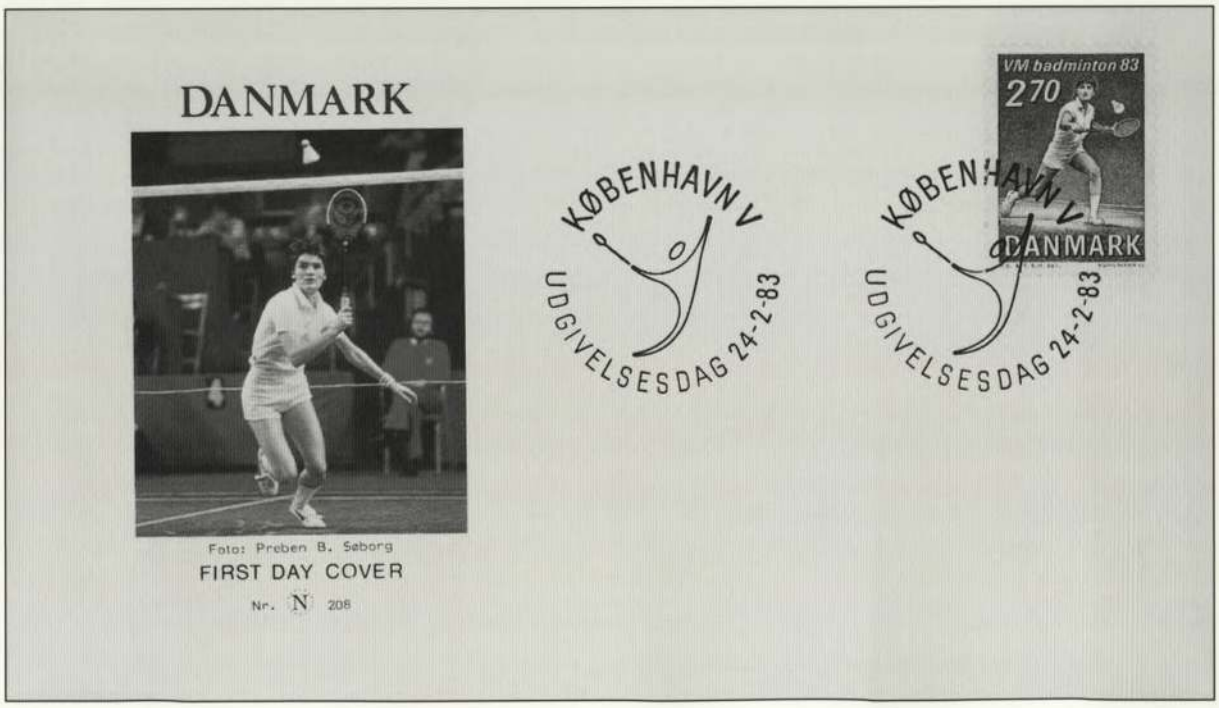

I slutningen af 30'erne var der også royal interesse for den nye sport – i de dage, hvor det næsten var et „must" at kende til badminton. En af de festligste begivenheder var, da prins Viggo fik lyst til at dyrke det ædle badmintonspil og mødte op på banen i KBKs hal i Randersgade med sin tjener i hælene – bærende på ketsjer og fjerbold. Det overværede KBKs mangeårige formand Otto Hansen. Han ville naturligvis ikke stå tilbage for prinsen, så næste gang Otto Hansen gjorde sin entre i hallen, kom et kontorbud fra assurandørfirmaet sjokkende bagefter med hr. Hansens ketsjer og bold.

Administrationen fik også ansat Susanne Thaulow Jørgensen på deltid, og hun har siden fungeret som kontorets alt-muligkvinde. Hun har gjort det stressede liv på kontoret udholdeligt, idet der nu altid er ryddet op, og der altid er en hjælpende hånd til at få distribueret de færdige produkter.

I 2003 blev Brian Moesgaard udnævnt til arrangementschef, og fik således det formelle ansvar for forbundets internationale turneringer samt DM.

I 2003 gik Lene Clausen på halv tid, og i efteråret 2004 stoppede hun definitivt. Derved blev der åbnet for en stilling som it-medarbejder, hvilket var helt nødvendigt, idet en it-strategi var tiltrådt af hovedbestyrelsen og skulle gennemføres over de næste to år. Hovedind-holdet i denne strategi er, at alt dataflow – ikke mindst vedrørende turneringer – fra tilmeldinger til resultatvisning og ranglisteberegninger – skal ske via nettet i regi af Dan-marks Idræts-Forbunds Idrætssystem. Alle DBFs data skal derfor klargøres til genbrug i Idrætssystemet, så kredse og klubber kan dele disse data med forbundet.

Til opgaven blev ansat Kristian Kolind-Hansen, som var uddannet datamatiker, og som forlod sin nordjyske hjemstavn for at påtage sig denne store og vigtige opgave. Her er også arbejde til flere af døgnets timer end han får løn for, og således er der her ved indgangen til 75 års jubilæet „lagt til" det store og hårdtarbejdende personale på forbundskontoret.

I 60'erne blev det populært at præmierne ikke var „sølvtøj". Således var der vild rift om førstepladserne i Odenses Åbne, hvor der var habitter, kjoler og det nyeste – buksenederdele til vinderne. Fra tøjbyen Herning, hvor det mest var dem, der skulle hente fortjensttegnspoint, der deltog, var der bl. a. lækre Angliskjorter med hjem i kufferten.

Stort, men slet ikke stort nok til at løse de mange opgaver, som kan gøre badmintonsporten til danskernes foretrukne sportsgren.

Fra Lunøe til Lollike

Et af Danmarks Badminton Forbunds markante ansigter udadtil er bladet „Badminton", der troligt har meddelt stort og småt og lagt spalter til adskillige referater, tanker, meninger og debatter gennem næsten 60 år.

Forbundet var kun et halvt dusin år gammelt, da det første blad kom på gaden. Eftersom badmintonsporten i den grad var præget af de københavnske klubber var næsten hele indholdet præget af hvad der foregik i hovedstadens klubber – og så var der af og til plads til lidt noter om et arrangement eller to i provinsen, og der blev også fortalt lidt om hvad der foregik i Sverige og Storbritannien.

Men det første forsøg på at holde liv i bladet varede kun i få år. Dels var interessen ikke voldsom, dels kom 2. verdenskrig i vejen.

Så man skulle hen til 1949, før „Badminton" igen kom på gaden.

Det begyndte med DBFs mangeårige sekretær Knud Lunøe, der det år stod fadder til det første nummer i det andet forsøg på at få et forbundsblad i DBF, og som situationen er ser det ud til, at bladet, som det kendes i dag, slutter med redaktør Torben Lollike, der sammen med direktør Thomas Lund og hovedbestyrelsen søger at finde frem til nye og mere læservenlige veje til kommunikation med forbundets ca. 120.000 medlemmer. „Noget der rammer de forskellige målgrupper", som Torben Lollike forestiller sig det. Hvordan den endelige form bliver, er det endnu for tidligt at give et bud på, men at der også kommer en udvidelse af den allerede eksisterende elektroniske kommunikation, er der næppe tvivl om.

Det er bemærkelsesværdigt, at „Badminton" gennem mere end et halvt århundrede kun har haft ni redaktører – og en fast fotograf, nemlig Preben B. Søborg, der vel må kunne kaldes veteranernes veteran, idet samarbejdet med DBF har varet siden 1969, og med en ballast på 36 år videregiver Preben B. Søborg her sine erfaringer med de ni redaktører:

Knud Lunøe: Mine første billeder til „Badminton" leverede jeg til salig Knud Lunøe på Ørnevej i København. Det var færdige trykplader, som jeg via mit arbejde som lay outmand på B.T. fuskede ud. Det må man vist ikke, og

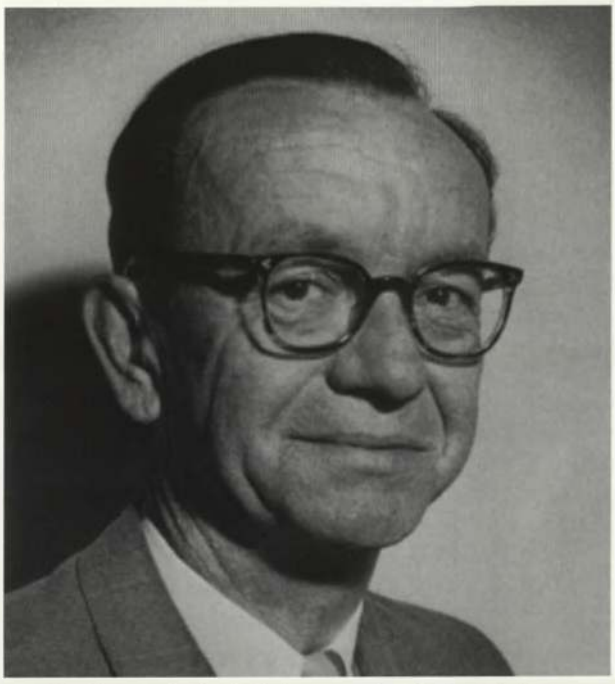

Knud Lunøe fra Frederiksberg var den første redaktør af forbundets blad efter 2. verdenskrig. Han ydede en kæmpe indsats for at få tingene til at fungere.

Det Berlingske Hus har nok en undskyldning til gode. Men det tiltalte Lunøes økonomiske sans. Det var i slutningen af 1969. Det var journalist John Idorn, der satte Lunøe og mig i forbindelse med hinanden, og sjældent har jeg arbejdet sammen med en så enestående rar og venlig sjæl med så stort et badmintonamatør hjerte. Desværre varede vores samarbejde alt for kort tid, da Lunøe blev indhentet af en sygdom, der førte til hans død i 1972.

ABC-spillerne Jørgen Mortensen og Svend Pri havde en indbyrdes aftale om, at de ikke måtte smashe igennem, når de trænede med hinanden. Det ville blive alt for dyrt i boldforbrug.

Ib Larsen: DBFs daværende kontorleder Ib Larsen tog over efter Knud Lunøe. Han var ikke journalist, men hvad der måtte mangle af erfaring i så henseende opvejedes af hans korrekthed, flid og ordholdenhed. Han sørgede for bladets indhold og overlod styringen af

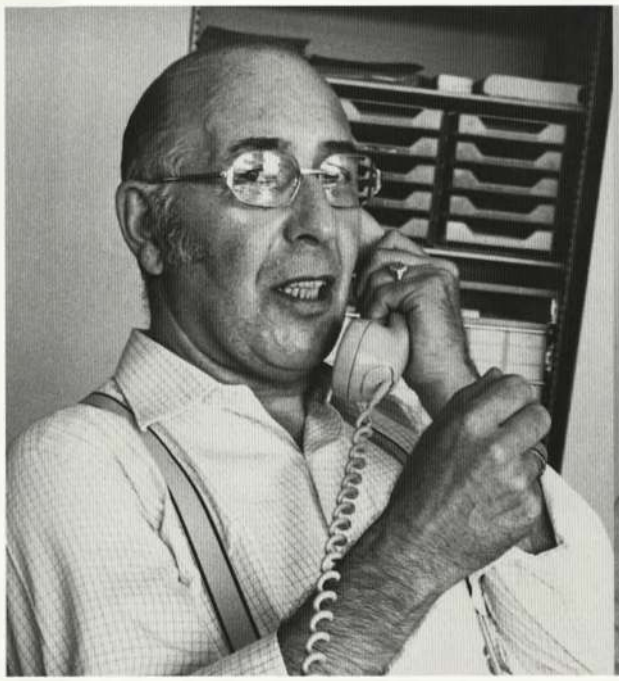

Ib Larsen blev redaktør efter Knud Lunøe selv om han egentlig var ansat som kontorleder.

Ritzau-journalisten H.C. Møller bidrog gennem mange år med en stor og flot indsats for Badminton.

lay out og foto til mig, og hans altid gode humør hjalp os gennem mange uoverensstemmelser, når vi var uenige om bladets udseende eller indhold.

Frede Kruse-Christiansen: Fynboen Frede Kruse-Christiansen var DBFs formand in spe, da han i 1976 overtog posten som redaktør. H.C. Møller fra Ritzaus Bureau var kommet til omtrent samtidig, og det viste sig at blive et frugtbart samarbejde, idet Frede Kruses store organisatoriske talent og H.C.s legendariske sendrægtighed gik godt i spand. Et vigtigt led i processen var fru Edith Kruse-Christiansen, der læste korrektur, inden manuskripterne gik i trykken i Tommerup, hvor jeg mødte op og lavede lay out. Det gik fint selv om jeg måtte indkassere mit livs største skideballe, da jeg brød deadline.

Alfa Tofft byggede for egne midler i midten af 1930'erne Århus Badmintonhal. Det gjorde hun for penge, som hun havde arvet efter sin far, der bl.a. havde komponeret sangen „Ole sad på en knold og sang". Under krigen blev hallen beslaglagt af tyskerne, og Alfa Tofft gik fallit. Efter krigen ydede hun en stor indsats for Red Barnet.

H.C. Møller: Da Frede Kruse-Christiansen blev forfremmet til formand for DBF blev H.C. Møller ny redaktør. Som ansat på Ritzaus Bureau havde han adgang til nyhederne, hvilket kom bladet til gode. Hans nære kontakt med det internationale badmintonforbund IBF muliggjorde, at han til verdensmesterskaberne i 1983 i Brøndby-Hallen lavede, hvad han selv kaldte sit mesterstykke: data på alle spillerne, der deltog i VM. Ideen blev straks adopteret og videreudviklet af IBF. På hjemmefronten samarbejdede vi desuden om programmet til alle store turneringer på dansk grund fra DM til Danish Open, og jeg har drukket mange kopper te i H.C.s hus på Østerbro i København, når vi skulle tilrettelægge slagets gang.

Svend Erik Jacobsen: Som journalist på Frederiksborg Amts Avis kendte Svend Erik Jacobsen til at skrive. Han var især god til at lade sin interesse for børne- og ungdomsbadminton præge bladet, og han havde et umiskendeligt talent for visualisering, men økonomisk var han bestemt ingen vismand. Efter en pause kom han tilbage i 1996 som udgiver, men det gik atter galt og efter mange og lange prøvelser i bestyrelsen lukkede bladet i 1999. Forinden havde Jacobsen i samarbejde med Torsten Berg i 1980 skrevet jubilæumsskriftet „Dansk Badminton Forbund gennem 50 år".

Bjørn Danielsen: Som klubmand havde Bjørn Danielsen allerede i mange år præget dansk badminton, da han i 1987 blev udgiver af bladet fra sin hjemby Frederikshavn, hvor han også havde redaktionskontor. Han udvidede staben med blandt andre Henning Just fra Skive, Lise Kissmeyer fra København, DBFs generalsekretær Torben Freij Jensen og Jan Svendsen fra Brande.

Den myreflittige Bjørn Danielsen var altid på arbejde, og min telefon kimede døgnet rundt. Danielsen troede fuldt og fast på, at „Badminton" kunne blive en god forretning, men i 1994 måtte han med egne ord indrømme, at salg af annoncer var den rene ruinerende død. Han kæmpede hårdt med bladets økonomi og overlevede takket være et næsten usandsynligt held i spil, da han på en lottokupon vandt alle de penge, som han havde tabt på bladet.

Henning Just: Journalisten fra Skive overtog det redaktionelle ansvar i begyndelsen af 1992, hvor man ikke rigtig vidste, om bladet var købt eller solgt, og det drejede sig om at overleve – men nu med DBF som udgiver.

Morten Buckhøj: Golf var Morten Buckhøjs store lidenskab, og det lagde han ikke skjul på. Men han var en professionel journalist, der knoklede løs for at lave så godt et produkt som muligt. Han skrev godt om badminton, og han kom med mange nye ideer og fik lavet et nyt lay out. Han gav bladet et frisk pust, inden han i sommeren 1996 flyttede til redaktørposten hos Dansk Golf Union.

Torben Lollike er foreløbig den sidste i rækken af redaktører af „Badminton".

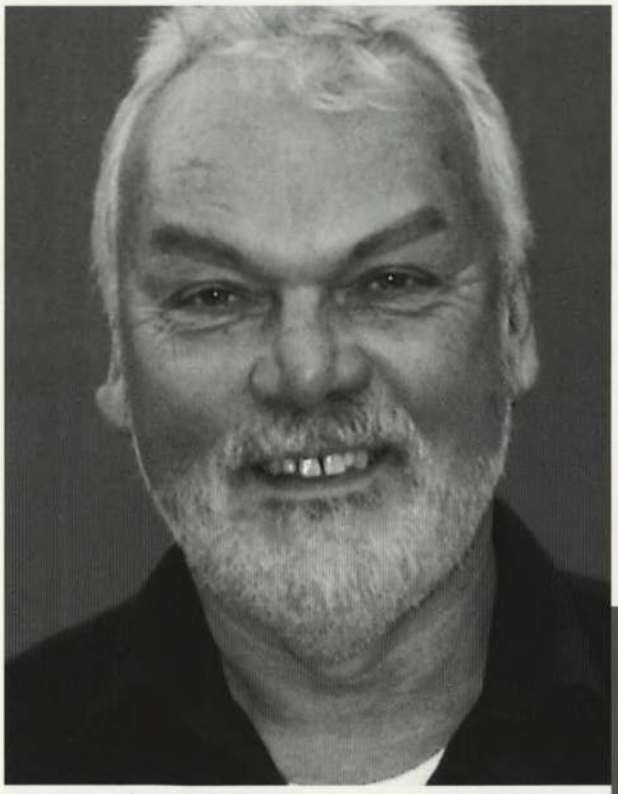

Preben B. Søborg var i mange år med til at lave bladet. Han leverede meget teknisk materiale, tog billeder og lavede lay out.

Torben Lollike: Ved VM i 1999 i Brøndby-Hallen fungerede Torben Lollike som pressechef og journalisten fra Ringsted blev kort tid efter hyret til stillingen som redaktør af det blad, der efter perioden med Svend Erik Jacobsen ikke eksisterede. Men sekretariatschef Peter Kristiansen insisterede på at bladet skulle udkomme igen, og sammen lavede de to et særnummer, der igen satte skub i udviklingen. Lollike, der nu er informationschef, har formået at skaffe nye annoncører, at få bladet ud til tiden og at få billedtjenesten omlagt fra gammeldags facon med fotos lavet på papir til digital levering.

1962 var seks danske spillere inviteret til Sydafrika. Denne gang foregik rejsen med fly. Turen varede 7 uger og der blev spillet 5 landskampe samt 9 provinskampe. 38 kampe til hver af spillerne.

Ungdommen tog til Frederikshavn

Fordi andre har fået en god ide skal man ikke holde sig tilbage fra at kopiere den. Og hvis man kunne få gang i en nybygget hal og sikre en solid omsætning til inspektørparrets løn, så var det da også en rigtig god ide.

Det var baggrunden for at Frederikshavn Badminton Klub i 1966 inviterede landets ungdomsspillere til at tage på sommerlejr.

– Det var egentlig folkene nede i Silkeborg, der havde været de første til at samle de unge til en lejr i sommerperioden. De tog til Vejle, og det var en stor succes. Samtidig var der så sket det, at hallen i Frederikshavn var brændt ned.

– I 1964 havde vi fået samlet penge sammen til at gøre noget ved vores gamle hal, så den kunne blive shinet op og få et cafeteria. Da jeg en dag i april kom forbi hallen, var håndværkerne godt i gang, men da jeg en time senere kom forbi, stod hallen i flammer og i løbet af meget få minutter var den brændt ned til grunden. Så måtte vi starte forfra, men efter ca. 18 måneder stod en ny hal klar, fortæller Bjørn Danielsen, der i mange år var nærmest synonym med Frederikshavn Badminton Klub.

Han blev kun formand, fordi han tabte lodtrækningen, da man skulle finde en afløser for Bent Eilertsen.

Bjørn Danielsen havde været på Nyborgkurset for at blive en bedre instruktør, og der havde han truffet nogle mennesker, der sporede ham ind på ideen med at skabe en ungdomslejr.

Og da der sjældent er langt fra tanke til handling hos vendelboen kom der skred i sagerne. Der blev annonceret i „Badminton", og så kom tilmeldingerne.

– Når der ikke var fyldt helt op på et kursus, sendte vi nogle af vore egne spillere ind på

Søren Thode, Per V. Nielsen og Lisbeth von Barnekow sørgede for instruktionen, da Frederikshavn skabte sine ungdomslejre i midten af 1960'erne.

holdene, og så gik det. Men generelt fik vi oparbejdet et godt navn, og det er da meget tilfredsstillende, at det norske badmintonforbund har brugt os lige siden, siger Bjørn Danielsen.

For at holde styr på boldforbruget vedtog man i Københavnskredsen i 1966 at lave statistik over forbruget. Det højeste forbrug lå i serie 1 med 2,34 bolde pr. kamp. Puslingene brugte 0,96 bold pr. kamp. I en kamp i Indien om singlemestertitlen i 1986 mellem Syed Modi og Vimal Kumar blev der brugt 182 bolde i en kamp!

På kurset i Nyborg havde Bjørn Danielsen mødt danmarksmesteren Lisbeth von Barnekow fra Charlottenlund, og hun tog turen til det nordjyske, hvor hun blev modtaget med en vis skepsis. Det var i de dage, hvor man så folk ovre fra Køwenhavn an.

– Men da jeg havde sagt ja til lige at snuppe en dram, så var jeg accepteret, og det endte med mange privatbesøg i årenes løb, siger Lisbeth von Barnekow.

I de første år sov eleverne i omklædningsrummet.

– Og vi stakkels ledere måtte bruge den halve nat på at jagte dem rundt, for de var selvfølgelig hverken værre eller bedre end andre unge. Men vi havde det pragtfuldt. Jeg havde Lisbeth og Per V. Nielsen som assistenter, og så hjalp det også, at vi fik hjælp af Søren Thode, der i den periode også spillede på Frederikshavns divisionshold i fodbold. Så vi spillede meget indendørs fodbold, siger Bjørn Danielsen.

– Spillerne kom fra hele landet, og det er vist ingen overdrivelse at næsten hele landets elite siden 1966 har været forbi Frederikshavn om sommeren. Adskillige år kom Flemming Delfs også forbi og fungerede som træner og stillede op til kampe mod eleverne, så de kunne tage hjem og sige, at de havde spillet mod mesteren. Og der kom kursister hele sommeren igennem.

Da Pia Nielsen fra Køge var på kursus syntes hun, at stemningen var lidt anspændt, så som gammel gymnast fyrede hun lige en serie gulvøvelser af for at tø de andre op. Og det hjalp.

Verden står som bekendt ikke stille, og det blev klart, at der skulle ske noget for at gøre det ekstra attraktivt at tage til Frederikshavn.

– I 1977 indviede vi en tilbygning med soverum til 53 personer, et større cafeteria, møderum og sauna.

Oprindelig kørte det hele på idealistiske vilkår. Bjørn Danielsen havde gerne set, at de nyudklækkede instruktører fra Nyborg havde taget en tur i praktik i Frederikshavn.

– Jeg havde det ikke så godt med, at det hele blev mere og mere professionaliseret og at priserne blev sat op, så det efterhånden kunne være hip som hap, om man tog til det ene eller andet kursus, siger Bjørn Danielsen.

Da DBF i 1980 fyldte 50 år fik han den ide, at det skulle markeres med at samle 50 kursister

Englænderne Allison Fisher og Darren Hall var med på den internationale lejr i anledning af DBFs 50 års jubilæum i 1980. Darren Hall blev som senior europamester i 1988.

i Frederikshavn. Med samtykke fra DBF blev der sendt invitationer ud til 25 nationer, der hver skulle sende to deltagere, og det endte med at 17 nationer fulgte invitationen.

– Vi fik spillet en bunke badminton og vi fik sendt kursisterne til både Göteborg og Oslo, så de kunne tage hjem med en bunke oplevelser, som også er en del af det hele, siger Bjørn Danielsen.

Lader man blikket løbe ned over nutidens lange liste over fagudvalg, er det pudsigt at konstatere, at alle disse aktiviteter fra starten rummedes i et enkelt udvalg, nemlig DBFs spilleudvalg. Helt op til starten af 70'erne sad de fem medlemmer af dette udvalg og forvaltede hver eneste aktivitet. De styrede samtlige ungdomsårgange (mesterskaber, udtagelser, landskampe etc.), al turneringsvirksomhed for seniorer, bredde og elite, de ledede mesterskaberne, udtog spillere til repræsentative opgaver, arrangerede turneringer, forestod (også i praksis) træningen op til Thomas- og Uber Cup kampe og rejste med spillerne alle steder, hvor Danmark var repræsenteret. De tog sig af træner- og instruktøruddannelsen, dommeruddannelsen, planlagde og ledede DH-turneringen, betjente pressen, ja som sagt alle de opgaver, som de talrige udvalg forestår i dag.

Ildsjælen Bjørn Danielsen skabte ungdomslejrene i Frederikshavn, var klubmand, kredsmand og såmænd også redaktør af badmintonbladet. Det sidste job kostede ham langt over 1 million kroner. Men da han var stoppet som redaktør vandt han rigeligt i lotto til at dække underskuddet.

Landstræneren længe undervejs

1. august 1975 var det endelig en realitet. Dansk badminton fik sin første landstræner. Valget faldt på den dengang 31-årige skolelærer Hans Henrik Svendsen fra Skovshoved. Som ungdomsspiller blandt landets bedste og slet ikke ueffen som senior. Desuden stærkt involveret i instruktørarbejdet og aktiv som dommer.

Men det holdt hårdt at få den beslutning igennem. Nogle af kredsene var utilfredse med at forbundets ledelse havde truffet den afgørelse. Man havde svært ved at se hvordan økonomien kunne hænge sammen i det projekt. Der blev talt om et ekstraordinært årsmøde, der ville have kostet næsten det halve af hvad Hans Henrik Svendsen skulle have i løn. Han skulle have 100.000 kr., og det var ensbetydende med, at han ikke selv måtte spille.

Stillingsbetegnelsen var ikke helt på plads, da aftalen blev indgået. Hans Henrik Svendsen skulle være træner for landsholdene, men han skulle også tage sig af en lang række andre opgaver.

Frederikshavns formand Bjørn Danielsen mente, at det havde været bedre at ansætte fem landstrænere på en gang, for meget store opgaver ventede, når man også skulle tage hensyn til bredden, som han mente blev forsømt.

Hans Henrik Svendsen tog orlov fra sit lærerjob og gik i gang med det gigantiske arbejde med en foreløbig kontrakt på et år. Vel vidende, at han nok ville få brug for en assistent forholdsvis hurtigt.

Det fik han ikke. Til gengæld fik han nok af den enorme arbejdsopgave, så i foråret 1976 meddelte han, at han ville stoppe, når hans kontrakt udløb.

Bestyrelsen erkendte, at man havde givet Hans Henrik Svendsen for mange opgaver. I fremtiden måtte man nøjes med at lade landstræneren tage sig af eliten, kursusvirksomhed og koordination af trænerne, mens lokale trænere skulle ud i kredsene. Men ingen meldte sig.

Og efter Hans Henrik Svendsens opsigelse stod man på bar bund.

Finn Mikkelsen fra Team Danmark blev i 1976 hyret til at holde et foredrag om ernæring for spillerne, og det førte til at han på initiativ fra Tom Bacher og Steen Skovgaard blev hyret til at stå for den fysiske træning, så spillerne var i god form op til VM i Sverige i 1977 – hvor man ikke havde nogen træner med.

I 1978 blev den gamle topspiller Jørgen Mortensen så ansat som landstræner på deltid. Han stod for to gange ugentlige træninger og skulle rejse med spillerne, når de skulle til udlandet.

Jørgen „Mo" Mortensen havde det job i to år, og han vendte kortvarigt tilbage, da Svend Pri i begyndelsen af 1980'erne blev syg.

Jørgen Mortensens afløser blev Niels Fischer Petersen. Han havde ikke selv den store flotte karriere bag sig, men var fundet egnet på grund af sin uddannelse som cand. mag i idræt, og han havde en fortid i uddannelsesudvalget.

Niels Fischer Petersen holdt ikke længe på posten. Han blev afløst af Svend Pri, der jo fra en gloriøs karriere kendte til sporten på det niveau. Men fordi man har været en god spiller, behøver man jo ikke at være en god træner.

I forbindelse med DBFs 10 års jubilæum i 1940 blev der optaget en instruktionsfilm, som ikke mindst kom til verden takket være Hans Hansen fra Skovshoved, Poul Hendrichsen fra Frederiksberg og forbundets næstformand A.C.J. van Vossen.

Ny mand på posten i august 1982 blev Carsten Morild, der selv havde en særdeles nydelig karriere bag sig som aktiv. Svend Carlsen, der havde været OL-deltager i skiløb, blev koblet på jobbet som fysisk træner op til VM i 1983 i Brøndby-Hallen. Svend Carlsen havde tidligere været engageret til at bringe spillerne i fysisk form, og han havde klart været med til at ændre mentaliteten, så spillerne indså nødvendigheden af at forbedre fysikken.

Carsten Morild holdt til 1985. Efter VM i Calgary valgte han at stoppe, fordi han ikke kunne få de maksimale arbejdsbetingelser med et job på fuld tid, og han blev afløst af

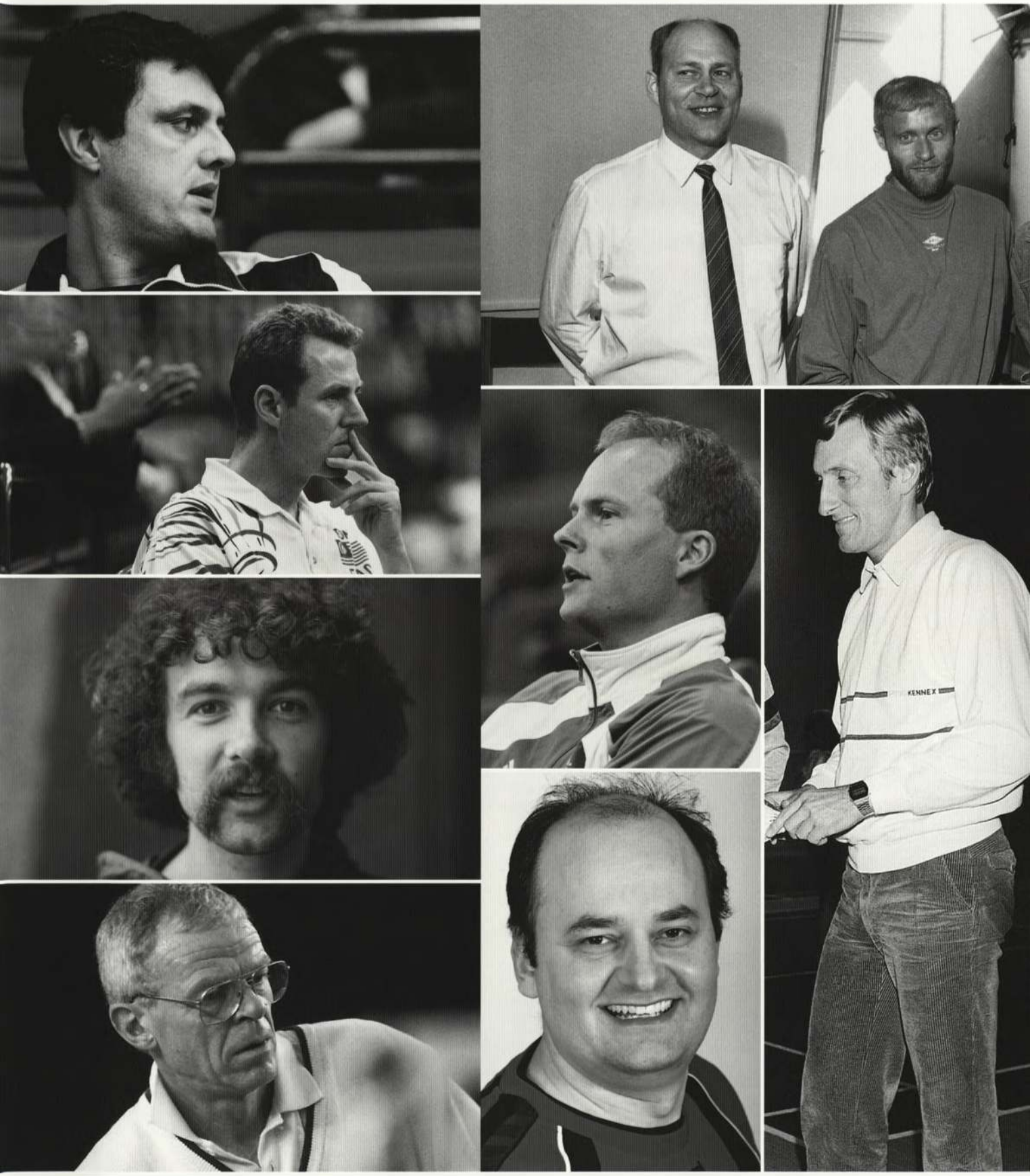

En del af de personer der har været dansk landstræner. Øverst til venstre Kenneth Larsen. Øverst til højre Steen D. Sørensen og Poul Kold. I venstre side Morten Frost, derunder Niels Fischer Petersen og til sidst Carsten Morild. I højre side Henrik Lyngby, Jørgen Mortensen og Steen Schleischer Pedersen.

I 1965–66 havde Danmark tilmeldt sig i Uber Cup men trak holdet af økonomiske grunde. Meget skuffende for pigegruppen, der bl.a. talte navne som Karin Jørgensen, Ulla Rasmussen, Anne og Bente Flindt, Lisbeth Barnekow, Lonny Funck og Pernille Mølgaard. Ergo gik pigerne ind for mænd og børn i stedet for.

Steen D. Sørensen, der vendte hjem til Danmark efter otte år i Holland.

Steen D. Sørensen arbejdede det første år på deltid, men i 1986 fik DBF penge fra Team Danmark til at ansætte ham på fuld tid, og han fik ydermere støtte af tre hjælpetrænere på fritidsbasis. Elitetræneruddannelsen startede med de tre hjælpetrænere, der samtidig varetog opgaver under turneringer samt coaching og træning af talentspillere.

I 1988 blev jobbet ændret, så Steen D. Sørensen blev kombineret sportschef og landstræner, mens hjælpetrænerne fik job i de nyoprettede Team Danmarkcentre i Brøndby og Aalborg samtidig med at de selv fik nye assistenttrænere under sig.

Kineseren Lian har siden Poul Kold var landstræner taget sig specielt af den tekniske træning og har stor gavn af dette Storm P.-agtige apparat, så han lynhurtigt kan fodre spillerne med bolde.

Poul Kold blev i 1989 fuldtidstræner i Brøndby, og året efter overtog han Steen D. Sørensens job, mens Flemming Wiberg gled ind som assistent og kineseren Lian Ying Zhang var teknisk træner på deltid. Lian var hentet til Danmark af familien Holst-Christensen i Nordrup ved Ringsted, og da Poul Kold havde set hvad Lian lærte de spillere, der tog derned og blev instrueret af kineseren, sørgede Kold for at Lian også kom til Brøndby.

Poul Kold forblev på posten som landstræner frem til den succesrige deltagelse ved VM i Birmingham.

– Jeg kender ikke mange personer, der som Poul Kold kunne højne stemningen på en hård træning. Måske var det fordi han selv deltog i strabadserne. Han var ikke selv det store tekniske vidunder, men det problem klarede han så via Lian, siger Poul-Erik Høyer, der ikke mindst takker sin succes senere i 1990'erne for alle de løbeture, som han tog sammen med Poul Kold i skovene ved Ledreborg.

Poul Kold blev afløst af vejlenseren Finn Trærup-Hansen, der bl.a. også har været landstræner i Australien og senere har været med til at bygge engelsk badminton op igen i centret i Milton Keynes. Finn Trærup-Hansen boede i Vejle, mens han arbejdede i Brøndby og blev ofte i Idrættens Hus i stedet for at køre frem og tilbage i en evighed

Det blev Morten Frost, der styrede træningen i 1995 og en del af 1996. Jobbet som landstræner var nedlagt en kort overgang. Det blev genoprettet, da århusianeren Henrik Lyngby i 1996 vendte hjem fra Frankrig.

Henrik Lyngby holdt to år på posten, så gik turen hjem til Jylland, og han blev afløst af endnu en jyde. Den tidligere topspiller Kenneth Larsen fra Triton i Aalborg havde masser af erfaring både som spiller og som træner via sit job på Trænerskolen i det nordjyske. Det blev mange, mange flyveture fra Aalborg til Kastrup, og det var ikke holdbart i længden, at han på det nærmeste havde klippekort til flyet, så selv om det gik rigtig godt resultatmæssigt trak Kenneth Larsen sig tilbage i 2001, og det lå lige for, at hans job blev overtaget af Steen Schleicher Petersen efter adskillige års virke som assistent. Han var i 1995 blevet ansat som hjælper for Morten Frost som led i sin uddannelse, og han lagde allerede dengang ikke skjul på, at han godt på et tidspunkt ville overtage jobbet som landstræner.

Lene Køppen om landstrænere: I min tid holdt de ikke i mange år. Erik Jørgensen, som jo var spilleudvalgsformand gennem en lang periode, er den person, der betød mest for mig i min karriere.

Gitte Paulsen erindrer: Min ungdomstræner, Jørgen Mortensen (Mo) var en rigtig spillernes mand. Udadtil holdt han hånden over os næsten ligegyldigt, hvilke unoder vi lavede, men vi måtte ofte indkassere en irettesættelse. Mo var en dygtig træner, og han forstod at sætte os godt op samt at få os til at fungere som et hold. Han er også den eneste, jeg har mødt, der omtaler store wienerschnitzler som lokumsbrædder.

Steen D. Sørensen er den landstræner, jeg har haft, med den mest tørre humor, og også den eneste, jeg af og til har haft lyst til at ruske, fordi han altid var så rolig. Det vildeste, han kunne få sig drønet op til var, at slå sine små „poter" forsigtigt sammen og sige „Bravo Danmark".

Nettie Nielsen om landstræner Niels Fischer Petersen: Han kunne tage mange mavebøjninger og gjorde med uldne sokker, strikket trøje, stort sort krøllet hår og overskæg et kolossalt indtryk på en 16-årig badmintontøs fra landet.

Jens Eriksen har følgende historie om landstræner Finn Trærup Hansen: Der var en sjov episode i Skotland, hvor vi spillede Thomas- og Uber Cup. Finn, der havde ansvaret for pigerne, lovede, at hvis Uber Cup holdet vandt det hele uden at afgive sæt, ville han klippe sit skæg til finalen. Da Finn var meget øm over sit skæg, spillede pigerne „røven" ud af bukserne.

Og om Morten Frost. Han var helt anderledes. Morten vidste ikke noget om computere, ikke engang hvor tænd og sluk sad. Men han var utrolig god nede i hallen, altid nogle nye øvelser og man kunne være sikker på, at hvis der stod fysisk på programmet, skulle vi lave de samme øvelser hver gang. Iblandt disse øvelser var der altid løb ud og hente bolde og tilbage igen.

Poul-Erik Høyer fortæller denne anekdote: Geniet Lian Ying kom til Danmark godt hjulpet af familien Holst-Christensen, som hentede ham i lufthavnen. Lian havde aldrig kørt i bil før, og inden de kom ud på motorvejen, måtte de holde ind, fordi Lian var blevet køresyg og skulle kaste op.

Historien om landstræner Kenneth Larsens kælenavn Mr. Lår: Han styrketrænede meget selv, og ifølge eget udsagn var han utrolig stærk. En dag til styrketræning fik han en fiber i en lille muskel på låret. Hver gang han snakkede med en ny person, viste han sit ben frem, og efter den dag hed han Mr. Lår.

Blandt Jon Holst-Christensens udsagn om landstrænerne findes disse: Poul Kolds engagement gik meget langt. Han var træneren, der igen placerede Danmark i verdenseliten. Fysisk stærk træner, der med udgangspunkt i en varieret, men meget hård træning skabte mange resultater.

Morten Frost var spillende træner. Meget omdiskuteret træner. Løftede især singlespillerne til noget af det bedste, der har været i nyere tid. Singletaktisk helt unikt stærk.

Poul-Erik Høyer uddeler mange roser til de ledere og trænere, der fulgte ham gennem de 17 år, hvor han – som han selv siger – var en del af Dansk Badminton Forbund. Trænermæssigt startede det i Rude Skov med fysisk træner Svend Carlsen (skiløber) og derefter gik det slag i slag. Den principfaste og hærdende Carsten Morild, den visionære Steen D. Sørensen, den store motivator Poul Kold, den teknisk praktiske Lian Ying, den lystfiskerglade assisterende træner Flemming Wiberg, den operationelle Morten Frost, den analyserende Finn Trærup-Hansen, den psykisk inspirerende Henrik Lyngby, den komplette og nytænkende Kenneth Larsen. Den nuværende landstræner Steen Schleicher Pedersen beskrives af Poul-Erik som fantastisk taktiker og analytiker, der også er stærk på det administrative.

De tekniske finesser gennem tiderne

Dansk badminton har traditionelt produceret spillere i verdensklasse gennem de sidste 65 år, siden Tage Madsen som den første danske spiller vandt et All England mesterskab i 1939.

Op gennem 50'erne og 60'erne dominerede spillere som Finn Kobberø, Jørgen Hammergård, Ulla Strand, Kirsten Thorndahl, Erland Kops, Henning Borch og Knud Aage Nielsen verdenstoppen i badminton, både på grund af en god teknik målt med den daværende målestok, og på grund af en spilforståelse og en taktisk evne, der ofte var modstanderne langt overlegen.

Selv om spillerne i 50'erne og 60'erne var fremragende badmintonspillere, har spillet naturligvis udviklet sig på alle områder fra denne epoke og frem til i dag.

Karakteristiske kendetegn ved spillet i denne periode var på det taktiske område primært, at spillecentrum typisk var mere stationært på midten af banen. Det førte naturligvis til, at anticiperingsevnen ikke blev udviklet og udnyttet på samme måde som i dag, ligesom elementer som temposkift og hopslag ikke blev benyttet som faste bestanddele af spillet.

Digitale tællekasser blev udviklet af Poul H. Rosengaard i samarbejde med Arne Jørgensen. De blev afprøvet ved en Oldboys turnering i KBK i 1979 på 3 baner. Ved VM i 1999 i Brøndby blev de brugt på 8 baner. De er nu computerstyrerede med forbindelse til internettet. De findes kun i Danmark men udlånes til turneringer i Europa.

På det tekniske område medførte de tunge træketsjere naturligt, at svingsløjferne i spillet var en del længere end i dag, hvilket medførte, at spillet foregik i et noget lavere tempo.

Slag som lav baghånd og bløde drop til nettet var elementer, der blev benyttet flittigt i kampene i modsætning til i dag, hvor de nævnte slag ikke mere eksisterer i spillet, mens slag som stiksmash og korte „holdte" slag, eksempelvis fra nettet ikke blev benyttet specielt meget – igen på grund af de tunge ketsjere, og en generelt lavere styrke i armen, end topspillerne nu kan mobilisere.

Benarbejdet var ligeledes karakteriseret ved et lavere tempo, ligesom stemskridt på det „forkerte" ben forekom hyppigt, selv på absolut topplan.

I 70'erne var de danske profiler jo blandt andre Svend Pri og Flemming Delfs på herresiden og Lene Køppen på damesiden, og spiludviklingen i denne periode var for mændenes vedkommende karakteriseret ved, at spillet blev hurtigere. De første metalketsjere blev introduceret, hvilket betød at „holdte" slag og kortere svingsløjfer blev faste bestanddele i slagrepertoiret.

Andre tekniske elementer vandt også indpas i denne periode, hvor Flemming Delfs fak-

Ruth Frederiksen (Dalsgaard) i det udstyr, som spillerne havde i 30'erne.

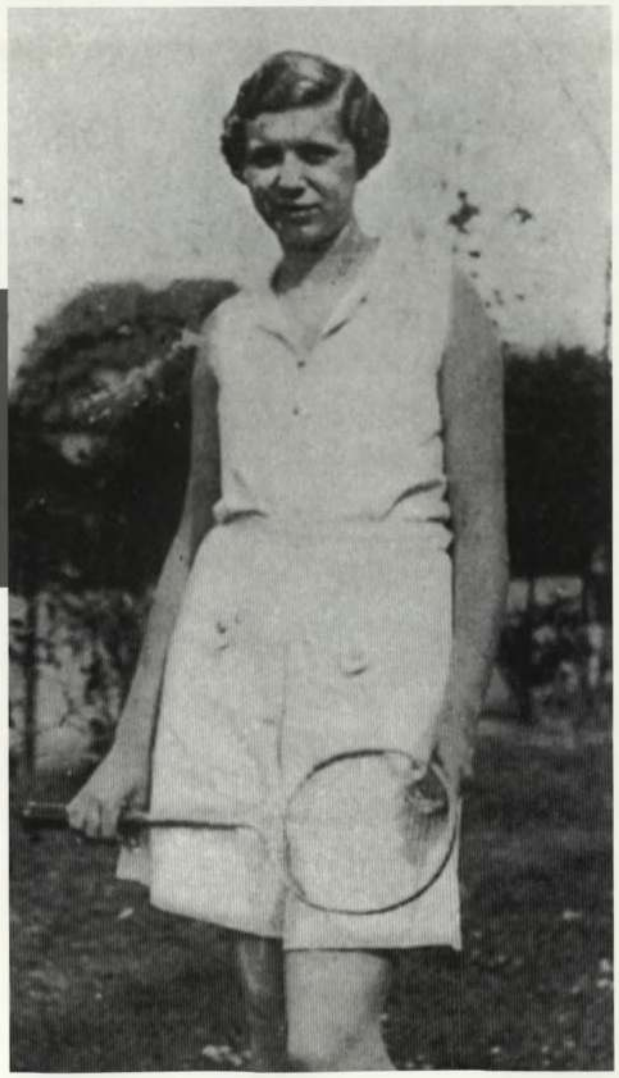

tisk var den første, der for alvor brugte rulledrop som fast inventar i spillet, mens Svend Pri var eksponent for et fysisk præget spil, hvor stor træningsmængde og et meget hårdt smash var grundpiller i spilkonceptet, hvilket også var en ny udvikling i måden at spille og betragte badminton på.

Lene Køppen var lige som Svend Pri eksponent for et højt fysisk niveau, idet Lene formåede at indføre en hurtighed og en evne til at dække banen, som måske ikke var set tidligere i kvindebadminton, mens det tekniske niveau generelt stadig haltede noget efter mændenes. Slag som høj baghånd og rullenetdrop var på dette tidspunkt stadig ikke en del af kvindernes tekniske repertoire.

Taktisk begyndte det mobile spillecentrum og anteciperingsevnen at udvikle sig i singledisciplinerne i denne periode, mens doublespillet ligeledes blev hurtigere og udpræget aggressivt, primært på grund af de indonesiske herredoubler Tjun Tjun og Wahjudi, samt Christian og Chandra, som dominerede på verdensscenen op gennem 70'erne.

Sportens niveau og profil ændrede sig i 80'erne markant, primært på grund af kinesernes indtræden på scenen. Spillere som Morten Frost, Prakash Padukone samt kineserne Luan Jin, Yang Yang og Zhao Jianhua satte nye standarder for tempo og teknisk formåen i herresingledisciplinen, hvor blandt andet elementer som temposkift, hopslag og en permanent maskeret spillestil blev implementeret i spillet, mens de kinesiske damesingler startede en æra, der stadig er aktuel, og som er karakteriseret ved damesingler præget af højt teknisk niveau og spilforståelse.

Kirsten Larsen formåede faktisk i dette årti at vinde All England med en spillestil baseret på tungt aggressivt spil og brug af nettet, hvilket var nyt i dansk damesingle.

I doubledisciplinerne så man en meget markant udvikling hen mod et spil baseret på en meget stærk defensiv personificeret i herredouble af par som kineserne Tian Bingyi og Li Yongbo, samt koreanerne Park Joo Bong og

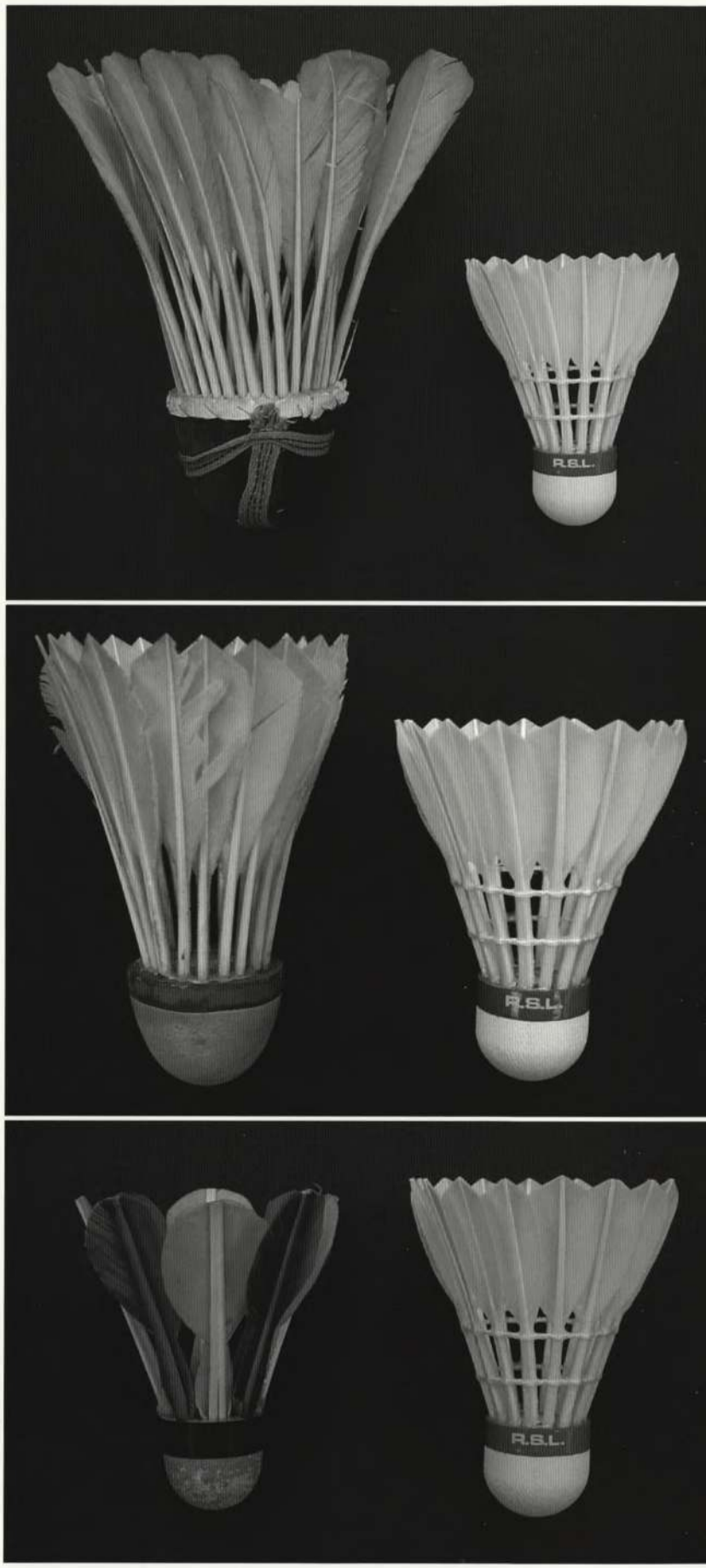

Eksempler på fjerboldenes udvikling: Øverst en bold fra ca. 1840 med 35 fjer. I midten en bold fra ca. 1890 med tyve fjer. Den vejede tre gange mere end nutidens bolde. Nederst en bold fra ca. 1920 med bare otte fjer og gummi i spidsen i stedet for kork. Billederne er venligst udlånt af RSL.

Eksempler på hvordan ketsjerne har udviklet sig fra udelukkende at være af træ til nutidens forskellige kunststoffer, der gør dem mere smidige. Ketsjerne er samlet af grosserer Erik Holst Andersen, der i mange år repræsenterede Yonex i Danmark.

Kim Moon Soo. De asiatiske damedoubler dominerede ligeledes på basis af en meget stærk defensiv og en, i forhold til europæiske kvinder, meget højt udviklet generel teknik, hvor korte svingsløjfer satte tempoet markant i vejret.

Mixeddoubledisciplinen var i dette årti lidt speciel, idet første halvdel af perioden var domineret af europæerne, idet asiaterne endnu ikke havde vendt deres blik mod denne kategori, mens anden halvdel betød en introducering af en ny rolle for den kvindelige part i mixeddouble, hvor hun i modsætning til tidligere blev en mere aktiv deltager i spillet blandt andet på grund af en bedre defensiv og større slagstyrke fra baglinien.

Op gennem 90'erne udviklede spillet sig videre, idet singlespillere som Heryanto Arbi, Poul-Erik Høyer, Dong Jiong og Sun Jun i starten af årtiet var eksponenter for en spillestil, hvor spillerne begyndte at udvikle en stadig større grad af komplethed, en tendens som Peter Gade og Taufik Hidayat fra Indonesien udviklede yderligere sidst i årtiet.

Spillerne formåede nu at omstille deres spillestil i løbet af den enkelte kamp og den enkelte duel og var således ikke afhængig af begrænsede tekniske og taktiske ressourcer. Teknisk blev slag som „trukne" drop indført i spillet, mens udviklingen af maskeringer og anteciperingsevne blev speedet yderligere op.

I damesingle dominerede kineserne med et meget højt teknisk repertoire, kun truet af Susi Susanti, Indonesien, i begyndelsen af perioden, idet Susis spil, baseret på et meget sikkert og henholdende koncept og en fantastisk fysik, var i stand til at slå kinesernes offensive spil i stykker.

I slutningen af perioden begyndte Camilla Martin for alvor at melde sig helt i verdenstoppen kulminerende med verdensmesterskabet i København i 1999, hvor Camilla viste, at damesinglespillet havde nået et nyt niveau, hvor den komplette spiller blev målet for udviklingen.

I doubledisciplinerne dominerede indoneserne i starten af årtiet med et spil baseret på en evne til at kunne være både offensiv og defensiv – og ligeledes med udgangspunkt i

en temmelig fast rollefordeling udtrykt primært i det indonesiske par Ricky Subagja og Rexy Mainaky.

Nogle år senere introducerede de koreanske herredoubler en ny måde at spille double på, hvor spillerne dækkede banen med udgangspunkt i en „side om side" opstilling, hvor man ofte bevægede sig frem og tilbage synkront.

I damedouble var asiaternes dominans nu helt entydig, idet de kinesiske og koreanske kvinders fysik og dermed slagstyrke langt overgik deres europæiske kollegers.

I mixeddouble var spillet karakteriseret ved, at damerne til stadighed udviklede deres evne til at dække banen og således udvidede deres muligheder for at kunne tage del i spillet.

Danske mixeddoubler som Thomas Lund og Pernille Dupont, Jon Holst-Christensen og Grete Mogensen samt Thomas Lund og Marlene Thomsen dominerede i starten af årtiet rækken, mens koreanerne Kim Dong Moon og Ra Kyung Min startede deres dominans af mixed rækken sidst i årtiet.

Koreanernes double var igen kendetegnet ved, at Ra satte nye standarder for kvindens niveau i spillet, idet hendes taktiske forståelse og anteciperingsevne, samt evne til at spille fladt og hurtigt spil på forbanen gjorde parret unikt, ligesom bevægelsesmønstrene fra de rene doubler blev implementeret i mixeddouble, idet man ofte så en „side om side" opstilling omkring det flade spil og servemodtagningssituationen.

Svend Pri nåede at vinde de åbne mesterskaber i herresingle i 11 forskellige nationer i en karriere, der også bød på en samlet sejr i World Cuppen i Jakartas ellers knusende varme. Det blev til 17 danske mesterskaber på seniorplan.

Inden for de seneste år er spillet kendetegnet ved, at bevægelsen hen mod de komplette spillere er fortsat.

Både i herre- og damesingle ser man, at spillerne er i stand til at mestre alle spillets stilarter, og man kan i den enkelte duel således iagttage mange forskellige initiativer og temposkift. Man kan ligeledes iagttage, at spillerne føjer nye, primært offensive elementer ind i spillet, idet nye finter fra nettet er blevet introduceret indenfor de seneste år.

De unge kinesiske herresingler på verdensscenen i dag spiller et spil med udgangspunkt i en offensiv tankegang, men også med mulighed for at vælge løsninger, der ikke nødvendigvis er offensive. Det er en mulighed, man ikke havde som singlespiller for 20 år siden, ligesom de kinesiske damesingler, der nu er helt dominerende, bliver mere og mere komplette uden dog at kunne implementere hopslag og samme grad af temposkift i spillet som mændene kan.

Doubler og mixeddoubler er stadig kendetegnet ved, at man forsøger at dække banen optimalt med en „side om side" opstilling i mange situationer, således at man undgår at åbne banen for modstanderne, som man vil gøre, hvis man har en netspiller fremme, uden at have fuldt initiativ i duellen.

Som man kan se, udvikler spillet sig kontinuerligt, og det bliver spændende at se, hvilken udvikling vi skal være vidner til det næste årti.

Agnete Friis og Aase Schiøtt Jacobsen (bagerst) og Tonny Ahm og Kirsten Thorndahl havde nok at slæbe på, når de skulle have deres tunge ketsjere med i flyverne.

Spil badminton efter reglerne

Første gang, man hørte om badmintondommere, var i 1934, hvor seks–otte „dommere" i DBF-regi blev udvalgt blandt publikum. Den næste store ting var, da den første tællekasse blev præsenteret i 1939, bygget af den kendte badmintonmand Hans Hansen.

I 1943 var der ifølge et referat fra et DBF bestyrelsesmøde den 18. juli et punkt på dagsordenen, som omtalte oprettelse af en dommerklub under navnet „Foreningen af Badminton Dommere", der skulle stå for uddannelse og administration af dommeres virke over hele landet. Formanden for de dengang såkaldte „Emblemdommere" skulle være den til enhver tid siddende formand for spilleudvalget. Men den udmærkede idé blev ikke ført ud i livet. Alligevel blev uddannelsen som dommer samme år lagt sammen med instruktøruddannelsen.

Efter et nyt bestyrelsesmøde tre måneder senere foreslog DBF kredsene at oprette dommerklubber. Første gang, man hørte om det nye tiltag, var i maj 1944, da Københavns Badminton Kreds omgikkes med planer om en dommerklub. Denne beslutning førte endelig frem til stiftelse af „Københavns Dommer Klub". Datoen for den stiftende generalforsamling er ukendt, men et mødereferat fra december 1944 omtaler dommerklubben som en realitet.

Dermed var verdens første dommerklub stiftet.

Initiativet blev vel modtaget, således skrev man i Frederiksberg Badminton Klubs medlemsblad i1944: „Vi har hidtil manglet en Instans, der med fornøden Autoritet kunde haandhæve Spillereglernes Gennemførelse. Det maa derfor hilses med stor Tilfredshed, at der er blevet oprettet en Dommerklub, thi denne kan, hvis den fungerer rigtigt og faar den fornødne Støtte af Kreds og Forbund, blive netop den Faktor, der er i Stand til at løse Opgaven: „Spil Badminton efter Reglerne!".

Den første bestyrelse i KDK anno 1944 bestod af Poul Hendrichsen (formand), Ib Hansen, Poul Johansen samt Svend og Knud Kobberø.

I samme periode så endnu en dommerklub dagens lys, det var Jysk Badminton Kreds' dommerklub med E. Bodin Hansen fra Århus som formand, men klubben indstillede sit virke i 1954.

I slutningen af 40'erne begyndte klassificering af dommere på baggrund af dygtighed og sprogkundskaber. Som et kuriosum kan nævnes, at betaling af dommere på dette tidspunkt strakte sig til fem kr. for op til 10 timers virke. Ved landskampe var der ingen betaling, men dommerne blev til gengæld inviteret med til banketten.

I løbet af 50'erne var dommerne kommet i så høj kurs, at de blev nævnt ved navn i DBFs programmer og i Badmintonbladet.

I 1951 besluttet IBF, at der skulle anvendes servedommer i alle landskampe samt internationale turneringer, og erkendelsen af vigtigheden af dommernes virke bredte sig nu som ringe i vandet. Som et eksempel kan nævnes, at DBF fik en henvendelse fra New Zealand, der udbad sig information om oprettelse af dommerklubber der. DBF kvitterede med at sende dem KDKs love.

Medierne havde masser af badmintonstof fra udlandet i 60'erne endskønt det ikke vrimlede med journalister når „der blev spillet på udebane". Aviserne havde ganske enkelt altid en aftale med spillere om at „ringe reportagen hjem."

I 1955 uddelte DBF for første gang dommernåle, hvorefter „Emblemdommer" titlen blev ændret til „Nåledommer".

En lille historie fra Hans Hansen tiden: Han spillede i Nørre Alslev Badminton Klub, hvor man benyttede byens teatersal og kro. Forholdene var ikke de mest ideelle, den ene ende af banen (grøften) var markeret op ad salens endevæg. Den anden grøft var afmærket op ad teatertribunen, og de bolde der ramte grøften talte med.

Og endnu en lille historie fra „the good old days": Hans Hansen dømte en spiller for fejlserv. Spilleren spurgte om fejlen – „Den er for

Danske dommere har gennem årene præget turneringerne i mange nationer og har selv taget imod udenlandske kolleger, når der f.eks. har været Danish Open.

høj", lød det fra den ophøjede dommer. Næste gang han servede, gik han ned i knæ, men der blev igen dømt – for høj.

Ved den næste serv satte spilleren sig ned på gulvet og sagde, at nu kunne den da ikke være for høj, men Hans dømte atter fejl. Spilleren havde fået den opfattelse, at det var afstanden fra gulvet som var afgørende.

I 1970 løb det første „rigtige" forbundsdommerkursus i DBF-regi af stablen på DBFs kontor i Vester Voldgade i København. Resultatet heraf kunne ses ved, at danske dommere begyndte at virke i udlandet, blandt andet ved europamesterskaberne i Preston, England, i 1976. Her havde DBF Poul Frimodt og Preben Nøies med. Ved de første verdensmesterskaber i 1977 i Malmø havde DBF også dommere med.

I 1983 blev DBFs dommerleder indvalgt i den nu oprettede Tekniske Komite i EBU til varetagelse af dommerspørgsmål og uddannelse i IBF regi. Samme år fik DBF udnævnt to IBF certificerede dommere, der bestod eksamen under VM i Brøndbyhallen. I 90erne blev der oprette flere dommerklubber, så i dag er der også klubber på Sjælland og i Nordjylland.

Danske dommere har siden deltaget i alle større badmintonarrangementer over hele verden, ligesom der har været dansk deltagelse på dommerstigerne ved OL i Barcelona 1992, i Atlanta 1996 samt i Sydney i 2000 og Athen 2004.

I DBFs evigt vandrende pokal til vinderen af DM i herresingle er indgraveret navne på 13 danske badmintonspillere, der faldt i 2. verdenskrig.

Disse kendsgerninger understreger det høje kvalitetsniveau, som danske badmintondommere har vist på internationalt plan, og som man er stærkt indstillet på at bevare.

Spillets erhvervsskade

Danske badmintonspillere bruger tilsammen hvert år millioner af timer i hallerne. Og så må der næsten naturnødvendigt dukke nogle skader op selv om man dyrker en sportsgren med meget lidt fysisk konfrontation.

En af de værste er den sprængte akillessene. Uofficiel danmarksmester eller måske ligefrem verdensmester i den „disciplin" er den dobbelte danmarksmester Lisbeth Barnekow fra Charlottenlund, som forholdsvis sent i sin karriere nåede at blive ramt fire gange. Men også doublespillere som Preben Dabelsteen fra KBK, og Jesper Helledie har holdt sig godt til i den retning med hver tre sprængte akillessener.

Lisbeth Barnekow nåede at sprænge en akillessene fire gange i løbet af fire år.

Første gang det gik galt var i en holdkamp mod Viby i oktober 1976. Der lød et smæld, og Lisbeth Barnekow troede i første omgang, at hendes makker havde tabt sin ketsjer og ramt hende, men da hun fandt ud af, at hun ikke kunne støtte på benet, gjaldt det bare om at stoppe. Efter en operation på Gentofte Amtssygehus fik hun benet i gips i seks uger. Hjemme i huset trådte hun fire dage efter at have fået fjernet gipsen på en lille uskyldig skumgummipude. Foden vrikkede om, og hun kunne blot konstatere, at den delvist sammenvoksede sene sprængtes igen.

Preben Dabelsteen fra KBK var den første, der nåede op på tre sprængte akillessener.

Otte måneder efter var den gal igen kunne Lisbeth Barnekow opleve, da hun vanen tro var af sted på et af forbundets kurser i Nyborg. Benet antog de mærkeligste farver, og det væltede ud af benet med materie.

Det blev til en ny operation i det højre ben, så var Lisbeth Barnekow kampklar igen. I hvert fald indtil oktober 1980, da det venstre ben i solidaritet med det højre også blev offer for en sprængt akillessene.

Mens Lisbeth Barnekow var i sin karrieres efterår var situationen en helt anden for 25-årige Jesper Helledie, da han for første gang løb ind i en sprængt akillessene i 1981. Og det gik voldsomt ud over humøret, da han umiddelbart efter den første sprængte sene måtte opleve, at den røg en gang til i samme ben.

– På det tidspunkt var det hele så surt, at jeg var klar til at indstille karrieren, siger Jesper Helledie.

Sprængning nummer to var den mest logiske, for her havde lægerne observeret noget betændelse, der kunne lede til en skade på et senere tidspunkt. Den første sprængte sene kom noget mere overraskende.

Det blev til lange perioder på krykker. Første gang i 10 uger og næste gang i 11 uger, så der var ikke noget at sige til, at Jesper Helledie alvorligt overvejede at lægge ketsjeren på hylden, når det skulle være så surt.

Nordals Badminton Klub var i 1971 vært for landskampen mellem Danmark og Vesttyskland. Tyskerne stillede med et noget „benamputeret" landshold. Nogle af spillerne nægtede nemlig at spille i sko fra det firma, som forbundet havde en sponsorkontrakt med.

Lisbeth Barnekow fra Charlottenlund formåede at sprænge en akillessene ved at gå ind i en skumgummipude. Hun har i alt sprængt akillessener fire gange.

– Men så kom jeg lidt i gang. Jeg kunne jo altid gå ned i klubben og slå nogle bolde tilbage til ungdomsspillerne, når de trænede. Og stille og roligt kom jeg i gang. Der ville nok ikke ske noget ved at jeg var med i en kamp på 3. holdet, og pludselig var jeg i gang. Jens Peter Nierhoff stod og manglede en makker til DM, fordi Kenneth Larsen havde meldt afbud. Så sprang jeg til, og vi vandt DM. VM i 1983 på hjemmebane nærmede sig, og det lå i luften, at der skulle dannes to par med Steen Skovgaard, Jens Peter Nierhoff, Steen Fladberg og mig som emnerne. Vi vekslede fra turnering til turnering, og det viste sig, at Steen Fladberg og jeg fik mest ud af vores samarbejde. Op til VM vandt vi turneringer den ene uge og røg ud i første runde den næste, så forventningerne var lidt spredte, siger Jesper Helledie.

Fladberg og Helledie vandt over Dew og Tredgett i VM-finalen. Og senere blev det til mange turneringssejre og danske mesterskaber i veteranrækkerne.

Men så røg akillessenen igen hos Jesper Helledie, der i 2003 var til VM for veteraner i Sofia i Bulgarien.

– Man tænker mange negative ting lige i det øjeblik, hvor man mærker, at nu sker det. Man tror, at makkeren har ramt en med sin ketsjer, men når man så falder om på banen, ved man godt, at nu er den helt gal, siger Jesper Helledie.

DBF satte i 1967 et varigt minde efter den tidligere formand N.P. Kristensen. En evigt vandrende mindepokal „Kres" blev indstiftet til vinderen af danmarksturneringens 1. division.

Hjemme i Danmark blev han opereret på sygehuset i Frederikssund af læge Tom Nikolajsen, og det var en helt anden oplevelse end ved de to første skader.

– De første gange fik jeg jo benet i gips, men denne gang var det lige som at få en skistøvle på. Ydermere kunne man tage støvlen af om natten, så det var slet ikke så ubehageligt, siger Jesper Helledie.

Det er altid kedeligt at blive ramt af den slags skader, og for Jesper Helledie var det ekstra ærgerligt.

– Jeg havde vundet herredoublen ni år i træk som veteranspiller, så jeg ville godt have haft den 10. titel i træk, siger han.

Nu ser det ud som om han er ved at blive overtalt af Steen Fladberg til at stille op igen ved DM.

– Vi gør som vi plejer. Jesper står stille, og jeg løber, griner Fladberg.

Fra ingenting til en af verdens bedste

Uddannelse foregik i de første 20 år på lokalplan. Første gang, DBF tog initiativ til at lave noget centralt, var i 1950, hvor man samlede alle, der havde med instruktion at gøre i Frederiksberg Badminton Klub. Der mødte ca. 40 mandlige kursister. De havde alle beskæftiget sig med instruktørgerningen, dels som selvlærte dels som professionelle (halinspektører). Kursusleder var Richard Heilbo, og lærerne var de mere erfarne blandt kursisterne, f.eks Christian W. Petersen.

Ligesom de fleste andre aktiviteter i DBF blev uddannelsen herefter varetaget af spilleudvalget.

Det næste større tiltag blev rækken af kurser på Vejle Idrætshøjskole, som startede i 1955 og foregik hvert andet år indtil 1965, hvor man ønskede at holde kurser hvert år, men Vejle var booket. Dette resulterede i, at Peder Vestergaard, som sad i DBFs bestyrelse, fik iværksat, at kurserne blev flyttet til hans hjemby Nyborg, hvorefter DBFs officielle kurser ret prompte fik kælenavnet „Nyborgkurserne".

Efter mange års lange og trange diskussioner blev det i 1963 vedtaget, at man ikke længere skulle have „no shot" med i reglerne. Den var alligevel alt for svær at tolke, og det var vist kun de allerfærreste, som var i stand til at slå et urent slag med rammen med vilje.

Lisbeth Barnekow fortæller: En af „ulemperne" ved at flytte til Nyborg var selvfølgelig, at deltagerne ikke mere var sammen med udøvere fra andre sportsgrene og kunne udveksle erfaringer på kryds og tværs, men fordelene var iøjnefaldende, idet man i tilrettelæggelsen af kurset ikke på samme måde var afhængig af haltid og teorilokaler.

De første år, hvor vi boede på Døvekollegiet, mindede ordensreglerne meget om dem, der brugtes på lejrskoler i folkeskolen. Undervisning til kl. 20 eller 21, og så kunne man lige nå hjem på kollegiet inden dørene blev lukket kl. 22. Fra dette tidspunkt forventedes det, at alle var på deres værelser.

Kønnene var totalt adskilte, „drenge" måtte end ikke komme på „pigegangen" og vice versa, men dette forbud var lidt svært at overholde, ligesom reglen med, at der ikke måtte forefindes alkoholiske drikke på værelserne. Men meget af det, der er forbudt er jo spændende, så selv om en del værelser blev checket „på mistanke" hver dag „fik den ikke for lidt", som man siger i dag.

Højdepunktet var onsdag aften, hvor kollegiet først blev låst kl. 24. Det var ikke af ren og skær „venlighed", men lederne havde deres traditionelle „gå ud og spise aften", så ingen havde vel lyst til at gå tidligt hjem og låse dørene.

Det var uholdbart, at kursisterne ikke kunne mødes efter kl. 22, så reglerne blev lempet år for år. Vi fik bl.a. stillet et værelse, hvor begge køns tilstedeværelse var lovlig, til rådighed. Debatten gik højlydt, da det ikke var noget problem at stuve 15–20 stykker sammen på de få kvadratmeter. Desværre vendte værelset ud mod en stor lukket gård, hvor alle lyde „blev ekkoet frem og tilbage", så det var så som så med nattesøvn for dem, der havde vinduer den gale vej, hvorfor vores mødested var ved at blive inddraget. Men på et „krisemøde" indgik vi et forlig, med rokering af to værelser, så støjen gik den rigtige vej, og vi beholdt vores „bule".

Med årene forblev dørene åbne hele natten, så roen/uroen blev fordelt, idet mange gik en tur i byen for at hygge sig sammen. Helt ideelt blev det først, da fællesfaciliteterne på kollegiet blev åbnet for os, så alle kunne få den søvn, de havde brug for, og kursisterne samtidig fik dækket deres behov for socialt samvær.

Med mellemrum boede vi på Nyborg Gymnasiums kollegium. Her var også støjgener, dog af en helt anden art. Det gjaldt om ikke at få et værelse „mod hanen", for det betød, at man blev vækket MEGET tidligt, af en særdeles kykkelikyglad galende hane. Mange kursister har været på jagt efter den, dog uden held.

I hallen trak lederne sig ofte tilbage til et lille rum, hvor en kursist uforvarende kom til

Deltagerne på det allerførste kursus i Nyborg efter man var flyttet fra Idrætshøjskolen i Vejle.

at åbne døren, inden der var sagt kom ind. Vedkommende blev venligt – men bestemt – omgående vist ud igen med en bemærkning om, at dette rum KUN var for somme, hvilket er ens betydende med, at på trods af ombygning etc. hedder hallens kontor i kursusregi stadig Sommes Rum.

Da vi havde været i Nyborg i 10 år fik deltagerne et unikt „jubilæumstilbud" fra Nyborg Voldspil. Alle blev inviteret til at overvære årets musical „Annie Get Your Gun". Det var ikke så let at sige ja tak, for der skulle aflyses to undervisningstimer, men da Richard Heilbo altid var ankommet til Nyborg et par dage før – netop for at se voldspillet – fik vi lov. Året efter skulle vi selvfølgelig betale for at komme ind, men nu var der præcedens, syntes vi, og tilbuddet om at overvære voldspillet når man var „på Nyborg" blev en tradition, som mange stadig taler om.

Organisationen omkring kurserne var fra starten næsten som den, vi kender i dag med en første klasse for klubinstruktører, en anden klasse for kredsinstruktører og en tredje klasse for dem, der tænktes at skulle virke på landsplan.

I 70'erne var kredsenes interesse for at få videreuddannet deres instruktører så stor, at DBF blev nødt til at dublere Nyborgkurserne. I en lang årrække uddannedes således årligt 72 i første, 24 i anden samt tre–fem i tredje klasse.

Kurserne blev meget velanskrevne ude i Europa, således at der både på elev- og lærerside dukkede deltagere op fra især de skandinaviske lande, men også de større badmintonnationer sydpå var repræsenteret. Specielt lærerstaben havde stor gavn af samarbejdet med de idrætsuddannede nordiske deltagere, som efter at have bestået 3. klasse, blev inviteret som undervisere. Den først uddannede ikke danske forbundsinstruktør Rolf Wikstrøm fra Finland, der tog imod tilbuddet, fik gennem mange år end ikke sin rejse dækket, end-

skønt han gerne tog begge kurser i rap, da lønnen var 25 kr. pr dag. Den universitetsuddannede svenske Per Gøran Fahlstrøm (alias P.G.) har også været en trofast underviser gennem adskillige år, og er i dag stadig en af de bærende kræfter på kurset.

Ekspertise blev også hentet i Dansk Idrætsforbund samt blandt læger og psykologer.

Undervisningsministeriets nye lov om fritidsundervisning i slutningen af 1960'erne gav mulighed for ansættelse af Ib Larsen, som i adskillige år havde arbejdet på frivillig basis.

Efterhånden som kurserne udviklede sig, blev det ikke nok, at kursisterne instruerede hinanden, der skulle „ægte" elever på banen, og her var såvel den lokale klub som Nørre Broby leveringsdygtige i snesevis af ivrige børn og voksne, der fungerede som medier for første klasse. For anden klasses vedkommende fandt man hurtigt ud af, at kursisterne skulle arbejde med enkeltelever kontinuerligt gennem hele ugen. Dette medførte, at kursusledelsen skaffede egnede ungdomsspillere fra egne klubber til dette formål. Efter en årrække overtog DBFs Ungdomsspilleudvalg udvælgelsen af medier blandt ungdomselitespillerne, hvilket gjorde, at flere af Danmarks senere topspillere har deltagelse på Nyborgkurserne som en del af deres baggrund.

Vilkårene for kursusdeltagerne har gennem årene ændret sig markant. Fra de første års strenge eksaminer med mulighed for at dumpe, med personlige nederlag som følge, gled man gradvist over til et mere humant system, der tilsikrede alle et diplom for gennemført kursus. På nuværende tidspunkt er kravene igen blevet strammet, så eleverne i dag vurderes efter 13-skalaen.

I midten af 80'erne målrettedes Nyborg-kurserne decideret træning af topspillere indenfor såvel ungdom som senior. Samtidig gik tredje klasse i glemmebogen til fordel for elitetræneruddannelsen, som var en af den senere formand for instruktør/træner udvalget Lars Tindholdts kæpheste.

I takt med UDUs øgede behov for ungdomsspillere som medier indførtes i samarbejde med USU endvidere deciderede træningssamlinger for ungdomseliten parallelt med Nyborgkurserne, hvilket betød optimal udnyttelse af tænerkapaciteten.

Sideløbende med de årlige Nyborgkurser blev det økonomisk muligt at afholde en del weekend-kurser med forskellige helt specifikke temaer. Pengene kom fra Team Danmark, og foredragsholderne var udefra kommende eksperter.

Da behovet for uddannelse af trænere øgedes, blev UDU endvidere involveret i oprettelsen af badmintonafdelingen på Trænerskolen i Aalbog, hvor kursisterne fra 1989 og til skolens lukning i 2003 gennemgik en et-årig fuldtidsuddannelse.

Idræts- og efterskoler ønskede også badminton som et tilbud, hvorfor der blev indgået individuelle aftaler om afvikling af dele af DBFs instruktøruddannelse.

For at varetage unge elitespilleres studiemuligheder indgik UDU et samarbejde med Gentofte Studenterkursus, som optog badminton på programmet – en forløber for den i dag eksisterende fire-årige studentereksamen for eliteidrætsudøvere.

Med de omfattende aktiviteter, spilleudvalget skulle varetage, blev arbejdsmængden omkring 1970 efterhånden for stor. Efter USUs udskillelse i 1971, kom turen til uddannelsen. UDU blev oprettet i 1972 med Ole Mertz som den første formand. I 1974–75 varetog Leif Johansen, Køge, formandsposten, som derefter blev overtaget af Torsten Berg 1976–77. I 1978 overtog Lisbeth Barnekow (som dermed blev den første kvinde i DBFs bestyrelse) formandsposten, hvorfra hun trak sig tilbage i 1992.

Endnu et trin på opsplitningen var kommet i 1987, hvor UDU fik nedsat følgende underudvalg: Lederuddannelse LEDU (Torsten Berg), dommeruddannelse DUDU (Erik Baatrup) og instruktør/træneruddannelse ITU (Lars Tindholdt), medens Lisbeth Barnekow fortsatte som formand for det samlede UDU. I 1991 fortsatte opsplitningen, idet DUDU fik selvstændig status.

Gennem alle årene har UDU, på grund af stor efterspørgsel, sendt et utal af danske instruktører og trænere til mange forskellige lande såvel i som udenfor Europa. Opgaverne har, ud over at udvikle badmintonsporten rent

spillemæssigt og uddanne instruktører, også i høj grad været af organisatorisk art.

Siden den første trænerkonference ved VM i 1977 afholdtes sideløbende jævnligt – også senere i forbindelse med EM – forskellige seminarer, hvor danske indlæg har været efterspurgte.

Under VM i Danmark 1983 afviklede UDU VMs anden konference med så stor tilslutning, at der knapt var plads i Brøndbyhallens træningssal. Økonomisk løb det så godt rundt, at det – suppleret med Team Danmark-kroner – blev muligt at sende fire danske trænere til seminaret ved VM i Canada 1985.

Da Danmark igen fik tildelt VM i 1991, kastede UDU sig atter ud i opgaven, denne gang dog med et andet koncept, idet der var indlagt work-shops m.m. jævnfør tidens krav.

Et forsømt område – fremstilling af materialer – var kommet i focus via en selvbestaltet arbejdsguppe allerede inden UDU blev nedsat. Før 1970 havde DBF nemlig ikke produceret ret meget, som klubber, instruktører og andre interesserede kunne gøre brug af. Men så tidligt som i 1930'erne havde DBF fremstillet en stumfilm – skiftende mellem billeder og tekst som i Asta Nielsens dage – hvor datidens topspillere (Tage Madsen, Jan Schmidt, Gunnar Holm etc.) viste slag og fodarbejde.

I 1966 producerede forbundet en 25 min lang 16 mm s/h instruktionsfilm, som kunne lånes i kredsene. Den beskrev – krydret med enkelte spilleregler – såvel teknik som taktik. Aktørerne var tidens aktuelle topspillere af begge køn.

Det var en besværlig proces dengang husker Ole Mertz. Operatøren og jeg sad i flere dage og nætter og puslede med optagelser – f.eks. af et slag – som blev klippet ud i stykker på 1–2 meter og hængt op på en tørresnor med klemmer. Så bestemte jeg, hvilke der skulle vælges, og i hvilken orden de skulle limes sammen til den færdige film. Mange meter blev naturligvis kasseret, for teknikeren havde sådan et lille klippebord, hvor han kunne køre hver bid igennem, så jeg f.eks. kunne se om spillerens arm var strakt og alt det der, man skulle tage højde for.

Det eneste skriftlige materiale til brug på kurser var en 10 siders pjece udgivet af den professionelle badmintoninstruktør Chr. W. Petersen med forord af DBFs daværende formand N. P. Kristensen.

Danmarks Idræts-Forbund (DIF) overtog sidst i 1980'erne et „veteran fallitbo" fra Canada, hvor man gennem nogle år havde afholdt „World Masters Games", en slags olympiske lege for veteraner. DBF blev involveret, da man i 1989 besluttede at afholde arrangementet i Danmark og stod for badmintonarrangementet med både holdkampe, individuel turnering samt „Danmark mod resten af verden".

I 1971 udkom 5000 eksemplarer af Dansk Badminton Forbunds første meget layout-primitive INSTRUKTIONSBOG (udarbejdet af Lisbeth Barnekow, Richard Heilbo, Leif Johansen, Ib Larsen og Ole Mertz). Måske fordi „man ikke havde prøvet sådan noget før" blev bogen trykt, uden at forfatterne havde fået mulighed for at læse korrektur, hvilket fremgik lysende klart. Som eksempel kan nævnes, at hver gang, der skulle henvises til en side stod der blot „(se side)" eller i værste fald „(se side ??)".

I Axel Thayssens bog: „Badminton – praktisk lærebog" fra Høst og søns forlag 1932 skriver G.B Mackeprang bl.a.: „Man maa med Glæde hilse denne Bogs Fremkomst. Det her i Landet endnu ret nye Badmintonspil er nu i en meget stærk og glædelig Fremgang som det fortræffelige og for alle overkommelige Motionsspil, det er."
Bogen indeholder helt skønne instruktionsslag, hvor alt foregår i gulvhøjde, se f.eks. denne clear.

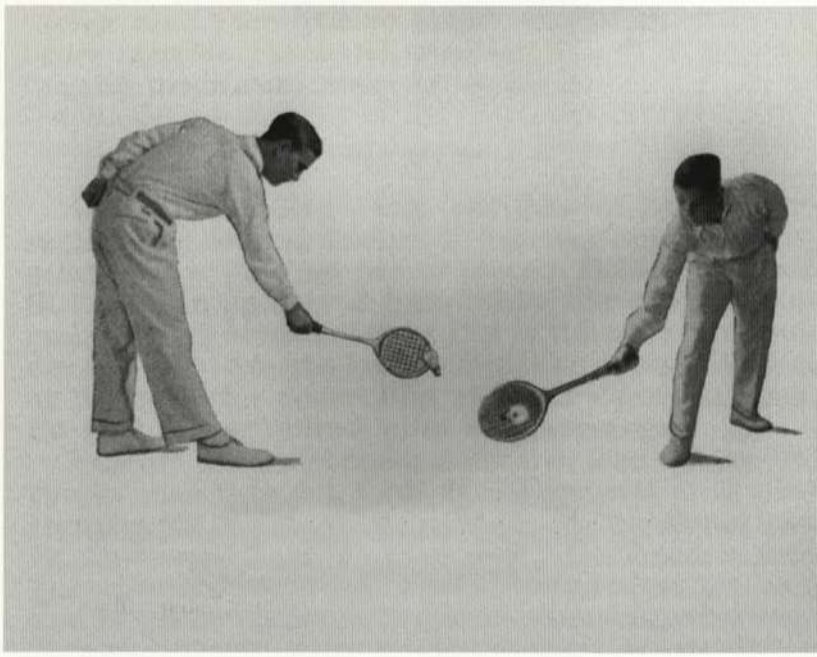

Efter en del forhandlinger fik svenskerne tilladelse til at oversætte bogen under titlen: „BADMINTON – enkelt, men svårt".

Materialefremstillingen tog fart efter oprettelsen af UDU i 1972. Allerede i 1974 udkom en væsentligt revideret og mere professionelt layoutet publikation med arbejdstitlen BEMI, hvilket stod for BADMINTON – en moderne idræt (v. Lisbeth Barnekow, Torsten Berg, Leif Johansen, Ole Mertz og Hans Henrik Svendsen).

Sideløbende arbejdedes med en ny instruktionsfilm, og i 1974 så den 23 minutter lange farvefilm 70'ernes BADMINTON dagens lys. Som udløber fremstilledes en lang række ganske korte sløjfefilm, hvor de enkelte slag kørte igen og igen – et værdifuldt supplement i forbindelse med instruktørkurserne.

UDUs ønske om at studere elitespillerne nærmere samt producere såvel „underholdnings" – som specifikke film til fremvisning i klubber blev realiserbar, da Sony i slutningen af 70'erne blev sponsor for DBF. Talrige optagelser på og udenfor banen blev anvendt ved elitesamlinger samt mundede ud i „turistfilm", der fortalte om topspillernes liv „bag kulissen" i dagligdagen samt på rejser.

Den første (ØSTEN 80) blev dog en professionel udarbejdet udlejningsfilm, idet den daværende sponsor Mejerierne overtog konceptet.

To af UDUs videoproduktioner bør nævnes: Efter Danish Open '80 sammenklippedes en film (arbejdstitel: „Stjernerne og Vandbærerne"), hvorfra et interview med det internationale forbunds generalsekretær Herbert Scheele senere blev brugt i promotionsammenhæng – og medvirkede til at skaffe VM til Danmark i 1983.

En anden er de mange optagelser fra Thomas og Uber Cup i Malaysia 1984, som tillige tilgodeså det voksende behov for mere præcise spilleranalyser. Filmene fandt endelig anvendelse både som instruktionsmateriale og som turistfilm.

På litteratursiden var der stor aktivitet. Mange kompendier fra forskellige landstrænere og undervisere på forbundets instruktør- og trænerkurser udkom løbende, og diskussioner om ophavsret bølgede kraftigt. I 1987 besluttedes det med Lars Tindholdt som primus motor at lave et samlet officielt kursusmateriale i professionelle rammer. Mange arbejdsgrupper blev nedsat, forfatterne blev lønnede, og følgende officielle kursushefter udkom: „Teknik", „Taktik", „Psykologi", „Træningslære" samt „Børn og Organisation". Udgivelserne var et målrettet udtryk for opprioritering af kvaliteten i kursusmaterialerne, og selv om nogle af bøgerne hurtigt viste sig at være utilstrækkelige, findes mange af dem stadig på bibliotekernes hylder.

Svigtende økonomi i kursussammenhæng betød imidlertid, at grundlaget for opdatering af bøgerne forsvandt, og selv de mest populære glider snart ud.

Da træner- og instruktørudvalget (ITU) så dagens lys i 1987 med Lars Tindholdt som formand, blev der arbejdet videre med mange af de opgaver UDU havde igangsat. Følgende har siden siddet i formandsstolen. Finn Trærup Hansen 1991–92, Henrik Anderson 1992–97 og Søren Selmann 1997–99.

Den nuværende formand Jens Thøgersen og den „Nyborgkursusansvarlige" Lars Kofoed Jensen fortæller:

Fra midt i 80'erne til langt ind i 90'erne var focus målrettet udarbejdelse af kursusmateriale samt opbygning af kurser målrettet specifikke trænergrupper. Instruktørerne, som efter en hård kamp, nu hed trænere, blev mere og mere individuelt uddannede til at varetage alt fra børn/unge på begynderplan - til at være ansvarlige for træning af seniorspillere på divisionsplan.

Efter den seneste (af mange) strukturændringer er ITU i samarbejde med sportschefen, LEDU og kredsene ansvarlig for DBFs uddannelsesforløb og videreudvikling. Grunduddannelsen, der fortsat afvikles individuelt som modulkurser i kredsregi, hedder i dag Børne- og Klubtrænerkurser. Flagskibet, overbygningen DBF 1 og DBF 2, i daglig tale stadig kaldet Nyborgkurserne, har ændret sig

Den ålborgensiske klub Triton blev stiftet i 1939 som en udbryder af AABK. Navnet Triton var ingen tilfældighed. Det tog man fra den københavnske klub, som man havde samarbejdet med. Triton led i mange år under at mange af klubbens spillere rejste væk fra byen og spillede for storklubber især i København.

løbende indholdsmæssigt, og også andre strukturer i form af modulkurser i weekends har været forsøgt, dog uden den store succes. Derfor gennemføres DBF 1 og DBF 2 fortsat som ugekurser, da der dermed opnås den bedste dialog og den bedste uformelle kontakt mellem kursister, hvilket er med til optimere kursusindholdet.

Kursisterne får i dag både en mundtlig og en skriftlig evaluering og bliver bedømt ud fra hele ugens aktiviteter samt deres besvarelser af de enkeltes fags opgaver. Opgaverne har ligeledes ændret sig fra reproduktionsbesvarelser til problemløsningsmodeller.

I 2002 genopstod DBF 3 uddannelsen i en helt ny form med såvel en praktisk som teoretisk del. Kurset er brugerbetalt, men ikke fuldtids, da såvel de praktiske som teoretiske arbejdsopgaver er fordelt ud over året.

I perioden 1992 til 2003 har Danmarks Trænerskole i Ålborg videreudviklet samarbejder med DBF så årskurser i badminton svarende til niveauet lige over DBF 2.

Ud over den strukturerede uddannelse er en af de vigtigste dele af ITUs arbejdsområder at holde trænerne ajour, hvilket til stadighed sker via satellitkurser eller seminarer med aktuelt indhold.

På arbejdsbordet ligger lige nu en model, der forhåbentlig får tidligere elitespillere til at interessere sig for at få en uddannelse som trænere

Og med de elektroniske mediers „hasten frem", står multimedieudgivelser og webbaserede materialesamlinger for døren.

Tanken om „bogen" er nok ikke længere realistisk.

For at indføre et mere repræsentativt geografisk system i DBF gav et strukturudvalg i 1944 anledning til, at man nu – ud over fem stillingsvalgte medlemmer – sørgede for, at der kom til at sidde to personer (mænd naturligvis) fra hver kreds, bortset fra Bornholm, som på grund af sin lidenhed kun kunne få en repræsentant.

Svært at få fortjensttegnet

En ung håbefuld kvindelig spiller sukkede en dag i starten af 60'erne dybt og sagde: „Det når jeg nok aldrig at få." Men hvad var det, hun talte om? Det var såmænd DBFs fortjensttegn. Og hun fortsatte: „Selv om jeg deltager i alle turneringer her i landet og af og til vinder, vil der nok gå mindst 20 år, inden jeg har optjent mine 30 point – gisp, det er 240 finaler, hvis jeg taber dem alle!" Hvordan var hun så nået frem til den konklusion?

Sagen er, at da tegnet blev indstiftet i 1952, havde man endnu ikke opstillet nogle regler for erhvervelsen. Man besluttede, at seks spillere havde gjort sig fortjent via lang og tro tjeneste.

I Dansk Badminton Forbunds Håndbog 1959 kan man bl.a. læse:

„Når dansk badminton kan glæde sig over en smuk position indenfor badmintonnationernes samfund, tilkommer æren herefter naturligvis i første række den fremragende elite, som gennem årene har vist vejen og placeret niveauet. Gennem deres fine spil, talrige sejre og opnåede mesterskaber har de ofte selv givet „os andre" lejlighed til – foruden at nyde glæden over deres spillepræstationers høje kvaliteter – at deltage i hyldest og virak overfor dem."

Videre står: „Indenfor DBFs ledelse har vi ofte følt savnet af en eller anden form, under hvilken man ville være i stand til at give udtryk for den anerkendelse, hæder og tak, som hele dansk badminton både skylder og føler trang til at udtrykke overfor disse vor sports ypperste udøvere og lysende eksempler". Fortjensttegnet var „født", men reglerne lod vente på sig.

Disse, som det ikke er lykkedes at finde på tryk, var, husker hun, vist i starten bl.a: Point for finaleplads i åbne turneringer 0,125, vinder 0,5. Holdmesterskaber samt vinder af udenlandske turneringer gav 0,5 point. Danske mesterskaber, All England og lignende udløste 1 point. Landsholdsudtagelse var det store hit med 1,5 point.

Konkurrencen blandt kvinderne var meget hård i de tider, og DBFs økonomi tilgodeså bestemt ikke „denne race". Ved udtagelser til diverse turneringer, var der oftest kun plads til to af slagsen, og de skulle kunne dække alle tre kategorier, så for en spiller fra en lille klub uden de store muligheder for holdmesterskaber og landshold var konklusionen måske helt rigtig – vejen var lang.

Hvor længe systemet med 30 point varede, vides ikke helt, men hen ad vejen kom det til kort. Flere og flere turneringer kom til, spillerne rejste land og riger rundt, så pointene raslede vel ind, for i 1989 står følgende ord i et internt dokument: Pointsystem vedr. DBFs fortjensttegn = 25 points.

At sætte det samlede antal points ned, lyder i første omgang lidt sært, men med alle de nye tiltag, grand prix, europa- og verdensmesterskaber etc., var det nødvendigt at stramme grebet, så hver enkelt præstation „blev mindre værd". En officiel landskamp udløser nu kun 0,5 point, og man skal vinde VM eller OL for at hente 1,5 point hjem, hvilket stadig er maksimum. VM for hold giver dog kun 1 point.

Pudsigt nok giver det stadig 0,5 point at vinde DM for hold, men man skal have deltaget syv gange. Ynglinge er også med på listen og kan f.eks. tjene 0,25 point for et DM.

Hvorfor og hvornår reglerne blev lavet om igen vides heller ikke, men af det seneste udaterede dokument vedr. fortjensttegnet fremgår, at man nu skal indtjene 50 point. Landsholdspladsen er stabil, man opnår som sidst 0,5 point, men at vinde VM er nu værdisat til 2 point, og hvis man når kvartfinalen, er der 0,25 til puljen. Holdmesterskabet figurerer ikke mere, men man kan optjene fra 0,125–1 point for semifinaler og finaler i diverse turneringer og mesterskaber.

Ved DBFs 75 års jubilæum har et par og halvfjerds spillere modtaget fortjensttegnet, statistisk set lidt mindre end en spiller pr. år, men sådan er regnestykket jo ikke, da uddelingen først startede i 1952. Alligevel fortæller det nok noget om, at det ikke er helt nemt „at komme med i klubben."

For at få fortjensttegnet skal man også udvise god sportslig indstilling, således at det med rette kan siges, at man i alle henseender har repræsenteret DBF på bedste vis.

Fremtiden er sikret

Danmarks Badminton Forbund kan trygt se de næste 25 år i møde. Der vil stadig være mange ketsjersvingere i aktion, når DBF runder de 100 år.

Det er direktør i DBF Thomas Lund særdeles overbevist om. Og han mener endda, at medlemstallet kan være steget ganske markant i løbet af ganske få år. Af flere årsager.

– Jeg er overbevist om, at Danmarks Badminton Forbund er et levedygtigt forbund, men jeg er også lige så overbevist om, at forbundet ændrer karakter i løbet af få år, og der går i hvert fald ikke 25 år, før vi fusionerer badmintonmæssigt med DGI på en eller anden måde. Og det bliver på den måde, at vi enten selv finder ud af det eller får trukket en fusion ned over hovedet af politikerne. Som det kører i øjeblikket er der tale om et vanvittigt stort ressourcespild med kurser og lederuddannelse. Tit sidder vi og laver de samme ting, siger Thomas Lund.

Medlemstallet i Danmarks Badminton Forbund ligger omkring de 120.000 i følge den seneste opgørelse fra Danmarks Idrætsforbund efter det tidligere har været helt oppe på over 172.000 i slutningen af 1980'erne. Det kunne måske godt kalde de dybe panderynker frem hos nogle badmintonledere. Men ikke hos Thomas Lund.

– Det svinger lidt op og ned i disse år, men jeg kan så absolut se lys i mørket. Det skyldes ikke mindst, at udviklingen er ved at tage fart i de asiatiske lande. De er ved at komme sig over den økonomiske krise, der ramte dem i 1997. Jeg synes, at jeg kan fornemme vi er inde i en god spiral rent økonomisk. Der er udsigt til at der kommer store penge ind i international badminton. Prispengene er ved at komme op igen efter at der blev skåret ned. Flere penge vil give mere interesse fra mediernes side, og når der skrives og tales mere om en sport trækker det flere udøvere til, fastslår Thomas Lund.

Nu er det ikke sådan, at han føler, at DBF for enhver pris skyld skal være et stort forbund.

– Men jo flere vi er, jo mere kan vi gøre for hinanden, og der skal være plads til de mange i dansk badminton. Jeg var jo selv som aktiv en del af eliten, men det breddemæssige skal i allerhøjeste grad også prioriteres. Jeg synes faktisk, at det er et af de steder, hvor vi har vores styrke takket være det foreningssystem, som vi har fået bygget op gennem årene i Danmark. Forældrene kan trygt sendes deres børn til badminton vel vidende, at der så bliver taget hånd om ungerne, siger Thomas Lund.

Men som i så mange andre sportsgrene er der et stort frafald, når børnene når op i slutningen af teenagerårene. Så er der andre ting, der trækker.

Da meget velklædte spillere fra Frederiksberg Badminton Klub engang i 30'erne skulle til provinsen for at vise hvor dygtige de var, gik det helt galt. Værterne sendte FBK'erne retur med en sæk på 40–2 (man spillede mange kampe dengang). Til gengæld var man imponeret over spillernes pæne tøj.

– Det skal vi have fundet en løsning på. Samfundet udvikler sig hele tiden. Når børnene bliver voksne, skal vi nok til at finde andre måder at se dem som foreningsmedlemmer på. Det bliver noget med at shoppe mere rundt.

En af de vigtigste opgaver vi har i DBF er også at gøre det nemmere at være klubleder. Nogle af de mere tunge og trælse opgaver kan vi måske få fjernet, så der bliver mere tid til det egentlige; nemlig at dyrke sport. Det vil jo være en kæmpe fordel for en klub, hvis et lokal idrætssamvirke kan tage sig af regnskaberne og styre kontingentindbetalingerne, siger Thomas Lund.

Da han var i verdenseliten som doublespiller, hentede han et par verdensmesterskaber hjem i mixeddouble. Nu tales der meget om at netop den disciplin er på vej ud. Fordi den er så speciel for netop badminton.

– Men jeg mener netop, at det er vores styrke, at kvinder og mænd kan konkurrere side om en side. Kampene bliver set, og det er underholdende, så dem vil jeg nødigt undvæ-

Direktør Thomas Lund ser optimistisk på dansk badmintons fremtid. Det gælder både elite og bredde, og han håber, at de to store idrætsorganisationer kan finde sammen.

re. På den anden side er jeg ikke naivt blind for, at udviklingen i løbet af få år kan gå derhen, hvor der bliver rene turneringer i herresingle, rene turneringer i damesingle og i de rene doblerækker, og så kan det godt komme til at gå ud over mixeddoublen, siger DBF-direktøren.

Mange taler om at spiralen faktisk er for nedadgående i forhold til den opadgående, som Thomas Lund gerne vil tale om. At badminton ikke just har den store fremtid foran sig.

– Selvfølgelig er det et problem, at vi har mistet nogle medlemmer, så vi mister nogle penge i tilskud fra DIF, og vi er selvfølgelig opmærksomme på udviklingen, men jeg synes altså ikke, at det ser foruroligende ud lige nu. Den opmærksomhed vi får under OL er af meget stor betydning, og der sættes mange penge af til den internationale udvikling fra det internationale badmintonforbund. Når en stor amerikansk tv-station som NBC viser badminton fra Athen, er det selvfølgeligt positivt for vores sport.

Al begyndelse er svær. Det måtte badmintonspillerne fra Odense også sande, da de vovede sig uden for Fyn og tog til Gentofte for at spille en kamp. Det var odenseanernes første kamp overhovedet, og den endte med en sejr på 36–0 til Gentofte.

På mange fronter har samarbejdet mellem Danmarks Idræts-Forbund og søsterorganisationen DGI nærmest lignet en verbal krig de senere år. Men Thomas Lund ser en opblødning, og på længere sigt altså også en fusion som en logisk konsekvens af at begge forbund laver nogenlunde det samme.

– I DBF tager vi os så af eliten ud over ungdommen og bredden, men i mange klubber er man medlemmer af begge organisationer, og jeg synes da, at det er meget sigende at formanden for DGIs badmintonsektion har fungeret som leder for min kone Marlene Thomsen, da hun spillede for Nr. Broby. Vi sidder tit sammen og laver et stykke arbejde til sikring eller udbredelse af badminton i Danmark, siger Thomas Lund.

Men han kan godt være træt af at Danmarks Badminton Forbund pumper en masse millioner kroner ind i store turneringer for at skabe

Ved VM i Birmingham i 1995 var der danskere på posten som landstrænere for fem af de deltagende nationer. Poul Kold stod for det danske hold. Henrik Lyngby for det franske, Jens Thøgersen for det irske, Flemming Wiberg Johansen for det tyske og Michael Ebbesen for det cypriotiske.

noget interesse for sporten, hvorefter man så kan opleve, at de nye spillere, inspireret af det de lige har set, melder sig ind i en DGI-klub.

– Der synes jeg godt, at DGI-klubberne kunne erkende, at de lever højt på vores forarbejde, og de kan jo heller ikke være så trætte af den holdning som vi har, når de beder vores tidligere landstræner Kenneth Larsen om at udarbejde noget materiale til dem, for han stod da i allerhøjeste grad for det elitære.

Uden ledere ingen klubber. Det er simpel logik, og det er noget vi er opmærksomme på i DBF, siger Thomas Lund.

Poul Boyer: „Mange var i starten tvivlende over for, om Poul Kold var den rette mand til det ansvarsfulde job, men årene med Poul Kold som landstræner blev faktisk nogle af de mest succesrige i Dansk Badminton Forbund, og Poul Kold fik lukket munden på alle skeptikerne."

– Vi oplever heldigvis, at mange unge gerne vil gå ind og gøre et stykke arbejde. Det skal bare defineres for dem. Så kan de altid udvikle det selv. Derfor er det vigtigt, at vi får lavet en klubhåndbog, som kan hjælpe de unge på vej. Der bliver ikke ved med at være helt så mange altfavnende ildsjæle, som der var tidligere, siger Thomas Lund, der dog erkender, at DBF næppe kan stille alle tilfreds.

– Der er forskel på kravene fra en klub, som har 1.050 medlemmer og en klub, der har 50 medlemmer. Men vi kan i hvert fald prøve på at gøre det så godt som muligt, siger DBFs direktør.

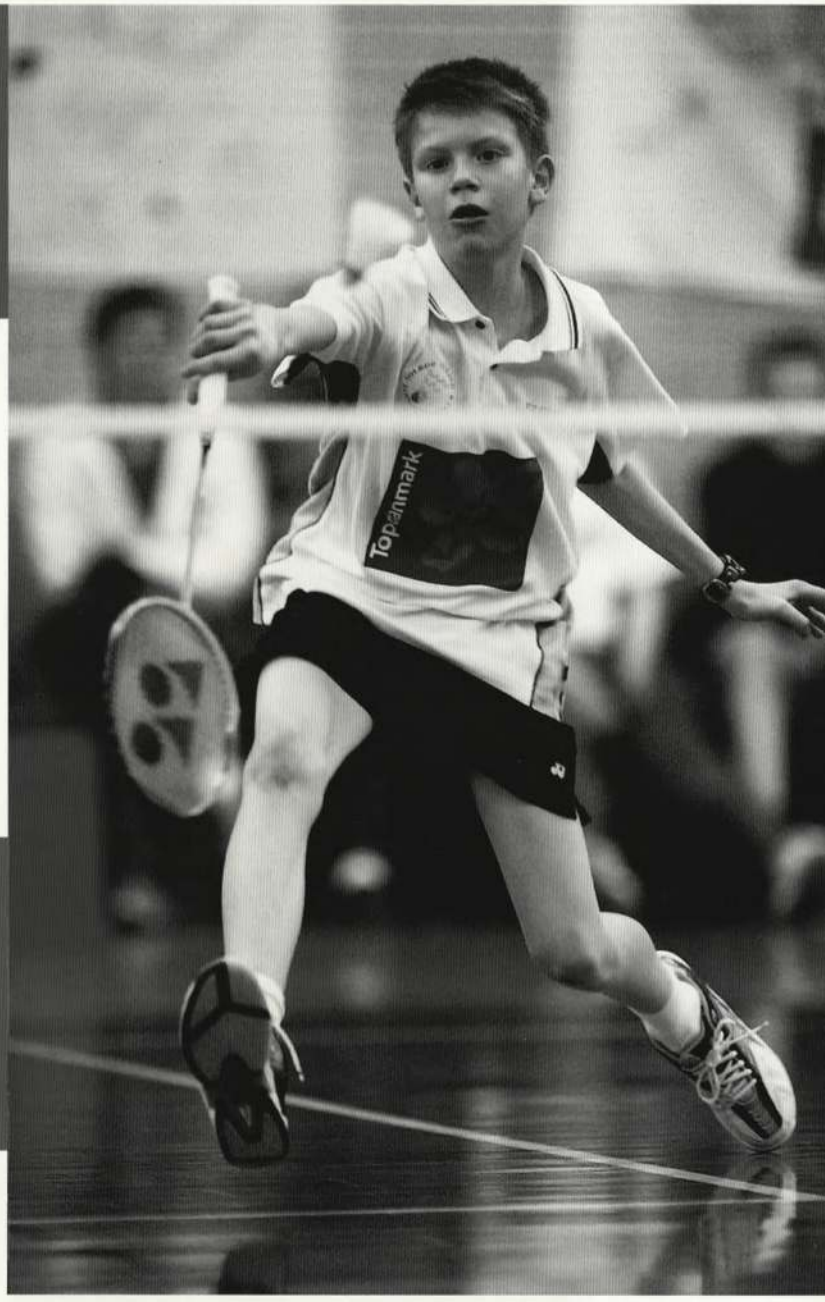

Måske bliver det denne dreng, der lever op til den optimistiske holdning hos Thomas Lund om at dansk badminton også i de næste 25 år vil være blandt verdens dominerende nationer.

Formændene

Moritz Rasmussen *1930–1933*
Stadioninspektøren fra Københavns Idrætspark stod både bag stiftelsen af Københavns Badminton Klub (KBK) og stiftelsen af Dansk Badminton Union – der hurtigt skiftede navn til Dansk Badminton Forbund for ikke at blive forvekslet med Dansk Boldspil-Union. Moritz Rasmussen valgte at trække sig tilbage på grund af manglende tid og blev hædret med forbundets ærestegn.

Carl Clausen *1933–1934*
Da badminton kom til Danmark på klubplan og som en indendørs sport var fabrikant Carl Clausen en af pionererne i Skovshoved. Men han nåede ikke at sætte sig mange spor på formandsposten i den unge idræt. Carl Clausen var blevet valgt efter en kampafstemning, men det var nu ikke det – men manglende tid – der fik ham til at forlade hvervet efter bare et år. Det var Carl Clausen, der skaffede de første udlændinge – og dermed inspiration – til Danmark. Og inden han blev formand var han kraftigt involveret i at stable københavnske klubber på benene ligesom han også hjalp til med at få indført badminton i Sverige.

Leo Hendrichsen *1934–1946*
Det var næsten meget passende at forbundets tredje formand kom fra en af de store klubber, der var med til at præge udviklingen. Grosserer Leo Hendrichsen fra English House var med til at stifte Frederiksberg Badminton Klub sammen med blandt andre sin søn Poul. I Leo Hendrichsens formandstid kom der for alvor skred i udviklingen på både klub- og forbundsplan. Leo Hendrichsen havde store ambitioner på badmintonsportens vegne, og de blev i høj grad opfyldt. Leo Hendrichsen var blevet valgt ind i bestyrelsen i 1933 og overtog altså hurtigt det højeste hverv.

Hjalmar Andersen *1946–1950*
Det var en helt naturlig udvikling, at direktør Hjalmar Andersen fra Frederiksberg BK blev DBFs fjerde formand. Han havde siddet som næstformand under Leo Hendrichsen i fire år og kendte til forretningsgangen. Hjalmar Andersen var kommet ind i bestyrelsen allerede i 1935 og sad i sine første syv år som kasserer før han gled ind som næstformand og dernæst som formand. I hans formandstid faldt medlemstallet ganske drastisk efter at være steget voldsomt under krigen.

N.P. Kristensen *1950–1964*
Mens Leo Hendrichsen nåede at sidde 12 år på formandsposten sad N.P. Kristensen der i 14 år og han kunne være fortsat, hvis ikke det var fordi, han ville bruge en del af sin tid på at være formand for det internationale forbund IBF. På årsmødet i 1964 blev han i stedet valgt som næstformand, så han kunne være i nær kontakt med DBF. Men N.P. Kristensen døde allerede i 1965 kun 54 år gammel. Han var valgt ind i forbundets bestyrelse allerede i 1941. Her fungerede han først som sekretær og i fire år som næstformand, inden han afløste Hjalmar Andersen. N.P. Kristensen kom oprindelig fra Valby BC.

Kurt Møller *1964–1968*
Filosofien med at lade næstformanden glide op på formandspladsen fortsatte, da KBK's formand Kurt Møller afløste N.P. Kristensen. Kurt Møller var jurist og nåede senere til tops som formand for Dansk Idræts-Forbund. Det var en post han beklædte fra 1969 til 1978. Kurt Møller var i en fire-årig periode også formand for Danmarks Olympiske Komite. Han var blevet indvalgt i DBFs bestyrelse i 1961 og havde afløst Eduard Christensen på pladsen som næstformand.

Erling Dige *1968–1971*
Erling Dige fra Brønshøj havde under Kurt Møller siddet som næstformand, så traditionen blev holdt i hævd, da han blev formand. Det kom som ikke så lidt af en overraskelse, da han i 1971 meddelte, at han på grund af omlægning af sit arbejde ikke ønskede at fortsætte som DBF-formand.

Ole Mertz *1971–1972*
I betragtning af at Ole Mertz var næstformand i DBF var det såmænd meget naturligt, at den tidligere topspiller fra Skovshoved gled ind som formand. Men Ole Mertz ville hellere arbejde i andet geled. Han havde det ikke så godt med borgmesterhåndtryk og officielle middage, så han tog kun imod hvervet som formand, hvis man sørgede for at finde en afløser i løbet af et år.

Jørn Skaarup *1972–1978*
Med Jørn Skaarup som formand fik DBF atter en tidligere topspiller som førstemand. Jørn Skaarup, der kom fra Nykøbing Falster, havde fejret store triumfer både på internationalt og nationalt plan som spiller for KBK, og det gjaldt både som doublespiller med Preben Dabelsteen og som singlespiller. Jørn Skaarup arbejdede som distributionschef hos Esso.

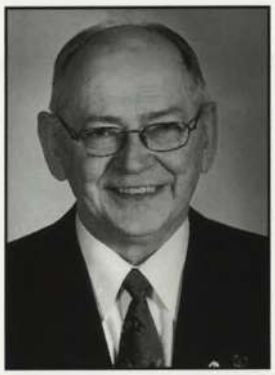

Frede Kruse-Christiansen *1978–1988*
Fynboen Frede Kruse-Christiansen blev DBFs 10. formand og den første, der kom fra en klub uden for København. Frede Kruse-Christiansen sad i en turbulent periode, hvor licensspillerordningen blev indført og der var problemer omkring dansk idræts holdning til Sydafrika. Han var med til at skabe en fremragende organisation i forbindelse med VM i 1983 i Brøndby-Hallen. Kom oprindelig fra den fynske klub Ullerslev. Det meste af den civile arbejdsindsats er lagt i Kriminalforsorgen.

Jørgen Brix Steby *1988–1992*
Atter blev det en tidligere topspiller, der kom øverst i hierarkiet. Jørgen Brix Steby fra Ålborgklubben Triton havde allerede som teenager vist sig som en af landets bedste spillere – det gjaldt også som fodboldspiller for AaB, men han valgte at lade badminton blive den dominerende sport. Jørgen Brix Steby nåede også at sætte sit præg på dansk badminton som formand for UK. Jørgen Brix Steby blev direktør for det stevedore- og speditionsfirma, hvor han selv havde været elev.

Hans Henrik Fløe *1992–*
Hans Henrik Fløe indledte sin karriere som kasserer i Jylland og blev i 1988 indvalgt i DBFs bestyrelse, hvor han også fungerede som kasserer i en periode, hvor det gjaldt om at få rettet op på egenkapitalen. Hans Henrik Fløe er skattechef i Herlev Kommune.

DBF i navne og tal gennem 75 år

Æres- og fortjensttegn mm.

DIFs ærestegn
(Tildelt år)

Magne Kjems, Skovshoved (1934) †
A. C. J. van Vossen, København (1942) †
Chr. Quade Faber, Nykøbing (1943) †
Leo Hendrichsen, Charlottenlund (1944) †
Hans Hansen, Skovshoved (1948) †
Eduard Skaarup, Nykøbing F (1950) †
Aksel Hansen, Skovshoved (1950) †
Hjalmar Andersen, København (1950) †
N.P. Kristensen, København (1955) †
Jørgen Bergquist, Holte (1956) †
Chr. Johansen, København (1959)
Richard Heilbo, København (1960) †
Aa. Sickmann Hansen, Vejle (1964) †
Knud Lunøe, København (1966) †
Kurt Møller, København (1969) †
Peter Lousen, Nykøbing F. (1971) †
Arne Bruun, Fredensborg (1971) †
Erik Jørgensen, Kerteminde (1972) †
Ole Mertz, Skovshoved (1973)
Lauritz Hansen, København (1973) †
Erling Rothgart, Vordingborg (1975)
Ernst Andersen, Lillerød (1977) †
Erik Jørgensen, Vordingborg (1984) †
Bent Vedsø, Nykøbing F. (1985)
Frede Kruse-Christiansen, Tune (1988)
Jørgen Brix Steby, Ålborg (1992)
Bjarne Eriksen, Ballerup (1993)
Jørgen Møller Jørgensen, Nordjylland (1996)
Birgit Eriksen, Ballerup (1996)
Tom Bacher, Greve (1998)
Bjørn Danielsen, Nordjylland (1999)
Poul-Erik Nielsen, Skovshoved (2001)
Hans Henrik Fløe, Valby (2003)
Torsten Berg, Hillerød (2003)

DBFs ærestegn
Stiftet 1935 – (tildelt år)

Da nogle af DBF's håndbøger ikke har kunnet opspores, har det været umuligt at finde frem til alle årstal.

1935–1953

Magne Kjems, Kbh. (1935) †
Moritz Rasmussen, Hillerød †
E. Trevor-Williams, Wales †
Major J.D.M. McCallum, Irland †
A.C.J. van Vossen, Kbh. †
H.W. Axel Nielsen, Kbh. †
A.C. Lauersen, Vejle †
Hans Hansen, Skovshoved (1947) †
Hjalmar Andersen, Kbh. †
N.P. Kristensen, Kbh. †
Axel Hansen, Skovshoved †
Knud Gloggengieser, Aarhus †
Harald Fredén, Sverige †
Chr. Quaade Faber, Nykøbing F. †
Sir George Thomas, England †
Leo Hendrichsen, Kbh. †

1953–1961

Peder Hansen, Harndrup †
Knud Lunøe, Kbh. †
Richard Jensen, Kbh. †
Eduard Skaarup, Nykøbing F. †
Arne Bruun, Fredensborg (1959) †
Aa. Sickmann Hansen, Vejle †
P. West Simonsen, Assens †
Richard Heilbo, Kbh. †
Eduard Christensen, Kbh. †

1962–1966

Kaj Haagensen, Rønne †
H.A.E. Scheele, England †

1967–2004

Kurt Møller, Kbh. (1968) †
Ole Mertz, Skovshoved (1971)
Laurits Hansen, Kbh. (1972) †
Inge Harder, Kbh. (1973) †
Erik Jørgensen, Kerteminde (1974) †
Ib Larsen, Kbh. (1974) †
Erling Dige, Kbh. (1974)
Bent Vedsø, Nykøbing F. (1974)
Erik Jørgensen, Vordingborg (1976) †
Arne Krogh, Silkeborg (1976)
Erling Rothgart, Vordingborg (1976)
Ernst Andersen, Lillerød (1977) †
Peder Vestergaard, Nyborg (1978) †
Hans Fr. Bergh Hansen, Skanderborg (1979) †
Jørgen Brix Steby, Aalborg (1979)
H. Hermansen, Nykøbing F. (1979) †
Henning B. Clausen, Gilleleje (1980)
Tage Mølgaard Hansen, Gentofte (1981)
Jørn Møller Jørgensen, Aalborg (1981)
Børge Trykker, Nykøbing Sj. (1981) †
Tom Bacher, Greve Strand (1981)
Lisbeth von Barnekow, Charlottenlund (1983)
Torsten Berg, Hillerød (1983)
Poul Erik Nielsen, Skovshoved (1984)
H.C. Møller, Kbh. (1985)
Svend Aage Nielsen, Holstebro (1985)
Jørn Skaarup, Farum (1985) †
Bjørn Danielsen, Frederikshavn (1985)
Kristian Eriksen, Beder (1986)
F. Kruse-Christiansen, Tune (1986)
Per Baden, Odder (1987) †
René Toft, Over Jerstal (1987)
Bjarne Eriksen, Ballerup (1987)
Birgit Eriksen, Ballerup (1988)
Bjarne Madsen, Hundested (1988)
Frantz Krag, Holbæk (1988)
Peter Hindse, Nr. Broby (1988) †
Poul Rasmussen, Stenlille (1988)
Alfred Døring, Nordborg (1990) †
Bjørn Holst-Christensen, Amager BC (1993)
Jens Ove Ernstsen, Aalborg (1995)
Søren Nielsen, Greve (1995)
John Larsen, Tune (1997)
John Hansen, Otterup (1997)
Lars Jørgen Andersen, Odense (1997)
Søren Chr. Jensen, Spentrup (1998)

I 2001 skete enkelte formelle ændringer i Ordens- og Amatørudvalget. Blandt andet blev udvalget – foranlediget af en tilsvarende ændring i DIFs love – omdøbt til Appeludvalget.

Stig Kirkegaard, Lillerød (1998)
Jørgen Jørgensen, Kbh. (1998)
Tonny Holst-Christensen, Amager BC (1999)
Poul Erik Johansen, Allinge (1999)
Erland Kops, Kbh. (2000)
Hans Henrik Fløe, Kbh. (2000)
Ole Hansen, Neksø (2001)
Flemming Terkildsen, Assens (2001)
Peter Jensen, Taastrup (2001)
Poul Jørgen Nielsen, Stege (2002)
Olaf Fangel, Galten (2002)
Poul Erling Christensen, Billund (2003)
Karl Chr. Thomsen, Nordborg (2004)

Efter Thomas-Cup kampene i 1959 i Østen, udtalte John Nygaard ikke uden humor, at han altid ville mindes denne tur som hårdt arbejde. Han spillede 52 kampe uden at vinde et eneste sæt. Hans fysik var nok heller ikke så egnet til Østens klima.

DBFs fortjensttegn

Stiftet 1952

Tonny Ahm †
Ruth Dalsgaard †
Kirsten Thorndahl
Poul Holm †
Tage Madsen †
Jørn Skaarup †
Agnete Friis (Varn)
Anni Hammergaard Hansen †
Aase Schiøtt Jacobsen
Inger Kjærgaard †
Børge Frederiksen †
Preben Dabelsteen
Jørgen Hammergaard Hansen
Ole Jensen
Finn Kobberø
John Nygaard †
Hanne Albrechtsen
Tonny Holst-Christensen
Inge Birgit Anker Hansen
Aase Winther
Erland Kops
Poul-Erik Nielsen
Ulla Rasmussen (gift Strand)
Knud Aage Nielsen
Henning Borch
Karin Rasmussen (gift Jørgensen)
Ole Mertz
Svend Pri †
Pernille Mølgaard Hansen (gift Kaagaard)
Per Walsøe
Jørgen Mortensen
Klaus Kaagaard
Anne Flindt Nielsen (gift Flindt Christiansen)
Lisbeth Barnekow
Elo Hansen
Lene Køppen
Flemming Delfs
Poul Petersen
Steen Skovgaard
Inge Borgstrøm
Morten Frost Hansen
Pia Nielsen
Jesper Helledie
Steen Fladberg
Kirsten Larsen
Jens Peter Nierhoff
Dorte Kjær
Nettie Nielsen
Michael Kjeldsen
Mark Christiansen
Grete Mogensen (gift Kragekær)
Gitte Paulsen
Jan Paulsen
Thomas Lund
Pernille Dupont
Poul-Erik Høyer Larsen
Henrik Svarrer
Jon Holst-Christensen
Lotte Olsen
Pernille Nedergaard
Marlene Thomsen (gift Lund)
Lisbet Stuer-Lauridsen
Camilla Martin
Rikke Olsen
Michael Søgaard
Mette Pedersen (gift Viscovich)
Helene Kirkegaard
Jens Eriksen

Internationale tegn – danske modtagere

IBFs Herbert Scheele Trophy

Bliver overrakt af IBFs Council til personer, der har ydet en usædvanlig flot indsats for badminton.

Erland Kops (1989)
Poul-Erik Nielsen (1999)

IBFs ærestegn – Distinguished Service Award

Bliver overrakt af IBF's Council på vegne af medlemslandene som påskønnelse af lang og/ eller bemærkelsesværdig indsats for badminton i hele verden.

Lene Køppen (1985)
Erland Kops (1985)
Ole Mertz (1985)
Finn Kobberø (1986)
Morten Frost Hansen (1991)
Hans Christian Møller (1993)
Martin Andersen (1997)

IBFs fortjensttegn – Meritorious Service Award

IBF's fortjensttegn som påskønnelse af lang og fortjenstfuld service for badminton.

Jørn Skaarup (1985) †
Erik Jørgensen (1995) †
Hans Hansen (1986) †
Aksel Hansen (1996) †
Lizbeth von Barnekow (1991)
Jørgen Brix Steby (1991)
Henning B. Clausen (1991)
John Hansen (1991)
Franz Krag (1991)
Frede Kruse-Christiansen (1991)
Bent Vedsø (1991)
Lars Jørgen Andersen (1996)
Bjørn Holst-Christensen (1996)
Tonny Holst-Christensen (1996)
Ole Jacobsen (1996)
John Larsen (1996)
Preben Søborg (1996)
Steen D. Sørensen (1996)
Olaf Fangel (1999)
René Toft (1999)
Erik Holst-Andersen (2002)

IBFs Hall of Fame

Tonny Ahm (1997) †
Erland Kops (1997)
Finn Kobberø (1997)
Jørgen Hammergaard Hansen (1998)
Morten Frost Hansen (1998)
Lene Køppen (1998)
Ulla Strand (1999)
Kirsten Thorndahl (2000)

EBUs Presidents Award

Poul-Erik Høyer Larsen (1998)

Spillere med mindst 25 landskampe

Antal (periode)

78 Morten Frost Hansen (1976–1991)
71 Camilla Martin (1992–2004)
69 Poul-Erik Høyer Larsen (1986–2000)
64 Dorte Kjær (1980–1992)
58 Kirsten Larsen (1979–1990)
57 Rikke Olsen 1995–)*
56 Steen Fladberg (1977–1989)
55 Flemming Delfs (1970–1982)
53 Jens Eriksen (1994–)*
50 Jon Holst-Christensen (1990–1999)
49 Michael Søgaard (1993–2003)
48 Lene Køppen (1971–1983)
48 Nettie Nielsen (1980–1992)
47 Grethe Kragekær (tidl. Mogensen) (1983–1993)
46 Svend Pri (1964–1979)
46 Jesper Helledie (1974–1986)
45 Jørgen Hammergaard Hansen (1951–1966)
44 Erland Kops (1957–1972)
42 Finn Kobberø (1953–1966)
42 Henning Borch (1958–1973)
42 Jens Peter Nierhoff (1981–1992)
41 Thomas Lund (1987–1996)
40 Lotte Olsen (1988–1996)
39 Marlene Lund (tidl. Thomsen) (1991–1999)
39 Michael Kjeldsen (1982–1992)
38 Peter Gade Christensen (1998–)*
38 Steen Skovgaard (1973–1983)
38 Henrik Svarrer (1989–1996)
34 Kirsten Thorndahl (1946–1963)
34 Ulla Strand (tidl. Rasmussen) (1961–1975)
34 Pernille Kaagaard (1965–1977)
33 Poul-Erik Nielsen (1954–1964)
32 Mark Christiansen (1984–1992)
32 Jan Paulsen (1987–1993)
32 Pernille Nedergaard (1988–1994)
30 Helene Kirkegaard (1995–2003)
30 Tonny Ahm (1934–1957)
29 Jørn Skaarup (1946–1955)
29 Ib Frederiksen (1983–1992)
29 Lisbet Stuer-Lauridsen (1985–1997)
29 Gitte Paulsen (1984–1990)
28 Poul Holm (1945–1954)
28 Karin Jørgensen (1961–1972)
28 Thomas Stuer-Lauridsen (1992–1997)
28 Mette Viscovich (tidl. Pedersen) (1994–2000)
27 Elo Hansen (1966–1972)
27 Charlotte Hattens (1984–1991)
26 Jesper Larsen (1998–2003)

** Stadig aktiv*

En ægteparturnering blev afholdt 10 år i træk i Ringsted med op til 120 deltagende par. Turneringen blev spillet efter et system så alle spillede næsten lige mange kampe og kom i kamp både lørdag og søndag. Fest lørdag aften var med i programmet og der var præmier til alle deltagende par. Farum overtog senere turneringen.

Medlemstal, klubber, kredse og distrikter

År	Medlemmer	Klubber	Kredse	Distrikter
1930	500	6		
1931	802	13		
1932	1.131	19		
1933	1.987	26		
1934	2.940	35	~(4)	
1935	5.197	47	*5	
1936	7.290	73	5	
1937	11.631	97	5	
1938	13.606	126	5	
1939	17.398	175	**6	
1940	14.844	199	6	
1941	12.497	199	6	4
1942	16.429	268	6	4
1943	18.489	329	6	4
1944	20.306	351	6	5
1945	25.291	457	6	5
1946	26.950	559	6	5
1947	25.321	554	6	5
1948	22.043	511	6	5
1949	22.391	502	6	5
1950	20.681	474	6	5
1951	20.089	458	6	5
1952	19.868	461	6	5
1953	19.786	444	6	5
1954	20.579	432	6	5
1955	21.008	425	6	5
1956	21.514	430	6	5
1957	22.336	436	6	5
1958	24.515	445	6	5
1959	25.242	440	6	5
1960	26.311	440	6	5
1961	27.758	446	6	5
1962	29.308	461	6	5
1963	32.904	488	6	5
1964	35.174	506	6	5
1965	36.351	510	6	5
1966	38.687	521	6	5
1967	41.722	506	6	5

År	Medlemmer	Klubber	Kredse	Distrikter
1968	46.161	495	6	5
1969	51.004	536	6	5
1970	54.173	506	6	5
1971	58.250	499	6	5
1972	68.977	496	6	5
1973	76.613	494	6	5
1974	81.879	488	6	5
1975	81.802	465	6	5
1976	81.031	467	6	4
1977	83.826	468	6	4
1978	121.270	483	6	4
1979	129.841	512	6	4
1980	143.100	524	6	4
1981	151.019	550	6	4
1982	160.375	554	6	4
1983	160.345	577	6	4
1984	169.183	584	6	4
1985	171.049	601	6	4
1986	171.235	611	6	4
1987	168.494	634	6	4
1988	172.621	618	6	4
1989	172.189	625	6	4
1990	164.467	622	6	4
1991	157.042	623	6	4
1992	158.512	633	6	4
1993	153.028	618	6	4
1994	146.461	626	6	4
1995	140.774	627	6	4
1996	124.855	617	6	4
1997	135.223	605	6	4
1998	129.044	598	6	4
1999	122.414	591	6	4
2000	122.884	588	6	4
2001	126.606	587	6	4
2002	124.961	579	6	4
2003	123.262	575	***8	0
2004	120.018	563	8	0

** FBKr*

*** BBKr*

**** JBKr opdeles i DBF-N, DBF-M og DBF-Sø*

~ Kredsene er først vedtaget på DBFs årsmøde i 1935, men KBKr, SBKr, JBKr, LFBKr er stiftede i 1934.

Landskampe

Danmark – England

1932–33 København 0–5
1933–34 København 0–5
1947–48 København 6–1
1949–50 Leicester 6–1
1950–51 København 7–0
1952–53 Southend 4–3
1953–54 København 7–0
1955–56 Stoke on Trent 4–3
1956–57 København 7–0
1958–59 Eastbourne 7–0
1959–60 København 7–0
1961–62 Cheltenham 5–2
1962–63 København 6–1
1964–65 Blackburn 4–3
1965–66 København 4–3
1967–68 Stoke on Trent 4–3
1968–69 København 6–1
1970–71 Bristol 4–3
1971–72 Greve 4–3
1973–74 Bracknell 4–3
1974–75 Herning 4–3
1976–77 Carlisle 4–3
1977–78 København 7–0
1979–80 Chester 4–3
1980–81 Hundested 3–4
1982–83 Hawkswell 4–3
1983–84 Gateshead 3–4
1984–85 Ikast 2–5
1985–86 Stockholm 5–2
1986–87 Preston 3–4
1987–88 Køge 5–5
1988–89 Malmö 7–3

Danmark – Holland

1932–33 Nordwijk 4–1
1934–35 København 5–1

Danmark – Indien

1947–48 Bombay 2–1
1957–58 Bombay 3–6

Danmark – Irland

1950–51 Dublin 6–1

Danmark – Japan

1963–64 Matsuyama 6–1
1974–75 Århus 4–5
1979–80 Middelfart 7–2

Danmark – Kina

1981–82 Aalborg 2–5
1982–83 Randers 4–4
1984–85 Resen 7–2
1984–85 Odense 4–3

Danmark – Malaysia

1948–49 København 1–6
1960–61 Singapore 7–2
1966–67 Kuala Lumpur 2–7

Danmark – New Zealand

1962–63 Odense 7–0

Danmark – Skotland

1951–52 København 7–0

Danmark – Sverige

1937-38 Malmø 7–0
1938-39 Nykøbing F. 6–1
1941-42 København 6–1
1942-43 Malmø 7–0
1945-46 Stockholm 7–0
1945-46 København 7–0
1946-47 København 7–0
1947-48 Stockholm 6–1
1948-49 Göteborg 6–1
1949-50 København 7–0
1950-51 Stockholm 5–2
1951-52 Nykøbing F. 7–0
1952-53 Växjö 5–2
1953-54 København 6–1
1954-55 Stockholm 5–2
1955-56 København 7–0
1956-57 Ystad 7–0
1957-58 København 5–2
1958-59 Halmstad 6–1
1959-60 Ålborg 6–1
1960-61 Malmø 7–0
1961-62 København 6–1
1962-63 Borås 7–0
1963-64 Nyborg 6–1
1964-65 Ystad 5–2
1965-66 Lillerød 5–2
1966-67 Göteborg 4–3
1967-68 Helsingør 6–1
1968-69 Borås 6–1
1969-70 København 7–0
1970-71 Växjö 4–3
1971-72 Holte 6–1
1972-73 Göteborg 3–4
1973-74 Nørresundby 5–2
1974-75 Karlshamn 5–2
1975-76 Rønne 3–4
1976-77 Uppsala 4–3
1977-78 Randers 4–3
1978-79 Borås 6–1
1979-80 Over Jerstal 7–0
1980-81 Göteborg 7–0
1981-82 Skive 7–0
1982-83 Nässjö 4–3
1983-84 Leisure 6–1
1984-85 Grenå 4–3
1985-86 Stockholm 2–5
1986-97 Preston 6–1
1987-88 Køge 8–2
1988-89 Malmö 10–0

Danmark – Sydafrika

1951 Cape Town 10–1
1951 Johannesburg 10–1
1951 Durban 11–0
1951 East London 11–0
1962 Bulawayo 9–2
1962 Johannesburg 6–5
1962 Durban 9–2
1962 Port Elizabeth 10–1
1962 Cape Town 11–0

Danmark – Thailand

1966–67 Bangkok 3–2
1969–70 Bangkok 3–2
1972–73 Bangkok 1–4

Danmark – Wales

1933–34 Llandudno 4–1
1934–35 København 3–2
1936–37 København 3–4
1936–37 Llandudno 4–3
1938–39 Llandudno 7–0

Danmark – Vesttyskland

1969–70 Lübeck 5–2
1970–71 Nordborg 7–0
1973–74 Bonn 4–3
1975–76 Hørsholm 7–0
1976–77 Helmdach 4–3

DM Senior

I perioden 1980 til 1987 afholdtes såvel „DIFs Mesterskaber for Amatører" som „DBFs åbne mesterskaber" for professionelle – markeret med hhv. A og P.

Herresingle

1931	Kaj Andersen, København
1932	Sven Strømann, Skovshoved
1933	Kaj Andersen, København
1934	Sven Strømann, Skovshoved
1935	Poul Vagn Nielsen, Gentofte
1936	Poul Vagn Nielsen, Gentofte
1937	Eric Kirchoff, Gentofte
1938	Tage Madsen, Skovshoved
1939	Conny Jepsen, Vejle
1940	Tage Madsen, Skovshoved
1941	Conny Jepsen, Skovshoved
1942	Tage Madsen, Skovshoved
1943	Tage Madsen, Skovshoved
1944	Tage Madsen, Skovshoved
1945	Tage Madsen, Skovshoved
1946	Tage Madsen, Skovshoved
1947	Jørn Skaarup, Nykøbing F
1948	Jørn Skaarup, Frederiksberg
1949	Poul Holm, Gentofte
1950	Jørn Skaarup, København
1951	Poul Holm, Gentofte
1952	Poul Holm, Gentofte
1953	Poul Holm, Gentofte
1954	Jørn Skaarup, København
1955	Finn Kobberø, København
1956	Palle Granlund, Amager BC
1957	Finn Kobberø, København
1958	Finn Kobberø, København
1959	Knud Aage Nielsen, Nykøbing F
1960	Finn Kobberø, København
1961	Erland Kops, København
1962	Erland Kops, København
1963	Henning Borch, Amager BC
1964	Erland Kops, København
1965	Erland Kops, København
1966	Svend Pri, Amager BC
1967	Erland Kops, København
1968	Svend Pri, Amager BC
1969	Svend Pri, Amager BC
1970	Svend Pri, Amager BC
1971	Jørgen Mortensen, Amager BC
1972	Svend Pri, Amager BC
1973	Svend Pri, Amager BC
1974	Svend Pri, Søllerød-Nærum IK
1975	Svend Pri, Søllerød-Nærum
1976	Flemming Delfs, Værløse
1977	Flemming Delfs, Værløse
1978	Morten Frost Hansen, Gentofte
1979	Morten Frost Hansen, Gentofte
1980 A	Jesper Helledie, Hvidovre BC
1980 P	Morten Frost Hansen, Gentofte
1981 A	Gert Helsholt, Søllerød-Nærum IK
1981 P	Flemming Delfs, Greve Strand
1982 A	Jens Peter Nierhoff, Triton, Aalborg
1982 P	Morten Frost Hansen, Gentofte
1983 A	Morten Svarrer, Greve Strand
1983 P	Morten Frost Hansen, Gentofte
1984 A	Ib Frederiksen, Højbjerg
1984 P	Morten Frost Hansen, Gentofte
1985 A	Poul-Erik Høyer Larsen, Helsinge
1985 P	Torben Carlsen, Triton, Aalborg
1986 A	Poul-Erik Høyer Larsen, Gentofte
1986 P	Ib Frederiksen, Gentofte
1987 A	Claus Thomsen, Gentofte
1987 P	Morten Frost Hansen, Gentofte
1988	Michael Kjeldsen, Aalborg Triton
1989	Poul-Erik Høyer Larsen, Gentofte
1990	Morten Frost Hansen, Nykøbing S
1991	Morten Frost Hansen, Nykøbing S
1992	Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte
1993	Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte
1994	Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte
1995	Poul-Erik Høyer Larsen, Lillerød
1996	Poul-Erik Høyer Larsen, Lillerød
1997	Peter Rasmussen, Hillerød
1998	Poul-Erik Høyer Larsen, Lillerød
1999	Peter Rasmussen, Hillerød
2000	Peter Gade Christensen, Gentofte
2001	Peter Gade Christensen, Gentofte
2002	Peter Gade Christensen, Gentofte
2003	Peter Gade Christensen, Gentofte
2004	Kenneth Jonassen, Greve

Damesingle

1931	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1932	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1933	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1934	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1935	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1936	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1937	Ruth Frederiksen, Skovshoved
1938	Tonny Olsen, Gentofte
1939	Tonny Olsen, Gentofte
1940	Tonny Olsen, Gentofte
1941	Agnete Friis, Odense BK
1942	Tonny Olsen, Gentofte
1943	Tonny Olsen, Gentofte
1944	Agnete Friis, Amager BC
1945	Tonny Olsen, Gentofte
1946	Tonny Olsen, Gentofte
1947	Kirsten Thorndahl, Amager BC
1948	Tonny Ahm (tidl. Olsen), Gentofte
1949	Tonny Ahm, Gentofte
1950	Tonny Ahm, Gentofte
1951	Kirsten Thorndahl, Amager BC
1952	Tonny Ahm, Gentofte

Peter Gade, Thomas Stuer-Lauridsen, Poul-Erik Høyer Larsen og Erland Kops har sammen med den knælende Peter Rasmussen og Morten Frost på busten sikret sig en meget stor del af de danske mesterskaber i herresingle.

I sæsonen 1939-40 stillede Tage Madsen fra Skovshoved op i seks turneringer og deltog i 11 forskellige rækker. Det blev til ni førstepladser og to andenpladser. Hos kvinderne var Ruth Dalsgaard fra Skovshoved med i syv turneringer, og hun sikrede sig otte førstepladser og fem andenpladser.

1953 Aase Schiøtt Jacobsen, Gentofte
1954 Aase Schiøtt Jacobsen, Gentofte
1955 Inger Kjærsgaard (tidl. Isaksen), Odense
1956 Tonny Petersen (gift Holst-Christensen), Amager BC
1957 Tonny Ahm, Gentofte
1958 Hanne Jensen, København
1959 Inger Kjærsgaard (tidl. Isaksen) Odense BK
1960 Tonny Holst-Christensen (tidl. Petersen), Amager BC
1961 Hanne Jensen (gift Albrechtsen), København
1962 Karin Jørgensen (tidl. Rasmussen), København
1963 Ulla Rasmussen (gift Strand), København
1964 Pernille Mølgaard Hansen (gift Kaagaard), Gentofte
1965 Ulla Rasmussen, København
1966 Lisbeth von Barnekow, Charlottenlund
1967 Lonny Funch (gift Bostofte), Skovshoved
1968 Ulla Strand (tidl. Rasmussen), KBK Kbh.
1969 Imre Rietveld Nielsen, Skovshoved
1970 Imre Rietveld Nielsen, Nykøbing F.
1971 Lizbeth von Barnekow, Charlottenlund
1972 Lene Køppen, Valby
1973 Lene Køppen, Valby
1974 Lene Køppen, Valby
1975 Lene Køppen, Gentofte
1976 Lene Køppen, Gentofte
1977 Lene Køppen, Gentofte
1978 Lene Køppen, Gentofte
1979 Lene Køppen, Gentofte
1980 A Agnethe Juul, Højbjerg
1980 P Lene Køppen, Gentofte
1981 A Rikke V. Sørensen, KBK Kbh.
1981 P Lene Køppen, Gentofte
1982 A Kirsten Larsen, Gentofte
1982 P Lene Køppen, Gentofte
1983 A Kirsten Larsen, Gentofte
1983 P Lene Køppen, Gentofte
1984 A Agnethe Juul, Højbjerg
1984 P Kirsten Larsen, Gentofte
1985 A Charlotte Hattens (gift Dew), Gentofte
1985 P Lisbet Stuer-Lauridsen, Gentofte
1986 A Charlotte Hattens, Gentofte
1986 P Kirsten Larsen, Gentofte
1987 A Pernille Nedergaard, Gentofte
1987 P Kirsten Larsen, Gentofte
1988 Kirsten Larsen, Køge BK
1989 Kirsten Larsen, Køge BK
1990 Charlotte Hattens, Gentofte
1991 Camilla Martin, Højbjerg
1992 Camilla Martin, Højbjerg
1993 Camilla Martin, Højbjerg
1994 Camilla Martin, Højbjerg
1995 Camilla Martin, Højbjerg
1996 Camilla Martin, Højbjerg
1997 Camilla Martin, Gentofte
1998 Camilla Martin, Gentofte
1999 Camilla Martin, Gentofte
2000 Camilla Martin, Gentofte
2001 Camilla Martin, Gentofte
2002 Camilla Martin, Gentofte
2003 Camilla Martin, Værløse
2004 Tine Rasmussen, Kastrup KMB

Herredouble

1931 Sejlit Raaskou/ Sven Strømann, Skovshoved
1932 Sejlit Raaskou/ Sven Strømann, Skovshoved
1933 Sejlit Raaskou/ Sven Strømann, Skovshoved
1934 Axel Hansen/ Sven Strømann, Skovshoved
1935 Axel Hansen/ Sven Strømann, Skovshoved
1936 Eric Kirchoff/ Poul V. Nielsen, Gentofte
1937 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1938 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1939 Gunnar Holm/ Niels Kjerns, Skovshoved
1940 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1941 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1942 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1943 Jesper Bie, KBK Kbh./ Børge Frederiksen, Skovshoved
1944 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1945 Tage Madsen/ Carl Frøhlke, Skovshoved
1946 Jørn Skaarup/ Preben Dabelsteen, Nykøbing F.
1947 Jørn Skaarup, Nykøbing F. BK/ Preben Dabelsteen, Frederiksberg
1948 Jørn Skaarup/ Preben Dabelsteen, København
1949 Tage Madsen/ Børge Frederiksen, Skovshoved
1950 Ib Olesen, København/ John Nygaard, Amager BC
1951 Jørn Skaarup/ Preben Dabelsteen, København
1952 Poul Holm/Ole Jensen, Gentofte
1953 Poul Holm/Ole Jensen, Gentofte
1954 Poul Holm/Ole Jensen, Gentofte
1955 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1956 Jørn Skaarup/ Preben Dabelsteen, København

1957 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1958 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1959 Finn Kobberø/ Bent Albertsen, København
1960 Finn Kobberø/ Bent Albertsen, København
1961 Erland Kops, København/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1962 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1963 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1964 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1965 Erland Kops, København/ Carsten Morild, Alborg Triton
1966 Finn Kobberø/Jørgen Hammergaard Hansen, København
1967 Henning Borch/ Jørgen Mortensen, Amager BC
1968 Erland Kops, KBK Kbh./ Henning Borch, Amager BC
1969 Erland Kops, KBK Kbh./ Henning Borch, Amager BC
1970 Svend Pri, Amager BC/ Per Walsøe, Gentofte
1971 Svend Pri, Amager BC/ Per Walsøe, Gentofte
1972 Poul Petersen, Østerbro/ Per Walsøe, Gentofte
1973 Svend Pri, Amager BC/ Poul Petersen, Østerbro
1974 Svend Pri, Søllerød-Nærum IK/ Poul Petersen, Østerbro
1975 Elo Hansen/ Flemming Delfs, København
1976 Elo Hansen, Hvidovre BC/ Flemming Delfs, Værløse
1977 Steen Skovgaard, Gentofte/ Svend Pri, Søllerød-Nærum
1978 Steen Skovgaard, Gentofte/ Flemming Delfs, Værløse
1979 Mogens Neergaard/ Kenneth Larsen, Triton, Aalborg
1980 A Jesper Helledie/Jan Hammergaard Hansen, Hvidovre BC
1980 P Steen Fladberg, Køge/ Morten Frost Hansen, Gentofte
1981 A Jan Hammergaard Hansen, Hvidovre BC/Kenneth Larsen, Triton
1981 P Steen Skovgaard, Gentofte/ Flemming Delfs, Greve Strand
1982 A Jens Peter Nierhoff, Aalborg Triton /Jesper Helledie, Hvidovre BC
1982 P Steen Fladberg, Køge/ Morten Frost Hansen, Gentofte
1983 A Jens Peter Nierhoff, Gentofte/ Jesper Helledie, Hvidovre BC
1983 P Steen Skovgaard/ Jens Peter Nierhoff Gentofte
1984 A Michael Kjeldsen, Gentofte/ Mark Christiansen, Triton, Aalborg
1984 P Jens Peter Nierhoff/ Morten Frost Hansen, Gentofte
1985 A Torben Carlsen/ Mark Christiansen, Triton, Aalborg
1985 P Michael Kjeldsen, Gentofte/ Mark Christiansen, Triton, Aalborg
1986 A Nils Skeby, Triton, Aalborg/ Jan Hammergaard Hansen, Hvidovre BC
1986 P Michael Kjeldsen, Gentofte/ Mark Christiansen, Triton, Aalborg
1987 A Max Gandrup/ Thomas Lund, Herning BK
1987 P Jan Paulsen, Triton, Aalborg/ Steen Fladberg, Køge
1988 Michael Kjeldsen, Triton, Aalborg /Jens Peter Nierhoff, Hvidovre BC
1989 Michael Kjeldsen, Skovshoved/ Mark Christiansen, Triton, Aalborg
1990 Jens Peter Nierhoff, Hvidovre BC /Jon Holst-Christensen, Lillerød
1991 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Thomas Lund, Kastrup KMB
1992 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Thomas Lund, Kastrup KMB
1993 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Thomas Lund, Kastrup KMB
1994 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Michael Søgaard, Kastrup KMB
1995 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Thomas Lund, Kastrup KMB
1996 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Thomas Lund, Kastrup KMB
1997 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Michael Søgaard, Kastrup KMB
1998 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Michael Søgaard, Kastrup KMB
1999 Jens Eriksen/ Jesper Larsen, Hvidovre BC
2000 Jim Laugesen, Gentofte/ Michael Søgaard, Kastrup KMB
2001 Jens Eriksen/ Jesper Larsen, Hvidovre BC
2002 Jens Eriksen, Hvidovre BC/ Martin Lundgaard, Værløse
2003 Jim Laugesen, Gentofte/ Michael Søgaard, Kastrup KMB
2004 Lars Paaske, KBK/ Jonas Rasmussen, Kastrup KMB

Kirsten Thorndahl, Tage Madsen og Aase Schiøtt-Jacobsen var blandt de dominerende spillere i den anden halvdel af 1940'erne og sikrede sig adskillige danske mesterskaber.

Damedouble

1931 Gerda Frederiksen/ Ruth Frederiksen, Skovshoved
1932 Gerda Frederiksen/ Ruth Frederiksen, Skovshoved
1933 Gerda Frederiksen/ Ruth Frederiksen, Skovshoved
1934 Gerda Frederiksen/ Ruth Frederiksen, Skovshoved
1935 Gerda Frederiksen/ Ruth Frederiksen, Skovshoved
1936 Bodil Strømann, Skovshoved/ Tonny Olsen, Gentofte
1937 Gerda Frederiksen/ Ruth Dalsgaard (tidl. Frederiksen), Skovshoved
1938 Bodil Riise/Tonny Olsen, Gentofte
1939 Bodil Riise/Tonny Olsen, Gentofte
1940 Bodil Duus (tidl. Riise)/ Tonny Olsen, Gentofte
1941 Agnete Friis, Odense BK/ Jytte Thayssen, Skovshoved
1942 Ruth Dalsgaard/ Jytte Thayssen, Skovshoved
1943 Agnete Friis, Odense BK/ Tonny Olsen, Gentofte
1944 Marie Ussing/ Jytte Thayssen, Skovshoved
1945 Marie Ussing/ Jytte Thayssen, Skovshoved
1946 Agnete Friis/ Tonny Olsen, Gentofte
1947 Agnete Friis/ Tonny Ahm (tidl. Olsen), Gentofte
1948 Agnete Friis/Tonny Ahm, Gentofte
1949 Kirsten Thorndahl, Amager BC/ Aase Svendsen, København
1950 Agnete Friis/Gitte Rostgaard Frøhne (gift Schultz-Pedersen), Gentofte
1951 Aase Schiøtt Jacobsen/ Tonny Ahm, Gentofte

Flemming Delfs nåede at blive 3 x ynglingemester, fordi skæringsdatoen blev flyttet fra december til september.

1952 Jytte Kjems (tidl. Thayssen)/ Marie Ussing, Skovshoved
1953 Agnete Friis/Gitte Schultz-Pedersen (tidl. Rostgaard-Frøhne), Gentofte
1954 Agnete Friis/ Gitte Schultz-Pedersen, Gentofte
1955 Aase Winther (tidl. Svendsen)/ Anni Jørgensen, København
1956 Aase Winther/Inge Birgit Anker Hansen, København
1957 Kirsten Thorndahl, Amager BC/ Anni Hammergaard Hansen (tidligere Jørgensen), København
1958 Agnete Friis/ Birte Kristiansen, Gentofte
1959 Kirsten Thorndahl, Amager BC/ Hanne Jensen, København
1960 Aase Winther/Inge Birgit Anker Hansen, København
1961 Kirsten Thorndahl, Amager BC/ Hanne Jensen, København
1962 Karin Jørgensen/ Ulla Rasmussen, København
1963 Karin Jørgensen/ Ulla Rasmussen, København
1964 Karin Jørgensen/ Ulla Rasmussen, København
1965 Karin Jørgensen/ Ulla Rasmussen, København
1966 Karin Jørgensen/Ulla Strand (tidl. Rasmussen), København
1967 Marianne Svensson/ Ulla Strand, København
1968 Anne Flindt Nielsen/ Bente Flindt Sørensen, Gentofte
1969 Karin Jørgensen, København/ Lizbeth von Barnekow, Charlottenlund
1970 Karin Jørgensen/ Ulla Strand, København
1971 Karin Jørgensen/ Ulla Strand, København
1972 Pernille Kaagaard/ Anne Flindt Christiansen (Tidligere Nielsen), Gentofte
1973 Ulla Strand, København/ Lene Køppen, Valby
1974 Pernille Kaagaard, Gentofte/ Ulla Strand, København
1975 Lene Køppen, Gentofte/ Inge Borgstrøm, Ringsted
1976 Lene Køppen, Gentofte/ Inge Borgstrøm, Ringsted
1977 Lene Køppen, Gentofte/Lonny Bostofte (tidl. Funch), Nykøbing F.
1978 Pia Nielsen/ Inge Borgstrøm, Køge BK
1979 Lene Køppen/ Susanne Berg, Gentofte
1980 A Lonny Bostofte, Skovshoved/ Inge Borgstrøm, Ringsted
1980 P Lene Køppen/ Anne Skovgaard, Gentofte
1981 A Dorte Kjær, Greve Strand/ Nettie Nielsen, Hvidovre BC
1981 P Lene Køppen/ Anne Skovgaard, Gentofte
1982 A Annette Bernth/ Lise Kissmeyer, Hvidovre BC
1982 P Lene Køppen/ Anne Skovgaard, Gentofte
1983 A Nettie Nielsen, Hvidovre BC/ Dorte Kjær, Greve Strand
1983 P Nettie Nielsen, Hvidovre BC/ Dorte Kjær, Greve Strand
1984 A Liselotte Göttsche, Herning/ Grethe Mogensen, Esbjerg
1984 P Hanne Adsbøl, Lyngby/ Kirsten Larsen, Gentofte

1985 A Liselotte Göttsche, Herning/
Grethe Mogensen, Esbjerg
1985 P Nettie Nielsen, Hvidovre BC/
Dorte Kjær, Greve Strand
1986 A Lotte Olsen, Greve Strand BK/
Nettie Nielsen, Hvidovre BC
1986 P Nettie Nielsen, Hvidovre BC/
Dorte Kjær, Greve Strand
1987 A Grethe Mogensen, Højbjerg/
Gitte Paulsen, Triton, Aalborg
1987 P Nettie Nielsen, Hvidovre BC/
Dorte Kjær, Greve Strand
1988 Dorte Kjær, Greve Strand BK/
Nettie Nielsen, Hvidovre BC
1989 Anne Mette Bille, Skovshoved/
Lotte Olsen, Kastrup KMB
1990 Nettie Nielsen, Hvidovre BC/
Dorte Kjær, Greve Strand
1991 Dorte Kjær, Greve Strand/
Lotte Olsen, Kastrup KMB
1992 Pernille Dupont, Gentofte/
Grete Mogensen, Herning
1993 Grete Mogensen, Herning/
Lisbet Stuer-Lauridsen, Lillerød
1994 Lisbet Stuer-Lauridsen, Lillerød/
Lotte Olsen, Kastrup KMB
1995 Helene Kirkegaard, Lillerød/
Rikke Olsen, Kastrup KMB
1996 Lisbet Stuer-Lauridsen, Gentofte/
Marlene Thomsen, Skovshoved
1997 Lisbet Stuer-Lauridsen, Gentofte/
Marlene Thomsen, Skovshoved
1998 Rikke Olsen, Kastrup KMB/
Marlene Thomsen, Skovshoved
1999 Mette Schjoldager, Hvidovre BC/
Ann-Lou Jørgensen, Kastrup KMB
2000 Helene Kirkegaard, Lillerød/
Rikke Olsen, Kastrup KMB
2001 Helene Kirkegaard, Lillerød/
Rikke Olsen, Kastrup KMB
2002 Jane F. Bramsen/
Ann-Lou Jørgensen, Kastrup KMB
2003 Rikke Olsen/
Ann-Lou Jørgensen, Kastrup KMB
2004 Rikke Olsen/
Ann-Lou Jørgensen, Kastrup KMB

Mixeddouble

1931 Aksel Hansen/
Bodil Clausen, Skovshoved
1932 Sejlit Raaskou/
Gerda Frederiksen, Skovshoved
1933 Sven Strømann/
Ruth Frederiksen, Skovshoved
1934 Sven Strømann/
Ruth Frederiksen, Skovshoved
1935 Sven Strømann/
Ruth Frederiksen, Skovshoved
1936 Poul Vagn Nielsen/
Tonny Olsen, Gentofte
1937 Aksel Hansen/Ruth Dalsgaard
(tidl. Frederiksen), Skovshoved
1938 Tage Madsen/Bodil Strømann
(tidl. Clausen), Skovshoved
1939 Tage Madsen/
Ruth Dalsgaard, Skovshoved
1940 Tage Madsen/
Ruth Dalsgaard, Skovshoved
1941 Jan Schmidt/
Jytte Thayssen, Skovshoved
1942 Tage Madsen / Ruth Dalsgaard,
Skovshoved
1943 Jan Schmidt/
Jytte Thayssen, Skovshoved
1944 Jan Schmidt/
Jytte Thayssen, Skovshoved
1945 Jan Schmidt/
Jytte Thayssen, Skovshoved
1946 Tage Madsen, Skovshoved/
Kirsten Thorndahl, Amager BC
1947 Poul Holm/
Aase Schiøtt Jacobsen, Gentofte
1948 Jørn Skaarup, København/
Tonny Ahm (tidl. Olsen), Gentofte
1949 Tage Madsen, Skovshoved/
Kirsten Thorndahl, Amager BC
1950 Poul Holm/Tonny Ahm, Gentofte
1951 Arve Lossmann/
Kirsten Thorndahl, Amager BC
1952 Poul Holm/
Tonny Ahm, Gentofte
1953 Jørgen Hammersgaard Hansen/
Anni Jørgensen, København
1954 Finn Kobberø/Inge Birgit Anker
Hansen, København
1955 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Kirsten Thorndahl, Amager BC
1956 Jørn Skaarup/
Anni Jørgensen, København
1957 Finn Kobberø/
Lis Hagen Olsen, København
1958 Finn Kobberø/
Lis Hagen Olsen, København

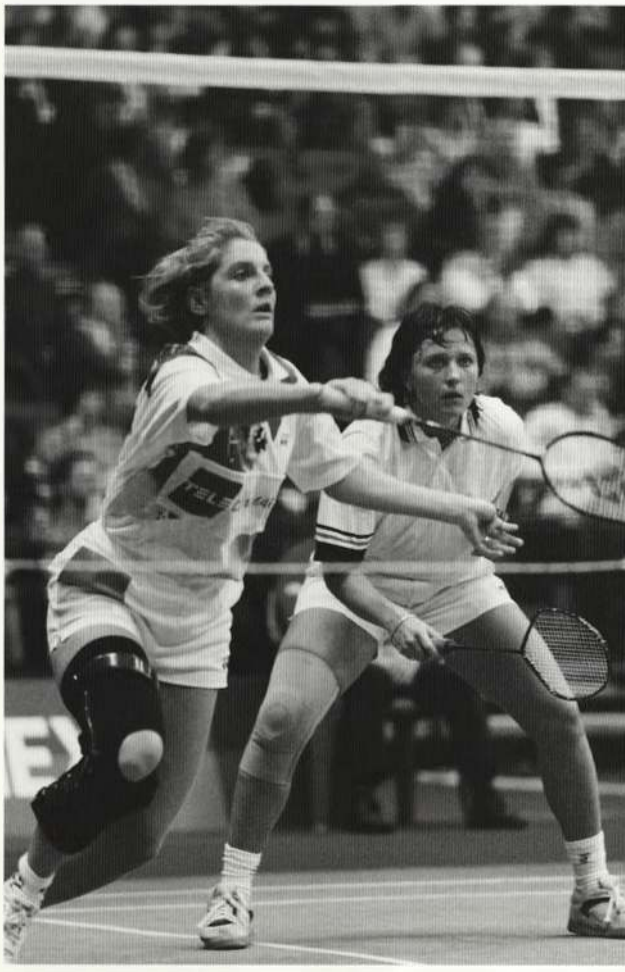

Ann Jørgensen (forrest) vandt et par danske mesterskaber i mixeddouble, mens Lotte Olsen (bagerst) gjorde det bedst i damedouble.

1959 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen, KBK
1960 Finn Kobberø, København/
Kirsten Thorndahl, Amager BC
1961 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen,
København
1962 Finn Kobberø, København/
Kirsten Thorndahl, Valby
1963 Finn Kobberø/
Anne Flindt Nielsen, København
1964 Finn Kobberø/
Ulla Rasmussen, København
1965 Finn Kobberø/
Ulla Rasmussen, København
1966 Finn Kobberø/Ulla Strand (tidl.
Rasmussen), København
1967 Per Walsøe/Pernille Mølgaard
Hansen, Gentofte

Jørgen Hammergaard Hansen fra KBK var nok den første dansker, der slog en høj baghånd med rigtig stor effekt. Det gjorde han i slutningen af 1940'erne, da han blev snydt i en serv og derefter hamrede bolden i gulvet med et slag, der ikke lader Flemming Delfs' noget bagefter, fordi Hammargaards blev udført med en ren træketsjer.

1968 Svend Pri, Amager BC/ Ulla Strand, København
1969 Per Walsøe/Pernille Mølgaard Hansen, Gentofte
1970 Per Walsøe/Pernille Mølgaard Hansen, Gentofte
1971 Svend Pri, Amager BC/ Ulla Strand, København
1972 Svend Pri, Amager BC/ Ulla Strand, København
1973 Svend Pri, Amager BC/ Ulla Strand, København
1974 Elo Hansen/ Ulla Strand, København
1975 Steen Skovgaard/Pernille Kaagaard (tidl. Mølgaard Hansen), Gentofte
1976 Steen Skovgaard/ Pernille Kaagaard, Gentofte
1977 Steen Skovgaard/ Lene Køppen, Gentofte
1978 Steen Skovgaard/ Lene Køppen, Gentofte
1979 Steen Skovgaard/ Lene Køppen, Gentofte
1980 A Jesper Helledie, Hvidovre BC/ Inge Borgstrøm, Ringsted
1980 P Steen Fladberg/ Lene Køppen, Gentofte
1981 A Jan Hammergaard Hansen/ Helle Guldborg, Hvidovre BC
1981 P Steen Skovgaard/ Anne Skovgaard, Gentofte
1982 A Steen Fladberg/ Pia Nielsen, Køge BK
1982 P Steen Skovgaard/ Anne Skovgaard, Gentofte
1983 A Steen Skovgaard/ Anne Skovgaard, Gentofte
1983 P Steen Skovgaard/ Anne Skovgaard, Gentofte
1984 A Mark Christiansen, Triton, Aalborg /Hanne Adsbøl, Lyngby BK
1984 P Morten Frost Hansen/ Ulla-Britt Frost Hansen, Gentofte
1985 A Ib Frederiksen/ Gitte Paulsen, Triton, Aalborg
1985 P Steen Fladberg, Køge/ Gitte Paulsen, Triton, Aalborg
1986 A Peter Buch, Lillerød/ Hanne Adsbøl, Gentofte
1986 P Steen Fladberg, Køge/ Gitte Paulsen, Triton, Aalborg
1987 A Jan Paulsen/ Gitte Paulsen, Triton, Aalborg
1987 P Steen Fladberg, Køge/ Gitte Paulsen, Triton, Aalborg
1988 Mark Christiansen/Marian Christiansen, Triton, Aalborg
1989 Henrik Svarrer, Hvidovre BC/ Dorte Kjær, Greve Strand BK
1990 Thomas Lund, Kastrup KMB/ Pernille Dupont, Gentofte
1991 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Grete Mogensen, Herning BK
1992 Thomas Lund, Kastrup KMB/ Pernille Dupont, Gentofte
1993 Thomas Lund, Kastrup KMB/ Marlene Thomsen, Skovshoved
1994 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
1995 Jon Holst-Christensen, Lillerød/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
1996 Thomas Stavngaard/ Ann Jørgensen, Lillerød
1997 Thomas Stavngaard/ Ann Jørgensen, Lillerød
1998 Michael Søgaard/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
1999 Michael Søgaard/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
2000 Michael Søgaard/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
2001 Michael Søgaard/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
2002 Michael Søgaard/ Rikke Olsen, Kastrup KMB
2003 Jens Eriksen/ Mette Schjoldager, Hvidovre BC
2004 Jens Eriksen/ Mette Schjoldager, Hvidovre BC

DM for hold

År	Guld	Sølv	Bronze
1949–50	GBK	ABC	KBK
1950–51	GBK	KBK	ABC
1951–52	GBK	KBK	Odense
1952–53	KBK	GBK	ABC
1953–54	KBK	GBK	ABC
1954–55	KBK	ABC	GBK
1955–56	KBK	ABC	GBK
1956–57	ABC	KBK	Odense
1957–58	KBK	ABC	Odense
1958–59	KBK	ABC	Odense
1959–60	KBK	Odense	GBK
1960–61	KBK	SIF	GBK
1961–62	KBK	SIF	ABC
1962–63	KBK	GBK	SIF
1963–64	KBK	GBK	SIF
1964–65	SIF	KBK	GBK 3
1965–66	KBK	SIF	GBK 3
1966–67	SIF	KBK	GBK 3
1967–68	KBK	SIF	GBK 3
1968–69	SIF	KBK	GBK 3
1969–70	KBK	SIF	GBK 3
1970–71	KBK	SIF	GBK 3
1971–72	KBK	GBK	SIF
1972–73	KBK	GBK	SIF
1973–74	KBK	GBK	Hvidovre
1974–75	GBK	SIF	Hvidovre
1975–76	GBK	Højbjerg	Hvidovre
1976–77	GBK	Triton	Hvidovre

År	Guld	Sølv	Bronze
1977–78	GBK	Hvidovre	Højbjerg
1978–79	GBK	Hvidovre	Højbjerg
1979–80	Hvidovre	Højbjerg	Triton
1980–81	Triton	Hvidovre	GBK
1981–82	Højbjerg	Triton	Hvidovre
1982–83	GBK	Højbjerg	Triton
1983–84	GBK	Greve	Højbjerg
1984–85	Triton	GBK	Højbjerg
1985–86	GBK	Triton	Højbjerg
1986–87	Højbjerg	Triton	GBK 3
1987–88	Triton	Lillerød	Hvidovre
1988–89	GBK	KMB	Lillerød
1989–90	GBK	Triton	KMB
1990–91	GBK	SIF	KMB
1991–92	GBK	Lillerød	KMB
1992–93	Lillerød	KMB	Herning
1993–94	Lillerød	KMB	SIF
1994–95	Lillerød	KMB	Gentofte
1995–96	Lillerød	KMB	GBK
1996–97	GBK	KMB	Hvidovre
1997–98	KMB	GBK	SIF
1998–99	KMB	GBK	Lillerød
1999–00	KMB	SIF	Hvidovre
2000–01	Hvidovre	KMB	Lillerød
2001–02	KMB	Team Århus	Hvidovre
2002–03	KMB	Hvidovre	Horsens
2003–04	KMB	Greve	Horsens

Gentofte havde i en årrække nærmest monopol på det danske holdmesterskab. Her ses Hans Røpke, Arne Petersen, Niels Nørgaard, Morten Frost og Steen Skovgaard (bagerste række) samt Bo Kjærgaard, Eva Carlsen, Susanne Mølgaard, holdlederen Tage Mølgaard, Susanne Berg og Lene Køppen.

All England

– danske 1'ere og 2'ere
År (placering)
Til og med 1993 afholdt i London og derefter i Birmingham

Herresingle

1938 Jesper Bie (2'er)
1939 Tage Madsen (1'er)
1948 Jørn Skaarup (1'er)
Poul Holm (2'er)
1950 Poul Holm (2'er)
1956 Finn Kobberø (2'er)
1957 Erland Kops (2'er)
1958 Erland Kops (1'er)
Finn Kobberø (2'er)
1960 Erland Kops (1'er)
1961 Erland Kops (1'er)
Finn Kobberø (2'er)
1962 Erland Kops (1'er)
1963 Erland Kops (1'er)
1964 Knud Aage Nielsen (1'er)
Henning Borch (2'er)
1965 Erland Kops (1'er)
1967 Erland Kops (1'er)
1970 Svend Pri (2'er)
1972 Svend Pri (2'er)
1975 Svend Pri (1'er)
1977 Flemming Delfs (1'er)
1979 Flemming Delfs (2'er)
1982 Morten Frost Hansen (1'er)
1983 Morten Frost Hansen (2'er)
1984 Morten Frost Hansen (1'er)
1985 Morten Frost Hansen (2'er)
1986 Morten Frost Hansen (1'er)
1987 Morten Frost Hansen (1'er)
1988 Ib Frederiksen (1'er)
Morten Frost Hansen (2'er)
1989 Morten Frost Hansen (2'er)
1995 Poul-Erik Høyer Larsen (1'er)
1996 Poul-Erik Høyer Larsen (1'er)
1999 Peter Gade Christensen (1'er)

Damesingle

1947 Marie Ussing (1'er)
Kirsten Thorndahl (2'er)
1948 Kirsten Thorndahl (1'er)
Tonny Ahm (2'er)
1949 Aase Schiøtt Jacobsen (1'er)
Aase Svendsen (2'er)
1950 Tonny Ahm (1'er)
Aase Schiøtt Jacobsen (2'er)
1951 Aase Schiøtt Jacobsen (1'er)
Tonny Ahm (2'er)
1952 Tonny Ahm (1'er)
Aase Schiøtt Jacobsen (2'er)
1953 Marie Ussing (1'er)
Agnete Friis (2'er)
1965 Ulla Strand (2'er)
1971 Anne Berglund (2'er)
1977 Lene Køppen (2'er)
1979 Lene Køppen (1'er)
1980 Lene Køppen (1'er)
1981 Lene Køppen (2'er)
1987 Kirsten Larsen (1'er)
1995 Camilla Martin (2'er)
2002 Camilla Martin (1'er)

Vinderen Kirsten Thorndahl og hendes modstander Tonny Ahm forlader banen efter den rent danske finale i damesingle i 1948.

Herredouble

1947 Tage Madsen/Poul Holm (1'er)
Jørn Skaarup/
Preben Dabelsteen (2'er)
1948 Preben Dabelsteen/Børge
Frederiksen (1'er)
1950 Preben Dabelsteen/
Jørn Skaarup (1'er)
Poul Holm/Børge Frederiksen (2'er)
Poul Holm/Ole Jensen (2'er)
1953 Poul Holm/Ole Jensen (2'er)
1955 Jørgen Hammergaard Hansen/
Finn Kobberø (1'er)
1956 Jørgen Hammergaard Hansen/
Finn Kobberø (1'er)
John Nygaard/
Poul-Erik Nielsen (2'er)
1958 Erland Kops/Poul-Erik Nielsen (1'er)
Finn Kobberø/Jørgen
Hammergaard Hansen (2'er)
1959 Henning Borch/Jørgen
Hammergaard Hansen (2'er)
1960 Finn Kobberø/Poul-Erik Nielsen
(1'er)
1961 Jørgen Hammergaard Hansen /
Finn Kobberø (1'er)
Erland Kops/Poul-Erik Nielsen
(2'er)
1962 Jørgen Hammergaard Hansen/
Finn Kobberø (1'er)
1963 Jørgen Hammergaard Hansen/
Finn Kobberø (1'er)
1964 Jørgen Hammergaard Hansen/
Finn Kobberø (1'er)
Erland Kops/Poul-Erik Nielsen (2'er)
1965 Erland Kops/
Oon Chong Jin (MAS) (2'er)
1966 Finn Kobberø/Jørgen
Hammergaard Hansen (2'er)
1967 Erland Kops/Henning Borch (1'er)
Svend Andersen (senere Pri) / Per
Walsøe (2'er)
1968 Erland Kops / Henning Borch (1'er)
1969 Erland Kops / Henning Borch (1'er)
1970 Tom Bacher / Poul Petersen (1'er)
1976 Svend Pri / Steen Skovgaard (2'er)
1985 Mark Christiansen/
Michael Kjeldsen (2'er)
1992 Jan Paulsen/Henrik Svarrer (2'er)
1993 Jon Holst-Christensen/
Thomas Lund (1'er)
1997 Jon Holst-Christensen/
Michael Søgaard (2'er)

DBF har uddelt 86 ærestegn – heraf fire til kvinder: Inge Harder 1973, Lisbeth Barnekow 1983, Birgit Eriksen, 1988, Tonny Holst-Christensen 1999.

2004 Jens Eriksen/
Martin Lundgaard (1'er)

Damedouble

1939 Tonny Olsen/Ruth Dalsgaard (1'er)
1947 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl (1'er)
Aase Schiøtt Jacobsen/
Marie Ussing (2'er)
1948 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl (1'er)
1949 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl (2'er)
1950 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl (1'er)
1951 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl (1'er)
1952 Tonny Ahm/
Aase Schiøtt Jacobsen (1'er)
1953 Anne Friis/Marie Ussing (2'er)
1957 Kirsten Thorndahl/
Anni Hammergaard Hansen (1'er)
1960 Kirsten Thorndahl/
Inge Birgit Anker Hansen (2'er)
1962 Judy Hashman, USA/
Tonny Holst-Christensen (1'er)
Karin Jørgensen/
Ulla Rasmussen (2'er)
1963 Karin Jørgensen/
Ulla Rasmussen (2'er)
1964 Karin Jørgensen/
Ulla Rasmussen (1'er)
1965 Karin Jørgensen/
Ulla Strand (tidl. Rasmussen) (1'er)
1966 Karin Jørgensen/Ulla Strand (2'er)
1967 Imre Rietveld, Holland/
Ulla Strand (1'er)

Mixeddouble

1947 Poul Holm/Tonny Ahm (1'er)
Tage Madsen/
Kirsten Thorndahl (2'er)
1948 Jørn Skaarup/
Kirsten Thorndahl (1'er)
Conny Jepsen, Sverige/
Aase Svendsen (2'er)
1950 Poul Holm/Tonny Ahm (1'er)
Jørn Skaarup/
B. Rostgaard Frøhne (2'er)
1951 Poul Holm/Tonny Ahm (1'er)
Avre Lossmann/
Kirsten Thorndahl (2'er)
1952 Poul Holm/Tonny Ahm (1'er)
Ole Jensen/Aase Schiøtt
Jacobsen (2'er)
1953 Poul Holm/Anne Friis (2'er)
1954 Finn Kobberø/
Inge Birgit Anker Hansen (2'er)
1955 Finn Kobberø/
Kirsten Thorndahl (1'er)
Jørgen Hammergaard Hansen/
Anni Jørgensen (2'er)
1957 Finn Kobberø/
Kirsten Thorndahl (1'er)
Jørgen Hammergaard Hansen/
Anni Hammergaard Hansen (2'er)
1958 Finn Kobberø/Aase Winther (2'er)
1959 Poul-Erik Nielsen/
Inge Birgit Anker Hansen (1'er)
Jørgen Hammergaard Hansen/
Kirsten Thorndahl (2'er)
1960 Finn Kobberø/
Kirsten Thorndahl (1'er)
Poul-Erik Nielsen/
Inge Birgit Anker Hansen (2'er)
1961 Finn Kobberø/
Kirsten Thorndahl (1'er)
1962 Finn Kobberø/
Ulla Rasmussen (1'er)
Poul-Erik Nielsen/
Inge Birgit Anker Hansen (2'er)
1963 Finn Kobberø/Ulla Rasmussen (1'er)
1964 Finn Kobberø/Ulla Rasmussen (2'er)
1965 Finn Kobberø/
Ulla Strand (tidl. Rasmussen) (1'er)
1966 Finn Kobberø/Ulla Strand (1'er)
Per Walsøe/
Pernille Mølgaard Hansen (2'er)
1967 Svend Andersen (senere Pri)/
Ulla Strand (1'er)
Per Walsøe/
Pernille Mølgaard Hansen (2'er)
1970 Per Walsøe/
Pernille Mølgaard Hansen (1'er)
1971 Svend Pri / Ulla Strand (1'er)
1972 Svend Pri / Ulla Strand (1'er)
1978 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (2'er)
1992 Thomas Lund/
Pernille Dupont (1'er)
Jon Holst-Christensen/
Grete Mogensen (2'er)
1993 Jon Holst-Christensen/
Grete Mogensen (1'er)
Thomas Lund/
Catrine Bengtsson (2'er)
1995 Thomas Lund/
Marlene Thomsen (1'er)
1995 Jon Holst-Christensen/
Rikke Olsen (2'er)
1998 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (2'er)
2001 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (2'er)
2002 Jens Eriksen/
Mette Schjoldager (2'er)

Pernille Dupont og Grete Mogensen var gode i damedouble, men de fejrede de helt store triumfer i mixeddoublerækken sammen med Thomas Lund og Jon Holst-Christensen.

NM senior

– danske vindere
År (afholdt i ...)
Afholdt indtil 1999.

Herresingle

1962 Knud Aage Nielsen
1963 Knud Aage Nielsen
1964 Erland Kops
1965 Erland Kops
1966 Erland Kops
1967 Erland Kops
1968 Erland Kops
1970 Jørgen Mortensen
1971 Svend Pri (Sverige)
1973 Svend Pri (Finland)
1974 Svend Pri (Norge)
1976 Flemming Delfs (Island)
1977 Svend Pri (Danmark)
1978 Morten Frost Hansen (Finland)
1979 Morten Frost Hansen (Norge)
1980 Morten Frost Hansen (Sverige)
1981 Morten Frost Hansen (Island)
1982 Morten Frost Hansen (Danmark)
1983 Morten Frost Hansen (Finland)
1984 Morten Frost Hansen (Norge)
1985 Ib Frederiksen (Sverige)
1986 Michael Kjeldsen (Island)
1987 Michael Kjeldsen (Danmark)
1988 Morten Frost Hansen (Finland)
1990 Poul-Erik Høyer Larsen (Norge)
1992 Thomas Stuer-Lauridsen (Sverige)
1995 Thomas Stuer-Lauridsen (Island)
1997 Peter Rasmussen (Danmark)

Damesingle

1962 Karin Jørgensen
1963 Ulla Rasmussen
1964 Ulla Rasmussen
1965 Ulla Rasmussen
1966 Ulla Rasmussen
1968 Jette Føge
1969 Imre Rietveld Nielsen
1970 Lizbeth von Barnekow
1973 Lene Køppen (Finland)
1974 Lene Køppen (Norge)
1975 Lene Køppen (Sverige)
1976 Lene Køppen (Island)
1977 Lene Køppen ()
1978 Lene Køppen (Finland)
1979 Lene Køppen (Norge)
1980 Lene Køppen (Sverige)
1981 Lene Køppen (Island)
1982 Nettie Nielsen (Danmark)
1983 Kirsten Larsen (Finland)
1984 Kirsten Larsen (Norge)
1986 Kirsten Larsen (Island)
1987 Christina Bostofte (Danmark)
1988 Kirsten Larsen (Finland)
1990 Pernille Nedergaard (Norge)
1997 Camilla Martin (Danmark)
1999 Mette Sørensen (Finland)

Herredouble

1963 Knud Aage Nielsen/Henning Borch
1964 Ole Mertz/Jesper Sandvad
1965 Erland Kops/Klaus Kaagaard
1966 Erland Kops/Henning Borch
1967 Erland Kops/Henning Borch
1968 Svend Pri/Per Walsøe
1969 Svend Pri/Per Walsøe
1970 Svend Pri/Per Walsøe
1971 Erland Kops/Svend Pri (Sverige)
1972 Poul Petersen/Svend Pri (Danmark)
1973 Flemming Delfs/Elo Hansen (Finland)
1974 Poul Petersen/Svend Pri (Norge)
1978 Flemming Delfs/Steen Skovgaard (Finland)
1980 Morten Frost Hansen/ Steen Fladberg (Sverige)
1981 Morten Frost Hansen/ Steen Fladberg (Island)
1982 Morten Frost Hansen/ Steen Fladberg (Danmark)
1986 Morten Frost Hansen/ Steen Fladberg (Island)
1987 Steen Fladberg/ Jan Paulsen (Danmark)
1988 Jens Peter Nierhoff/ Michael Kjeldsen (Finland)
1990 Thomas Stuer-Lauridsen/ Max Gandrup (Norge)
1992 Jon Holst-Christensen/ Jan Paulsen (Sverige)
1995 Michael Søgaard/ Henrik Svarrer (Island)
1997 Jens Eriksen/ Jesper Larsen (Danmark)
1999 Thomas Stavngaard/ Lars Paaske (Finland)

Damedouble

1962 Ulla Rasmussen/Karin Jørgensen
1963 Ulla Rasmussen/Karin Jørgensen
1964 Lisbeth von Barnekow/ Pernille Mølgaard Hansen
1965 Ulla Rasmussen/Karin Jørgensen
1966 Ulla Strand/Karin Jørgensen
1967 Ulla Strand/Lisbeth von Barnekow
1968 Anne Flindt Nielsen/ Pernille Mølgaard Hansen
1969 Anne Flindt Nielsen/ Pernille Mølgaard Hansen
1970 Anne Flindt Nielsen/ Pernille Mølgaard Hansen
1971 Anne Flindt Christiansen (tidligere Nielsen)/Pernille Kaagaard (Sverige)
1972 Anne Berglund/Lene Køppen (Danmark)
1973 Pernille Kaagaard/Ulla Strand (Finland)
1974 Lene Køppen/ Imre Rietveld Nielsen (Norge)
1975 Lene Køppen/ Inge Borgstrøm (Sverige)

Badmintonbladet besøgte i 1977 familien Høyer Larsen i Helsinge, og familien kunne fortælle, at det kostede 6.000 kr. om året at holde mor Elvi, far Poul-Erik og sønnen Poul-Erik i gang med sporten. Mor Elvi så gerne, at sønnens præmier blev af mere praktisk art, så det ikke var nødvendigt at købe ketsjere, trøjer og bukser.

1976 Lene Køppen/Pia Nielsen (Island)
1977 Lene Køppen/
Inge Borgstrøm (Danmark)
1978 Lene Køppen/
Susanne Berg (Finland)
1979 Lene Køppen/
Inge Borgstrøm (Norge)
1980 Lene Køppen/Pia Nielsen (Sverige)
1981 Lene Køppen/Pia Nielsen (Island)
1982 Dorte Kjær/Nettie Nielsen
(Danmark)
1984 Kirsten Larsen/Dorte Kjær (Norge)
1985 Nettie Nielsen/Dorte Kjær (Sverige)
1986 Dorte Kjær/Nettie Nielsen (Island)
1987 Dorte Kjær/Nettie Nielsen
(Danmark)
1988 Dorte Kjær/
Nettie Nielsen (Finland)
1990 Dorte Kjær/Lotte Olsen (Norge)
1995 Rikke Olsen/
Helene Kirkegaard (Island)
1997 Rikke Olsen/
Helene Kirkegaard (Danmark)
1999 Ann-Lou Jørgensen/
Mette Schjoldager (Finland)

Mixeddouble

1962 Poul-Erik Nielsen/Ulla Rasmussen
1963 Henning Borch/Ulla Rasmussen
1964 Finn Kobberø/Ulla Rasmussen
1965 Erland Kops/Ulla Rasmussen
1966 Per Walsøe/Ulla Strand
1967 Erland Kops/Ulla Strand
1968 Poul-Erik Nielsen/
Pernille Mølgaard Hansen
1969 Per Walsøe/
Pernille Mølgaard Hansen
1970 Svend Pri/Ulla Strand
1971 Per Walsøe/Pernille Kaagaard
(Sverige)
1972 Elo Hansen/Ulla Strand (Danmark)
1973 Elo Hansen/Ulla Strand (Finland)
1974 Elo Hansen/
Pernille Kaagaard (Norge)
1975 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Sverige)
1976 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Island)
1977 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Danmark)
1978 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Finland)
1979 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Norge)
1980 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Sverige)
1981 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Island)
1982 Steen Skovgaard/
Hanne Adsbøl (Danmark)
1984 Jesper Helledie/
Dorte Kjær (Norge)
1987 Jesper Knudsen/
Nettie Nielsen (Danmark)
1988 Jesper Knudsen/
Nettie Nielsen (Finland)
1990 Thomas Lund/
Pernille Dupont (Norge)
1995 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Island)
1997 Jens Eriksen/Marlene Thomsen
(Danmark)

EM senior

– danske vindere
År (afholdt i ...)

Herresingle

1976 Flemming Delfs (Irland)
1978 Flemming Delfs (England)
1980 Flemming Delfs (Holland)
1982 Jens Peter Nierhoff (Vesttyskland)
1984 Morten Frost Hansen (England)
1986 Morten Frost Hansen (Sverige)
1992 Poul-Erik Høyer Larsen (Skotland)
1994 Poul-Erik Høyer Larsen (Holland)
1996 Poul-Erik Høyer Larsen (Danmark)
1998 Peter Gade Christensen (Bulgarien)
2000 Peter Gade Christensen (Skotland)
2002 Peter Rasmussen (Malmø)
2004 Peter Gade Christensen (Schweiz)

Damesingle

1978 Lene Køppen (England)
1982 Lene Køppen (Vesttyskland)
1988 Kirsten Larsen (Norge)
1990 Pernille Nedergaard (USSR)
1992 Pernille Nedergaard (Skotland)
1996 Camilla Martin (Danmark)
1998 Camilla Martin (Bulgarien)
2000 Camilla Martin (Skotland)

Da Charlottenlund Badminton Klub ville meldes ind i Københavns-kredsen skete det ikke uden sværdslag: Klubben var fra fødslen navngivet Ordrup-Charlottenlund Badmintonklub, men dette navn kunne kredsen ikke godkende. Efter mange skrivelser nåede man frem til et kompromis, så Charlottenlund Badminton Klub kunne optages.

Herredouble

1970 Elo Hansen/Per Walsøe (Wales)
1986 Steen Fladberg/
Jesper Helledie (Sverige)
1988 Jens Peter Nierhoff/
Michael Kjeldsen (Norge)
1990 Henrik Svarrer/
Jan Paulsen (USSR)
1992 Jon Holst-Christensen/
Thomas Lund (Skotland)
1996 Jon Holst-Christensen/
Thomas Lund (Danmark)
2000 Jens Eriksen/
Jesper Larsen (Skotland)
2002 Jens Eriksen/
Martin Lundgaard (Sverige)

Damedouble

1988 Dorte Kjær/Nettie Nielsen (Norge)
1990 Dorte Kjær/Nettie Nielsen (USSR)
1996 Lisbet Stuer-Lauridsen/
Marlene Thomsen (Danmark)
1998 Rikke Olsen/
Marlene Thomsen (Bulgarien)
2002 Jane F. Bramsen/
Ann-Lou Jørgensen (Sverige)

Mixeddouble

1988 Steen Fladberg/
Gillian Clark, England (Norge)
1990 Jon Holst-Christensen/
Grete Mogensen (USSR)
1992 Thomas Lund/
Pernille Dupont (Skotland)
1994 Michael Søgaard/
Catrine Bengtsson, Sverige
(Holland)
1996 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Danmark)
1998 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Bulgarien)
2000 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Skotland)
2002 Jens Eriksen/
Mette Schjoldager (Sverige)

VM senior

– danske medaljevindere
År (metal, afholdt i...)

Herresingle

1977 Flemming Delfs (Guld, Malmø)
Svend Pri (Sølv)
1985 Morten Frost Hansen (Sølv, Calgary)
Jens Peter Nierhoff
(Bronze, Calgary)
1987 Morten Frost Hansen (Sølv, Beijing)
1989 Morten Frost Hansen
(Bronze, Jakarta)
1993 Thomas Stuer-Lauridsen
(Bronze, Birmingham)
1995 Thomas Stuer-Lauridsen
(Bronze, Lausanne)
1997 Peter Rasmussen (Guld, Glasgow)
Poul-Erik Høyer Larsen
(Bronze, Glasgow)
1999 Peter Gade Christensen
(Bronze, København)
2001 Peter Gade Christensen
(Sølv, Sevilla)

Damesingle

1977 Lene Køppen (Guld, Malmø)
1980 Lene Køppen (Bronze, Jakarta)
1999 Camilla Martin (Guld, København)
Mette Sørensen
(Bronze, København)

Herredouble

1980 Steen Skovgaard/Flemming Delfs
(Bronze, Jakarta)
1983 Steen Fladberg/
Jesper Helledie (Guld, København)
1985 Mark Christiansen/
Michael Kjeldsen (Bronze, Calgary)
1987 Jens Peter Nierhoff/
Michael Kjeldsen (Bronze, Beijing)
1991 Thomas Lund/Jon Holst-
Christensen (Sølv, København)
Henrik Svarrer/
Jan Paulsen (Bronze, København)
1995 Jon Holst-Christensen/
Thomas Lund (Sølv, Lausanne)
2003 Lars Paaske/Jonas Rasmussen
(Guld, Birmingham)

Damedouble

1977 Inge Borgstrøm/
Pia Nielsen (Bronze, Malmø)
1991 Nettie Nielsen/Gillian Clark,
England (Bronze, København)
1993 Lotte Olsen/Lisbet Stuer-Lauridsen
(Bronze, Birmingham)
1995 Helene Kirkegaard/
Lotte Olsen (Bronze, Lausanne)
1999 Ann Jørgensen/Majken Vange
(Bronze, København)
2003 Rikke Olsen/Ann-Lou Jørgensen
(Bronze, Birmingham)

Mixeddouble

1977 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Guld, Malmø)
1980 Steen Skovgaard/
Lene Køppen (Bronze, Jakarta)
Steen Fladberg/
Pia Nielsen (Bronze, Jakarta)
1983 Steen Fladberg/
Pia Nielsen (Sølv, København)
1991 Thomas Lund/
Pernille Dupont (Sølv, København)
Jon Holst-Christensen/Grete
Mogensen (Bronze, København)
1993 Thomas Lund/Catrine Bengtsson,
Sverige (Guld, Birmingham)
Jon Holst-Christensen/
Grete Mogensen (Sølv, Birmingham)
1995 Thomas Lund/Marlene Thomsen
(Guld, Lausanne)
Jens Eriksen/Helene Kirkegaard
(Bronze, Lausanne)
1997 Jens Eriksen/Marlene Thomsen
(Sølv, Glasgow)
Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Bronze, Glasgow)
1999 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Bronze, København)
2001 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Bronze, Sevilla)
Jens Eriksen/Mette Schjoldager
(Bronze, Sevilla)
2003 Jonas Rasmussen/Rikke Olsen
(Bronze, Birmingham)

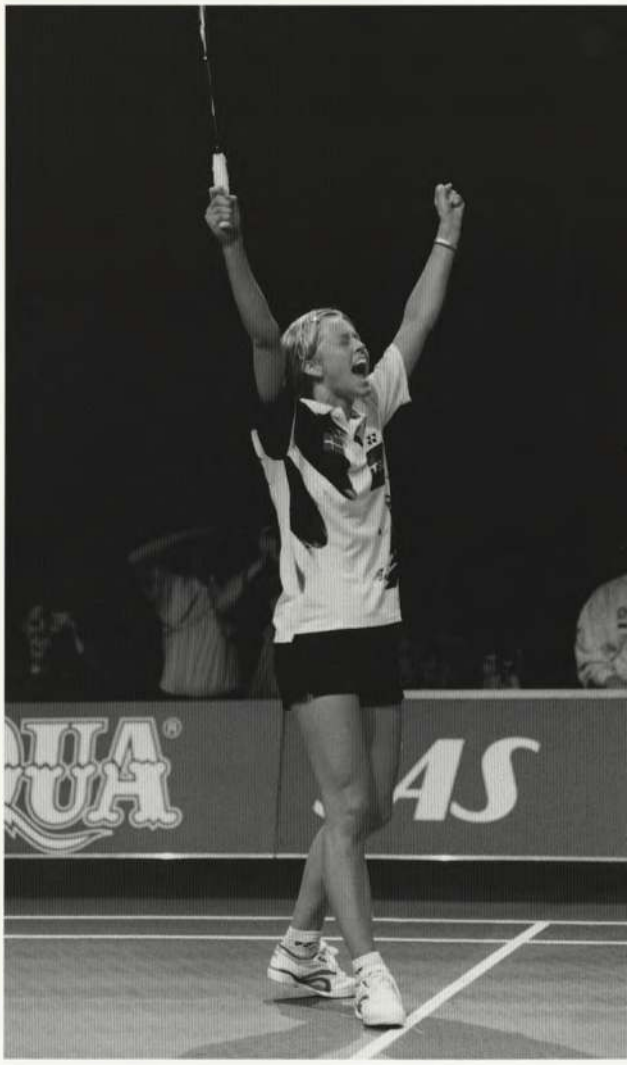

Den dramatiske VM-finale mod kineseren Dai Yun i Brøndby-hallen er overstået og Camilla Martin rækker jublende armene i vejret efter at have sikret sig guldmedaljen.

Sudirman Cup

VM for hold
– mixed, kvinder og mænd

1989 i Indonesien
1. Indonesien
2. Sydkorea
3. Kina og Danmark
Danmark – Kina 0–5
Danmark – Sverige 3–2
Danmark – Indonesien 0–5

1991 i Danmark
1. Korea
2. Indonesien
3. Kina og Danmark
Danmark – Japan 4–1
Danmark – Sydkorea 1–4
Danmark – Indonesien 2–3

1993 i England
1. Korea
2. Indonesien
3. Danmark og Kina
Danmark – England 5–0
Danmark – Indonesien 2–3
Danmark – Korea 2–3

1995 i Schweiz
1. Kina
2. Indonesien
3. Danmark og Korea
5. England
6. Thailand
Danmark – Thailand 4–1
Danmark – Indonesien 2–3
Danmark – Kina 1–4

1997 i Skotland
1. Kina
2. Korea
3. Danmark og Indonesien
Danmark – Sverige 4–1
Danmark – Indonesien 3–2
Danmark – Korea 2–3

1999 i Danmark
1. Kina
2. Danmark
3. Malaysia og Indonesien
Danmark – Korea 3–2
Danmark – Sverige 5–0
Danmark – Indonesien 3–2
Danmark – Kina 1–3

2001 i Spanien
1. Kina
2. Indonesien
3. Danmark og Korea
Danmark – England 5–0
Danmark – Indonesien 2–3
Danmark – Kina 2–3

2003 i Holland
1. Korea
2. Kina
3. Danmark og Indonesien
Danmark – England 4–1
Danmark – Indonesien 4–1
Danmark – Korea 2–3

All England veteranmesterskaber i doubler for spillere over 45 år afholdtes allerede i 1905. Først fra 1989 fulgte man Danmarks opdeling af deltagerne i aldersgrupper med fem års intervaller. Danskernes deltagelse begrænsede sig til årene 1982–2001, idet mesterskaberne blev flyttet og kolliderede med de danske veteranmesterskaber.

Grand Prix Finaler

– danske 1'ere og 2'ere
År (placering, afholdt i ...)

Herresingle

1983 Morten Frost Hansen (2'er, Jakarta)
1984 Morten Frost Hansen (1'er, Kuala Lumpur)
1986 Morten Frost Hansen (2'er, Kuala Lumpur)
1998 Peter Gade Christensen (2'er, Brunei)
1999 Peter Gade Christensen (1'er, Brunei)

Damedouble

1989 Dorte Kjær/Nette Nielsen (2'er, Singapore)
1998 Marlene Thomsen/Rikke Olsen (2'er, Brunei)

Mixeddouble

1989 Thomas Lund/Pernille Dupont (2'er, Singapore)
1990 Thomas Lund/Pernille Dupont (1'er, Bali)
Jon Holst-Christensen/ Grete Mogensen (2'er)
1991 Thomas Lund/Pernille Dupont (1'er, Kuala Lumpur)
1992 Thomas Lund/Pernille Dupont (1'er, Kuala Lumpur)
Jon Holst-Christensen/ Grete Mogensen (2'er)
1993 Thomas Lund/Catrine Bengtsson, Sverige (1'er, Kuala Lumpur)
1994 Thomas Lund/Marlene Thomsen (1'er, Bangkok)
1996 Michael Søgaard/Rikke Olsen (1'er, Bali)

Foranlediget af et ønske fra DBF om en målsætningspolitik og handlingsplan, lavede Hanne Gram en undersøgelse blandt kvindelige ledere i forbundets klubber. Undersøgelsen viste, at der var mange, meget aktive kvindelige ledere i klubberne, men ambitionerne rakte sjældent til klubbens bestyrelse eller kreds og forbund. Ergo vedtog DBF i 1993 at afholde en del forskelligartede kurser direkte målrettet piger og kvinder.

OL

– danske medaljevindere
År (metal, afholdt i ...)

Herresingle

1992 Thomas Stuer-Lauridsen (Bronze, Barcelona)
1996 Poul-Erik Høyer Larsen (Guld, Atlanta)

Damesingle

2000 Camilla Martin (Sølv, Sydney)

Damedouble

1996 Helene Kirkegaard/Rikke Olsen (Bronze, Atlanta)

Mixeddouble

2004 Jens Eriksen/Mette Schjoldager (Bronze, Athen)

DBFs Internationale mesterskaber

– Alle vindere
Blev fra starten spillet i påsken 1936. Afholdt i København til og med 1989, derefter (afholdt i ...)

Danish Open, Realkredit Danmark Open, Denmark Open

Herresingle

1936 Poul Nielsen
1937 M. W. Field, England
1938 H. S. Ong, Malaysia
1939 Tage Madsen
1946 Conny Jepsen, Sverige
1947 Poul Holm
1948 Jørn Skaarup
1949 David G. Freeman, USA
1950 Inge Blomberg, Sverige
1951 Wong Peng Soon, Malaysia
1952 Jørn Skaarup
1953 Eddie Choong, Malaysia
1955 Finn Kobberø
1966 Svend Andersen (senere Pri)
1967 Tan Aik Huang, Malaysia
1968 Erland Kops
1969 Svend Andersen (senere Pri)
1970 Ippei Kojima, Japan
1971 Rudy Hartono, Indonesien
1972 Svend Pri
1973 Rudy Hartono, Indonesien
1974 Svend Pri
1975 Rudy Hartono, Indonesien
1976 Svend Pri
1977 Flemming Delfs
1978 Liem Swie King, Indonesien
1979 Flemming Delfs
1980 Prakash Padukone, Indien
1981 Morten Frost Hansen
1982 Morten Frost Hansen
1983 Morten Frost Hansen
1984 Morten Frost Hansen
1985 (marts) Morten Frost Hansen
1985 (oktober) Morten Frost Hansen
1986 Morten Frost Hansen (Aalborg)
1987 Torben Carlsen (Esbjerg)
1988 Poul-Erik Høyer Larsen (Odense)
1989 Morten Frost Hansen (Højbjerg)
1990 Poul-Erik Høyer Larsen (Åbenrå)
1991 Hermawan Susanto, Indonesien (Solrød)
1992 Darren Hall, England (Aalborg)
1993 Poul-Erik Høyer Larsen (Højbjerg)
1994 Poul-Erik Høyer Larsen (Esbjerg)
1995 Poul-Erik Høyer Larsen (Odense)
1996 Thomas Stuer-Lauridsen (Middelfart)
1997 Dong Jiong, Kina (Vejle)
1998 Peter Gade Christensen (Vejle)
1999 Poul-Erik Høyer Larsen (Vejle)
2000 Peter Gade Christensen (Farum)
2001 Bao Chunlai, Kina (Farum)
2002 Chen Hong, Kina (Farum)
2003 Lin Dan, Kina (Århus)
2004 Lin Dan, Kina (Århus)

Damesingle

1936 Ruth Frederiksen
1937 Tonny Olsen
1938 D. M. C. Young, England
1939 Tonny Olsen
1946 Tonny Olsen
1947 Tonny Olsen
1948 Tonny Olsen
1949 Tonny Olsen
1950 Tonny Olsen
1951 Tonny Olsen
1952 Aase Schiøtt Jacobsen
1953 Aase Schiøtt Jacobsen
1955 Aase Schiøtt Jacobsen
1966 Lisbeth von Barnekow
1967 Noriko Takagi, Japan
1968 Eva Twedberg, Sverige
1969 Hiroe Yuki, Japan
1970 Eva Twedberg, Sverige
1971 Noriko Takagi, Japan
1972 Eva Twedberg, Sverige
1973 Hiroe Yuki, Japan
1974 Hiroe Yuki, Japan
1975 Lene Køppen
1976 Lene Køppen
1977 Hiroe Yuki, Japan
1978 Lene Køppen
1979 Lene Køppen
1980 Lie Ing Hoa Ivana, Indonesien
1981 Lene Køppen
1982 Wu Jiangqui, Kina
1983 Qian Ping, Kina
1984 Kirsten Larsen
1985 (marts) Zheng Yuli, Kina
1985 (oktober) Yun Ja Kim, Korea
1986 Zheng Yuli, Kina (Aalborg)
1987 Lee Young-Suk, Korea (Esbjerg)
1988 Li Lingwei, Kina (Odense)
1989 Tang Jiuhong, Kina (Højbjerg)
1990 Tang Jiuhong, Kina (Åbenrå)
1991 Susi Susanti, Indonesien (Solrød)
1992 Susi Susanti, Indonesien (Aalborg)
1993 Ye Zhaoying, Kina (Højbjerg)
1994 Camilla Martin (Esbjerg)
1995 Lim Xiao Qing, Sverige (Odense)
1996 Gong Zhichao, Kina (Middelfart)
1997 Camilla Martin (Vejle)
1998 Camilla Martin (Vejle)
1999 Camilla Martin (Vejle)
2000 Zhou Mi, Kina (Farum)
2001 Camilla Martin (Farum)
2002 Camilla Martin (Farum)
2003 Gong Ruina, Kina (Århus)
2004 Xie Xingfang, Kina (Århus)

Herredouble

1936 Aksel Hansen/Sven Strømann
1937 T. H. Boyle/K. Woods, England
1938 Carl Frøhlke/Tage Madsen
1939 Ralph Nichols/R.M. White, England
1946 Preben Dabelsteen/Jørn Skaarup
1947 Preben Dabelsteen/Jørn Skaarup
1948 Børge Frederiksen/Tage Madsen
1949 Ooi Teik Hock/ Teoh Seng Khoon, Malaysia
1950 Arve Lossmann/John Nygaard
1951 Ong Poh Lim/ Ismail Bin Marjan, Malaysia
1952 Ong Poh Lim/ Ismail Bin Marjan, Malaysia
1953 David Choong/ Eddie Choong, Malaysia
1955 Jørgen Hammergaard Hansen/ Finn Kobberø
1966 Ng Boon Bee/ Tan Yee Khan, Malaysia
1967 Ng Boon Bee/ Tan Yee Khan, Malaysia
1968 Ippei Kojima/ Kazumasa Nichino, Japan
1969 Ippei Kojima, Japan/ Bjarne Andersen
1970 Henning Borch/Erland Kops
1971 Ng Boon Bee/P. Gunalan, Malaysia
1972 Ng Boon Bee/P. Gunalan, Malaysia
1973 Tjun Tjun/ Johannes Wahjudi, Indonesien

1974 Tjun Tjun/
Johannes Wahjudi, Indonesien
1975 Tjun Tjun/
Johannes Wahjudi, Indonesien
1976 David Eddy/Eddie Sutton, England
1977 Bengt Fröman/
Thomas Kihlström, Sverige
1978 Steen Skovgaard/Flemming Delfs
1979 Masao Tsuchida/
Yoshitaka Iino, Japan
1980 Flemming Delfs/Steen Skovgaard
1981 Ade Chandra/
Christian Hadinata, Indonesien
1982 Joo Bong Park/Eun Ku Lee, Korea
1983 Thomas Kihlström/
Stefan Karlsson, Sverige
1984 Joo Bong Park/
Moon Soo Kim, Korea
1985 (marts) Li Yongbo/Tian Bingyi, Kina
1985 (oktober) Steen Fladberg/
Jesper Helledie
1986 Li Yongbo/Tian Bingyi, Kina
(Aalborg)
1987 Razif Sidek/Jalani Sidek, Malaysia
(Esbjerg)
1988 Li Yongbo/Tian Bingyi, Kina
(Odense)
1989 Li Yongbo/Tian Bingyi, Kina
(Højbjerg)
1990 Li Yongbo/Tian Bingyi, Kina (Åbenrå)
1991 Yumin Zheng/
Zhanzhong Huang, Kina (Solrød)
1992 Thomas Lund/
Jon Holst-Christensen (Aalborg)
1993 Thomas Lund/
Jon Holst-Christensen (Højbjerg)
1994 Denny Kantono/
S. Antonius, Indonesien (Esbjerg)
1995 Thomas Lund/
Jon Holst-Christensen (Odense)
1996 Thomas Stavngaard/
Jim Laugesen (Middelfart)
1997 Jon Holst-Christensen/
Michael Søgaard (Vejle)
1998 Ricky Subagja/
Rexy Mainaky, Indonesien (Vejle)
1999 Martin Lundgaard Hansen/
Lars Paaske (Vejle)
2000 Eng Hian/Flandy Limpele,
Indonesien (Farum)
2001 Martin Lundgaard Hansen/
Lars Paaske (Farum)
2002 Kim Dong Moon/
Ha Tae Kwon, Korea (Farum)
2003 Ha Tae Kwon/
Kim Dong Moon, Korea (Århus)
2004 Lars Paaske/Jonas Rasmussen
(Århus)

Damedouble

1936 Tonny Olsen/Bodil Riise
1937 Ruth Dalsgaard, Danmark/
D. Graham, England
1938 Tonny Olsen/Bodil Riise
1939 Q. M. Allan, England/
Ruth Dalsgaard, Danmark
1946 Tonny Olsen/Kirsten Thorndahl
1947 Aase Schiøtt Jacobsen/
Marie Ussing, Danmark
1948 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl
1949 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl
1950 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl
1951 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl
1952 Tonny Ahm/Kirsten Thorndahl
1953 Iris Cooly/June White, England
1955 Anni Jørgensen/Kirsten Thorndahl
1966 Karin Jørgensen/Ulla Strand
1967 Noriko Tokagi/Hiroe Amano, Japan
1968 Noriko Tokagi/Hiroe Amano, Japan
1969 Noriko Takagi/Hiroe Yuki, Japan
1970 Etsuko Takenaka/
Machiko Aizawa, Japan
1971 Noriko Tagaki/Hiroe Yuki, Japan
1972 Noriko Nakayama/
Hiroe Yuki, Japan
1973 Joke van Beusekom/
Marjan Luesken, Holland
1974 Machiko Aizawa/
Etsuko Takenaka, Japan
1975 Imelda Wigoeno/
Theresia Widiastuty, Indonesien
1976 Joke van Beusekom/
Marjan Luesken, Holland
1977 Barbara Giles/
Jane Webster, England
1977? Verawaty Wiharji/
Imelda Wigoeno, Indonesien
1978 Mikiko Takada/
Atsuko Tokuda, Japan
1979 Gillian Gilks/Nora Perry, England
1980 Nora Perry/Jane Webster, England
1983 Lin Ying/Wu Dixi, Kina
1984 Nora Perry/Jane Webster, England
1985 (marts) Yun Ja Kim/Sang Hee Yoo,
Korea
1985 (oktober) Yun Ja Kim/Sang Hee
Yoo, Korea
1986 Gillian Clark/
Gillian Gowers, England (Aalborg)
1987 Atsuko Tokuda/
Yoshiko Tago, Japan (Esbjerg)
1988 Lin Ying/Guan Weizhen, Kina
(Odense)
1989 Lin Ying/Guan Weizhen, Kina
(Højbjerg)
1990 Lotte Olsen/Dorte Kjær (Åbenrå)
1991 Nettie Nielsen, Danmark/
Gillian Gowers, England (Solrød)
1992 Lim Xiao Qing/Christine
Magnusson, Sverige (Aalborg)
1993 Lisbet Stuer-Lauridsen/
Lotte Olsen (Højbjerg)
1994 Lim Xiao Qing/Christine
Magnusson, Sverige (Esbjerg)
1995 Lisbet Stuer-Lauridsen/
Marlene Thomsen (Odense)
1996 Rikke Olsen/
Helene Kirkegaard (Middelfart)
1997 Ann Jørgensen/
Majken Vange (Vejle)
1998 Qin Yiyuan/Tang Hetian, Kina
(Vejle)
1999 Qin Yiyuan/Gao Ling, Kina (Vejle)
2000 Lin Chen/Xuelian Jiang, Kina
(Farum)
2001 Helene Kirkegaard/Rikke Olsen
(Farum)
2002 Wei Yilli/Zhao Tingting, Kina
(Farum)
2003 Yang Wei/Zhang Jiewen, Kina
(Århus)
2004 Wei Yilli/Zhao Tingting, Kina
(Århus)

Mixeddouble

1936 Poul Nielsen/Ruth Frederiksen
1937 Boyle/0. Wilson, England
1938 S. Ong, Malaysia/
F.M. Creen, England
1939 Ralph Nichols/
V.M. Stapies, England
1946 Tage Madsen/Kirsten Thorndahl
1947 Tage Madsen/Kirsten Thorndahl
1948 Tage Madsen/Kirsten Thorndahl
1949 Chan Kon Leong, Malaysia/
Tonny Ahm
1950 Børge Frederiksen/Tonny Ahm
1951 Arve Lossmann/Kirsten Thorndahl
1952 David Choong, Malaysia/
Tonny Ahm
1953 Eddie Choong, Malaysia/
Agnete Friis
1955 Jørn Skaarup/Anni Jørgensen
1966 Finn Kobberø/Ulla Strand
1967 Svend Andersen (senere Pri)/
Ulla Strand
1968 Per Walsøe/Pernille Mølgaard
1969 Henning Borch/
Imre Rietveld Nielsen
1970 Klaus Kaagaard/Ulla Strand
1971 Svend Pri/Ulla Strand
1972 Wolfgang Bochow/
Marieluise Wackerow, Vesttyskland
1973 Elo Hansen/Ulla Strand
1974 Elo Hansen/Ulla Strand
1975 Tjun Tjun/
Regina Masli, Indonesien
1976 Steen Skovgaard/Lene Køppen
1977 Steen Skovgaard/Lene Køppen
1978 Steen Skovgaard/Lene Køppen
1979 Ray Stevens/Nora Perry, England
1980 Mike Tredgett/Nora Perry, England
1981 Mike Tredgett/Nora Perry, England
1982 Thomas Kihlström, Sverige/
Nora Perry, England
1983 Thomas Kihlström, Sverige/
Nora Perry, England
1984 Martin Dew/Gillian Gilks, England
1985 (marts) Dipak Taylor/
Nora Perry, England
1985 (oktober) Nigel Tier/
Gillian Gowers, England
1986 Martin Dew/Gillian Gilks, England
(Aalborg)
1987 Mark Christiansen, Danmark/
Maria Bengtsson, Sverige (Esbjerg)
1988 Jesper Knudsen/
Nettie Nielsen (Odense)
1989 Jesper Knudsen/
Nettie Nielsen (Højbjerg)
1990 Thomas Lund/
Pernille Dupont (Åbenrå)
1991 Thomas Lund/
Pernille Dupont (Solrød)
1992 Thomas Lund/
Pernille Dupont (Aalborg)
1993 Thomas Lund, Danmark/Catrine
Bengtsson, Sverige (Højbjerg)
1994 Thomas Lund/
Marlene Thomsen (Esbjerg)
1995 Cheng Xingdong/
Peng Xingyong, Kina (Odense)
1996 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Middelfart)
1997 Jens Eriksen/
Marlene Thomsen (Vejle)
1998 Jon Holst-Christensen/
Ann Jørgensen (Vejle)
1999 Liu Yong/Ge Fei, Kina (Vejle)
2000 Michael Søgaard/
Rikke Olsen (Farum)
2001 Tri Kush Aryanto/Emma Ermawati,
Indonesien (Farum)
2002 Kim Dong Moon/
Hwang Yu Mi, Korea (Farum)
2003 Kim Dong Moon/
Ra Kyung Min, Korea (Århus)
2004 Chen Qiqiu/Zhao Tingting, Kina
(Århus)

DM for Veteranhold startede først i DBF-regi i starten af 1990'erne. Det er kredsvindere, der deltager, og der spilles hvert år i april.

DM ungdom

U19 (til 1996: Ynglinge – U18)

Herresingle

1933 Gunnar Holm, Skovshoved
1934 Poul Nielsen, Gentofte
1935 Erik Thomsen, Skovshoved
1936 Carl Frøhlke, Skovshoved
1937 Tage Madsen, Skovshoved
1938 Jesper Bie, København
1939 Aage Henriksen, Skovshoved
1940 Knud Christensen, Sundby
1941 Arent Petersen, Amager BC
1942 Kaj Lauge Hansen, Valby
1943 Werner Nielsen, Amager BC
1944 Werner Nielsen, Amager BC
1945 Ole Jensen, Gentofte
1946 Mogens Felsby, Odense BK
1947 Mogens Felsby, Odense BK
1948 Poul-Erik Nielsen, Nykøbing Falster
1949 Jørgen Hammergaard Hansen, Sundby
1950 Willy Meier, Nykøbing Falster
1951 Leif Jensen, Odense BK
1952 Leif Jensen, Odense BK
1953 Finn Kobberø, KBK Kbh.
1954 Finn Kobberø, KBK Kbh.
1955 Erland Olsen (senere Kops), KBK Kbh.
1956 Henning Borch, Amager BC
1957 Bendt Rose, Odense BK
1958 Bendt Rose, Odense BK
1959 Viggo Hasselsteen, Sorø
1960 Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
1961 Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
1962 Jørgen Mortensen, Amager BC
1963 Svend Andersen (senere Pri), Amager BC
1964 Svend Andersen, Amager BC
1965 Ole Nielsen, Kastrup KMB
1966 Søren Sickmann Hansen, Vejle
1967 Niels Bruun, Hillerød
1968 Flemming Delfs, København
1969 Flemming Delfs, København
1970 Flemming Delfs, København
1971 Søren Christensen, Østerbro
1972 Jesper Helledie, Hvidovre BC
1973 Jesper Helledie, Hvidovre BC
1974 Flemming Bie, København
1975 Morten Frost Hansen, Nykøbing S.
1976 Morten Frost Hansen, Nykøbing S.
1977 Niels Hansen, Lillerød
1978 Jens Peter Nierhoff, Kolding
1979 Jens Peter Nierhoff, Triton, Aalborg
1980 Ib Frederiksen, Resen
1981 Michael Kjeldsen, Gentofte
1982 Nils Skeby, Esbjerg
1983 Claus Thomsen, Esbjerg
1984 Poul-Erik Høyer Larsen, Helsinge
1985 Lars Pedersen, Greve
1986 Lars Pedersen, Greve
1987 Michael Søgaard, Herning
1988 Thomas Madsen, Kastrup KMB
1989 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte
1990 Henrik Åstrøm, Holbæk
1991 Martin L. Hansen, Lillerød
1992 Peter Rasmussen, Gentofte
1993 Jim Laugesen, Gentofte
1994 Peter Gade Christensen, Højbjerg
1995 Peter Gade Christensen, Højbjerg
1996 Henrik K. Hansen, Horsens
1997 Henrik K. Hansen, Horsens
1998 Kasper Ødum, Randers
1999 Thomas Råhlin, AB Århus
2000 Michael Christensen, Kastrup KMB
2001 Jens-Kristian Leth, Greve
2002 Michael Christensen, Århus
2003 Rune Ulsing, Hvidovre BC
2004 Martin Bille Larsen, Herlev/Hjorten

Damesingle

1934 Bodil Riise, Gentofte
1935 Edith Hansen, Mørkøv
1936 Edith Hansen, Mørkøv
1937 Grete Melskens, Hillerød
1938 Edith Rasmussen, Harndrup
1939 Lilly Svanberg, Odense BK
1940 Inger Isaksen, Kolding
1941 Jytte Thaysen, Skovshoved
1942 Marie Ussing, Skovshoved
1943 Aase Schiøtt Jacobsen, Gentofte
1944 Aase Schiøtt Jacobsen, Gentofte
1945 Kirsten Thorndahl, Amager BC
1946 Kirsten Thorndahl, Amager BC
1947 Aase Svendsen, Sundby
1948 Hanne Boysen, Odense BK
1949 Karen Udsen, Nykøbing F.
1950 Birthe Petersen, Odense BK
1951 Birthe Petersen, Odense BK
1952 Annelise Petersen, Gentofte
1953 Tonny Petersen, Charlottenlund
1954 Tonny Petersen, Charlottenlund
1955 Hanne Roest, Odense BK
1956 Annette Schmidt, Amager BC
1957 Karin Rasmussen, KBK
1958 Karin Rasmussen, KBK
1959 Birthe Nielsen, Nyborg
1960 Ulla Rasmussen, KBK
1961 Ulla Rasmussen, KBK

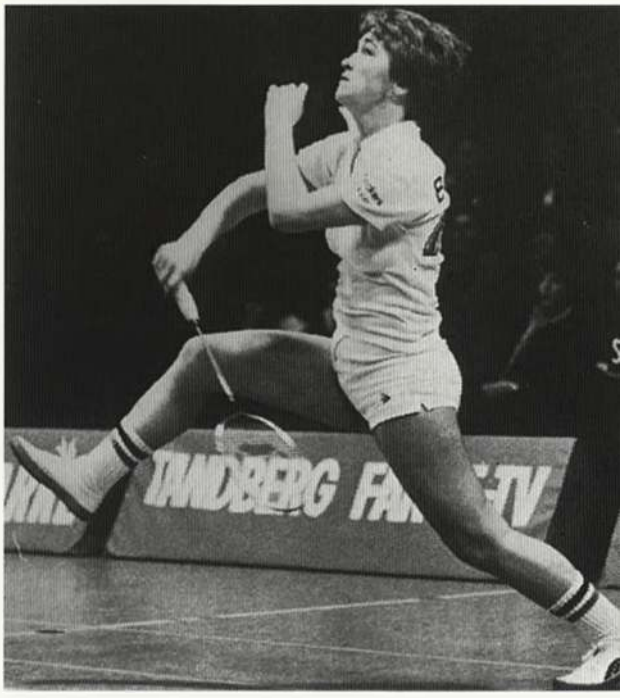

Inge Borgstrøm fra Ringsted blev ynglingemester i både 1975 og 1976.

1962 Ellen Carstensen, Nykøbing F
1963 Lonny Funch, Københavns BK
1964 Pernille Mølgaard Hansen, Gentofte
1965 Pernille Mølgaard Hansen, Gentofte
1966 Marianne Svensson, Københavns BK
1967 Jette Føge, Århus Badminton Klub
1968 Annie Bøg Jørgensen, Aalborg abc
1969 Annie Bøg Jørgensen, Aalborg abc
1970 Anne Berglund, Østerbro
1971 Lene Køppen, Valby
1972 Lone Rasmussen, København
1973 Mette Myhre, Hillerød
1974 Pia Nielsen (senere Gottschau), Køge
1975 Inge Borgstrøm, Ringsted
1976 Inge Borgstrøm, Ringsted
1977 Agnethe Juul, Viby
1978 Kirsten Meier, Gentofte
1979 Kirsten Meier, Gentofte
1980 Rikke V. Sørensen, KBK Kbh.
1981 Nettie Nielsen, Hvidovre BC
1982 Nettie Nielsen, Hvidovre BC
1983 Dorthe Lynge, Triton
1984 Lene Sørensen, Triton
1985 Lene Sørensen, Triton
1986 Pernille Nedergaard, Gentofte
1987 Helle H. Andersen, Lillerød
1988 Maiken Mørk, Horsens
1989 Marlene Thomsen, Nr. Broby
1990 Anne Søndergaard, Triton
1991 Anne Søndergaard, Triton
1992 Rikke Olsen, Greve BK
1993 Mette Sørensen, Triton
1994 Majken Vange, Højbjerg
1995 Pernille Harder, Højbjerg
1996 Pernille Harder, Højbjerg
1997 Tine Rasmussen, Lillerød
1998 Jane Jacoby, Århus
1999 Tine Høy, Viby J.
2000 Tine Høy, Viby J.
2001 Amalie Dynnes Ørsted, København
2002 Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
2003 Lykke Møller, Lindholm
2004 Camilla Sørensen, AB Århus

På DBFs årsmøde i 1971 besluttedes det at: „Hvis det anses for ønskeligt, udskrives en særlig puslingerække, for hvilken alderen er under 12 år 1. september". Ikke alle havde det godt med at man kunne blive dansk mester mens „man stadig skiftede tænder".

Herredouble

1967 Bjørn Aagaard, Charlottenlund/ Ole Kestler, Skovshoved
1968 Allan Riisberg, Hvidovre BC/ Preben Boesen, Holte
1969 Flemming Delfs, København/ Hans Røpke, Valby
1970 Flemming Delfs, København/ Gert Hansen, Amager BC
1971 Anders Andersen/ Ulrik Bo Hansen, Odense BK
1972 Jesper Helledie, Hvidovre BC/ Jacob Dynnes Hansen, København
1973 Jesper Helledie, Hvidovre BC/ Jacob Dynnes Hansen, København
1974 Peter Mørch, Charlottenlund/ Gert Petersen, København
1975 Kenn H. Nielsen/ Bo Elvers, Skovshoved
1976 Jan Hammergaard Hansen, Københavns BK/ Kenn H. Nielsen, Skovshoved
1977 Niels Christensen, Thisted/ Jesper Toftlund, Herning
1978 Jens Peter Nierhoff, Kolding/ Torben Christensen, Thisted
1979 Jens Peter Nierhoff, Triton/ Torben Christensen, Thisted
1980 Henrik Borgaard, Brande/ Jørgen Christensen, Triton
1981 Michael Kjeldsen, Gentofte/ Mark Christiansen, Triton
1982 Henrik Ejlersen/ Keld Søgaard Jensen, Viborg
1983 Claus Thomsen, Esbjerg/ Karsten Schultz, Højbjerg
1984 Poul-Erik Høyer Larsen, Helsinge/ Henrik Jessen, Lyngby
1985 Jan Paulsen, Triton/ Lars Pedersen, Greve
1986 Lars Pedersen/ Henrik Futtrup, Greve
1987 Thomas Olsen, Hillerød/ Frederik Lindquist, Slagelse
1988 Johnny Sørensen/ Thomas Madsen,
1989 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte/ Christian Jacobsen, Horsens
1990 Peter Kristensen, Højbjerg/Jimmy Mørch-Sørensen, Hvidovre BC
1991 Peter Christensen, Højbjerg/ Martin L. Hansen, Lillerød
1992 Jim Laugesen, Gentofte/ Janek Roos, Ringsted
1993 Jim Laugesen, Gentofte/ Janek Roos, Ringsted
1994 Lars Paaske, Ølstykke/ Jesper Mikla, Nykøbing F.
1995 Peter Gade Christensen, Højbjerg/ Peder Nissen, Herning
1996 Jonas Rasmussen, Århus/ Ove Svejstrup, Randers
1997 Kasper Ødum, Randers/ Frederik Køhler, Lyngby
1998 Kasper Ødum/ Kristian Langbak, Randers
1999 Mathias Boe, Odense BK/ Kasper Kiim Jensen, Greve
2000 Morten Hansen/ Kasper Kiim Jensen, Greve
2001 Rasmus Andersen/ Carsten Mogensen, Greve
2002 Rasmus Andersen/ Carsten Mogensen, Greve
2003 Søren Frandsen, Lindholm/ Mads Hallas, Værløse
2004 Christoffer Bruun Jensen/ Morten T. Kronborg, Gentofte

Damedouble

1967 Bente Jeppesen, Østerbro BK/
Lone Sørensen, Gentofte
1968 Lotte Berend, Triton/
Annie Bøg Jørgensen, Aalborg abc
1969 Annie Bøg Jørgensen, Alborg abc/
Grete Poulsen, Tønder
1970 Anne Berglund, Østerbro BK/
Lene Køppen, Valby
1971 Anne Berglund, Østerbro/
Lene Køppen, Valby
1972 Lone Rasmussen, København/
Susanne Mølgaard Hansen,
Gentofte
1973 Mette Myhre, Hillerød/
Susanne Berg, Middelfart
1974 Lise Lotte Gøttsche, Herning/
Lilli B. Pedersen, Viby
1975 Inge Borgstrøm, Ringsted/
Pia Nielsen, Køge
1976 Inge Borgstrøm, Ringsted/
Pia Nielsen, Køge
1977 Agnethe Juul, Viby/
Karen Kiil, Over Jerstal
1978 Bettina Kristensen, Københavns BK/
Charlotte Pilgaard, Højbjerg
1979 Kirsten Larsen, Triton/Kirsten
Meier, Gentofte
1980 Kirsten Larsen, Triton/
Lise Kissmeyer, Højbjerg
1981 Anette Bernth, Hvidovre BC/
Lise Kissmeyer, Højbjerg
1982 Dorte Kjær, Greve/
Nettie Nielsen, Hvidovre BC
1983 Gitte Paulsen, Triton/
Gitte Søgaard, Højbjerg
1984 Lotte Olsen/
Jeanette Jensen, Greve
1985 Lotte Olsen, Greve/
Lene Sørensen, Triton
1986 Anna Marie Laursen, Randers/
Trine Sørensen, Triton
1987 Charlotte Madsen/
Helle H. Andersen, Lillerød
1988 Marlene Thomsen/
Trine Johansson, Nr. Broby
1989 Marlene Thomsen/
Trine Johansson, Nr. Broby
1990 Marianne Rasmussen, Aalborg abc/
Tina Lindhardt, Kastrup KMB
1991 Lotte Thomsen, Køge/
Heidi Døssing, Lillerød
1992 Mette Sørensen/
Ingrid Pedersen, Triton
1993 Rikke Olsen, Greve/
Mette Sørensen, Triton
1994 Majken Vange, Højbjerg/
Gitte Jansson, Ledøje-Smørum
1995 Sarah Jønsson, Greve/
Mette Schjoldager, Ringsted
1996 Pernille Harder, Højbjerg/
Christina Sørensen, Horsens
1997 Jane F. Bramsen/
Lene Mørk, Horsens
1998 Lene Mørk, Horsens/
Britta Andersen, Viby J.
1999 Helle Nielsen, Greve/
Karina Sørensen, Hvidovre BC
2000 Tine Høy, Viby J./
Line Rømer, Herning
2001 Mie Nielsen, Nr. Broby/
Amalie Dynnes Ørsted, København
2002 Kamilla R. Juhl, Triton/
Lena F. Kristiansen, Randers
2003 Mie Schjøtt Kristensen, Greve/
Camilla Sørensen, Aarhus
2004 Louise Rasmussen/
Pernille Levinsky, Greve

Mixeddouble

1967 Niels Bruun/
Jane W. Christensen, Hillerød
1968 Flemming Delfs, København/
Birte Linneballe, Gentofte
1969 Hans Røpke/
Anne Lise Saaby Jensen, Valby
1970 Flemming Delfs, København/
Anne Berglund, Østerbro
1971 Søren Christensen/
Anne Berglund, Østerbro
1972 Hans Hjulmand, Søllerød-Nærum/
Birthe Rathsach, Hillerød
1973 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Susanne Erichsen, Gladsaxe-
Søborg
1974 Gert Petersen, København/
Susanne Johansen, Hvidovre BC
1975 Bjørn Madsen, Brøndbyerne/
Pia Nielsen, Køge
1976 Bo Elvers, Skovshoved/
Jytte Larsen, Højbjerg
1977 Jesper Toftlund, Herning/
Karen Kiil, Over Jerstal
1978 Torben Christensen, Thisted/
Charlotte Pilgaard, Højbjerg
1979 Torben Christensen, Thisted/
Charlotte Pilgaard, Højbjerg
1980 Mogens Nielsen/
Lisbeth Lauridsen, Esbjerg
1981 Mark Christiansen, Triton/
Dorte Kjær, Greve
1982 Mark Christiansen, Triton/
Dorte Kjær, Greve
1983 Claus Thomsen, Esbjerg/
Birgitte Hindse, Nr. Broby
1984 Anders Nielsen, Greve/
Gitte Paulsen, Triton
1985 Jan Paulsen/
Tina Nielsen, Triton, Aalborg
1986 Lars Pedersen, Greve/
Anne Mette Bille, Nykøbing F.
1987 Jens Meibom/
Charlotte Madsen, Lillerød
1988 Frederik Lindquist, Slagelse/
Siv Hemmingsen, Greve
1989 Christian Jacobsen, Horsens/
Marlene Thomsen, Nr. Broby
1990 Peter Christensen / Birgitte
Bohnsen, Højbjerg
1991 Peter Christensen, Højbjerg/
Rikke Broen, Aalborg abc
1992 Thomas Damgaard, Herning/
Trine Pedersen, Nr. Broby
1993 Thomas Stavngaard/
Sara Runesten, Lillerød
1994 Lars Paaske, Ølstykke/
Gitte Jansson, Ledøje-Smørup
1995 Peder Nissen/
Mette Hansen, Herning
1996 Michael Lamp/
Pernille Danielsson, Lillerød
1997 Ove Svejstrup, Randers/
Britta Andersen, Viby J.
1998 Kristian Langbak, Randers/
Britta Andersen, Viby J.
1999 Mathias Boe, Odense BK/
Karina Sørensen, Hvidovre BC BK
2000 Jonas Glyager Jensen, Skovshoved/
Stine Borgstrøm, Greve
2001 Rasmus Andersen, Greve/
Mette Nielsen, Lillerød
2002 Carsten Mogensen, Greve/
Kamilla R. Juhl, Randers
2003 Jacob Chemnitz/
Line Reimers, Lillerød
2004 Rasmus Bonde, Århus AB/
Christinna Pedersen, Gug

U17 (til 1996: Juniorer – U16)

Herresingle

1942 John Sølvtorp, KFB København
1943 Uffe Håkonsson, Amager BC
1944 Ole Jensen, Gentofte
1945 Mogens Felsby, Odense BK
1946 Jørgen Hammergaard Hansen, Sundby
1947 Uffe Holm, Nykøbing S.
1948 Willy Meier, Nykøbing F.
1949 Leif Jensen, Odense BK
1950 Jesper Sandvad, Skovshoved
1951 Finn Kobberø, KBK
1952 Finn Kobberø, KBK
1953 Erland Olsen, KBK
1954 Ole Rasmussen, Skovshoved
1955 Bendt Rose, Assens
1956 Bendt Rose, Assens
1957 Niels Ove Rasmussen, Odense BK
1958 Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
1959 Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
1960 Jørgen Mortensen, Amager BC
1961 Svend Andersen (senere Pri), Amager BC
1962 Svend Andersen, Amager BC
1963 Ole Nielsen, Kastrup KMB
1964 Flemming Juul Nielsen, Gentofte
1965 Niels Bruun, Hillerød
1966 Allan Riisberg, Hvidovre BC
1967 Flemming Delfs, København
1968 Claus Petersen, Kastrup KMB
1969 Viggo Christiansen, Lyngby
1970 Jesper Helledie, Hvidovre BC
1971 Jesper Helledie, Hvidovre BC
1972 Finn Baden-Jensen, Skovbakken
1973 Bjørn Madsen, Brøndbyerne
1974 Morten Frost Hansen, Nykøbing S.
1975 Jesper Toftlund, Herning
1976 Henrik Jensen, Gentofte
1977 Ole Lausten, Lillerød
1978 Michael Kjeldsen, Skovlunde
1979 Kim Brodersen, Odense BK
1980 Mark Christiansen, Triton, Aalborg
1981 Claus Thomsen, Esbjerg
1982 Poul-Erik Høyer Larsen, Helsinge
1983 Peter Knudsen, Gentofte
1984 Lars Pedersen, Nykøbing F.
1985 Thomas Madsen, Valby
1986 Johnny Sørensen, Kastrup

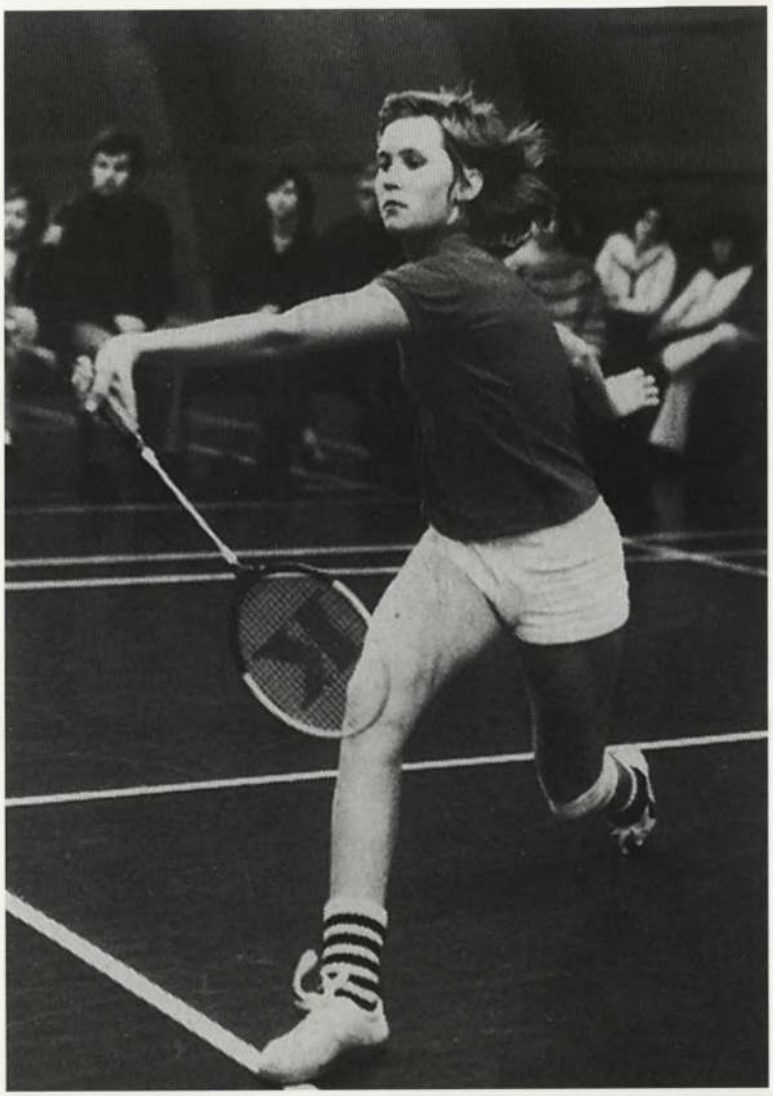

Charlotte Pilgaard fra Viby blev doublemester i 1975 i puslingerækken sammen med Bettina Kristensen fra KBK og vandt også i mixeddouble sammen med Torben Christensen fra Thisted.

1987 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte
1988 Jimmy Mørch-Sørensen, Hvidovre BC
1989 Jimmy Mørch-Sørensen, Hvidovre BC
1990 Jim Laugesen, Grantoften
1991 Jim Laugesen, Gentofte
1992 Anders Boesen, Søllerød
1993 Peter Gade Christensen, Højbjerg
1994 Morten Grove, Værløse
1995 Kasper Ødum, Randers
1996 Jonas Lyduch, Greve
1997 Jonas Lyduch, Greve
1998 Jacob Grandahl, Skovshoved
1999 Henrik Pærremand, Værløse
2000 Rune Ulsing, Hvidovre BC
2001 Rune Ulsing, Hvidovre BC
2002 Mikkel D. Larsen, SB50 Ishøj
2003 Hans-Kristian Vittinghus, Solrød Strand
2004 Emil Vind, Odense BK

Damesingle

1942 Gitte Rostgaard Frøhne, Gentofte
1943 Kirsten Thorndahl, Amager BC
1944 Kirsten Thorndahl, Amager BC
1945 Aase Svendsen, Sundby
1946 Hanne Boysen, Odense BK
1947 Inge Allan Hansen, Nykøbing F.
1948 Anni Jørgensen, Sundby
1949 Birthe Petersen, Odense BK
1950 Inge Hasselsteen, Sorø
1951 Hanne Jensen, Ryparken
1952 Hanne Jensen, Ryparken
1953 Vibeke Michäelis, Skovshoved
1954 Esther Ahlers Jensen, Århus
1955 Karin Rasmussen, K
1956 Birgit Belter, Århus
1957 Birthe Nielsen, Odense BK
1958 Lotte Nielsen, Odense BK
1959 Anne Flindt Nielsen, KBK
1960 Lonny Funch, KBK
1961 Ellen Carstensen, Nykøbing F.
1962 Pernille Mølgaard Hansen, Gentofte
1963 Marianne Svensson, København
1964 Karen Sonne, KBT, København
1965 Jette Føge, Århus
1966 Lene Christensen, Lillerød
1967 Annie Bøg Jørgensen, Aalborg abc
1968 Anne Berglund, Østerbro
1969 Anne Berglund, Østerbro
1970 Susanne Mølgaard Hansen, Gentofte
1971 Mette Myhre, Hillerød
1972 Marianne Christensen, Hvidovre BC
1973 Inge Borgstrøm, Kalundborg
1974 Inge Borgstrøm, Ringsted
1975 Pernille Skjødt, Værløse
1976 Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1977 Hanne Nielsen, Skagen
1978 Rikke V. Sørensen, Albertslund
1979 Nettie Nielsen, Sorø
1980 Lotte Hartvich, Gentofte
1981 Lotte Hartvich, Gentofte
1982 Jeanette Jensen, Jægerspris
1983 Lene Sørensen, Alborg Triton
1984 Lisbet Stuer-Lauridsen, Lillerød
1985 Trine Sørensen, Vrå
1986 Christina Bostofte, Skovshoved
1987 Marlene Thomsen, Nr. Broby
1988 Anne Søndergaard, Vrå
1989 Camilla Martin, Højbjerg
1990 Mette Pedersen, Nr. Broby
1991 Rikke Olsen, Karlslunde
1992 Michelle Rasmussen, Lillerød
1993 Mette Jensen, Randers
1994 Christina B. Sørensen, Horsens
1995 Tine Rasmussen, Lillerød
1996 Britta Andersen, Viby J.
1997 Tine Høy, Viby J.
1998 Amalie Dynnes Ørsted, København
1999 Amalie Dynnes Ørsted, København
2000 Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
2001 Camilla Sørensen, Skagen
2002 Camilla Sørensen, Skagen
2003 Mia Sejr Nielsen, Erritsø
2004 Marie Røpke, Gentofte

Herredouble

1967 Steen Skovgaard/ Preben Boesen, Holte
1968 Harald Eriksen, København/ Claus Petersen, Kastrup KMB
1969 Anders Andersen/ Ulrik Bo Hansen, Odense BK
1970 Jacob Dynnes Hansen, København/ Jesper Helledie, Hvidovre BC
1971 Jacob Dynnes Hansen, København/ Jesper Helledie, Hvidovre BC
1972 Hans O. Birkholm/ Jesper Rye Larsen, Hillerød
1973 Robert Lund, Søllerød-Nærum/ Per Kjeldsen, Amager BC
1974 Bo Elvers/ Kenn H. Nielsen, Skovshoved
1975 Niels Hansen, Lillerød/ Henrik Lynge, Søllerød-Nærum
1976 Torben Christensen, Thisted/ Jens Peter Nierhoff, Kolding
1977 Torben Christensen, Thisted/ Jens Peter Nierhoff, Kolding
1978 Michael Larsen, Værløse/ Kim Levin, København
1979 Jørgen Christensen, Thisted/ Henrik Borggaard, Brande
1980 Mark Christiansen, Aalborg Triton/ Ulrik Jensen, Odense BK
1981 Henrik Ejlersen/ Keld S. Jensen, Viborg
1982 Anders Nielsen/ Henrik Lunde, Greve
1983 Max Gandrup/ Johnny Børlum, Herning

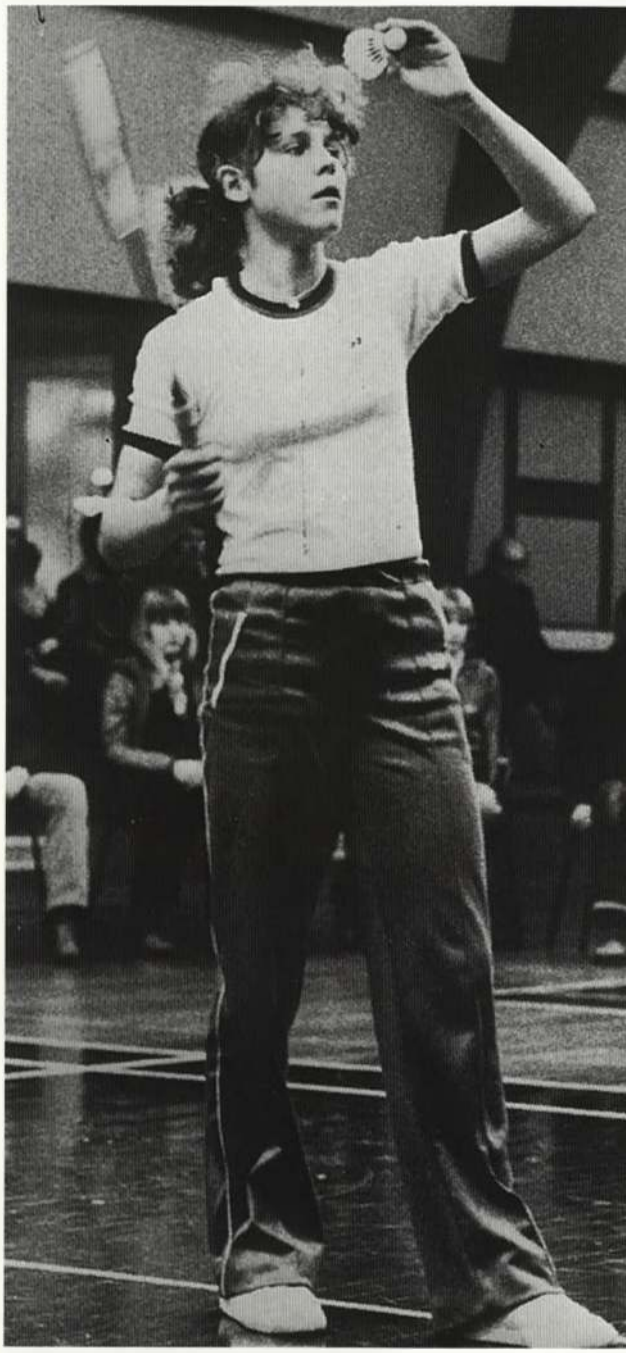

Lotte Hartwich fra Gentofte vandt damesingle i juniorrækken i 1980 og blev også mester i damedouble sammen med sin tvillingesøster, Helle.

1984 Lars Pedersen, Nykøbing F./ Kim Juul, Greve
1985 Peter R. Jensen, Skagen/ Michael Søgaard, Herning
1986 Thomas Olsen, Hillerød/ Frederik Lindquist, Gørlev
1987 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte/ Christian Jacobsen, Horsens

DBFs repræsentantskab principgodkendte i 1970, at der blev indført reklamer på spilledragten. De første kontrakter vedrørende reklamer på spilledragten kunne tegnes for sæsonen 1970-71.

1988 Morten Bundgaard, Aalborg abc/
Thomas Moestrup, Karlslunde
1989 Martin L. Hansen, Lillerød/
Karsten Havndrup, Ringsted
1990 Janek Roos, Ringsted/
Jim Laugesen, Grantoften
1991 Janek Roos, Ringsted/
Jim Laugesen, Gentofte
1992 John Fisker, Højbjerg/
Jesper Mikla, Stubbekøbing
1993 Peter Gade Christensen, Højbjerg/
Peder Nissen, Herning
1994 Anders Hedegaard, Herning/
Jonas Rasmussen, Århus
1995 Kasper Ødum/
Ove Svejstrup, Randers
1996 Peter Steffensen, Herning/
Jesper Woldenhof, Viby J
1997 Morten Hansen/
Kasper Kiim Jensen, Greve
1998 Jonas Glyager Jensen/
Jacob Grandahl, Skovshoved
1999 Rasmus Andersen/
Carsten Mogensen, Greve
2000 Rasmus Andersen/
Carsten Mogensen, Greve
2001 Søren Frandsen/
Kasper Sørensen, Lindholm
2002 Martin B. Larsen, Herlev-Hjorten/
Mikkel D. Larsen, SB50 Ishøj
2003 Kristoffer Stampe, Charlottenlund/
Hans-Kristian Vittinghus, Solrød Strand
2004 Mads Pieler Kolding, Holbæk/
Mads Conrad Pedersen, Erritsø

Damedouble

1967 Kiss Andreasen/
Annie Bøg Jørgensen, Aalborg abc
1968 Lene Køppen, Valby/
Lis Rathsach, Hillerød
1969 Anne Berglund, Østerbro/
Lene Køppen, Valby
1970 Susanne Mølgaard Hansen,
Gentofte/Lone Rasmussen,
København
1971 Susanne Johansen/
Jette Moberg, Hvidovre BC
1972 Marianne Christensen/
Jette Moberg, Hvidovre BC
1973 Lise Lotte Gøttsche, Herning/
Lilli B. Pedersen, Viby
1974 Inge Borgstrøm, Ringsted/
Jytte Larsen, Horsens
1975 Karen Kiil, Over Jerstal/
Bente Terkelsen, Esbjerg
1976 Bettina Kristensen, København/
Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1977 Charlotte Pilgaard, Valby/
Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1978 Lisbeth Lauritsen/
Lone Bahl, Esbjerg
1979 Lise Kissmeyer/
Jane Pedersen, Højbjerg
1980 Lotte Hartvich/
Helle Hartvich, Gentofte
1981 Lotte Hartvich/
Helle Hartvich, Gentofte
1982 Gitte Paulsen, Triton, Aalborg /
Gitte Søgaard Jensen, Viborg
1983 Charlotte Jacobsen, Horsens/
Marian Christiansen, Triton
1984 Lisbet Stuer-Lauridsen/
Charlotte Madsen, Lillerød
1985 Charlotte Madsen/
Helle H. Andersen, Lillerød
1986 Christina Bostofte, Skovshoved/
Tina Antonsen, Frederikshavn
1987 Marlene Thomsen/
Trine Johansson, Nr. Broby
1988 Lotte Thomsen, Køge/
Janne Vang Nielsen, Værløse
1989 Camilla Martin, Højbjerg/
Rikke Broen, Hjørring
1990 Maria Nielsen/
Stinna Larsen, Nr. Broby
1991 Rikke Olsen, Karlslunde/
Helle Bo Nielsen, Greve
1992 Majken Vange, Højbjerg/
Gitte Jansson Ledøje
1993 Mette Hansen, Herning/
Mette Jensen, Randers
1994 Jane Jacoby, Århus / Jane F.
Bramsen, Horsens
1995 Tine Rasmussen/
Line Larsen, Lillerød
1996 Britta Andersen/Lene Mørk, Viby J.
1997 Helle Nielsen, Greve/
Tine Høy, Viby J.
1998 Helle Nielsen, Greve/
Tine Høy, Viby J.
1999 Mette Nielsen, Ølstykke/
Marie Nørgaard, Værløse
2000 Lena Kristensen, Randers/
Nethe F. Bramsen, Horsens
2001 Nanna Brosolat Jensen, Lindholm/
Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
2002 Carina Kristensen/
Camilla Sørensen, Skagen
2003 Mette Bisgaard, Nr. Broby/
Christina Pedersen, GUG
2004 Marie Røpke, Gentofte/
Mia Sejr Nielsen, Erritsø

Var man først kommet på Forbundets Officielle organ BADMINTON redaktør Lunøes liste over mulige/gode skribenter „viste han ingen nåde". Inden et nyt blad skulle udkomme var der stensikkert et brev fra ham, hvor han udbad sig nogle ord om et eller andet.

Mixeddouble

1967 Preben Boesen, Holte/
Bente Pedersen, Nykøbing S
1968 Harald Eriksen, København/
Anne Berglund, Østerbro
1969 Søren Christensen, Kastrup KMB/
Anne Berglund, Østerbro
1970 Jacob Dynnes Hansen/
Lone Rasmussen, København
1971 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Pia Christensen, København
1972 Gert Petersen/
Susanne Johansen, København
1973 Bjørn Madsen, Brøndbyerne/
Pia Nielsen, Køge
1974 Morten Frost Hansen, Nykøbing S./
Inge Borgstrøm, Ringsted
1975 Jesper Toftlund, Herning/
Karen Kiil, Over Jerstal
1976 Torben Christensen, Thisted/
Charlotte Pilgaard, Viby
1977 Torben Christensen, Thisted/
Charlotte Pilgaard, Viby
1978 Allan Wallys, Ølstykke/
Gitte Kronborg, Odense BK
1979 Ole Svendsen, Hundested / Anette
Bernth, Skovlunde
1980 Mark Christiansen, Triton, Aalborg/
Dorte Kjær, Greve
1981 Claus Thomsen, Esbjerg/
Birgitte Hindse, Nr. Broby
1982 Anders Nielsen, Greve/
Jeanette Jensen, Jægerspris
1983 Jan Paulsen / Marian Christiansen,
Triton, Aalborg
1984 Lars Pedersen/
Anne Mette Bille, Nykøbing F.
1985 Thomas Madsen, Valby/
Tina Antonsen, Frederikshavn
1986 Frederik Lindquist, Gørlev/
Siv Hemmingsen, Greve
1987 Christian Jacobsen, Horsens/
Marlene Thomsen, Nr. Broby
1988 Thomas Moestrup, Karlslunde/
Lotte Finderup, Ølstykke
1989 Jan Guldbæk/
Camilla Martin, Højbjerg
1990 Torben Jensen/
Mette Pedersen, Nr. Broby
1991 Janek Roos, Ringsted/
Rikke Olsen, Karlslunde
1992 Steen T. Poulsen, Horsens/
Majken Vange, Højbjerg
1993 Peder Nissen/
Mette Hansen, Herning
1994 Jonas Rasmussen, Århus/
Pernille Harder, Højbjerg
1995 Kasper Ødum, Randers/
Lone T. Knudsen, Hjørring
1996 Peter Steffensen, Herning/
Britta Andersen, Viby J.
1997 Mathias Boe, Odense BK/
Karina Sørensen, Hvidovre BC
1998 Jonas Glyager Jensen, Skovshoved
/Stine Borgstrøm, Nykøbing Falster
1999 Henrik Pærremand/
Marie Nørgaard, Værløse
2000 Rasmus Andersen, Greve/
Lena Frier Kristiansen, Randers
2001 Søren Frandsen, Lindholm/
Marie Lund Svendsen, Skovshoved
2002 Morten Nygaard, Skive-Resen/
Mille Pjedsted, Frederikshavn
2003 Rasmus Bonde, Aarhus/
Christina Pedersen, GUG
2004 Mads Pieler Kolding, Holbæk/
Line Kruse, Viby J.

I seks nationers turneringen for U14-spillere i 1991 stikker en lille klejn fyr fra Terndrup i Himmerland for første, men absolut ikke sidste gang næsen frem internationalt, da han bliver nummer to i herresingle. Hans navn er Peter Gade.

U15 (til 1996: Puslinge – U14)

Herresingle

1961 Kuno Nissen, Havdrup
1962 Ole Nielsen, Kastrup KMB
1963 Niels Reill, Køge
1964 Allan Riisberg, Hvidovre BC
1965 Preben Boesen, Holte
1966 Jens Otto Callisen, Fjerritslev
1967 Søren Christensen, Kastrup KMB
1968 Niels Rathlev, Holte
1969 Ole Pedersen, Nykøbing F.
1970 Finn Baden-Jensen, Skovbakken
1971 Robert Lund, Søllerød-Nærum
1972 Anders Sørensen, Fjerritslev
1973 Jan Hammergaard Hansen, København
1974 Torben Christensen, Thisted
1975 Torben Christensen, Thisted
1976 Michael Kjeldsen, Skovlunde
1977 Michael Kjeldsen, Skovlunde
1978 Mark Christiansen, Sæby
1979 Claus Thomsen, Esbjerg
1980 Henrik Jessen, Lyngby
1981 Peter Knudsen, Charlottenlund
1982 Lars Pedersen, Maribo
1983 Thomas Hjorth, Værløse
1984 Johnny Sørensen, Kastrup KMB
1985 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte
1986 Søren Bach, Resen
1987 Jimmy M. Sørensen, Hvidovre BC
1988 Thomas Christensen, Triton, Aalborg
1989 Jim Laugesen, Grantoften
1990 Anders Boesen, Holte
1991 Rasmus Tharsgaard, Lyngby
1992 Claus Jensen, Værløse
1993 Frederik Køhler, Lyngby
1994 Jonas Lyduch, Greve
1995 Henrik Stumpe, Gentofte
1996 Bjørn Andersen, Randers
1997 Henrik Pærremand, Frem Hellebæk
1998 Carsten Mogensen, Greve
1999 Rune Ulsing, Hvidovre BC
2000 Mikkel Delbo Larsen, SB50 Ishøj
2001 Ulrik Nielsen, Augustenborg
2002 Jan Ø. Jørgensen, Svenstrup
2003 Mads Conrad Pedersen, Vejen
2004 Anders Rasmussen, Højbjerg

Damesingle

1961 Marianne Svensson, København
1962 Marianne Svensson, København
1963 Lone Sørensen, Gentofte
1964 Lotte Berend, Triton, Aalborg
1965 Annie Bøg Jørgensen, Aalborg abc
1966 Lis Rathsach, Hillerød
1967 Anne Berglund, Østerbro BK
1968 Mette Myhre, Hillerød
1969 Mette Myhre, Hillerød
1970 Marianne Christensen, Hvidovre BC
1971 Ellen M. Sørensen, Skanderborg
1972 Inge Borgstrøm, Kalundborg
1973 Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1974 Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1975 Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1976 Rikke V. Sørensen, Albertslund
1977 Dorte Kjær, Greve
1978 Anette Bernth, Skovlunde
1979 Lotte Hartvich, Gentofte
1980 Gitte Paulsen, Viborg
1981 Lotte Olsen, Karlslunde
1982 Anne Mette Bille, Nykøbing F.
1983 Lisbet Stuer-Lauridsen, Lillerød
1984 Christina Bostofte, Skovshoved
1985 Christina Bostofte, Skovshoved
1986 Marianne Rasmussen, Hjørring
1987 Camilla Martin, Højbjerg
1988 Camilla Martin, Højbjerg
1989 Lone Sørensen, Herning
1990 Majken Vange, Højbjerg
1991 Mette Hansen, Højbjerg
1992 Christina Sørensen, Horsens
1993 Jane Bramsen, Horsens
1994 Britta Andersen, Viby J.
1995 Stine Borgstrøm, Nykøbing F.
1996 Mette Nielsen, Ølstykke
1997 Mette Nielsen, Ølstykke
1998 Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
1999 Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
2000 Mette Bisgaard, Nr. Broby
2001 Mette Bisgaard, Nr. Broby
2002 Maria Røpke, Gentofte
2003 Kamilla Hermansen, Esbjerg-S-G
2004 Kamilla Hermansen, Esbjerg-S-G

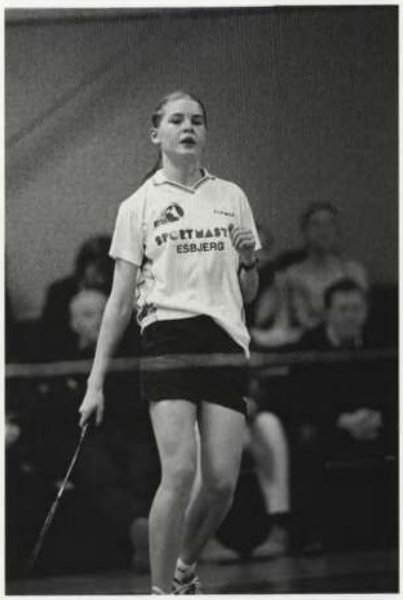

Kamilla Hermansen fra Esbjerg blev singlemester to år i træk i puslinge-rækken.

Herredouble

1973 Niels Christensen, Thisted/ Jesper Toftlund, Bording
1974 Jesper Pedersen/ Jens Peter Nierhoff, Kolding
1975 Torben Christensen, Thisted/ Jens Peter Nierhoff, Kolding
1976 Erik Bertelsen/Stig Iversen, Viborg
1977 Mark Christiansen, Sæby/ Ulrik Jensen, Odense BK
1978 Mark Christiansen, Sæby/ Ulrik Jensen, Odense BK
1979 Keld S. Jensen/ Henrik Ejlersen, Viborg
1980 Anders Nielsen, Tune/ Henrik Lunde, Greve
1981 Peter Grossmann/ Philip Thrane, Skovshoved
1982 Lars Pedersen, Maribo/ Kim Juul, Tune

1983 Allan Lind, Kolding/
Thomas Frandsen, Esbjerg
1984 Jens Eriksen, Ballerup/
Kenneth Havndrup, Ringsted
1985 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte/
Christian Jacobsen, Horsens
1986 Thomas Moestrup, Karlslunde/
Tommy Sørensen, Greve
1987 Peter Christensen/
Jan Guldbæk, Højbjerg
1988 Kenneth Jonassen/
Thomas Damgaard, Herning
1989 Janek Roos, Ringsted/
Jim Laugesen, Grantoften
1990 Kristoffer Iversen, BK DSB/
Anders Sørensen, Frederikshavn
1991 Peter Gade Christensen, Højbjerg/
Peder Nissen, Herning
1992 Jonas Rasmussen, Odder/
Anders Hedegaard, Herning
1993 Morten Schriver/
Mads Laursen, AIA Tranbjerg
1994 Thomas Røjkjær/
Christian Børsting, Triton
1995 Morten Hansen/
Kasper K. Jensen, Greve
1996 Bjørn Andersen/
Rasmus Warberg, Randers
1997 Peter Borch/
Chris Troensegaard, Holbæk
1998 Leon Aabenhus/
Sune Gavnholdt, Viby J.
1999 Rasmus Malchiors, Charlottenlund/
Rune Ulsing, Hvidovre BC
2000 Morten B. Larsen, Herlev/
Jacob Damgaard, Nr. Broby
2001 Rasmus Bonde, Højbjerg/
Ulrik Nielsen, Augustenborg
2002 Danny Damsgaard/
René Lindskov, Højbjerg
2003 Troels Kloster/
Mads Conrad Pedersen, Vejen
2004 Martin Baats, Vorup/
Mikkel Elbjørn, Kastrup KMB

Michael Teilmann, Højbjerg, Kim Brodersen, Odense, Søren Hansen, Allinge og Claus Overbeck, Nr. Broby i junior-mesterskaberne 1979. Per Treldal overrækker medaljer.

Nettie Nielsen stillede op for Tølløse da hun i 1976 vandt damesingle for minipuslinge.

Damedouble

1973 Dorthe Søndergaard, Viby/
Karen Kiil, Over Jerstal
1974 Susanne Kølle/
Kirsten Meier, Søllerød-Nærum
1975 Bettina Kristensen, København/
Charlotte Pilgaard, Viby
1976 Bettina Wolff/
Jannie Carlsen, Ballerup
1977 Lisbeth Lauritsen/
Lone Bahl, Esbjerg
1978 Dorte Kjær, Greve/
Annette Bernth, Skovlunde
1979 Helle Hartvich/
Lotte Hartvich, Gentofte
1980 Susan Jensen, Frederiksværk/
Jeanette Jensen, Jægerspris
1981 Lotte Olsen, Karlslunde/
Lene Jørgensen, Ballerup
1982 Laila H. Nielsen, Himmelev/
Pernille D. Jensen, Holte
1983 Lisbet Stuer-Lauridsen/
Charlotte Madsen, Lillerød
1984 Maiken Mørk, Horsens/
Dorte Ledet, Skagen
1985 Trine Johansson/
Marlene Thomsen, Nr. Broby
1986 Marianne Rasmussen/
Rikke Broen, Hjørring
1987 Maria Hindse, Nr. Broby/
Camilla Martin, Højbjerg
1988 Camilla Martin, Højbjerg/
Annette Hurup, Romdrup-Klarup
1989 Helle Bo Nielsen, Greve/
Rikke Olsen, Karlslunde
1990 Gina Liebe, Grantoften/
Malene Petersen, Holbæk
1991 Sara Baldvinsson, Skovshoved/
Rina Glyager, Kastrup
1992 Katrine Kruse, Tilst TST 79/
Christina Sørensen, Horsens
1993 Jane Bramsen, Horsens/
Jane Jacoby, Århus
1994 Britta Andersen/Lene Mørk, Viby J.
1995 Tine Høy/Pia Pedersen, Viby J.
1996 Mia Dyhr Thomsen, Skagen/
Stine Strandfeldt, Brønderslev
1997 Stine Strandfeldt, Brønderslev/
Mia Dyhr Thomsen, Skagen
1998 Lara Nørgaard/
Louise Nørregaard, Dragør
1999 Nanna B. Jensen, Lindholm/
Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
2000 Camilla Sørensen/
Carina Kristensen, Skagen
2001 Christinna Pedersen, GUG/
Maria Søndergaard, Vorup
2002 Michala Wolff Petersen, SB50 Ishøj/
Maria Røpke, Gentofte
2003 Gitte Haxen, Vorup/
Louise Trap Olesen, Viby J.
2004 Camilla Overgaard, Ikast/
Kamilla Hermansen, Esbjerg-S-G

Mixeddouble

1973 Jan Hammergaard Hansen/
Inge-Lise Nilsson, København
1974 Henrik Jensen, Gentofte/
Bettina Kristensen, København
1975 Torben Christensen, Thisted/
Charlotte Pilgaard, Viby
1976 Mogens Nielsen/
Lone Bahl, Esbjerg
1977 Michael Kjeldsen/
Annette Bernth, Skovlunde
1978 Mark Christiansen, Sæby/
Dorte Kjær, Greve
1979 Claus Thomsen, Esbjerg/
Birgitte Hindse, Nr. Broby
1980 Jan Paulsen/Gitte Paulsen, Viborg
1981 Michael Steen, Århus/
Charlotte Jacobsen, Horsens
1982 Henrik Futtrup/
Pernille Prahl, Horsens
1983 Thomas Frandsen/
Henriette Poulsen, Esbjerg
1984 Thomas Madsen, Valby/
Dorte Ledet, Skagen
1985 Thomas Stuer-Lauridsen, Gentofte/
Christina Bostofte, Skovshoved
1986 Søren Bach, Resen/
Marianne Rasmussen, Hjørring
1987 Peter Christensen/
Camilla Martin, Højbjerg
1988 Torben Jensen, Nr. Broby/
Camilla Martin, Højbjerg
1989 Jim Laugesen, Grantoften/
Susanne Olsen, Lillerød
1990 Kristoffer Iversen, BK DSB/
Michelle Rasmussen, Nykøbing F.
1991 Rasmus Tharsgaard, Lyngby/
Sara Baldvinsson, Skovshoved
1992 Anders Hedegaard, Herning/
Katrine Kruse, Tilst TST 79
1993 Kasper Ødum, Randers/
Lone Toft Knudsen, Hjørring

1994 Søren Sørensen, Horsens/
Britta Andersen, Viby J.
1995 Morten Hansen/
Helle Nielsen, Greve
1996 Anders Gavnholt, Viby J/
Gry Uhrenholt, Triton
1997 Henrik Pærremand, Frem Hellebæk/
Maria Nørgaard, SB50 Ishøj
1998 Sune Gavnholdt, Viby J./
Nethe Bramsen, Horsens
1999 Rune Ulsing, Hvidovre BC/
Marie L. Svendsen, Skovshoved
2000 Mikkel Delbo Larsen, SB50 Ishøj/
Carina Kristensen, Skagen
2001 Rasmus Bonde, Højbjerg/
Camilla Gemmer, Ishøj
2002 Stefan K. Andersen, Skovshoved/
Maria Røpke, Gentofte
2003 Mads Pieler Kolding, Holbæk/
Line Kruse, Viby J.
2004 Mikkel Elbjørn, Kastrup KMB/
Kamilla Hermansen, Esbjerg-S-G

U13 (til 1996: Minipuslinge – U12)

Herresingle

1975 Michael Kjeldsen, Skovlunde
1976 Mark Christiansen, Sæby
1977 Claus Thomsen, Esbjerg
1978 Jan Paulsen, Viborg
1979 Jan Paulsen, Viborg
1980 Kim Juul, Tune
1981 Jens Meibom, Lillerød
1982 Ole Porst, Karlslunde
1983 Christian Jacobsen, Horsens
1984 Tommy Sørensen, Greve
1985 Peter Christensen, Højbjerg
1986 Torben Jensen, Nr. Broby
1987 Thomas Kjær, Frederikshavn
1988 Anders Boesen, Holte
1989 Peter Christensen, GUG
1990 Henrik Hansen, Horsens
1991 Joachim Fischer, Charlottenlund
1992 Thomas Røjkjær, Triton
1993 Henrik Stampe, Gentofte
1994 Bjørn Andersen, Randers
1995 Sune Gavnholt, Viby J.
1996 Mikkel Frantzen, Beder-Malling
1997 Rune Ulsing, Hvidovre BC
1998 Mathias Kjelde, Ishøj SB50
1999 Ulrik Martorin Nielsen,
Augustenborg BK
2000 Nicky Bach, Vorup
2001 Mads Conrad, Vejen
2002 Dennis Prehn, Værløse
2003 Gert Hansen, Lyngby
2004 Simon Friis Amossen, Hillerød

Damesingle

1975 Lone Bahl, Esbjerg
1976 Nettie Nielsen, Tølløse
1977 Helle Hartvich, Gentofte
1978 Susan Jensen, Frederiksværk
1979 Lotte Olsen, Karlslunde
1980 Laila H. Nielsen, Himmelev
1981 Lisbet Stuer-Lauridsen, Lillerød
1982 Christina Bostofte, Skovshoved
1983 Christina Bostofte, Skovshoved
1984 Anja Jensen, Amager BC
1985 Camilla Martin, Højbjerg
1986 Camilla Martin, Højbjerg
1987 Ingrid Pedersen, Gug
1988 Michelle Rasmussen, Nykøbing F
1989 Mette Jensen, Højbjerg
1990 Pernille Harder, Højbjerg
1991 Jane F. Bramsen, Horsens
1992 Anne-Katrine Pommergaard,
Gentofte
1993 Stine Borgstrøm, Nykøbing F.
1994 Anja Thorsen, Greve
1995 Kamilla Ødum, Randers
1996 Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
1997 Lise Garval, Lillerød
1998 Carina Kristensen, Skagen
1999 Mette Bisgaard, Nr. Broby
2000 Dorthe Matthiesen, Augustenborg
2001 Line Kruse, Viby J.
2002 Kamilla Hermansen, Esbjerg-S-G
2003 Anne H. Jensen, Broager
2004 Line Poulsen, Næstved

Herredouble

1975 Jørgen Christensen/
Per Busted, Thisted
1976 Ulrik Jensen, Odense BK/
Mark Christiansen, Sæby
1977 Claus Thomsen, Esbjerg/
Ken Bacher, Greve
1978 Anders Nielsen, Tune/
Henrik Lunde, Greve
1979 Jan Paulsen, Viborg/
Torben Larsen, Esbjerg
1980 Chr. Bjørnsson/
Henrik Futtrup, Horsens
1981 Henrik Starup/
Thomas D. Jensen, Skovshoved
1982 Michael Crone/
Per B. Christensen, Skagen

Da Danmark havde gjort rent bord ved All England i 1947 kom der et par måneder senere en invitation fra Indien, der gerne ville se de danske spillere. Tage Madsen, Tonny Ahm og Jørn Skaarup fik drømmeturen, der kostede 20.000 kr. De tre vandt en landskamp i single over Indien med 2–1.

1983 Thomas Stuer-Lauridsen/
Frank Rasmussen, Lillerød
1984 Søren Frederiksen, Frederikshavn/
Henrik Botke, Randers
1985 Peter Christensen, Højbjerg BK/
Steffen Hvam, Randers
1986 Morten Reegaard, Birkerød/
Lasse Pedersen, Ramløse
1987 Thomas Thomasberg, GUG/
Thomas Kjær Sørensen,
Frederikshavn
1988 Anders Boesen, Holte/
Lars Paaske, Ølstykke
1989 Peter Gade Christensen, GUG/
Kasper Madsen, Svenstrup
1990 Morten Grove/
Claus Jensen, Værløse
1991 Joachim Fischer/
Jacob Ingerslev, Charlottenlund
1992 Thomas Røjkjær/
Kristian Børsting, Triton
1993 Kasper Kim Jensen, Greve/
Morten Hansen, Næstved
1994 Jannick Sørensen, Slagelse/
Henrik Pærremann, Frem Hellebæk
1995 Carsten Mogensen/
Christian Dalsgaard, Greve
1996 Ulrich Holmgård, Kerte/Dennis
Smed Enevoldsen, BC 37 Amager
1997 David Planvig, Værløse/
Rune Ulsing, Hvidovre BC
1998 Mathias Kjelde / Mikkel D. Larsen,
Ishøj SB50
1999 Kristoffer Stampe, Charlottenlund/
Hans-Kristian Vittinghus, Solrød
Strand
2000 Nicky Bach/Martin Kragh, Vorup
2001 René Boye Faber, Tuse/
Mads Pieler Kolding, Holbæk
2002 Morten Estrup/
Dennis Prehn, Værløse
2003 Daniel Melgaard, Bindslev-Tversted/Christian W. Nielsen, Bagterp
2004 Steffen Rasmussen, Nr.Broby/
Anders Larsen, Odense BK

Damedouble

1975 Lone Bahl / Lisbeth Lauritsen,
Esbjerg
1976 Nettie Nielsen, Tølløse/
Karen Pedersen, Haslev
1977 Helle Hartvich/
Lotte Hartvich, Gentofte
1978 Gitte Paulsen/
Gitte S. Jensen, Viborg
1979 Lotte Olsen, Karlslunde/
Gitte Gandborg, Værløse
1980 Anne Mette Bille/
Kristine Rasmussen, Nykøbing F.
1981 Lisbet Stuer-Lauridsen/
Charlotte Madsen, Lillerød
1982 Tina Antonsen/
Dorte Ledet, Skagen
1983 Marlene Thomsen/
Trine Johansson, Nr. Broby
1984 Heidi Jensen/
Rikke Poulsen, Skagen
1985 Heidi Døssing, Lillerød/
Christel Hende, Glostrup
1986 Camilla Martin, Højbjerg/
Anette Hurup, Romdrup-Klarup
1987 Rikke Olsen, Karlslunde/
Helle Bo Nielsen, Greve
1988 Gina Liebe Grantoften/
Malene Pedersen Holbæk
1989 Mette Jensen, Højbjerg/
Mette Hansen, Ølstykke
1990 Michala Hammer/
Pernille Danielsen, Lillerød
1991 Jane F. Bramsen, Horsens/
Jane Jacoby, Århus
1992 Karina Sørensen, Hvidovre BC/
Michala Ahn, Skovshoved
1993 Trine Høy/Pia Pedersen, Viby J.
1994 Amalie Fangel, Århus/
Gry Uhrenholt, Triton
1995 Mie Dalker, Greve/
Malene Levinsky, Kastrup KMB
1996 Kamilla Juhl, Skagen/
Mie Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
1997 Lise Garval, Lillerød/
Trine Niemeier, Humlebæk
1998 Camilla Sørensen/
Carina Kristensen, Skagen
1999 Mette Bisgård, Nr. Broby/
Marie M. Søndergård, Randers
2000 Dorthe Matthiesen, Augustenborg/
Henriette Rasmussen, Vorup
2001 Line Kruse / Louise Olesen, Viby J.
2002 Kamilla Hermansen, Esbjerg-S-G/
Camilla Overgaard, Ikast
2003 Christina Mogensen, Greve/
Anne Skelbæk, Værløse
2004 Nina Mortensen/
Hanne Pærregaard, Gentofte

Mixeddouble

1975 Mogens Nielsen/
Lone Bahl, Esbjerg
1976 Torben Rasmussen, Karlslunde/
Karen Pedersen, Haslev
1977 Ken Bacher, Greve Strand/
Helle Hartvich, Gentofte
1978 Anders Nielsen, Tune/
Jeanette Jensen, Jægerspris
1979 Jan Paulsen, Viborg/
Marlene Nørgaard, Resen
1980 Anders Smedegaard/
Henriette Poulsen, Esbjerg
1981 Thomas Frandsen Sædding-
Guldager/Jannie Pedersen, Ribe
1982 Jens Henriksen, Kerteminde/
Marlene Thomsen, Nr. Broby
1983 Thomas Stuer-Lauridsen, Lillerød/
Christina Bostofte, Skovshoved
1984 Henrik Petersen, Randers/
Pia Sørensen, AIA-Tranbjerg
1985 Peter Christensen/
Camilla Martin, Højbjerg
1986 Torben Jensen, Nr. Broby/
Camilla Martin, Højbjerg
1987 Jim Laugesen, Grantoften/
Susanne Olsen, Farum
1988 Anders Boesen, Holte/
Michelle Rasmussen, Nykøbing F.
1989 Rasmus Tharsgaard, Lyngby/
Sara Baldvinsson, Skovshoved
1990 Christian Olander/
Pernille Harder, Højbjerg
1991 Joachim Fischer, Charlottenlund/
Annemette Brun, Værløse
1992 Jonas Lyduch, Greve/
Karina Sørensen, Hvidovre BC
1993 Morten Hansen, Næstved/
Helle Nielsen, Brøndby
1994 Christian U. Hansen, Nivå/
Mette Nielsen, Ølstykke
1995 Marc Dynesen, Odense BK/
Louise Jensen, Vrå
1996 Mikkel Frantzen, Beder-Malling/ Mie
Schjøtt Kristensen, Nr. Broby
1997 David Planvig, Værløse/
Dorthe Eriksen, Ølstykke
1998 Mikkel D. Larsen, Ishøj SB50/ Carina
Kristensen, Skagen
1999 Christina Pedersen, GUG/
Anders Olander, Højbjerg
2000 Michala Wolf Petersen, SB50 Ishøj/
Nicky Bach, Vorup
2001 Martin Kragh, Vorup/
Line Kruse, Viby J.
2002 Mats Bue, Holstebro/
Camilla Overgaard, Ikast
2003 Mark Kruse, Knudsker/
Anne H. Jensen, Broager
2004 Line Poulsen, Næstved/
Simon Friis Amossen, Hillerød

NM ungdom

– danske vindere

Herresingle

1985 Jan Paulsen (Danmark)
1987 Michael Søgaard (Finland)
1988 Johnny Sørensen (Norge)
1989 Thomas Stuer-Lauridsen (Sverige)
1990 Henrik Åstrøm (Island)
1991 Martin Lundgaard Hansen (Danmark)
1994 Peter Gade Christensen (Norge)
1996 Kasper Ødum (Sverige)
1998 Kasper Fangel (Island)
2000 Michael Christensen (Danmark)

Damesingle

1986 Pernille Nedergaard (Danmark)
1988 Maiken Mørk (Norge)
1989 Camilla Martin (Sverige)
1990 Camilla Martin (Island)
1991 Mette Sørensen (Danmark)
1992 Mette Sørensen (Finland)
1996 Tine Rasmussen (Sverige)
1998 Tine Rasmussen (Island)

Herredouble

1985 Jan Paulsen/Lars Pedersen (Danmark)
1986 Lars Pedersen/ Henrik Futtrup (Danmark)
1987 Michael Søgaard/ Jens Meibom (Finland)
1988 Thomas Stuer-Lauridsen/ Frederik Lindquist (Norge)
1989 Thomas Stuer-Lauridsen/ Christian Jakobsen (Sverige)
1990 Peter Christensen/ Jimmy Mørch-Sørensen (Island)
1991 Peter Christensen/Martin Lundgaard Hansen (Danmark)
1992 Thomas Damgaard/ Jim Laugesen (Finland)
1994 Lars Paaske/Jesper Mikla (Norge)
1996 Jonas Rasmussen/ Ove Svejstrup (Sverige)
1998 Kristian Langbak/ Kasper Ødum (Island)

Bestyrelsen i DBF var i 1973 nået op på det gigantiske antal af 30 medlemmer. Det besværliggjorde unægteligt arbejdet, så antallet blev forholdsvis hurtigt skåret ned til 11 mand, som havde noget nemmere ved at få tingene til at fungere.

Damedouble

1985 Lotte Olsen/ Lene Sørensen (Danmark)
1986 Charlotte Madsen/ Helle H. Andersen (Danmark)
1987 Charlotte Madsen/ Helle H. Andersen (Finland)
1988 Marlene Thomsen/ Trine Johansson (Norge)
1989 Marlene Thomsen/ Trine Johansson (Sverige)
1990 Camilla Martin/ Rikke Broen (Island)
1991 Lotte Thomsen/ Anne Søndergaard (Danmark)
1992 Rikke Olsen/ Mette Sørensen (Finland)
1994 Majken Vange/ Gitte Jansson (Norge)
1996 Christina Sørensen/ Britta Andersen (Sverige)
1998 Tine Rasmussen/ Jane Jacoby (Island)
2000 Stine Borgstøm/ Helle Nielsen (Danmark)

Mixeddouble

1985 Jan Paulsen/ Marian Christensen (Danmark)
1986 Thomas Lund/ Anne Mette Bille (Danmark)
1987 Jens Meibom/ Charlotte Madsen (Finland)
1988 Frederik Lindquist/ Marlene Thomsen (Norge)
1989 Thomas Stuer-Lauridsen/ Camilla Martin (Sverige)
1990 Peter Christensen/ Rikke Broen (Island)
1991 Peter Christensen/ Rikke Broen (Danmark)
1992 Thomas Damgaard/ Rikke Olsen (Finland)
1994 Lars Paaske/Gitte Jansson (Norge)
1996 Ove Svejstrup/ Britta Andersen (Sverige)
1998 Kristian Langbak/ Britta Andersen (Island)
2000 Morten Hansen/ Helle Nielsen (Danmark)

EM ungdom

– danske vindere
År (afholdt i ...)

Herresingle

1969 Flemming Delfs (Holland)
1973 Jesper Helledie (Skotland)
1979 Jens Peter Nierhoff (Vesttyskland)
1981 Michael Kjeldsen (Skotland)
1983 Claus Thomsen (Finland)
1989 Thomas Stuer-Lauridsen (England)
1993 Jim Laugesen (Bulgarien)
1995 Peter Gade Christensen (Slovakiet)

Damesingle

1969 Anne Berglund (Holland)
1971 Anne Berglund (Tjekkoslovakiet)
1973 Mette Myhre (Skotland)
1975 Pia Nielsen (Danmark)
1979 Kirsten Larsen (Vesttyskland)
1985 Lisbet Stuer-Lauridsen (Østrig)
1987 Helle H. Andersen (Polen)
1989 Camilla Martin (England)
1991 Lotte Thomsen (Ungarn)
1993 Mette Sørensen (Bulgarien)

Herredouble

1977 Jesper Toftlund/ Niels Christensen (Malta)
1981 Michael Kjeldsen/ Mark Christiansen (Skotland)
1985 Jan Paulsen/ Lars Pedersen (Østrig)
1987 Michael Søgaard/ Jens Meibom (Polen)
1991 Peter Christensen/ Martin Lundgaard Hansen (Ungarn)
1993 Jim Laugesen/ Janek Roos (Bulgarien)
1995 Peter Gade Christensen/ Peder Nissen (Slovakiet)
1997 Ove Svejstrup/ Kasper Ødum (Tjekkiet)
1999 Mathias Boe/ Michael Jensen (Skotland)
2001 Carsten Mogensen/ Rasmus Andersen (Polen)
2003 Martin Bille Larsen/ Mikkel Delbo Larsen (Danmark)

Damedouble

1971 Anne Berglund/ Lene Køppen (Tjekkoslovakiet)
1975 Lise Lotte Gøttsche/ Lilli B. Pedersen (Danmark)
1981 Dorte Kjær/ Nettie Nielsen (Skotland)
1985 Lisbet Stuer-Lauridsen/ Lotte Olsen (Østrig)
1989 Marlene Thomsen/ Trine Johansson (England)
1991 Trine Pedersen/ Mette Pedersen (Ungarn)
1993 Mette Sørensen/ Rikke Olsen (Bulgarien)
1997 Jane F. Bramsen/ Lene Mørk (Tjekkiet)

Mixeddouble

1973 Jesper Helledie / Susanne Johansen (Skotland)
1979 Jens Peter Nierhoff / Charlotte Pilgaard (Vesttyskland)
1983 Anders Nielsen / Gitte Paulsen (Finland)
1985 Jan Paulsen / Marian Christiansen (Østrig)
1987 Jens Meibom / Charlotte Madsen (Polen)
1989 Christian Jacobsen / Marlene Thomsen (England)
1991 Peter Christensen / Rikke Broen (Ungarn)
1993 Thomas Stavngaard / Sara Runesten (Bulgarien)
1995 Peder Nissen / Mette Hansen (Slovakiet)
1997 Ove Svejstrup / Britta Andersen (Tjekkiet)
1999 Mathias Boe / Karina Sørensen (Skotland)
2001 Rasmus Andersen / Mette Nielsen (Polen)

VM ungdom

– danske vindere
År (afholdt i ...)

Herredouble

1994 Peter Gade Christensen/ Peder Nissen (Malaysia)

Mixeddouble

1992 Jim Laugesen/Rikke Olsen (Indonesien)

Nordjyden Mark Christiansen var allerede som ungdomsspiller med til at præge doublerækkerne, og det blev til mange fornemme præstationer i en lang årrække.

Danske mesterskaber for Old Boys og Veteraner

Danske mesterskaber for Old Boys startede i 1976 for spillere over 40 år, og spilledes de første år kun i doblerækkerne. I 1978 kom dame- og herresinglerne til, og i 1979 kom Veteraner ind i billedet med spillere over 48 år.

Fra 1988 startedes en ny opdeling med 40+, 45+, 50+ og 55+. Fra 1990 spilledes også i 60+.

Fra 1996 kom 65+ med i DM og fra 1997 35+.

DBFs Mesterskaber for Old Boys (40+)

Herresingle

1978 Erland Kops, Greve Strand
1979 Henning Borch, Kastrup KMB
1980 Henning Borch,Kastrup KMB
1981 Bendt Rose, Skovshoved
1982 Erland Kops, Greve Strand
1983 Bendt Rose, Skovshoved
1984 Bendt Rose,Skovshoved
1985 Klaus Kaagaard, Skovshoved
1986 Kalus Kaagaard, Skovshoved
1987 Erik Sonne, KBT/VBC

Damesingle

1978 Solveig Bjørløw, Gentofte
1979 Solveig Bjørløw, Gentofte
1980 Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1981 Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1982 Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1983 Liselotte Thomsen, Odense BK
1984 Kirsten Kjærby, Skovshoved
1985 Marianne Jacobsen, Horsens
1986 Lonny Bostofte, Skovshoved
1987 Marianne Jacobsen, Horsens

Herredouble

1976 Ole Mertz/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1977 Knud Aage Nielsen, Nykøbing F./ Jesper Sandvad, Skovshoved
1978 Erland Kops, Greve Strand/ Carsten Morild, Hadsund
1979 Henning Borch, Kastrup KMB/Knud Aage Nielsen, Nykøbing F.
1980 Carsten Morild, Hadsund/ Torben Quist, Brabrand
1981 Henning Borch, Kastrup KMB/ Bendt Rose, Skovshoved
1982 Henning Borch, Kastrup KMB/ Bendt Rose, Skovshoved
1983 Henning Borch, Kastrup KMB/ Bendt Rose, Skovshoved
1984 Hans Henrik Svendsen/ Klaus Kaagaard, Skovshoved
1985 Hans Henrik Svendsen/ Klaus Kaagaard, Skovshoved
1986 Poul Petersen/ Jørgen Mortensen, Hvidovre BC
1987 Flemming Steen Sørensen, Århus/ Torben Kjærulf, Lillerød

Damedouble

1976 Hanne Albrechtsen/Inge Birgit Anker Hansen, København KB
1977 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1978 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1979 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1980 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1981 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1982 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1983 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1984 Ulla Strand, KBK Kbh./ Bente Flint, Søllerød-Nærum
1985 Marianne Jacobsen, Horsens/Anne Marie Bagger, Vejle
1986 Ulla Strand, KBK Kbh./ Lene Noer, Køge
1987 Ulla Strand, KBK Kbh./ Lene Noer, Køge

Landstræner Carsten Morild var ud over badminton involveret i cricket og håndbold. Nu er det golf mange af badmintonspillerne fordriver en del fritid med. Der er ligefrem DM i golf for badmintonspillere.

Mixeddouble

1976 Poul Christensen, Odense BK/ Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1977 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1978 Carsten Morild/ Anni Morild, Hadsund
1979 Vagn Rye Hansen, Vejle/ Vibeke Brisson, Birkerød
1980 Vagn Rye Hansen, Vejle/ Vibeke Brisson, Birkerød
1981 Vagn Rye Hansen, Vejle/ Vibeke Brisson, Holte
1982 Henning Borch, Kastrup KMB/ Tonny Holst-Christensen, Amager BC
1983 Henning Borch, Kastrup KMB/ Tonny Holst-Christensen, Amager BC
1984 Henning Borch, Kastrup KMB/ Lene Noer Jensen, Køge
1985 Flemming Steen Sørensen, Aarhus/ Anne Marie Bagger, Vejle
1986 Torben Kjærulff, Lillerød/ Lene Noer, Køge
1987 Flemming Steen Sørensen, Aarhus/ Anne Marie Bagger Sørensen, Vejle

DBFs Mesterskaber for Veteraner (48+)

Herredouble

1979 Palle Pilegaard, Søllerød-Nærum IK/Ove Krogh Rantz, Smash Kbh.
1980 Ole Mertz/Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1981 Ole Mertz/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1982 Ole Mertz/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1983 Ole Mertz/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1984 Ole Mertz/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1985 Ole Mertz/ Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1986 Poul-Erik Nielsen/ Jesper Sandvad, Skovshoved
1987 Torben Quist, Højbjerg/ Gunnar Høj, Hvidovre BC

Damedouble

1979 Alice Christensen/Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1980 Inge Birgit Anker Hansen/ Elsebeth Johansen, KBK Kbh.
1981 Inge Birgit Anker Hansen/ Elsebeth Johansen, KBK Kbh.
1982 Inge Birgit Anker Hansen/ Elsebeth Johansen, KBK Kbh.
1983 Birthe Kristiansen/ Aase Schøitt Jacobsen, Gentofte
1984 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1985 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1986 Ann Hessel, Skovshoved/ Solveig Bjørløw, Gentofte
1987 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.

De første landsholdsjakker var lavet af tykt uldent stof, så da Thomas-Cupholdet ankom til Østen var jakkerne ikke så populære hos spillerne.

Mixeddouble

1979 Jørgen Hammergaard Hansen/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1980 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1981 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1982 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1983 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1984 Bjørn Holst-Christensen/ Tonny Holst-Christensen, Amager BC
1985 Arne Jørgensen/ Inge Dreyer, Lillerød
1986 Bjørn Holst-Christensen/ Tonny Holst-Christensen, Amager BC
1987 Henning Borch, Kastrup KMB/ Annette Malmros, Greve Strand

DBFs Individuelle Mesterskaber for spillere over 35 år

Herresingle 35+

1997 Per Kyllebæk, Albertslund
1998 Torben Carlsen, Frederikshavn
1999 Kim Brodersen, Gladsaxe-Søborg
2000 Jan Stig Andersen, Beder Malling
2001 Jan Stig Andersen, Beder Malling
2002 Jesper Andresen, Skælskør
2003 Thomas Kirkegaard, Skælskør
2004 Kent Wæde Hansen, Skovshoved

Damesingle 35+

1997 Lone H. Knudsen, Karlslunde
1998 Pernille Skjødt, Værløse
1999 Lise Kissmeyer, Amager BC
2000 Lone H. Knudsen, Karlslunde
2001 Vibeke Poulsen, Skagen
2002 Vibeke Poulsen, Skagen
2003 Nina Andersen, Rønne
2004 Nina Andersen, Rønne

Herredouble 35+

1997 Ole Laustsen/ Finn Schmidt Jensen, Birkerød
1998 Michael Sørensen, Slagelse/ Torben Carlsen, Frederikshavn
1999 Michael Sørensen, Slagelse/ Morten Christensen, Skælskør
2000 Karsten Schultz, Kolding/ Keld Søgaard, Højbjerg
2001 Karsten Schultz, Kolding/ Keld Søgaard, Højbjerg
2002 Jesper Andresen/ Thomas Kirkegaard, Skælskør
2003 Jesper Andresen/ Thomas Kirkegaard, Skælskør
2004 Jon Holst-Christensen, Herlev/ Hjorten/Peter Busch-Jensen, Humlebæk

Damedouble 35+

1997 Pernille Skjødt/Helle Buch, Værløse
1998 Pernille Skjødt/ Nancy Helledie, Værløse
1999 Lone Knudsen, Karlslunde/ Lisbeth La Cour, Humlebæk
2000 Pernille Skjødt/ Nancy Helledie, Værløse
2001 Vibeke Poulsen, Skagen/ Gitte Paulsen, Højbjerg
2002 Charlotte Dew-Hattens/ Dorte Kjær, Gentofte
2003 Gitte Paulsen,Lindholm/ Liselotte Bilgrav, Kastrup
2004 Grethe Kragekær (tidligere Mogensen)/Charlotte Dew-Hattens, Gentofte

Mixeddouble 35+

1997 Helle Buch, Værløse/
Finn Schmidt Jensen, Birkerød
1998 Frank Just/Pia Kruse, Viby
1999 Jeanette Andersen/
Morten Christensen, Skælskør
2000 Michael Skar/
Lone Knudsen, Karlslunde
2001 Henrik From/
Julie McDonald, Hillerød
2002 Geert Stryg/Charlotte Bornemann-
Andersen, Lillerød
2003 Lars Petersen, Skælskør/
Lotte Olsen, Værløse
2004 Anne Mette van Dijk (tidl. Bille),
Skovshoved/ Lars Pedersen,
Skælskør

Herresingle 40+

1988 Bendt Rose, Skovshoved
1989 Bendt Rose, Skovshoved
1990 Knud O Jeppesen, Bellinge
1991 Kurt Larsen, Ikast
1992 Claus B. Andersen,Hillerød
1993 Claus B. Andersen, Hillerød
1994 Henrik Fahrenholz, HBK Roskilde
1995 Claus B. Andersen, Hillerød
1996 Claus B. Andersen, Hillerød
1997 Claus B. Andersen, Hillerød
1998 Claus B. Andersen, Hillerød
1999 Kim Busted, Randers
2000 Claus Andersen, Charlottenlund
2001 Lars Kaack, TST-79
2002 Claus B. Andersen, Hillerød
2003 Claus Overbeck, Nr. Broby
2004 Martin Quist, Højbjerg

Allerede i 1938 omtales amatørreglerne i DBFs håndbog, men først i 1944 oprettedes et selvstændigt Amatør- og Ordensudvalg med Børge Jensen som formand. Der fastsættes i DBFs love diverse regler om kompetence, forretningsgang m.v. bl.a. at reglerne om A- og O-udvalget fremover kun kan vedtages på DBFs årsmøde.

Damesingle 40+

1988 Jette Hansen, Langeskov
1989 Jette Hansen, Langeskov
1990 Jette Hansen, Langeskov
1991 Jette Hansen, Østfyn
1992 Lis Rathsack, Hillerød
1993 Lis Rathsack, Hillerød
1994 Lis Rathsack, Hillerød
1995 Lis Rathsack, Hillerød
1996 Annelise Pedersen, TST 79
1997 Susanne Sørensen, Hvidovre BC
1998 Debbie Lynch, Gentofte
1999 Debbie Lynch, Gentofte
2000 Debbie Lynch, Gentofte
2001 Debbie Lynch, Frem Hellebæk
2002 Lone Knudsen, Hillerød
2003 Lone Knudsen, Hillerød
2004 Lone Knudsen, Hillerød

Herredouble 40+

1988 Klaus Kaagaard/Hans Henrik
Svendsen, Skovshoved
1989 Klaus Kaagaard/Hans Henrik
Svendsen, Skovshoved
1990 Søren Birkholm/
Preben Myhre, Hillerød
1991 Søren Birkholm/
Preben Myhre, Hillerød
1992 Claus B. Andersen/
Søren Birkholm, Hillerød
1993 Mogens Neergaard, Hjallerup/
Per Mikkelsen, Aarhus
1994 Lars Chemnitz/
Gert Hansen, Lyngby
1995 Gert Hansen, Lyngby/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
1996 Gert Hansen, Lyngby/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
1997 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Claus B. Andersen, Hillerød
1998 Steen Fladberg, Køge/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
1999 Steen Fladberg, Køge/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
2000 Steen Fladberg, Køge/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
2001 Lars Meincke/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
2002 Steen Fladberg, Køge/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
2003 Steen Fladberg, Køge/
Jesper Helledie, Hvidovre BC
2004 Morten Christensen/
Michael Sørensen, Slagelse

Damedouble 40+

1988 Jette Hansen, Langeskov/
Vibeke Bechtold, Vissenbjerg
1989 Ulla Strand/
Kirsten Jørgensen, Kbh. BK
1990 Anne Marie Bagger, Vejle/
Lotte B. Nielsen, Alborg Triton
1991 Jette Hansen Østfyn/
Vibeke Bechtold, Odense BK
1992 Jette Hansen, Østfyn/
Vibeke Bechtold, Odense BK
1993 Hanne Gram/
Inge Ødum, Randers
1994 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
1995 Lis Rathsach/
Birthe Rathsach, Hillerød
1996 Mette Myhre/
Birthe Rathsach, Hillerød
1997 Mette Myhre/
Birthe Rathsach, Hillerød
1998 Mette Myhre/
Birthe Rathsach, Hillerød

1999 Ellen Aagaard, Vejle/
Birthe Rathsach, Hillerød
2000 Ellen Aagaard, Vejle/
Pia Kruse, Viby
2001 Ellen Aagaard, Vejle/
Pia Kruse, Viby
2002 Lone Knudsen, Hillerød/
Jeanette Koldsøe (tidl. Andersen),
Slagelse
2003 Hanne Adsbøl /
Annette Vollertzen, Lyngby
2004 Lone Knudsen, Hillerød/
Charlotte Bornemann, Lillerød

Mixeddouble 40+

1988 Gert S Petersen, Gladsaxe-Søborg/
Ulla Strand, KBK Kbh.
1989 Søren Birkholm, Hillerød/
Kaya Garbrecht, Helsingør
1990 Kurt Fals, Nivå/
Pia Panduro, Værløse
1991 Kurt Fals, Nivå/
Pia Panduro, Værløse
1992 Morten Fredslund/
Anna Marie Bagger, Vejle
1993 Morten Fredslund/
Anne Marie Bagger, Vejle
1994 John Larsen, SB50/
Lis Rathsach, Hillerød
1995 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Birthe Rathsach, Hillerød
1996 Morten Fredslund/
Anne Marie Bagger, Vejle
1997 Jesper Helledie/
Susanne Sørensen, Hvidovre BC
1998 Jesper Helledie/
Susanne Sørensen, Hvidovre BC
1999 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Hanne Adsbøl, Lyngby
2000 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Hanne Adsbøl, Lyngby
2001 Lars Meincke, Hvidovre BC/
Anette Vollertzen, Lyngby
2002 Frank Just/Pia Kruse, Viby J.
2003 Jesper Helledie, Hvidovre BC/
Hanne Adsbøl, Lyngby
2004 Morten Christensen, Slagelse/
Anette Vollertzen, Lyngby

Herresingle 45+

1988 Erik Kirsbo, Kastrup KMB
1989 Bendt Rose, Skovshoved
1990 Carsten Rough, Skibby
1991 Carsten Rough, Skibby
1992 Carsten Rough, Skibby
1993 Hans J. Jonassen, Herning
1994 Per Dabelsteen, Odense BK
1995 Per Dabelsteen, Odense BK
1996 Niels Erik Kofoed, Over Jerstal
1997 Henrik Farhrenholz, HBK Roskilde
1998 Henrik Farhrenholz, HBK Roskilde
1999 Per Mikkelsen, Århus
2000 Per Mikkelsen, Århus
2001 Kim Busted, Randers
2002 Kim Busted, Randers
2003 Jørn C. Nielsen, Slagelse
2004 Per Juul Ulrich, Hørsholm

Damesingle 45+

1988 Kirsten Kjærbye, Lillerød
1989 Solveig Bjørløw, Gentofte
1990 Anne Marie Bagger, Vejle
1991 Anna Marie Bagger, Vejle
1992 Solveig Holm Sørensen, Vrå
1994 Solveig Holm Sørensen, Vrå
1995 Solveig Holm Sørensen, Vrå
1996 Solveig Holm Sørensen, Vrå
1997 Lis Rathsach, Hillerød
1998 Annelise Pedersen, Højbjerg
1999 Annelise Pedersen, Højbjerg
2000 Annelise Pedersen, Højbjerg
2001 Annelise Pedersen, Højbjerg
2002 Annelise Pedersen, Højbjerg
2003 Annelise Pedersen, Højbjerg
2004 Tina Benzin, Valby

Ordens- og Amatørudvalgets medlemssammensætning har i dets 60-årige historie været præget af stor stabilitet og kontinuitet og således kun haft syv formænd: Børge Jensen, Carl Jensen, Eduard Christensen, Georg Røner, Poul-Erik Nielsen, Bente Flindt Sørensen og Niels Boesen.

Herredouble 45+

1988 Bendt Rose/
Bo Cramer Johnsen, Skovshoved
1989 Bendt Rose/
Bo Cramer Johnsen, Skovshoved
1990 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Gert Lazarotti, Brønshøj
1991 Mogens Nolsøe, Skovshoved/
Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg
1902 Klaus Kaagaard/
Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
1993 Mogens Nolsø/
Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
1994 Torber Hasfeldt/
Torben Sørensen, Lyngby
1995 Søren Haldager, Hvidovre BC/
Torben Sørensen, Lyngby
1996 Lars Chemnitz/
Torben Sørensen, Lyngby
1997 Henrik Fahrenholtz, HBK
Roskilde/Henrik Andersen, Lillerød
1998 Henrik Gundtoft/
Morten Fredslund, Vejle
1999 Henrik Gundtoft/
Morten Fredslund, Vejle
2000 Henrik Gundtoft, Vejle/
Lars Chemnitz, Lyngby
2001 Ejner Skovrup, Erritsø/
Kim Busted, Randers
2002 Ejner Skovrup, Erritsø/
Kim Busted, Randers
2003 Per Mikkelsen, Højbjerg/
Erik Lindeberg, Ikast
2004 Ejner Skovrup, Erritsø/
Per Jørgensen, Tved

Damedouble 45+

1988 Kirsten Kjærbye/
Birgit Kirkegaard, Lillerød
1989 Kaya Garbrecht, Helsingør/
Grete Steenberg, Jersie
1990 Ulla Strand/
Kirsten Jørgensen, KBK Kbh.
1991 Ulla Strand/
Kirsten Jørgensen, KBK Kbh.
1992 Ulla Strand/
Kirsten Jørgensen, KBK Kbh.
1993 Ulla Strand/
Kirsten Jørgensen, KBK Kbh.
1994 Anne Marie Bagger/
Lilian Pagh, Vejle
1995 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
1996 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
1997 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
1998 Hanne Gram/
Inge Ødum, Randers
1999 Hanne Gram/
Inge Ødum, Randers
2000 Lis Rathsach/
Birthe Rathsach, Hillerød
2001 Lis Rathsach/
Birthe Rathsach, Hillerød
2002 Lis Rathsach/
Birthe Rathsach, Hillerød
2003 Annelise Pedersen, Højbjerg/
Vibeke Dahl, Viby J.
2004 Ellen Aagaard, Vejle/
Pia Kruse, Viby J.

En undersøgelse, blandt DBFs elite-piger/kvinder med efterfølgende rapport i 1992, blev udarbejdet i en arbejdsgruppe under ITU. Arbejdsgruppen bestod af Birgit Eriksen, Kirsten Fladberg Larsen, Nettie Nielsen, Tonny Holst-Christensen samt rådgivere fra Dansk Idræts-Forbund.

Mixeddouble 45+

1988 Carl Bagge, Valby BC/ Tonny
Holst-Christensen, Amager BC
1989 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Kirsten Kjærbye, Lillerød
1990 Flemming Steen, Aarhus/
Anne Marie Bagger, Vejle
1991 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Kirsten Jørgensen, KBK Kbh.
1992 Ole Holm/
Ulla Strand, Gladsaxe-Søborg
1993 Ole Holm/
Ulla Strand, Gladsaxe-Søborg
1994 Flemming Steen, Aarhus/
Anne Marie Bagger, Vejle
1995 Søren Haldager/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
1996 Henrik Andersen/
Jette Boyer, Lillerød
1997 Morten Fredslund/
Anne Marie Bagger, Vejle
1998 Morten Fredslund/
Anne Marie Bagger, Vejle
1999 John Larsen, SB50 Ishøj/
Lis Rathsach, Hillerød
2000 Lars Chemnitz, Lyngby/
Anne Skovgaard, Gentofte
2001 Birthe Rathsach/
Hans O. Birkholm, Hillerød
2002 Steen Fladberg/
Pia Gottschau, Køge
2003 Steen Fladberg/
Pia Gottschau, Køge
2004 Finn S. Jensen/
Pia S. Jensen, Birkerød

Herresingle 50+

1988 Ole Rasmussen, Horsens
1989 Gunnar Høj, Hvidovre BC
1990 Jens Hansen, Ringsted
1991 Bendt Rose, Skovshoved
1992 Bendt Rose, Skovshoved
1993 Svend Brixen, Ikast
1994 Carsten Rough, Skibby
1995 Poul Erik Thomsen, Skovbakken
1996 Carsten Rough, Skibby
1997 Jørgen Kjeldstrøm, Humlebæk
1998 Rene Toft, Over Jerstal
1999 Jørgen Kjeldstrøm, Humlebæk
2000 Niel Erik Kofoed, Over Jerstal
2001 Kurt Larsen, Ikast
2002 Henrik Fahrenholtz, Strøby AIK65
2003 Kurt Larsen, Ikast
2004 Kurt Larsen, Ikast

Damesingle 50+

1988 Solveig Bjørløw, Gentofte
1993 Kirsten Kjærbye, Skovshoved
1998 Jette Hansen, Odense BK
1999 Jette Hansen, Odense BK
2003 Lis Rathsach, Hillerød
2004 Lis Rathsach, Hillerød

Herredouble 50+

1988 Erland Kops, KBK Kbh./
Henning Jørgensen, Greve Strand
1989 Henning Jørgensen, Greve Strand/
Henning Borch, Kastrup KMB
1990 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Gert Lazarotti, Brønshøj
1991 Henning Jørgensen, Greve Strand/
Henning Borch, Kastrup KMB
1992 Bendt Rose/
Bo Cramer Johnsen, Skovshoved
1993 Henning Borch, Kastrup KMB/
Carl Bagge, Valby
1994 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Bo Cramer Jonsen, Skovshoved
1995 Hans Henrik Svendsen/
Bendt Rose, Skovshoved
1996 Leif V.Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Bendt Rose, Skovshoved
1997 Leif V.Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Bendt Rose, Skovshoved
1998 Leif V.Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Bendt Rose, Skovshoved
1999 Søren Haldager, Hvidovre BC/
Kurt Fals, Nivå
2000 Søren Haldager, Hvidovre BC/
Kurt Fals, Nivå
2001 Søren Haldager, Hvidovre BC/
Kurt Fals, Nivå

2002 Søren Haldager, Hvidovre BC/
Kurt Fals, Nivå
2003 John Larsen/
Benny Petersen, Ishøj SB50
2004 Jeppe Jepsen, Strøby AIK65/
Kurt fals, Nivå

Damedouble 50+

1988 Tonny Holst-Christensen,
Amager BC/
Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1989 Tonny Holst-Christensen,
Amager BC/
Vibeke Brisson, Mou
1990 Tonny Holst-Christensen,
Amager BC/
Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1991 Elvi Høyer Larsen, Helsinge/
Vibeke Brisson, Mou
1992 Elvi Høyer Larsen, Helsinge/
Vibeke Brisson, Mou
1993 Elvi Høyer Larsen, Helsinge/
Vibeke Brisson, Mou
1994 Elvi Høyer Larsen, Helsinge/
Vibeke Brisson, Mou
1995 Kaya Garbrecht, Helsingør/
Grete Steenberg, Solrød
1996 Anne Marie Bagger/
Lilian Pagh, Vejle
1997 Birgit Dahl/
Ingelise Borelli, Ringsted
1998 Jette Hansen/
Vibeke Bechtold, Odense BK
1999 Jette Hansen/
Vibeke Bechtold, Odense BK
2000 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
2001 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
2002 Jette Boyer, Lillerød/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
2003 Lis Rathsach, Hillerød/
Hanne Gram, Randers
2004 Lis Garhøj, Humlebæk/
Helle Guldborg, Hvidovre BC

Mixeddouble 50+

1988 Bjørn Holst-Christensen/Tonny
Holst-Christensen, Amager BC
1989 Bjørn Holst-Christensen/Tonny
Holst-Christensen, Amager BC
1990 Henning Borch, Kastrup KMB/
Tonny Holst-Christensen.
Amager BC
1991 Jens Hansen, Ringsted/
Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1992 Henning Borch, Kastrup KMB /
Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1993 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Tonny Holst-Christensen,
Amager BC
1994 Leif V. Hansen/Kirsten Jørgensen,
Gladsaxe-Søborg
1995 Flemming Steen, Aarhus/
Anne Marie Bagger, Vejle
1996 Flemming Steen, Aarhus/
Anne Marie Bagger, Vejle
1997 Flemming Steen, Aarhus/
Anne Marie Bagger, Vejle
1998 Torben Hansen, Skovbakken/
Lilian Pagh, Vejle
1999 Kurt Fals, Nivå/
Inger E. Petersen, Greve
2000 Søren Haldager/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
2001 Søren Haldager/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
2002 Henrik Fahrenholtz, Strøby AIK65/
Lis Garhøj, Humlebæk
2003 Søren Haldager/
Helle Guldborg, Hvidovre BC
2004 Inge Ødum, Randers BK/
Per Mikkelsen, Hvidovre BC

Herresingle 55+

1988 Tommy Bune, Gundsølille
1989 Tommy Bune, Gundsølille
1990 Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1991 Tommy Bune, Gundsølille
1992 Henning Jørgensen, Greve
1993 Henning Jørgensen, Greve
1994 Ole Rasmussen, Horsens
1995 Bendt Rose, Skovshoved
1996 Bendt Rose, Skovshoved
1997 Bendt Rose, Skovshoved
1998 Bendt Rose, Skovshoved
1999 Erling Jensen, Jægerspris
2000 Bendt Rose, Skovshoved
2001 Jørgen Kjeldstrøm, Humlebæk
2002 Jørgen Kjeldstrøm, Humlebæk
2003 Svend Larsen, Grenå
2004 Per Dabelsteen, Hørsholm

Damesingle 55+

2000 Sonja Andersen, Skovbakken
2001 Inge Merete Ellingsøe, Hadsund
2003 Inge Merete Ellingsøe, Hadsund

Herredouble 55+

1988 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Poul Arne Buch, Farum BTK
1989 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Poul Arne Buch, Farum BTK
1990 Poul-Erik Nielsen/
Jesper Sandvad, Skovshoved
1991 Leif Jensen, Odense BK/
Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1992 Leif Jensen, Odense BK /
Poul-Erik Nielsen, Skovshoved
1903 Poul-Erik Nielsen/
Jesper Sandvad, Skovshoved
1994 Henning Jørgensen, Greve/
Henning Borch, Kastrup KMB
1995 Henning Borch, Kastrup KMB/
Henning Jørgensen, Greve
1996 Poul Nielsen, Langholt/
Erling Jensen, Jægerspris
1997 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Lars Kure, Lyngby
1998 Leif V. Hansen/
Søren Bjerring, Gladsaxe-Søborg
1999 Leif V. Hansen/
Søren Bjerring, Gladsaxe-Søborg
2000 Bendt Rose/
Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
2001 Gert Lasarotti/
Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg
2002 Klaus Kaagaard/
John Kirkebye, Skovshoved
2003 Bendt Rose/
Hans Henrik Svendsen, Skovshoved
2004 Søren Haldager, Hvidovre BC/
John Kirkeby, Skovshoved

Damedouble 55+

1988 Inge Birgit Anker Hansen/ Elsebeth Johansen, KBK Kbh.
1989 Inge Birgit Anker Hansen/ Elsebeth Johansen, KBK Kbh.
1992 Tonny Holst-Christensen, Amager BC/Inger Kjærgaard, Kolding
1997 Vibeke Brisson, Mou/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1998 Jytte Sørensen, Karlslunde/ Kaya Garbrecht, Helsingør
1999 Grete Steenberg, Solrød/ Kaya Garbrecht, Helsingør
2000 Grete Steenberg, Solrød/ Kaya Garbrecht, Helsingør
2001 Jytte Sørensen, Karlslunde/ Inger Petersen, Greve
2002 Inger E. Nielsen/ Jytte Sørensen, Karlslunde
2003 Inger E. Nielsen, Greve/ Jytte Sørensen, Karlslunde
2004 Irene Sterlie/ Inge May, Gladsaxe-Søborg

Mixeddouble 55+

1988 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1989 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1990 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Inge Birgit Anker Hansen, KBK Kbh.
1991 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/ Hanne Albrechtsen, KBK Kbh.
1992 Jørgen Jensen Vrå/ Vibeke Brisson, Mou
1993 Jørgen Jensen, Vrå/ Vibeke Brisson, Mou
1994 Gunnar Høj, Hvidovre BC/ Inge Nielsen, Lyngby
1995 Henning Borch, Kastrup KMB/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1996 Henning Borch, Kastrup KMB/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1997 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1998 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
1999 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
2000 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
2001 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/ Elvi Høyer Larsen, Helsinge
2002 Kaj Duch, Thisted/ Lis Olsen, Vrå
2003 Rene Toft, Over Jerstal/ Irene Sterlie, Gladsaxe-Søborg
2004 Kurt Fals, Nivå/ Anette Menø, Værebro

Herresingle 60+

1990 Fridy Hansen, Hvide Sande
1991 Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1992 Ole Hansen, Slagelse
1993 Tommy Bune, Gundsølille
1994 Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1995 Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1997 Henning Jørgensen, Greve Strand
1998 Verner Larsen, Tåstrup
1999 Ove Pilgaard, Galten
2000 Jørgen Iversen, Østerbro
2001 Erling Jensen, Jægerspris
2002 Erling Jensen, Jægerspris
2003 Bendt Rose, Skovshoved
2004 Bendt Rose, Skovshoved

Damesingle 60+

1994 Grethe Mobeck, Gladsaxe-Søborg
2003 Solveig Bjørløw, Gentofte
2004 Sonja Andersen, Skovbakken

Herredouble 60+

1990 Axel Jeppesen, Båring/ Kaj Ågård, Veflinge
1991 Ole Hansen, Slagelse/ Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1992 Ole Hansen, Slagelse/ Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1993 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/Poul Arne Buch, Farum
1994 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/Poul Arne Buch, Farum
1995 Ole Hansen, Slagelse/ Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1997 Henning Jørgensen, Greve Strand/Ole Schack, Vemmelev
1998 Henning Jørgensen, Greve Strand/Ole Schack, Vemmelev
1999 Henning Jørgensen, Greve Strand/Ole Schack, Vemmelev
2001 Erik Petersen, Viborg/Vagn Sandersen, Støvring
2003 Søren Bjerring Knudsen/ Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg
2004 Bendt Rose/Hans Henrik Svendsen, Skovshoved

DBFs liniedommergruppe blev oprettet i efteråret 1999 lige efter VM, da flere af liniedommerne gerne ville være med ved senere lejligheder. Birgit og Bjarne Eriksen havde sammen med Karen Margrethe Hallarth stået for liniedommerne ved VM og de gik videre til DBF med en forespørgelse. Det blev accepteret og gruppen blev underlagt eventchefen Brian Moesgaard, med faste opgaver ved Denmark Open, Masters, DM individuelt og Guldkampen. Det startede med en gruppe på 50 personer, men er nu oppe på 160. Man har forbindelse til de engelske Internationale liniedommere såvel som til liniedommere i det meste af Europa med udveksling af dommere til flere turneringer.

Damedouble 60+

2002 Solveig Bjørløw, Gentofte/
Lis Larsen, Ishøj
2003 Solveig Bjørløw, Gentofte/
Birgit Ortmann, Charlottenlund BK
2004 Kaya Garbrecht, Helsingør/
Grethe Steenberg, Solrød Strand

Mixeddouble 60+

1991 Ole Hansen, Slagelse/
Inger Kjærgaard, Kolding
1992 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen. KBK Kbh.
1993 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen. KBK Kbh.
1994 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen. KBK Kbh.
1995 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen. KBK Kbh.
2002 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Elvi Høyer Larsen, Helsinge
2003 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Elvi Høyer Larsen, Helsinge
2004 Leif V. Hansen, Gladsaxe-Søborg/
Elvi Høyer Larsen, Helsinge

Herresingle 65+

1996 Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1997 Ejnar Hansen, Drive Kbh.
1998 Kaj Aagård, Vigerslev
1999 Ejnar Hansen, Drive Kbh.
2001 Ejnar Hansen, Drive Kbh.
2002 Jørgen Jensen, Brønderslev
2003 Poul Nielsen, Langholt
2004 Werner Larsen, Taastrup TIK

Herredouble 65+

1996 Ole Hansen, Slagelse/
Ejnar Hansen, DVL Kbh.
1997 Ole Hansen, Slagelse/
Ejnar Hansen, Drive Kbh.
1998 Ole Hansen, Slagelse/
Ejnar Hansen, Drive Kbh.
1999 Ole Hansen, Slagelse/
Ejnar Hansen, Drive Kbh.
2000 Jørgen Jensen, Amager BC/
Harris Hedeby, KBK Kbh.
2001 Ole Hansen, Slagelse/
Ejnar Hansen, Drive Kbh.
2002 Henning Jørgensen, Greve/
Ole Schack, Vemmelev
2003 Jørgen Ravn, Skovbakken/
Jørgen Jensen, Ø. Brønderslev

Mixeddouble 65+

1996 Ole Hansen, Slagelse/
Åse Ott, Aalborg abc
1997 Ole Hansen, Slagelse/
Åse Ott, Aalborg abc
1998 Poul-Erik Nielsen, Skovshoved/
Inge Birgit Anker Hansen. KBK Kbh.
1999 Ole Hansen, Slagelse/
Åse Ott, Aalborg abc
2002 Knud Qvist, Klokkerholm/
Solveig Bjørløw, Gentofte

Veteran All England

– danske vindere gennem årene

Veteran All England har eksisteret i England siden 1905 kun spillet i herredouble. Fra 1959 spilledes også i damedouble, og fra 1960 indførtes mixeddouble. Veteran All England spilledes indtil 1989 kun i en katagori, nemlig over 45 år. I 1989 kom efter dansk indflydelse rækken over 40 og 50 år til, og i henholdsvis 1994 og 1996 sneg man sig op på over 55 og 60 år.

Veteran All England er alle dage kun afviklet i doubler.

Herredouble 40+

1994 Morten Fredslund/Henrik Gundtoft
1996 Lars Chemnitz/Jesper Helledie
1997 Lars Chemnitz/Jesper Helledie
1998 Lars Chemnitz/Jesper Helledie

Damedouble 40+

1989 Lis Olesen/Solveig Sørensen
1993 Pia Holm/Irene Sterlie

Mixeddouble 40+

1991 Leif V. Hansen/Kirsten Jørgensen

Herredouble 45+

1982 Erland Kops/I.A.Hume (Scotland)
1991 Leif V. Hansen/Gert Lazarotti

Damedouble 45+

1982 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. P.B. Kirkwood (GB)
1983 Tonny Holst-Christensen/ Judy Hashman (GB)
1988 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. Julie Rickard (GB)
1990 Kirsten Jørgensen/Ulla Strand
1992 Kirsten Jørgensen/Ulla Strand
1994 Irene Sterlie/ Miss B. Wadsworth (GB)
1995 Helle Guldborg/Ulla Strand

Mixeddouble 45+

1982 Bjørn Holst-Christensen/ Tonny Holst-Christensen
1983 Bjørn Holst-Christensen/ Tonny Holst-Christensen
1990 Leif V. Hansen/Kirsten Jørgensen
1991 Leif V. Hansen/Kirsten Jørgensen
1992 Leif V. Hansen/Kirsten Jørgensen

Herredouble 50+

1994 Leif V. Hansen/P.J. Wood (GB)
1996 Leif V. Hansen/R.J. Sharp (GB)

Damedouble 50+

1989 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. J. Habbin (GB)
1990 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. J. Habbin (GB)
1991 Tonny Holst-Christensen/ Hanne Albrechtsen
1992 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. B.P.Andrew (GB)
1993 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. B.P.Andrew (GB)
1998 Irene Sterlie/ Miss B. Wadsworth (GB)

Mixeddouble 50+

1989 Bjørn Holst-Christensen/ Tonny Holst-Christensen
1990 Bjørn Holst-Christensen/ Tonny Holst-Christensen
1991 W.E.Andrew (GB)/ Tonny Holst-Christensen
1995 Leif V. Hansen/Ulla Strand

Herredouble 55+

2001 Klaus Kaagaard/John Kirkebye

Damedouble 55+

1994 Tonny Holst-Christensen/ Mrs. B.P. Andrew (GB)

Odenseaneren Lars Jørgen Andersen har været involveret i en mængde opgaver både i dansk- og international badminton. Han har været med til at arrangere ungdomslejre på Fyn, og han har bl.a. også dømt en All England-finale. I de senere år har han især fungeret som speaker ved DBFs større arrangementer.

EM veteraner

– danske vindere
År (afholdt i ...)

Herresingle 40+

1995 Claus B. Andersen (Danmark)
1997 Claus B. Andersen (England)
1999 Claus B. Andersen (Østrig)
2002 Kent Madsen (Bulgarien)
2004 Claus B. Andersen (Spanien)

Damesingle 40+

2004 Lone Knudsen (Spanien)

Herredouble 40+

1995 Jesper Helledie/Gert Hansen (Danmark)
1997 Claus B. Andersen/Jesper Helledie (England)
1999 Jesper Helledie/Claus B. Andersen (Østrig)

Damedouble 40+

1995 Mette Myhre Mikkelsen/Birthe Rathsach (Danmark)
1997 Mette Myhre Mikkelsen/Susanne Sørensen (England)
2002 Lone Knudsen/Jeanette Koldsø (Bulgarien)
2004 Lone Knudsen/Jeanette Koldsø (Spanien)

Mixeddouble 40+

1997 Jesper Helledie/Susanne Sørensen (England)
1999 Jesper Helledie/Hanne Adsbøl (Østrig)
2002 Jesper Helledie/Hanne Adsbøl (Bulgarien)
2004 Morten Christensen/Jeanette Koldsøe (Spanien)

Damesingle 45+

1997 Lis Rathsach (England)

Herredouble 45+

1997 Morten Fredslund/Henrik Gundtoft (England)
1999 Morten Fredslund/Henrik Gundtoft (Østrig)
2004 Kim Busted/Per Mikkelsen (Spanien)

Damedouble 45+

1995 Jette Boyer/Helle Guldborg (Danmark)
1997 Anne Marie Bagger/Lis Rathsach (England)

Mixeddouble 45+

1995 Henrik Andersen/Jette Boyer (Danmark)
1997 Morten Fredslund/Anne Marie Bagger (England)

Herresingle 50+

1995 Poul Erik Thomsen (Danmark)

Herredouble 50+

1995 Bendt Rose/Hans-Henrik Svendsen (Danmark)
2004 Henrik Fahrenholz/Jeppe Jensen (Spanien)

Damedouble 50+

1995 Ulla Strand/Kirsten Jørgensen (Danmark)
1999 Helle Guldborg/Lene Noer (Østrig)
2004 Lis Garhøj/Helle Guldborg (Spanien)

Mixeddouble 50+

1995 Leif V. Hansen/Ulla Strand (Danmark)
1999 Søren Haldager/Helle Guldborg (Østrig)

Herredouble 55+

1997 Lars Kure/Søren Nielsen (England)

Herredouble 60+

2002 Leif V. Hansen/Lars Kure (Bulgarien)
2004 Leif V. Hansen/Søren Nielsen (Spanien)

Mixeddouble 60+

2002 Leif V. Hansen/Elvi Høyer Larsen (Bulgarien)
2004 Leif V. Hansen/Elvi Høyer Larsen (Spanien)

Herresingle 60+

2004 Leif V. Hansen (Spanien)

World Senior Championships (veteraner)

– danske vindere

VM for veteraner er en ny foreteelse, idet mesterskabet afvikledes første gang i Sofia, Bulgarien, i juni 2003. Kuala Lumpur, Malaysia var vært for arrangementet i nov.–dec. 2004. Tyve danske deltagere er tilmeldt for egen regning.

De absolutte topspilleres niveau daler naturligt, når deres træning indskrænkes til det mere normale, og spillere, der måske ikke fik deres gennembrud som unge, men til gengæld har bevaret eller endog forøget deres styrke efter det fyldte 40 år, er garanti for interessante opgør og nye „stjerner", der tændes i veteranalderen.

Herresingle 35+

2003 Martin Kent

Mixed double 40+

2003 Annette Vollertzen/Steen Fladberg

Herredouble 45+

2003 Claus B. Andersen/Steen Fladberg

Herresingle 50+

2003 Claus B. Andersen

Damesingle 50+

2003 Lis Rathsach

Damedouble 50+

2003 Lis Rathsach/Inge Ødum

Herredouble 55+

2003 John Kirkebye/René Toft

Mixed double 55+

2003 Inge May Hansen/Søren Nielsen

Herredouble 60+

2003 Leif V. Hansen/Bendt Rose

Nye stjerner på Veteranhimlen er blandt andre: Elvi Højer Larsen, Anne Marie Bagger Sørensen, Lis & Birthe Rathsach, Bendt Rose, Claus B. Andersen og Leif V. Hansen. Sidstnævnte med en score på ikke mindre end 36 mesterskaber fordelt på DM, EM, VM og All England.

World Masters Games (veteraner)

– danske vindere (afholdt i...)

Olympiske Lege for Veteraner, blev første gang afviklet i Toronto i Canada i 1985.

Danmark fulgte op på ideen i 1989, hvor legene blev afholdt i Jylland ved et samarbejde mellem Herning, Århus og Ålborg. Der var deltagelse af badmintonveteraner fra mange lande bl.a. Malaysia, England, Tyskland, Sverige, Taiwan og Japan.

Næste gang legene afholdtes var i 1994 i Brisbane (Australien), dernæst i Portland (USA) i 1998, og så igen i Australien (Melbourne) 2002.

Damesingle 40+

1989 Inge May Hansen

Herredouble 40+

1989 Chr. Rasmussen/Niels Lund
1994 Morten Fredslund/
Henrik Gundtoft

Mixeddouble 40+

1989 Ulla Strand/
Thomas Kihlstrøm, Sverige
1994 Henrik Gundtoft/Lillian Pagh

Damesingle 45+

1994 Solveig Holm Sørensen

Mixeddouble 45+

1989 Elise Pedersen/
Boris Borgstrøm, Sverige

2. september 1965 indviedes DBFs første rigtige kontor i Vester Voldgade 11. Stamcafeen, når møderne trak ud, hed Gylden, og stamtjeneren Søderberg lærte hurtigt alle mødedeltagernes særegenheder at kende.

Herresingle 50+

1989 Vagn Espersen

Damesingle 50+

1989 Inger-Lise Steen

Damedouble 50+

1989 Tonny Holst-Christensen/
Heather Ward Nielsen, England

Mixeddouble 50+

1989 Tonny Holst-Christensen/
McCoigh, Skotland
1994 Flemming Steen/
Anne Marie Bagger

Herredouble 55+

1989 Henrik Dahlberg/Finn L. Yde

Mixeddouble 55+

1989 Franz Krag/Ruth Krag
1994 Bjørn Holst-Christensen/
Tonny Holst-Christensen

Herresingle 60+

1989 Preben Ott

Herredouble 60+

1989 Henning Fischmann/
Hans H. Balslev
1998 Ole Schack/
John Benneth, New Zealand
2002 Ole Schack/
John Benneth, New Zealand

Mixeddouble 60+

1994 Franz Krag/Ruth Krag

Herresingle 65+

1998 Ole Schack
2002 Ole Schack

Thomas Cup

Verdensmesterskab for herrelandshold

1949 i Glasgow og Preston

1. Malaysia
2. Danmark
3. USA
Malaysia – USA 6–3
Malaysia – Danmark 8–1

1952 i Kuala Lumpur

1. Malaysia
2. USA
3. Indien
Indien – Danmark 6–3
USA – Indien 5–4
Malaysia – USA 7–2

1955 i Singapore

1. Malaysia
2. Danmark
3. Indien
Indien – USA 6–3
Danmark – Australien 9–0
Danmark – Indien 6–3
Malaysia – Danmark 8–1

1958 i Singapore

1. Indonesien
2. Malaysia
3. Thailand
Thailand – USA 7–2
Indonesien – Danmark 6–3
Indonesien – Thailand 8–1
Indonesien – Malaysia 6–3

1961 i Jakarta

1. Indonesien
2. Thailand
3. Danmark
Thailand – Australien 9–0
Danmark – USA 7–2
Thailand – Danmark 7–2
Indonesien – Thailand 6–3

1964 i Tokyo

1. Indonesien
2. Danmark
3. Thailand
Thailand – Japan 6–3
Danmark – Malasia 7–2
Danmark – Thailand 6–3
Indonesien – Danmark 5–4

1967 i Jakarta

1. Malaysia
2. Indonesien
3. Japan
Malaysia – Danmark 7–2
Japan – USA 7–2
Malaysia – Japan 6–3
Malaysia – Indonesien 6–3

1970 i Kuala Lumpur

1. Indonesien
2. Malaysia
3. Danmark
New Zealand – Indonesien 0–9
Danmark – Malaysia 4–5
Canada – Indonesien 0–9
Malaysia – Indonesien 2–7

1973 i Jakarta

1. Indonesien
2. Malaysia
3. Danmark
Indien – Canada 4–5
Indonesien – Thailand 8–1
Danmark – Canada 9–0
Danmark – Indonesien 1–8

1976 i Bangkok

1. Indonesien
2. Malaysia
3.–4. Danmark og Thailand
Malaysia – New Zealand 6–3
Thailand – Canada 9–0
Indonesien – Malaysia 9–0
Malaysia – Danmark 5–4
Indonesien – Thailand 8–1

1979 i Jakarta

1. Indonesien
2. Danmark
3.–4. Indien og Japan
Japan – Canada 8–1
Danmark – Indien 7–2
Indonesien – Japan 9–0
Indonesien – Danmark 9–0

1982 i England

1. Kina
2. Indonesien
3.–4. Danmark og England
Danmark – Japan 5–4
England – Malaysia 5–4
Kina – Danmark 8–1
England – Indonesien 1–8
Kina – Indonesien 5–4

1984 i Kuala Lumpur

1. Indonesien
2. Kina
3. England
4. Korea
Danmark – Sverige 4–1
Kina – Danmark 3–2
Korea – Danmark 3–2
Indonesien – Korea 4–1
England – Kina 1–4
England – Korea 3–2
Indonesien – Kina 3–2

1986 i Jakarta, Indonesien

1. Kina
2. Indonesien
3. Malaysia
4. Danmark
Danmark – Sverige 4–1
Danmark – Korea 3–2
Danmark – Indonesien 1–4
Danmark – Kina 1–4
Danmark – Malaysia 2–3

1988 i Kuala Lumpur, Malaysia

1. Kina
2. Malaysia
3. Indonesien
4. Danmark
Danmark – Sverige 4–1
Danmark – Korea 4–1
Danmark – Indonesien 2–3
Danmark – Kina 0–5
Danmark – Indonesien 0–5

1990 i Tokyo, Japan

1. Kina
2. Malaysia
3.–4. Indonesien og Danmark
Danmark – Japan 4–1
Danmark – England 4–1
Danmark –Indonesien 1–4
Danmark – Kina 0–5

Uber Cup

DBFs arbejdsgruppe „Kvinder i Badminton" med Carsten Munch, Birgit Eriksen, Tonny Holst-Christensen, Anne Marie Lyduch og Hanne Gram havde en meget kort levetid idet den blev opløst i 1996. Men i en årrække blev arbejdet fulgt op af projekt „Kvinder på Banen" under Anne Marie Lyduch og Ungdomsudvalget gik videre med ideen fra pigesommerlejrene og satte gang i specielle pigetræninger i DBFs klubber med projektet „Kom så Piger".

1992 i Kuala Lumpur, Malaysia

1. Malaysia
2. Indonesien
3.–4. Kina og Korea
Danmark – Korea 3–2
Danmark – England 2–3
Danmark – Malaysia 0–5

1994 i Jakarta, Indonesien

1. Indonesien
2. Malaysia
3.–4. Korea og Kina
Danmark – Thailand 5–0
Danmark – Malaysia 1–4
Danmark – Korea 2–3

1996 i Hong Kong

1. Indonesien
2. Danmark
3. Korea og Kina
Danmark – Hong Kong 5–0
Danmark – Korea 3–2
Danmark – Malaysia 4–1
Danmark – Kina 4–1
Danmark – Indonesien 0–5

1998 i Hong Kong

1. Indonesien
2. Malaysia
3. Danmark og Kina
Danmark – Hong Kong 4–1
Danmark – Sverige 4–1
Danmark – Kina 3–2
Danmark – Malaysia 2–3

2000 i Kuala Lumpur, Malaysia

1. Indonesien
2. Kina
3. Danmark og Korea
Danmark – Indien 5–0
Danmark – Korea 2–3
Danmark – Malaysia 4–1
Danmark – Indonesien 2–3

2002 i Guangzhou, Kina

1. Indonesien
2. Malaysia
3. Danmark og Kina
Danmark – Korea 3–2
Danmark – Kina 2–3
Danmark – Sverige 5–0
Danmark – Indonesien 0–3

2004 i Jakarta, Indonesien

1. Kina
2. Danmark
3. Korea og Indonesien
Danmark – England 5–0
Danmark – Japan 5–0
Danmark – Tyskland 3–1
Danmark – Kina 1–3

Det internationale mesterskab for kvindelandshold

1957 i England

1. USA
2. Danmark
USA – Indien 7–0
Danmark – Indien W.O.
USA – Danmark 6–1

1960 i USA

1. USA
2. Danmark
3. New Zealand
Danmark – Indien 6–0
New Zealand – Canada 4–3
Danmark – New Zealand 7–0
USA – Danmark 5–2 (Holder Challenge)

1963 i USA

1. USA
2. England
3. Indonesien
England – Canada 7–0
Indonesien – New Zealand 7–0
England – Indonesien 5–2
USA – England 4–3 (Holder Challenge)
Danmark deltog ikke

1966 i New Zealand

1. Japan
2. England
3. Indonesien og Canada
Japan – Indonesien 5–2
England – Canada 6–1
Japan – England 4–3
Japan – USA 5–2 (Holder Challenge)
Danmark deltog ikke

1969 i Tokyo

1. Japan
2. Indonesien
3. England
England – Thailand 7–0
Indonesia – USA 7–0
Indonesia – England 4–3
Japan – Indonesien 6–1 (Holder Challenge)
Danmark ikke kvalificeret

1972 i Tokyo, Japan

1. Japan
2. Indonesien
3. Danmark og New Zealand
Canada – Indonesien 0–7
New Zealand – Indonesien 0–7
Japan – Danmark 7–0
Indonesien – Japan 1–6

1975 i Jakarta, Indonesien

1. Indonesien
2. Japan
3. Canada og England
Canada – Australien 4–3
Indonesien – Malaysia 7–0
Japan – Canada 6–1
Indonesien – England 5–2
Indonesien – Japan 5–2

1978 i New Zealand

1. Japan
2. Indonesien
3. Danmark og USA
New Zealand – USA 0–7
Indonesien – USA 7–0
Japan – Australien 7–0
Japan – Danmark 6–1
Japan – Indonesien 5–2

1981 i Tokyo, Japan

1. Japan
2. Indonesien
3. England og Canada
Indonesien – Malaysia 9–0
Japan – Canada 9–0
Indonesien – England 5–4
Japan – Indonesien 6–3

1984 i Kuala Lumpur, Malaysia

1. Kina
2. England
3. Korea
4. Danmark
Danmark – Japan 3–2
Kina – Danmark 5–0
Kina – Korea 5–0
England – Danmark 3–2
Korea – Danmark 5–0
Kina – England 5–0

1986 i Jakarta, Indonesien

1. Kina
2. Indonesien
3. Korea, 4. Japan
5.–6. Danmark
Danmark – Kina 0–5
Danmark – Japan 2–3
Danmark – Sverige 3–2

1988 i Kuala Lumpur, Malaysia

1. Kina
2. Korea
3. Indonesien
5.–8. Danmark
Danmark – Holland 3–2
Danmark – Japan 2–3
Danmark – Kina 0–5

1990 i Tokyo og Nagoya, Japan

1. Kina
2. Korea
3.–4. Indonesien og Japan
5.–8. Danmark
Danmark – Japan 1–4
Danmark – England 2–3
Danmark – Indonesien 0–5

1994 i Jakarta, Indonesien

1. Indonesien
2. Kina
3.–4. Sverige og Korea
Danmark – Indonesien 2–3
Danmark – Thailand 5–0
Danmark – Sverige 2–3

1996 i Hong Kong

1. Indonesien
2. Kina
3. Danmark
Danmark – Korea 2–3
Danmark – England 4–1
Danmark – Hong Kong 5–0
Danmark – Kina 0–5

1998 i Hong Kong

1. Kina
2. Indonesien
3. Danmark og Korea
Danmark – Japan 5–0
Danmark – Hong Kong 4–1
Danmark – Kina 0–5
Danmark – Indonesien 1–4

Gennem de seneste 3 år har en gruppe arbejdet med at modernisere såvel udformning som sprogbrug i DBFs love, hvor den væsentligste ændring nok er, at det ikke som tilfældet hidtil har været, at DBF kun består af de enkelte kredse. Fremover vil man også gøre kredsenes klubber og deres medlemmer til medlemmer af DBF.

2000 i Kuala Lumpur, Malaysia

1. Kina
2. Danmark
3. Korea og Indonesien
Danmark – Malaysia 4–1
Danmark – Japan 3–2
Danmark – Indonesien 4–1
Danmark – Korea 3–0
Danmark – Kina 0–3

2002 i Guangzhou, Kina

1. Kina
2. Korea
3. Holland og Hong Kong
Danmark – Holland 2–3
Danmark – Hong Kong 2–3
Danmark – Indonesien 1–4

2004 i Jakarta, Indonesien

1. Kina
2. Korea
3. Danmark og Holland
Danmark – Malaysia 5–0
Danmark – Japan 3–2
Danmark – Korea 3–2
Danmark – Holland 3–2

Fra fjerbold til badminton

Danmarks Badminton Forbund gennem 75 år · 1930–2005